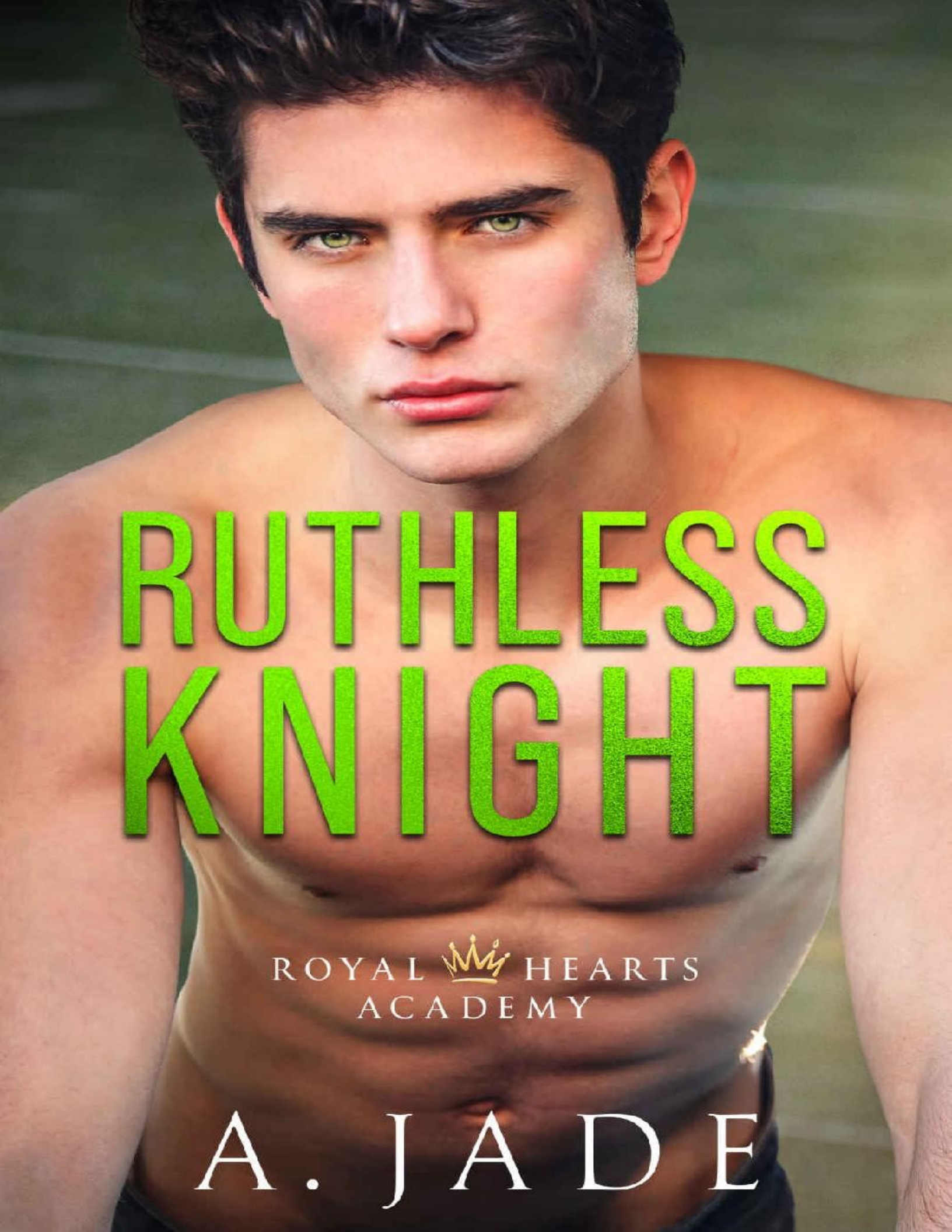

RUTHLESS KNIGHT
ROYAL HEARTS ACADEMY
A. JADE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ACIMASIZ ŞÖVALYE

Kraliyet Kalpler Akademisi - İkinci Kitap

A. JADE

İçindekiler

Acımasız Şövalye

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56

Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79
Bölüm 80
Bölüm 81
Bölüm 82
Bölüm 83
Bölüm 84
Bölüm 85
Bölüm 86
Bölüm 87
Bölüm 88

Bölüm 89
Bölüm 90
Bölüm 91
Bölüm 92
Bölüm 93
Bölüm 94
Bölüm 95
Bölüm 96
Bölüm 97
Bölüm 98
Bölüm 99
Bölüm 100
Epilog Ön
Gösterim
Kraliyet Kalpler Akademisi
Kaynaklar
Yazar Hakkında

Acımasız Şövalye

"*Taç giyen baş .*"
- William Shakespeare, V. Henry

Asla yeterince iyi hissetmeyen her kız için.
Ve zırhı çatlamış her şövalye.

Umarım hepimiz bir gün hak ettiğimiz sevgiyi
buluruz... kendi içimizde.

İlk olarak ABD'de yayımlanmıştır, Ocak 2020
Telif Hakkı © Ashley Jade

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla , herhangi bir yayıncının yazılı izni olmadan dağıtılamaz veya bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüftür.

Acımasız Şövalye

Fotoğrafçı: Instagram'da @rafagcatala_photographer

Kapak Tasarımı: Lori Jackson at Lori Jackson Design

Editör: Ellie McLove

Kristy Stalter

Rosa Sharon

Brandi Zelenka

Önsöz

İki ay önce.

COLE

"Geç kalacaksın."

Küçük kız kardeşimin, içeri dalmadan önce yatak odamın kapısını çalmama alışkanlığını gerçekten düzeltmesi gerekiyor.

Geçen ay Casey'nin bana oral seks yaptığını görmenin onu hayat boyu mahvedeceğini düşünürdünüz ama belli ki öyle olmamış.

Ona ters ters baktım. "Hiç kapı çalmak diye bir şey duydun mu?"

Bir elini kalçasına atıyor ve ben de gözlerimi oyma isteğimle savaşıyorum çünkü iki yıl önceki kıvırcık saçlı, ayraç suratlı kıza hiç benzemiyor.

Özellikle de giydiği amigo üniformasıyla.

Aman *Tanrım*. Casey'den ona takımda yer vermesini isterken ne düşünüyordum ki?

Bianca sadece ikinci sınıf öğrencisi, bu da onu takımdaki en genç kız yapıyor. Futbol takımımdaki çocukların ona bir lakap takmasının nedeni de bu. *Jailbait.*

Jace beni öldürecek.

Ağabeyim benden sadece bir yaş büyük, ama annemiz öldükten sonra babam işi bıraktığından beri beni ve Bianca'yı o büyüttü.

Ancak geçen yıl mezun oldu ve kız arkadaşı Dylan ile birlikte üniversite kampüsüne yakın bir daireye taşındı.

İkisi o kadar aşık ki mide bulandırıcı ama onun mutluluğuna düşürecek değilim.

Bianca'nın yüzündeki bok yiyici sırıtış bana ne düşündüğümü çok iyi bildiğini söylüyor.

"Ondan bu kadar histerik." Tek kolum arkamda bağlıyken onun ya da bir başkasının kıçını tekmeleyebileceğimi iddia edemeden, "Mesajlarına bakma zahmetine girseydin, bugün maça gelemeyeceğini bilirdin" diye ekliyor.

Göğsümdeki hayal kırıklığı titreşimini bastırıyorum. Daha önce hiçbir maçımı kaçırmamıştı... hele sezonun ilk maçını hiç.

"Oh." omuz silktim. "Her neyse. Önemli bir şey değil."

Tırnaklarını inceliyor. "Görünüşe göre şu zombi adası şeyini bitirmek için şu oyun insanlarıyla sıkı bir son teslim tarihi var." Bakışları keskinleşiyor. "Aramızda kalsın ama bence bu bir saçmalık ve Dylan'la daha fazla zaman geçirmek istiyor. Görünüşe göre o kaltakla yaşaması ve onu her gün görmesi ona yetmiyor, bu yüzden şimdi onu bizi ekmesi için ikna ediyor."

Evet, ona dokunmayacağım. Bianca'nın Dylan'la olan sorunu onun sorunu, benim değil.

Bir *daha düşündüm* de.

"Küçük şımarık prenses rolün artık eskidi." Arkamı dönerek yataktan spor çantamı aldım. "Böyle devam edersen insanlar kardeşlerinden hoşlandığını düşünmeye başlayacak."

"Ew," diye . "Bu iğrenç."

Etrafımda dönerek kaşlarımı sallıyorum. "Merak etme, eminim çoğu kişi seni suçlamayacaktır." Yüzümü gösteriyorum. "Böyle göründüğüm için falan. Ancak geçen yıl Dylan'a ne olduğunu gördün, herkes onun Oakley'le yattığını düşünüyordu. Böyle bir bok fırtınasıyla başa çıkabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Oakley, Dylan'ın üvey kuzeni ve Jace'in en iyi arkadaşı. Benim de öyle.

Ve teknik olarak -son zamanlarda olduğu gibi- o da bizim kiracımız, çünkü babam misafirhanemizi kiralamasına izin veriyor çünkü ailesi...

Diyelim ki onun şu anki aile dinamiği benimkini Brady Bunch'a benzetiyor... ki bu da bir şey ifade ediyor.

"Tam olarak ne ima ediyorsun, pislik?"

Vay canına*, neredeyse* bir yetişkin gibi konuşuyor. Sanırım doktor olmak için aldığı eğitimin karşılığını almaya başladı.

Onu birkaç basamak aşağı indirmek eğlenceli olacak.

"Jace olmadan ayakkabılarını bile zor bağlıyorsun." Yüzüne yaklaştım. "Ama o artık burada değil. Bu da demek oluyor ki *yetki bende*."

Kıkırdamaya cüret ediyor. "Ohh, ponponlarım titriyor-" Kolunu tuttuğumda bağırıyor. "Ouch. Ne oluyor Cole?"

"Dikkatini ver ve söyleyeceklerimin kalın kafana girmesine izin ver." Ona attığım bakış ağzındaki gülümsemeyi siliyor. "Ben Jace değilim, o yüzden benden senin pisliğini temizlememi bekleme. Bu yılı batırırsan, kendi başınasın. Anladın mı?"

Bu boku şimdi öğrenmesi gerekiyor. Ailenin bebeği olabilir ama onu Jace ve annemizin yaptığı gibi şımartmayacağım.

Onun yaptığı gibi.

Eğer batarsa, beni yanında götüremez.

Kardeşim ve ben son dört yıldır Royal Hearts Akademisi'ni yönetiyoruz, ancak Jace demir yumrukla yönetirken, ben herkesin altın çocuğu olarak yönettim.

Her erkek benim yerimde olmak ister ve her kız da beni emip döllerini akıtacak şanslı kişi olmak ister.

Ve tam benim sevdiğim gibi.

"Tam bir pisliksin."

"Dikkatli ol. Son baktığımda seni maça ben götürüyordum." Ona birkaç diş gösterdim. "Dedikodulara göre zamanında orada olmazsan amigo kaptanın sana kötü davranabilirmiş."

Başını sallayarak bana ters ters bakıyor. "Tam da bu yüzden bana takımda yer vermeyi kabul ettin." Beni itiyor. "Bana iyilik yaptığını sanıyordum ama bunu sadece beni manipüle edebilmek için yaptın."

"Manipüle etmek çok çirkin bir kelime." Dilimi şaklatarak çenemi sıvazlıyorum. "Seni hizada tutmak terimini tercih ederim."

"Tanrım, nedenini *asla* anlayamayacağım-" Cümlesinin ortasında ağzını kapatıyor.

"Neden ne?" Araştırıyorum.

İkimiz de bu ifadenin sonunda ne olduğunu biliyoruz, bu yüzden o da söyleyebilirdi.

Her ne kadar neşeli olsa da yerini acıya bıraktı. "Bu hiç adil değil." Bununla birlikte, hışımla odamdan çıktı.

Aynadaki yansımamı yakaladığımda arabamın anahtarlarını şifonyerden alıyordum.

Anında bakışlarımı .

O haklı... Bu adil değil.

Yanlış ikiz o gün öldü.

Ve hepsi benim hatam.

SAWYER

Bu gece buraya hiç gelmemeliydim.

Nedense Oakley, Christian'ın evindeki parti sırasında bir bira içerek özel ders programını konuşmak istediğini söylediğinde ona gerçekten inandım.

Geçen yıl sınıfıyla birlikte mezun olamadı ve kuzeni Dylan benim en iyi arkadaşım olduğu için ona bir iyilik yapmayı ve *bu* yıl mezun olmasını sağlamayı görev edindim.

Ancak son bir saattir tek yaptığı esrar içmek, bol miktarda viski içmek ve dilini bir amigo kızın boğazına sokmak.

Herhangi bir amigo kız değil. Morgan, Casey'nin - RHA'nın amigo kaptanı ve kraliçe kaltağı - en iyi arkadaşı.

Beni hiç uğruna buraya sürüklediği için ona o kadar kızgınım ki, kırmızı Solo bardağı elinden kapıp birkaç yudum alıyorum.

"Oakley," diye bu gece yüzüncü kez yakınıyorum. "Lütfen odaklanmayı deneyebilir misin?"

Sonunda dudaklarını Morgan'ınkilerden ayırdı. "Kahretsin. Benim hatam, boo." Başını kanepeye yaslayıp bir sigara yaktı. "Nerede kalmıştık?"

İçimdeki viskinin de etkisiyle, az da olsa sabrımı topluyorum. "Pazartesi, Perşembe, Cuma ve Pazar akşamları çalışıyorum. Ayrıca Çarşamba günleri okuldan sonra kilisemde gençlik grubum var, ama-"

Morgan kulak memesini ısırmaya başladığında "," diye inliyor. Bir saniyeden kısa bir süre sonra onu yine bir kaplan gibi parçalıyor.

Aman Tanrım. Eski kız arkadaşı Hayley'i özlemeye başladım. En azından konuşmasını bitirmesine izin verir*di*.

Fincanda ne kaldıysa içiyorum ve sehpanın üzerine koyuyorum. "Pes ediyorum. Özel ders konusunda ciddiysen yarın bana mesaj at."

Beni durduramadan uzaklaşıyorum, durduracağından da değil. Bu gece burada olduğumu hatırlayacağından bile şüpheliyim.

Çantamdan telefonumu ararken tanıdık bir ses "Bu hayatımda gördüğüm en çirkin kazak. Herkese bir iyilik yap ve daha güçlü bir gözlük al."

Bianca.

Üniversite amigo takımının en yeni üyesi ve Covington'ın en genç spawn'ı.

Omuzlarımı dikleştirerek, "Vay canına. Şu haline bak. Kardeşlerin sonunda kafesinden çıkmana izin verdi."

Hem de gözetimsiz... Bana sorarsanız bu çok cesurca. Kız sadece gülünç derecede muhteşem değil, aynı zamanda baş belası olarak da ün yapmış.

Bir daha düşündüm de, etraftaki tüm erkeklerin ona geniş bir alan açtığını düşünürsek... Sadece onun yasak bölge olduğu söylentisinin yayıldığını varsayabilirim.

Bianca buna pek gibi görünüyor. "Evet. Cole bu gece ne yaptığımı umursamıyor."

Hiç şaşırtıcı değil. RHA'nın altın kollu altın çocuğu birkaç saat önce sezonun ilk maçını kazandı. Muhtemelen o kadar çok parti yapıyor ki adını bile bilmiyor.

Ağabeyi Jace'in bu gece burada olmadığını bildiğim için ona kimin göz kulak olduğunu sormak üzereydim ki, "Bugünlerde senin varlığını zar zor kabul eden oyun kurucuyu arıyorsan, onu en son kız arkadaşı Casey ile jakuzide öpüşürken gördüm" dedi.

İfadesi, göğsüme bir buz kıracağı saplamış ve onu bükmüş gibi hissettirmemeli. Yine de...

Çevir, çevir, çevir.

Yüzümdeki ifade beni ele veriyor olmalı, çünkü başını geriye atıp gülüyor. "Tanrım, işi çok kolaylaştırıyorsun." Fincanını dudaklarına götürüyor. "Profesyonel ipucu? Biraz daha kalın derili ol, kızım. Dünya pisliklerle dolu."

"Sanırım bu, neden bu kadar çok kişinin RHA'ya katıldığını açıklıyor."

"Aynen öyle. Lise onların yetiştirildiği yerdir." Bir an için bana uzun uzun baktı. "Pisliklerden bahsetmişken, bir süredir sana sormak istediğim bir şey var."

Şaşırdığımı söyleyebilirim. "Ne?"

Yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Neden kardeşimden hoşlanıyorsun? Açık konuşalım, bunu 'ondan çok daha iyisini yapabilirsin' anlamında söylemiyorum, çünkü dürüst olalım, yapamazsın. Ama duygularını asla karşılık vermeyecek birine bilerek neden harcadığını gerçekten merak ediyorum?"

Bianca büyük B harfine sahip bir sürtük, ama aynı zamanda haklı da... bir . "Ona karşı bir şey hissetmiyorum."

Tam olarak değil. Sadece... Cole Covington beni her zaman büyülemiştir. Ama okuldaki diğer kızları etkilediği gibi değil.

Bunu açıklayamıyorum ama sanki onda görünenden daha fazlası varmış gibi hissediyorum.

Belki de insanları aynı şekilde incelediği içindir.

Sanki dışarıdan bakıyormuş gibi.

Gezegendeki en yakışıklı, en popüler ve en yetenekli oyun kurucu olduğu düşünüldüğünde bu çılgınca... ama yine de.

Beni kaç kez haksız çıkarırsa çıkarsın, gerçek yüzünün herkesin inanmasını istediği kadar tek boyutlu ya da yüzeysel olmadığını düşünmeden edemiyorum.

İçi boş bir kara delik değil.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Bazen sadece-"

"Senin için tamamen yanlış olan birine mi kapıldın?" diye araya giriyor ve bakışlarının odanın öbür ucundaki bir şeye sabitlendiğini fark etmeden edemiyorum.

Bakışlarını Oakley ve Morgan'ın hâlâ kanepede öpüştükleri yere doğru takip ediyorum.

Aman Tanrım. Umarım özlemini çektiği Morgan'dır, çünkü kardeşleri Oakley'le aralarında bir şey olmasına asla izin vermezler.

Bianca sadece ikinci sınıf öğrencisi değil... Jace ve Cole'un da en iyi arkadaşı. Ayrıca, o tam olarak Bay Stable değil.

Covington misafirhanesinde yaşıyor çünkü üvey annesiyle bir ilişkisi var - babasının hâlâ bilmediği bir ilişki - ve kadın hamile.

Neyse ki Oak'ın değil kocasının ama en yakın arkadaşıma göre teyzesi Oakley'e gerçekten çok kötü davranmış ve onun kalbini kırmış.

Zavallı şey parçaları bir araya getirmeye çalışıyor.

Ve bakılırsa, bu gece Morgan'ın yardımını istiyor... Bu da bebek Covington'ın hoşuna gitmiyor.

Garip bir çekim hissettiğiniz birinin başka biriyle öpüştüğünü görmek korkunç bir şey.

"Erkekler berbattır," diyerek ona biraz destek veriyorum. "Sen güzelsin ve-"

"Ne? Kardeşim kendi pantolonuna girmene izin vermiyor diye sen de *benim* pantolonuma mı girmeye çalışıyorsun?" Gözlerini bana dikmiş, homurdanıyor. "İnan bana, bu gece amımı yalamana izin verecek kadar alkol ya da çaresizlik yok dünyada.

Kardeşim gibi benim de standartlarım var." Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "On sent ya da daha iyisi, tatlım. Ne yazık ki senin için beş sent eksik."

Vay...evet. Siktir et onu.

Bazı insanların özü çürümüştür.

"Tanrı'nın böyle bir güzelliği senin gibi kötü bir cadı için harcaması gerçekten utanç verici." Yanından geçip gidiyorum ama aklıma bir şey gelince duraklıyorum. "*Cole'*un senin burada olmanı umursamadığını söylemiştin."

Dudakları kaşlarını çattı. "Evet, ve?"

Cep telefonumu kaldırıyorum. "Ben de tam Dylan'ı aramak üzereydim, hani şu Jace'in kız arkadaşı. Burada olduğundan bahsetmeyecektim ama-"

"Tamam, sen kazandın. Beş dakika sonra banyoda

buluşalım." Göz kırpıyorum. "Bekle, ne? Neden?"

"Sence neden?"

Yaptığı ima karşısında gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve o da sırıtıyor. "Tanrım. Şu anki yüzünü görmeliydin. Cole'un seninle uğraşmayı sevmesine şaşmamalı." Çantasından pudra kâğıdını çıkarıp dudaklarına parlatıcı sürüyor ve iç çekiyor. "İşte gecenin iki numaralı ipucu. Birini tehdit etme zahmetine gireceksen, en azından bundan iyi bir şey elde ettiğinden emin ol." Tatmin olmuş görünerek parmaklarını zarif bir şekilde sallıyor ve göz kırpıyor. "Amım gece yarısı balkabağına dönüşüyor, bu yüzden fikrini değiştirirsen beni o zamandan önce bulmanı öneririm."

Bana ciddi bir teklifte mi bulundu yoksa benimle dalga mı geçiyor anlayamıyorum. Fark etmez, yine de zor bir pas.

Kızlardan hoşlanıyor olsaydım bile, kabul edilebilir seçenekler listemin o kadar aşağısında olurdu ki, muhtemelen ona ulaşamadan yaşlılıktan ölürdüm.

Telefonum titriyor ve Dylan'ın adının ekranda yanıp söndüğünü gördüğümde kasvetli ruh halim dağılıyor.

İlk zil sesinde cevap veriyorum. "Büyük beyinler benzer düşünür. Ben de tam seni aramak üzereydim."

Dylan bir şeyler söylüyor ama müziğin sesi o kadar yüksek ki onu duyamıyorum. "Dur, bekle."

Hızlı düşünerek aceleyle merdivenden yukarı çıkıyorum. Belli ki ikinci kattaki yatak odaları sevişmek isteyen çiftler için kullanılıyor, ama koridorun sonunda boş bir tane bulmayı başarıyorum.

"Özür dilerim." Işığı yakma zahmetine girmeden, hala yapılmış yatağa uzandım. "Seni duyabilmek için yukarı çıkmak zorunda kaldım. Ne yapıyordun?

ne diyorsun?"

"Christian'a Oakley'le buluşmak için mi gitmeye karar verdin diye soracaktım ama müzik ve arka plandaki insanlar sorumun cevabını verdi."

"Oh, evet."

Kuzeninin ders programını hazırlayamadığımı, çünkü onun kafayı bulduğunu ve Morgan'la takıldığını ona nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum ki, "Uh-oh. Neyin var? İyi misin? Bana ihtiyacın var mı-"

"Hayır. Ben

iyiyim."

"Yalancı."

Bu kadar anlayışlı olmasından nefret ediyorum. En az onun geçen yıl mezun olmasından ve benim bu cehennem çukurunda yine yapayalnız kalmamdan nefret ettiğim kadar.

"Bak, denedim ama Oakley ile bir program ayarlayamadım. Sarhoş olmak ve Morgan'la bademcik hokeyi oynamakla çok meşguldü."

"Ne?" İnliyor. "Kahretsin. Özür dilerim. Bu sabah konuştuk ve kendini toparlama konusunda ciddi olduğuna yemin etti."

Benim gibi Dylan da çoğu insana şüpheyle yaklaşıyor.

"Bu senin hatan değil. Eminim yarın beni arayacak ve özür dileyecektir."

"Öyle olsa iyi olur. Yoksa benimle uğraşmak zorunda kalacak. Hayatını mahvettiğini görmek istemiyorum. Bu yıl mezun olmak zorunda."

Katılıyorum. Oakley tonlarca potansiyeli olan harika bir çocuk... Sadece kötü bir sarmalın içinde. Ama yeterince ısrarcı olursak Dylan ve ben onu bu durumdan çıkarıp doğru yola .

"Merak etmeyin. Okulun ilk haftası bugün sona erdi. İkimizin arasında, eminim ona ulaşacağız."

Umarım er ya da geç.

İç geçirdi. "Evet, haklısın. Benim için ona göz kulak olduğun için teşekkürler. Kendi işlerin olduğunu biliyorum... bekle... bu bana hatırlattı. Yarın akşam ne yapıyorsun?"

"Yarın Cumartesi... yani bilirsiniz, her zamanki gibi. Hiçbir şey yok."

"Güzel. Benim evimde yatıya kalmaya ne dersin? Bol bol karbonhidrat yeriz, sen de bana en son RHA dedikodularını anlatırsın ve seksenli yıllara ait birkaç film izleriz."

Kulağa cennet gibi geliyor ama rahatsız etmek istemem. Ya da daha kötüsü... üçüncü tekerlek olmak.

Bunu ona asla söylemeyeceğim, çünkü ruh eşini bulduğu için gerçekten çok heyecanlıyım, ama bunun Jace Covington olması gerçekten berbat.

Cole ve Bianca'nın ağabeyi.

Yine de, şeytan üçgeni kardeşler , o üçlünün en iyisi.

Şey...*şimdi*. Eski dostluklarını paramparça eden trajik bir yanlış anlaşılma nedeniyle Dylan'a karşı her zaman o kadar iyi değildi.

Neyse ki akıllandı, kafasını kıçından çıkardı ve artık ona altın gibi davranıyor.

Öyle ki, birbirlerine bu kadar aşık olmaları hem mide bulandırıcı hem de ilham verici. Jace, Dylan'ın nasıl olduğunu ya da bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmeden odadan çıkmıyor... ve birlikte yaşıyorlar.

Çocuk kelimenin tam anlamıyla onun bastığı yere tapıyor.

Ve bugünlerde Dylan o kadar çok gülümsüyor ki - anneme göre -Yirmi beş yaşına geldiğinde ciddi gülme çizgileri ve kaz ayakları olacak.

Umarım haklıdır. Arkadaşımın her zaman şu an olduğu kadar mutlu olmasını istiyorum.

Ancak, neşeli çiftin balayı dönemini mahvetmek istemem.

Özellikle de Dylan, Jace'in ona yatak odasında da dışarıda olduğu kadar ilgi gösterdiğini ağzından kaçırdığından beri.

"Erkek arkadaşının geceyi burada geçirmeme aldırmayacağından emin misin?"

"Şaka mı yapıyorsun? Jace seninle geçirdiğim kız zamanına asla müdahale etmeyeceğini bilmekle kalmıyor, Z.I.'nin ikinci bölümünü bitirmek için kıçını yırtıyor ve dikkatim dağıldığı için içten içe rahatlayacağını biliyorum."

"Aletten kurtulmanın aksine mi?"

Kahkahası kulaklarımı dolduruyor. "İşte bu da buraya gelmen için tek bir sebep. Beraber takılmayalı on gün oldu ve Sawyer'ı geri çekiyorum. Tekrar aynı okula gitmemiz için sabırsızlanıyorum."

Midem düğümleniyor. "Bu gerçekleşmeyebilir... Her şey Duke'un bana burs verip vermemesine bağlı."

Duke's Heart son derece rekabetçidir. Kabul edilmek için ya paranız ya da beyniniz olması gerekir... ve genellikle ikisini de tercih ederler.

Onlara sadece bir tane var... ve korkarım bu yeterli olmayacak.

Teklif ettiğim hiçbir şey öyle değil.

"Hey," diye tersledi Dylan. "Sen tanıdığım en zeki, en harika insanlardan birisin Sawyer Church. Duke's senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı ve bu şans için ayaklarına kapanmalılar. SAT sınavlarında olduğu gibi bu başvuru kompozisyonunda da başarılı olacağını biliyorum. Sen, dostum, bir yerlere geleceksin. Büyük yerlere. Kilise toplantı halinde ve dünya kendini hazırlasa iyi olur."

Şu anda gülen benim. "Vay be, ne motivasyon konuşmasıydı ama. Bunu anında mı düşündün?"

"Evet, ama her kelimesinde ciddiydim." Nefesini sertçe verdi. "Pazarlama ve potansiyel müşterileri nasıl çekebileceğime dair bir ders de alıyor olabilirim... ya da benim durumumda alternatif rock gruplarını. İşe yaradı mı?"

Ona gerçeği söyledim. "Kesinlikle. Nereyi imzalayacağım?"

"Eğer sonunda dünyanın o güzel sesini duymasına izin vermeyi kabul edersen-"

Onu orada durdurdum. "Üzgünüm, bir tünelden geçiyorum, telefon çekmiyor. Seni seviyorum, yarın görüşmek için sabırsızlanıyorum."

O itiraz edemeden telefonu kapatıyorum. Bu yaz bir araba yolculuğu sırasında beni şarkı söylerken yakaladığından beri, bu konuda benimle uğraşıyor.

Ama sadece kilisede, bir koroyla birlikte şarkı söylüyorum, çünkü en rahat olduğum yer orası.

Tanrı'dan başkası için şarkı söyleyecek güvene sahip değilim, çünkü görünüşümü eleştirmeyen tek kişi *o*.

Dünya şişman kızları pek hoş karşılamıyor. Bu soğuk ve acı gerçek, altıncı sınıftayken tartı beni fazla kilolu gösterdiğinde annemin kafama kazıdığı bir şeydi.

Bu bir israf olurdu ve kendimi ortaya koymaya çalıştığım için bile kendimi utandırırdım. *Tabii önce 50 kilo vermezsem*.

Ne yazık ki benim için kilo vermeyi söylemek yapmaktan daha kolay.

Bazı şeylerde iyi olabilirim... ama diyet yapmak hiçbir zaman bunlardan biri olmadı.

Kendimi yatağa göre ayarlayıp gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum.

Bazen güzel ve zayıf olduğum ve çekici insanların sahip olduğu tüm fırsatlara sahip olduğum bir dünya hayal ediyorum.

Sonra düşüncelerimin karardığı başka zamanlar oluyor ve içten içe benimle dalga geçen her sevimli oğlana ve her kötü kıza sözlerini yedirebilmeyi ve hakaretlerini boğazlarında düğümleyebilmeyi diliyorum.

Ama çoğunlukla? Sadece aynaya bakabilmek ve bana bakarken gördüğüm şeyden mutlu olmak istiyorum.

Yeterli olduğumu hissetmenin nasıl bir *şey olduğunu bilmek istiyorum.*

Beni yanlış anlamayın, özsaygım kendimden nefret edecek kadar düşük değil. Tam tersine, olduğum kişiyi seviyorum ve içimde harika bir insan olduğumu biliyorum. Çok çalışkanım, ihtiyacı olan herkese sırtımdaki gömleği veririm - ya da yanımda fazladan tuttuklarımı - ve alaycı, yıldız bir kişiliğim var... ama bu nitelikler dünya için yeterli değil.

Sosyal medyada beş saniye geçirdiğinizde, olabileceğiniz en kötü şeyin şişmanlık olduğunu hemen fark edeceksiniz.

Annem ya da ablamla bir odada on saniye geçirdiğinizde, mükemmel güzellik kraliçelerine kıyasla ne kadar zayıf olduğunuzu fark edeceksiniz.

Ben sürekli kare bir deliğin içine sığmaya çalışan meşhur yuvarlak bir çiviyim... umutsuzca dışımı içime uydurmaya çalışıyorum.

Bu sessiz bir savaş ve çığlık atan şeytanı bastırıp kendime saklıyorum... çünkü kimse Negatif Nancy veya Debbie Downer'ı sevmez.

Şişman bir kızın ne kadar mutsuz olduğundan ya da kendisiyle dalga geçilmesinin onu ne kadar üzdüğünden bahsetmesi kimsenin hoşuna gitmez.

Zayıf olmayı ne kadar çok isterdi.

Çünkü içten içe... çekici, zayıf insanlar kendinizi içinde bulunduğunuz duruma soktuğunuz için sizi yargılıyorlar.

Zihinleri, 'Madem bu kadar mutsuz, o zaman bu konuda bir şeyler yapmalı' gibi düşünceler üretiyor. Ya da 'Tembelliği bırakıp spor yapsa ve doğru beslense kilo verir'. Ve benim yeni favorim, "Yeni keto diyetini denemeli ya da kucak bandı ameliyatı olmalı.

Belki de şişman insanlar yeni bir diyet uygulamak ya da ameliyat olmak istemiyorlardır.

Belki de spor salonuna gitmek şişman insanlara anksiyete krizi geçirtiyor ve daha başlamadan pes etmelerine neden oluyor... çünkü oradaki insanların yarısı bize sudan çıkmış balık gibi bakıyor. Diğer yarısı ise pes edip en yakın McDonald's'a gitmeden önce ne kadar dayanacağımızı merak ediyor.

Belki de şişman insanlar sadece kabul edilmek istiyorlardır... kusurları ve her şeyiyle.

Tıpkı toplumun geri kalanı gibi.

Ve belki de insanlar bizi yargılamayı bırakmalı.

Çünkü her şişman insan size söyleyecektir... *kimse* bizi kendimizi yargıladığımızdan daha fazla yargılayamaz.

Aynanın tam olarak ne yansıttığını biliyoruz. Sahip olmamamız gereken her fazla kiloyu.

Hayal kırıklığı ve üzüntü içinde gizlice döktüğümüz her gözyaşı. Denediğimiz ama sonunda başarısız olduğumuz her diyet.

Bizi rahatsız eden her korku ve güvensizlik.

Asla karşılayamayacağımız her beklenti.

Ve bu berbat.

Dünyada herhangi bir şey dileyebilseydim... dünya barışı, yoksulluğun giderilmesi ve ırkçı ve homofobik pisliklerden kurtulmaktan sonra...

Zayıf ve güzel olmak isterdim.

Artık stres yok. Başarısız beklentiler yok. Daha fazla yargılama yok.

Bir kez olsun insanlar bana güzel olduğum için bakacaklardı... bana bakıp *"kilo verse* çok *güzel olur*" diye düşünmek yerine.

Ama böyle bir şeyi arzulamak anlamsız... Çünkü bu tür dilekler benim gibi kızlar için gerçekleşmiyor.

Sonsuza dek mutlu yaşayabilmemiz için bizi gün batımına götürmeyi bekleyen parlak zırhlı şövalyeler yok.

Parlak zırhlı şövalyeler bizi istemiyor.

Casey, Morgan ve Bianca gibi güzel, minik amigo kızları istiyorlar.

Benim gibi kızlar derinlere inmeli ve insanlığın bizi koymaya karar verdiği kutuyla yetinmenin bir yolunu bulmalı ve hak ettiğimizden çok daha azını kabul etmeyi öğrenmeliyiz.

Çünkü biz sadece *bunun için yaratılmışız*.

Kendi acıma partimle o kadar meşgulüm ki, çok geç olana kadar kapının açıldığını duymuyorum ve uzun boylu, kaslı bir figür sendeleyerek yatak odasına giriyor.

Tek başına.

Pek sayılmaz... yatakta yattığımı düşünürsek. "Üzgünüm... um. Meşgulüm."

İyi iş Sawyer. Az önce gizemli adama kendini sevdiğini söyledin.

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ama bu sesi nerede olsa tanırım. Cole Covington.

Şoku atlatamadan yatağa uzanıyor.

Birkaç santim sağa gitse üzerime düşecekti ama önemli değil. Önemli olan *neden* burada olduğu.

Bir yatakta yatarken... benimle. Bir partinin

ortasında. "Cole."

"Merhaba."

Gerçekten mi? "Merhaba."

Ona bakmak için yüzümü eğiyorum ama bu kötü bir fikir çünkü gölgeler içinde bile o kadar güzel ki bu bir suç olmalı. "Sen iyi misin?"

"Hayır," diye mırıldanıyor.

Lanet olsun. "Bunun hakkında

konuşmak ister misin?" "Hayır."

Tamam o zaman.

İkimiz de tavana bakarken sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca tek kelime etmiyoruz.

Beynimde ona yardımcı olabilecek bir şeyler arıyorum ama sorunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı için bu neredeyse imkânsız.

Bu da geçecek. Büyükannem ne zaman zor zamanlar geçirsem bana bunu söylerdi.

Ancak bunu ona söyleme şansım olmadı çünkü "Bugün benim doğum günüm... Sanırım." diye mırıldandı. Titrek bir nefes aldı. "Daha yirmi bir olmadı mı?"

On sekiz yaşına girdiği için neden bu kadar üzgün olduğunu ve doğum gününün her zaman düşündüğüm gibi Kasım yerine Ağustos'ta olduğunu anlayamıyorum.

-Ama sonra ikiz kardeşinin birkaç yıl önce öldüğünü hatırladım.

Komodinin üzerindeki saate bakıyorum. tam on iki. Ona mutlu

yıllar dilerdim ama kalpsiz değilim.

Onun yerine "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Dürüst olmak gerekirse başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Durum göz önüne alındığında söylenecek başka bir şey *olduğundan* emin değilim.

Homurdanıyor. "Sanırım bu ikimizden biri yapar. Huh?"

Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok, ama baskı yapmak istemiyorum, bu yüzden ağzımı kapatıyorum.

Cole ve ben her zaman garip bir *şey* yaşadık.

Tam olarak arkadaş olmadığımız bir sır değil, ancak flört ederek ve beni sinirlendireceğini bildiği şeyler söyleyerek bunu bir adım öteye taşıyor.

O kadar ikna ediciydi ki, geçen yıl benimle *gerçekten* ilgilenebileceğini düşündüm... ama sonra Casey oldu.

Casey ponpon kızların kaptanı ve Royal Hearts Akademisi'nin yeni baş kaltağı.

Ayrıca geçen yıl bir partide bana şişman dediği için dövdüğüm kız.

Aslında şişman olması tercih edilirdi. Kız o kadar aşağılık ve iğrenç şeyler söyledi ki, ne benim ne de bir başkasının onun iğrenç ruhunu kurtarmak için yeterince dua edebileceğinden emin değilim.

Bu olay olduğunda Cole da oradaydı ve kızın söylediklerini onaylamadığı açıktı. Aslında, ondan düpedüz tiksinmiş görünüyordu.

Kısa bir an için onda bir şey gördüğümü sandım... asil ve dürüst bir şey.

Ama sonra beni görmezden gelip *onunla* çıkmaya başladı.

O zamandan beri pek konuşmadık. *Görünüşe göre bu gece hariç*. "Bu saçmalık," diye karanlığa doğru bağırıyor.

Çok değil ama alacağım. "Neyi?" "Her şey."

O tek kelimenin içinde o kadar çok acı var ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Daha iyi hale getirmek için söyleyecek doğru kelimeleri bilmemekten nefret ediyorum.

Belki de Cole'un sorunlarını çözecek birine ihtiyacı yoktur. Belki de sadece onları dinleyecek birine ihtiyacı vardır.

Yapmak üzere olduğum şeyin, dönüp beni parçalayabilecek bir kaplanı dürtmekle eşdeğer olduğunu haykıran kafamdaki küçük sesi duymazdan gelerek... eline uzanıyorum.

Temas ettiğimiz anda keskin bir nefes veriyor ama beni şaşırtarak geri çekilmiyor.

Elimi boğuluyormuş gibi sıkıyor... ve ben onun can simidiyim.

"Kimse göründüğü gibi değildir."

Bakışlarımı tavandan ayırıp ona bakıyorum. "Nasıl yani?"

"Herkes sahte," diye açıklıyor. "Kimse gerçek değil. Hepimiz koyunuz... birbirimizi daireler çizerek takip ediyoruz... hiçbir yere gitmiyoruz."

Bu düşünce ne kadar iç karartıcı olsa da, pek de haksız sayılmaz. Dünya gerçeklerden çok sahte insanlarla dolu.

"Herkes *çok* sahte," diye tekrarlıyor. "Ben de dahil."

Şu anda ona olduğunu söylemek dilimin ucunda ama bir sonraki ifadesi nefesimi kesiyor.

"Olduğu kişi gibi davranmayan sadece bir kişiyle tanıştım.
değil
." "Kim?"

Dudakları seğirdiğinde karnımda kelebekler uçuşuyor ve o yoğun yeşil gözler bana odaklandı.

"En sevdiğim İncil Thumper'ı."

Onu tokatlamak istemekle, en sevdiği *şey* olduğum için gülümsemek arasında gidip geliyorum.

"Pislik."

Sırıtıyor ve Tanrı yardımcım olsun, çünkü çok kötü durumdayım.

Yakışıklı erkeklerin yanında kendilerini kontrol edemediklerini ve bu nedenle aptalca kararlar aldıklarını iddia eden kızlara gözlerimi deviririrdim.

Görünüşe göre karma her zaman bir sürtük değilmiş. Bazen de elmacık kemikleri camı kesecek kadar keskin, yeşil gözleri yarı kurt olup olmadığını merak ettirecek kadar delici ve zayıf, kaslı vücudu ile beni benden alan yakışıklı bir oyun kurucudur...

Kendine gel, Sawyer.

"Ben bir pisliğim." Cole bedenini benimkine doğru çeviriyor. "Ve eğer düşündüğümün yarısı kadar akıllı olsaydın, bu yataktan iner ve çeker giderdin."

Düşmanımın tehditleri beni korkutmuyor. "Bunu neden yapayım ki?"

Bakışları kararıyor. "Çünkü burada daha fazla kalırsan değerli Tanrın Cennet biletini iptal edebilir."

Oh. Peki o zaman.

Ağzım kuruyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor... Ta ki hatırlayana kadar.

Cole sarhoş olabilir ve zor bir gece geçiriyor olabilir... ama aynı zamanda bir kız arkadaşı var.

Pişman olacağı bir şey yapmadan önce birinin bu her neyse onu frenlemesi gerekiyor.

"Casey'nin -yani kız arkadaşının- bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Göz temasını keser. "Umursayacağını sanmıyorum."

Evet, düşündüğümden daha sarhoşmuş. "Elbette, ş-" "Beni aldattığından oldukça eminim."

Casey dünyada savunmak isteyeceğim son kişi ama iyi tavsiyeler vermekten gurur duyuyorum.

"Bu konuyu onunla konuşmanız ve varsaymak yerine ona sormanız gerektiğini düşünmüyor musunuz-"

"Hayır." Kahkahası acı. "Kimin için bacaklarını açtığı umurumda bile değil."

"Oh."

O zaman bu tamamen farklı bir konu.

"Herkes hile yapar." Adem elmasının sallanışını izliyorum. "Herkes yalan söyler." Bir acı kahkaha daha kopuyor. "Babam bile annemi aldattı ve ona sanki tüm dünyası oymuş gibi bakardı."

Çenesi çalışıyor. "Onu Hindistan'dan -kariyerinden ve ailesinden- uzaklaştırdı çünkü bencildi ve onsuz olma düşüncesine katlanamıyordu. Sonra piç aldattı... ve şimdi o hâlâ yaşarken ve nefes alırken kadın solucan yemi oldu. Hâlâ Nadia adında, ölmüş karısına benzeyen fahişelerle yatıyor ve çocuklarını görmezden geliyor." Burun delikleri çekilen bir nefesle genişliyor. "Bu hiç adil değil."

Vay canına. "I-"

"Yapma. Yaptığı şeyi savunma ya da herkesin hata yaptığını söyleme. Bırak suçluluk duygusu içinde yuvarlansın. Bunu hak ediyor." Yüz hatlarına kargaşa yayılıyor ve sesi fısıltıya dönüşüyor. "İkimiz de hak ediyoruz."

Kalbim kendi üzerine katlanıyor. Annesinin ölmesi Cole'un suçu değil.

Babasının da değil - karısına ihanet etmiş olsa bile - ama buna on metrelik bir sopayla dokunmayacağım.

"Hey." Avucumu yanağına koyarak bana bakmasını bekliyorum. "Bu senin hatan değildi."

Bakışlarını aşağıya çevirerek dokunuşuma doğru eğiliyor. "

söyle." "Senin hatan değildi," diye tekrarlıyorum daha da

inanarak.

Nefes nefese yüzümü arıyor. "Bible Thumper?" Lakabına

rağmen cevap veriyorum. "Öyle mi?"

Gözlerinde dönen ıstırap açıkça belli oluyor. "Nasıl oluyor da yalanlar bu kadar güzelken gerçekler her zaman bu kadar çirkin olabiliyor?"

Tanrım. Bu geceden önce Cole'u asla iç gözlemci olarak görmezdim. Ancak, onun yüzeysel olmaktan çok daha fazlası olduğuna dair içimi kemiren hissin doğru olduğu ortaya çıktı.

Sorusunu düşünürken bana mantıklı gelen tek şeyi söyledim. "Yalanlara inanmak daha kolaydır çünkü genellikle birini korurlar ya da kötü bir şeyi gizlerler." Alt dudağımı çiğneyerek ekliyorum. "Ya da belki de

çünkü gerçek diye bir şey yoktur... en azından kesin olarak. Hepimizin kendi gerçeği vardır... ve bu gerçeğe en uygun versiyon hangisiyse ona yönelir ve ona inanırız... yalan bile olsa. Sanırım sonunda bencillikle sonuçlanıyor."

Verdiğim cevabın ne kadar uzun ve kafa karıştırıcı olduğunu fark ettiğimde başımı hafifçe sallıyorum. "Üzgünüm, sorunuza tam olarak cevap veremedim."

Yüz ifadesi kasvetli. "Hayır, sen yaptın." Başparmağını parmak eklemimin üzerinde gezdiriyor. "Bana bu geceden önce senin hakkında bilmediğim bir şey söyle." Yontulmuş yüzü ciddileşiyor. "Gerçek bir şey... Acı veren bir şey."

Bu... *rastgele* ve biraz da berbat.

Yine de sarhoş insanlar pek mantıklı konuşmazlar.

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey olduğundan emin değilim-"

"Evet, ."

Haklı, kendime sakladığım ve başkalarıyla paylaşmadığım bazı özel, incitici şeyler var... ama sanırım ona söylemenin bir zararı yok, çok sarhoş olduğu için muhtemelen unutacaktır.

"Annemle babam son iki yıldır ayrı yatak odalarında yatıyorlar ve artık birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyorlar." Ben odada olmadığım sürece, o zaman benim aracılığımla konuşuyorlar. "Ama boşanmayı reddediyorlar."

Bir şeyler hissetmek için bekliyorum ama gelmiyor. O kadar uzun süredir devam ediyor ki, artık her şeyi kanıksamış durumdayım.

Ya da belki de artık uyuşmuşumdur? "Neden?"

Hayır, bu ona söylemek istediğim bir şey değil. Zaten her fırsatta inancımla dalga geçiyor. Bu sadece ona daha fazla yem verecek.

"Seni ilgilendirmez."

Bu yanıttan hoşlanmadığı açık ama zorlamıyor. "Cole benim gerçek adım değil."

Evet, bunun tahmin etmemiştim.

"Değil mi?"

Başını sallıyor. "Teknik olarak değil."

Bu gerilim beni öldürüyor. "Gerçek adın ne?" "Annenle baban neden boşanmıyor?"

Sarhoşken bile pisliğin teki. Bunu eminim, sadece benim söylememi istiyor.

Daha önce ateistlerle tanıştım ve çoğu inananlara karşı saygılı... ama Cole değil.

Sanki Tanrı'ya karşı kişisel bir kin besliyor ve onun varlığıyla alay etmek için her türlü bahaneyi kullanıyor.

"Senin doğum günün Kasım ayında değil," diye konuyu değiştiriyorum. "Geçen yıl Christian senin için Kasım ayında bir doğum günü partisi düzenledi."

Omuz silkiyor. "Ne olmuş yani?"

Ağustos ayındayız. "Yalan söyledin."

Sırıtıyor. "Daha önce de söylediğim gibi... herkes yalan söyler."

Bu benim için iyi olmadı... özellikle de ona gerçek bir şey söylememi istediğinden beri.

Bununla birlikte, sorusunu kasıtlı olarak geçiştirirken onu azarlamak beni ikiyüzlü yapar. *İşte bir şey yok*.

"Amcam ve büyükbabam papaz. Annem onların sekreteri ve kilisenin muhasebe işlerini yürütüyor. Biz bir..." Gözlerimi kapatarak doğrudan konuya girdim. Benim küçük bir güney kasabasında büyümem konuyla ilgili değil. "Boşanmak hoş karşılanmaz."

Göğsümde bir acı titreşimi kabarırken nefesimi içime çekiyorum. *bu.*

Annemle babam artık birbirlerini sevmiyorlar ama inancımız onları ayrılmanın yanlış olduğuna ikna etti... Tanrı'nın onların mutsuz kalmalarını istemeyeceğinden emin olsam da.

Cole'un yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeden nefret ediyorum. "Yukarıdaki hayali adam onları cehenneme gönderecek diye mi?"

Elimi geri çekiyorum. "Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

Bana attığı bakış çok acımasız. "Var olmayan birinden nefret edemem." Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Ama bilgin olsun diye söylüyorum, eğer gökyüzündeki hayali küçük adamın gerçek olsaydı? Aramızdaki savaşı başlatanın o olduğunu söyleyebiliriz... ben değil."

Göğsüm ağırlaşıyor. *İçinde kesinlikle öfkeli ve çirkin bir şeyler kaynıyor*.

Başparmağı ağzımın kenarına dokunarak beni şaşırtıyor. "Tanıdığım en samimi insanın bu kadar sahte bir şeye inanması delilik."

Sopalar ve taşlar, kendime hatırlatıyorum ama beynim mesajı almıyor.

"Hayatımda gördüğüm en güzel adamın içinin bu kadar çirkin olması delilik." Bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettiğimde bir küfür mırıldandım. "Özür dilerim. Bu çok kabaydı. Öyle demek istememiştim-"

"Evet, yaptın." Hiç de üzgün ya da kırgın görünmüyor. Tam tersine... neredeyse mutlu görünüyor. *Alkolden olmalı*.

"Colton." Gözleri kısıldı. "Birine söylersen hayatını cehenneme çeviririm... Küçük Tanrının seni tehdit ettiğinden on kat daha kötü bir cehenneme."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Tam bir pisliksin."

"Bariz olanı söylemeye devam edecek misin?" Bakışları kapıya doğru kayıyor. "Yoksa akıllıca olanı yapıp gidecek misin?"

Beni test ediyor, farkındayım. Eğer gerçekten gitmemi isteseydi, onu kurtaracak birine ihtiyacı varmış gibi bana bakıp durmazdı.

Cole tepkimi bekliyor ama ben ona bir tepki vermeyi reddediyorum. "Burada rahatım."

"Sen ." Bakışları göğsüme düşüyor. "Acaba kazağının düğmelerini açıp yüzümü göğüslerinin arasına soksam ne kadar rahat edersin?"

Işıklar kapalı olduğu minnettarım çünkü yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyorum.

Ate

ş. "Colton-"

"Cole," diye düzeltiyor. "Sakin ol, İncil Thumper. Eğer seninle ilgileniyor olsaydım

göğüsler, çoktan ağzımda . Aynı şey senin bakire amcığın için de geçerli."

Evet, şu anda kesinlikle sabrımı test ediyor ve sanki kişisel gitarıymış gibi son sinirimi de koparıyor.

Tekrar elime uzanıyor ve Tanrı yardımcım olsun, çünkü ona izin veriyorum. "Yirmi birinci Ağustos'ta doğdum ama doğum günümü kutlamıyoruz.

Kasım'a kadar." Bu... garip.

"Neden?"

Eli sertleşiyor. "Ailem Liam'ın kendini öldürdükten sonra doğduğu günü kutlamak istemedi, bu yüzden Jace yeni bir tarih seçmemi önerdi. Onlara Liam'ın ölümünü hatırlatmayacak bir tarih."

Göğsüm sıkışıyor. Kollarımı ona dolamamak için elimden geleni yapıyorum ama içimden bir ses bunu acıma olarak yorumlayacağını ve buna iyi karşılık vermeyeceğini söylüyor.

"Kasım ayını seçmenizin bir nedeni var mı?"

"Yedinci Kasım." Dudakları kıvrılıyor. "Ve evet... Futboldaki en iyi ay."

Bu ironiyi düşünürken Cole'un futbol sahasındaki görüntüsü aklıma geliyor. "Forma numaran. Herkes sana şanslı yedi diyor."

Kaşlarını sallıyor. "Çünkü öyleyim."

Bir an için kolunun ne kadar etkileyici olduğundan bahsedeceğini ya da istatistiklerini sıralayacağını düşünüyorum ama sonra söylediği şey çok daha kötü.

"Hâlâ hayatta olan ikizin ben olduğumu düşünürsek." *Vay* be. Kendini küçümsemek bir şeydir, ama bu... *Neredeyse zırhın çarpıtılmış versiyonu gibi.*

Tıpkı şişman kızın herkesten önce ağır olmakla ilgili şaka yapması gibi.

Bunu kendimizi korumak için yaparız, ancak bu sadece bıçağı daha da derine saplar... çünkü kendimizi herkesin gördüğü gibi gördüğümüzü kabul etmiş oluruz.

Bize hissettirdikleri kadar değersiz olduğumuzu kabul ediyoruz.

Cole'un durumunda olmanın ve ikiz kardeşimi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum, ancak kişiliğinizin bazı kısımlarını bir kalkan olarak kullanıp içinizdekileri korumaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Çünkü gerçek o kadar çirkindir ki acıtır. "Cole-"

"Yapma." Sesi çatlamak üzereydi. "Beni düzeltmeye çalışarak zamanını boşa harcama. Sadece benim berbat parçalarımla kendini keseceksin." Bana attığı bakış içimi burkuyor. "Ve bu olduğunda... Yüzümde bir gülümsemeyle kan kaybından ölmeni izleyeceğim."

Daha önce kurtarılamayacak biriyle hiç tanışmamıştım ama sanırım her şeyin bir ilki vardır.

Çekip gitmeliyim.

Bu rastgele, tuhaf konuşmamızı unutmalı ve onu burada tek başına bırakmalıyım.

Onun tarafından tamamen büyülenmemiş gibi davranmaya devam etmeliyim. Yapmam *gereken* o kadar çok şey var ki.

Yine de yaklaşıyorum.

"Beni istediğin kadar tehdit et, ama senden korkmuyorum Cole Covingt-"

Cümlemi tamamlayamıyorum çünkü ağzı benimkine çarpıyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Yemin ederim beynim kontrolden çıkıyor ve kalbim birkaç atım atlıyor.

Cole'un tadı tam da hayal ettiğim gibi. Bira, cennet... ve *cinsel günah.*

İkincisi göze batan bir hatırlatmadır.

Öpücüğü kırmak, on iki saattir bir şey yememişken çökmekte olan çikolatalı pastayı geri çevirmekten daha fazla irade gerektirir.

"Yapamayız. Bu yanlış."

"Tanrım. Tanrınız sadece yargılayıcı olmakla kalmıyor, aynı zamanda tam bir horoz engelleyici."

Gülmemek elde değil çünkü... aslında pek de haksız sayılmaz. Ancak

Cole'un bu işi neden bıraktığıma dair varsayımı *doğru*.

"Bunun Tanrı'yla bir ilgisi yok. Bunun senin aldatmanla ilgisi var-"

"Casey burada değil. Muhtemelen mesajlaştığı adamla konuşuyordur. bütün hafta." Yer değiştirerek bana sürtünüyor ve duyularımın yeniden sarsılmasına neden oluyor. "O burada olsaydı bile, senin olmanı dilerdim."

Bu açıklamadan sonra odada yeterince hava kalmadı.

Ama her ne kadar bunun doğru olmasını ve samimi olmasını dilesem de, daha iyisini biliyorum.

"Sarhoşsun."

"Ve sen çok güzelsin." Çenemden aşağı bir yol öperken gözlerim dalgalanarak kapanıyor. "Ve gerçek."

Cole'un daha önce söylediği kesici sözler aklımdan geçiyor. "Komik, birkaç dakika önce benimle ilgilenmediğine dair bir şeyler söylediğine yemin edebilirim."

Bana ukala bir sırıtışla bakıyor. "Sana söylemiştim tatlım... Ben bir yalancıyım." Ben itiraz edemeden dudakları aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Aman *Tanrım*. Cole'un öpücüğüyle savaşmaya çalışmak, zaten battığın bataklıkla savaşmaya çalışmak gibi.

Onurlu bir şey yapmaya *çalıştım*. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Hayatım boyunca ahlaklı olmak için elimden geleni yaptım. Bir kez olsun kendimi şımartmak ve erkeği elde eden kız olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum.

Sadece adam sarhoş olduğu ve ben de *burada* olduğum için olsa bile. Dudaklarımı ayırıp dilinin içeri girmesine izin verdim.

Bir düğmeyi çevirir gibi, öpücüğü hafif ve alaycıdan yoğun ve her şeyi tüketen bir hale geliyor.

Açgözlülükle ağzımın her santimini keşfederken nefes almakta zorlanıyorum, sanki asla doyamayacakmış gibi.

Elleri dolaşmaya başladığında kalbim sinir ve zevkle çarpıyor.

Parmakları kazağımın ilk düğmesiyle oynuyor. "İyi misin?"

Hayır. Taş kesildim.

Şimdiye kadar gittiğim en uzak yer, vuruşu yapmadan önceki yerdi *sanırım ve* o da Tommy DaSilva ile birlikteydi.

Kuzu postuna bir kurttu. Yapmacık, iyi çocuk dış görünüşünün arkasına saklanan pislik.

Ve Covington'ların en büyük düşmanı.

Ama internette tanıştığımızda bunların hiçbirini bilmiyordum... Bir Hristiyan tanışma forumunda.

Bir sohbet sırasında özel olarak konuşmaya başladığımızda kendisinin de Royal Manor'dan olduğunu açıkladı. Ancak o benim gibi RHA'ya gitmemişti. Geçen yıl mezun olana kadar şehrin karşısındaki devlet okuluna gitmiş.

Tommy önerdi... ama ben reddettim.

Bir ay geçti ve saat gibi, istemeye devam etti.

Sonunda itiraf ettim ve ona istemediğimi söyledim çünkü görünüşümü beğenmeyeceğinden korkuyordum. Bana kibirli biri gibi gelmemişti ama fotoğrafından yakışıklı olduğunu ve futbol takımında yer aldığını biliyordum.

Tommy bana her şeyin yolunda gideceğine dair güvence verdi ve insanları dış görünüşlerine göre yargılamadı.

Sonunda pes ettim ve birkaç kasaba ötedeki bir arabalı sinemada buluştuk.

Anında kaynaştık, sohbet ve kahkahalar aktı... her şey mükemmeldi.

Sonunda, bir şey diğerine yol açtı ve beklediğimden daha ileri gittik.

Yine de ona el işi yaptığım için pişman değildim... ta ki geç olduğunu ve eve gitmesi gerektiğini söyleyene kadar.

İşten çıktıktan sonra aniden gittiğine bakarak beni görmezden geleceğinden emindim ama sürpriz bir şekilde o gece bana mesaj attı ve beni kızartan ve arzulandığımı hissettiren bir sürü şey söyledi.

O hafta sonu tekrar takılmak için

anlaşmıştık. Ama beni ekti.

Futbol arkadaşlarıyla gittiği partiden ayrılana kadar.

O anda aramızdaki ilişkinin ciddi olmadığını ve onun sadece bir ganimet arayışında olduğunu anlamalıydım ama genç ve deneyimsiz olduğum için ona şüpheyle yaklaştım.

Ve onu biraz ikna ettikten sonra... bir el işi daha. Yine

geldiği gibi gitti.

Ancak bu sefer bana mesaj attığında, iltifatlarla ve edepsiz konuşmalarla dolu değildi.

Bana tatlı bir kız olduğumu ama vücut tipimden etkilenmediği için benimle bir gelecek göremediğini söyledi. Bunu görmezden gelmeye çalıştı ama ikinci buluşmamızdan sonra arkadaş olarak daha iyi olacağımızı fark etti.

Hakkını vermek gerekirse, birkaç hafta sonra konuştuk ve konuşmayı saygılı ve dostane bir şekilde sürdürdü.

Benden hoşlanmadığı için onu suçlayamasam ve bu konuda dürüst olduğu için onu takdir etsem de, egomu zedelemediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

On yaşında olmayabilirim ama yine de duyguları olan bir insanım.

Cole Covington'ın kazağımın ilk birkaç düğmesini çözerken bana yemek istediği bir şeymişim gibi bakması sayesinde şu anda çığırından çıkan duygular.

Gördüklerinden iğrenecek ve bahaneler uydurup gidecek diye çok korkuyorum.

Elimi onunkinin üzerine koyarak, son düğmeye ulaşmadan önce onu durduruyorum.

Şaşkınlığıma rağmen Cole itiraz etmiyor, beni öpmeye devam ediyor.

Öpücükler arasında "Seni istiyorum," diye mırıldanıyor ya da en azından ben öyle *olduğunu düşünüyorum.*

Gevelemesi daha da kötüleşiyor ve solunumu sığlaşıyor.

İyi olup *olmadığını* sormak üzereydim ki dudakları aşağı doğru iniyor... ta ki boynumdaki hassas bir noktayı emip ısırana kadar.

Kahretsin.

Bunu durdurmak zorundayım. Ne yaptığının farkında değil.

Kızım, lütfen, aklım alay ediyor. Cole ne yaptığını *çok* iyi biliyor.

Zeki pislik her dil darbesinde beni macuna çeviriyor.

Ağzı aşağı inip göğüs dekolteme sürtündüğünde içimden bozuk bir tıslama çıkıyor.

"Tanrım," diye inliyor. "Büyük olduklarını biliyordum ama bunlar..."

Kocaman, biraz sarkık, simetrik değil.

"Mükemmel." Göğsümü örten yumuşak, beyaz kumaşın üzerine sıcak bir hava üflüyor ve büyük eliyle diğerini yoğuruyor. "Onları ağzımda istiyorum."

Yüce Tanrım. Havva'nın o lanet elmayla işi kolaydı.

Eğer Şeytan onu gerçekten ayartmak isteseydi, Cole Covington vücuduna dokunup müstehcen şeyler fısıldarken onunla bir odada iki dakika yalnız kalmasını sağlamalıydı.

Aşağı bakarken yanaklarım ısınıyor ve yüzünü göğüslerime gömüp adımı inliyor.

Çok ileri gitmeden bunu durduracak gücü bulabilmek için sessizce dua ediyorum. "Seks yapamayız," diye mırıldanıyorum, aklım başıma geliyor.

"Rahatla." Sütyenimin içinden meme ucumu ısırdığında nefesim kesildi. "Sadece bir süreliğine bunları emmek istiyorum." Diğer göğsüme masaj yapan eli aşağı kayıyor ve taytımın bel bandını çekiştiriyor. "Ve el değmemiş amının tadının neye benzediğini öğren."

Oh. Cehennem.

Beynimi tarıyorum ama trenin istasyondan ayrılmasını engellemem için geçerli bir neden bulamıyorum.

Bekaretim müstakbel kocam için ama bu başka şeyleri deneyimleyemeyeceğim anlamına gelmiyor.

Özellikle de beni çok iyi hissettiren şeyler.

Cole'un göğüslerimi sıkarken ağzının hevesle aralarında gidip gelmesi gibi, sanki hangisini daha çok sevdiğine karar veremiyor, bu yüzden ikisine birden sahip olmaya kararlı.

Sütyenimin kaplarını aşağı çekip beni ortaya çıkardığında içimde bir titreme oluyor.

"Daha da iyi."

Ciğerlerim sıkışıyor ve ağzı tenime değdiği anda titremem daha da artıyor. Çok gerginim, nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Çok yumuşak," diye mırıldanıyor etime.

Durgun sesi milyonlarca kilometre öteden geliyor.

Cevap vermeye çalışıyorum ama göğsümdeki baskı daha da artıyor. Daha iyisini bilmeseydim, kriz geçirdiğimi söylerdim.

Boktan bir çubuk.

Altı aydan uzun bir süredir astım geçirmemiştim ve *şimdi* oluyor.

Hırıltıyla kolumu başımın üzerine uzatıyorum ve yastığın üzerinden çantamı alıyorum. Annemin her zaman yanımda bulundurmamda ısrar ettiği inhalerimi orada tutuyorum. *Ne olur ne olmaz.*

Dudaklarıma götürerek hızla bir nefes ve ardından bir nefes daha çekiyorum. Basınç dağılırken ve ciğerlerimi havayla doldururken içimden rahatlama akıyor.

Cole tüm bu olaylar sırasında şaşırtıcı bir şekilde sessiz kaldı ama onu suçlayamam. Ortamı resmen mahvettiğimi söyleyebilirim.

Konuşmadan önce derin bir nefes daha çekiyorum. "Kusura bakma-"

Yumuşak horlama sesi bu cümleyi yutmama neden oldu.

Aşağı bakıyorum, gözleri kapalı ve yanağı sol göğsümü okşuyor, sanki memelerim onun kişisel yastıklarıymış gibi.

O kadar memnun görünüyor ki, biraz önce yaptığımız şey olmasaydı neredeyse çok sevimli olacaktı.

Ben astım krizi geçirirken onun uyuyakaldığına inanamıyorum.

O...

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Gücenmeli miyim yoksa utanmalı mıyım ya da her ikisini de hissetmeli miyim emin değilim.

Kızları sutyenimin içine sokmaya çalışıyordum ki kapının dışında topuk sesleri duydum.

Oh, Tanrım. Lütfen Casey ve onun orospu çetesi olmasın.

RHA'daki ilk haftamda Britney -Casey'nin selefi- Casey ve diğer birkaç amigo kızla birlikte ben duş alırken soyunma odasından kıyafetlerimi çaldı. Herkes bana gülüp möölerken bir öğretmen bulabilmek için koridorlarda havluyla dolaşmaktan başka çarem yoktu.

Tabii ki Britney de Instagram'da olayın bir fotoğrafını paylaştı. Korkunçtu ve çok acıttı ama bana değerli bir ders verdi. Aslında birkaç tane.

Kendinizi riskli bir duruma sokmayın - çünkü RHA'daki öğrenciler dedikodu çıkarmaya bayılır ve dedikodudan beslenirler.

Orospuların yanında gardını asla düşürme.

Arabanızda ve sırt çantanızda yedek kıyafetler olduğundan emin olun. Kalbim sıkışıyor. Bu gece bir numaralı kuralı çoktan çiğnedim. "Kalk," diye tıslıyorum çılgınca kazağımın düğmelerini iliklerken.

Cole kıpırdamıyor ve itmek için çok ağır, ama önemli değil... kapı kolu zaten dönüyor.

İkimiz de boku yedik.

Hak ettim. Başka bir kızın erkek arkadaşıyla takıldığım için başıma gelen bu.

Cole, Casey'nin onu aldattığına ikna olsa bile. İki yanlış bir doğru etmez.

Yanlışlar bir arada ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin.

Kapı açılmadan ve ışıklar yanmadan önce son bir çabayla "Bırak beni," diye homurdanıyorum.

"Ne oluyor be?" Bianca'nın kahverengi gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen iyi misin?"

Bir an için kardeşiyle konuştuğunu sanıyorum ama bakışları benim üzerimde.

Genelde çok soğukkanlı ve sakin olan kız, tüm dünyası yıkılıyormuş gibi görünüyor.

İşte o zaman onun bakış açısından nasıl görünebileceği aklıma geldi. *Hay aksi.*

"Ben iyiyim," diye temin ediyorum, beynimde küçük kaçamağımızı ifşa etmeyecek ama yine de neden üzerimde olduğunu açıklayabilecek bir şey arıyorum. "Cole..." Sanki her şeyi açıklıyormuş gibi elimdeki inhaleri havaya kaldırıyorum. "Nefes almama yardım ediyordu."

Bianca bir kaşını kaldırır. "Ne?"

Doğru olan bu, çünkü bir sonraki cümlem dumanı tüten bir saçmalık yığını, ama çukur çoktan kazıldı ve yapabileceğim en iyi şey bu.

Ayrıca, gururum ona utanç verici gerçeği söylememe izin vermiyor.

Eve döndüğümde Dylan'ı aramayı aklıma not ediyorum, çünkü en azından Cole'un ilişkinin ortasında bayıldığını duyduğunda benimle dalga geçmeyecek.

"O buraya sarhoş bir şekilde geldiğinde ben astım krizi geçiriyordum." Gerçeğin iki unsurunu birbirine karıştırarak açıklıyorum. "Ona nefes alamadığımı söyledim ve o da... kalp masajı yapmaya başladı."

Evet, çünkü *bu* çok mantıklı.

Anlaşılır bir şekilde, bana başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Elinizde bir inhaler varken ve ona söyleyecek kadar iyi nefes alabiliyorsanız neden kalp masajı yapsın ki?" Kollarını kavuşturuyor. "Tüm bunları uyurken nasıl yapabildiğinden bahsetmiyorum bile."

Bunlar *çok* güzel sorular. Bianca'nın bu kadar zeki olduğunu kim bilebilirdi?

"Değil mi? Doğrusunu söylemek gerekirse ben de aynı şeyi merak ediyordum... ama Cole'un içtiği zaman nasıl olduğunu bilirsin. O tam olarak en-"

"Onu buldun mu?" Oakley arkasından odaya dalarak seslendi
Onu.

Gözleri yere indiğinde yüzündeki ifadeye ne anlam vereceğimi bilemiyorum.
Hala üstümde uyuklayan Cole'a.

Bianca nazlı bir gülümsemeyle, "Cole ona kalp masajı ," diyor.

Oakley şaşkın ve çakırkeyif bir halde başını kaşır. "Ya çuvalladı ya da Sawyer açgözlülük yaptı ve bayılana kadar tüm havasını çaldı." Gözleri kısıldı; parmağını bana doğru salladı. "Onu iyileştirsen iyi olur."

Evet, bir an önce ona özel ders vermeye başlamalıyım çünkü bu işler yürümüyor.

"Biriniz kapıyı kapatabilir mi *lütfen*?"

Bu küçük yangını üçümüzün, hatta dördümüzün arasında tutmaktan çok daha iyiyim.

Bianca kapatmaya başlar ama duraklar. "Tamam, ama sadece bizim için bir şey yapmayı kabul edersen."

Bu durumdan hiç hoşlanmadım ama başka seçeneğim de yok. "Ne?"

Esrarını yakan Oakley'e bakıyor. "Oakley bizi buraya getirdi ama şu anda araba kullanamayacak kadar bitik durumda. Cole'un hâlâ" -tırnak işareti yapıyor- "kalp masajı komasında olduğunu ve benim de ehliyetim olmadığını düşünürsek, bizi eve bırakacak birine ihtiyacımız olacak."

"Anlaştık." İkisine de ters ters baktım. Bianca manipülasyon oyunu oynayabiliyorsa, ben de oynayabilirim. "Siz ikiniz bu konuda çenenizi kapalı tuttuğunuz sürece. Bir şey olduğundan değil, sadece insanların yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum."

Özellikle de olanları kendi başıma anlamaya fırsatım olmamışken.

Cole'un Casey'den ayrılıp benimle çıkmaya başlamasını beklediğimden değil ama bu gece aramızda geçenler hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Ayıkken.

Oakley esrarından bir nefes çekiyor. "Kahretsin, beş dakika önce ne olduğunu zar zor hatırlıyorum."

Bianca kapıyı yatağa doğru yürürken, "Beş dakika önce dilin hâlâ Morgan'ın boğazındaydı," diye mırıldanıyor içinden.

İkimiz de kardeşini hareket ettirmeye çalıştık ama başaramadık. Cole sadece göründüğünden çok daha ağır değil, görünüşe göre aynı zamanda bir bomba patlarken uyuyabilecek bir tip.

Hâlâ mutlu bir şekilde tüttürmeye devam eden Oakley'ye parmaklarını şıklatıyor. "Biraz yardım et."

Hamam böceğini camdan dışarı attıktan sonra bize katıldı.

"O kadar viskiyi daha önce içmemeliydin dostum," diyor Oak, sallantılı ve hâlâ kendinden geçmiş bir halde ayağa kalkarken Cole. "Sana söyledim, içkiden önce bira-"

Oakley'nin cümlesini bitirmesine fırsat kalmıyor çünkü Cole yatağın her yerine kusmaya başlamadan hemen önce kusuyor.

Yaptığım zaman onu bırakma sağduyusuna sahip olduğum için minnettarım. Ayrıca üzerimde bayıldığı için kendimi çok daha iyi hissediyorum... çünkü çok daha kötü olabilirdi.

Dylan'ın bana Jace'in geçen yıl bir partinin ortasında Britney Caldwell'in üzerine ananaslı pizza kustuğunu anlattığını hatırladıkça ürperiyorum.

Ondan sonra itibarı yerle bir oldu. Gerçi bunun pizzayla pek ilgisi yoktu, daha çok onun aşağıda pek de *taze* olmadığını söylemesiyle ilgiliydi.

Her iki şekilde de, bu karmaydı.

"Hiç bu kadar hasta olmamıştım," diye sözlerini tamamlayan Oakley, dikkatini gözle görülür bir şekilde iğrenmiş Bianca'ya çeviriyor. "Onu tuvalete götüreceğim."

Bianca başını sallar. "İyi fikir."

Oakley onu çekip götürürken, "Ben bir kova ya da tas arayacağım," diyorum.

Bir keresinde gençlik grubumdan bir çocuğu kilisede sonra evine bırakmıştım. Çürük kokusunun tamamen kaybolması bir aydan fazla sürdü ve minibüsümden kusmuk temizleme deneyimini tekrar yaşamak istemiyorum.

Kapıya yöneliyorum ama Bianca beni

durduruyor. "Sawyer?"

"Öyle mi?"

Dudakları titreyerek hırkamı işaret ediyor. "Birkaç düğmeyi atlamışsın."

SAWYER

Minibüsümden çıkıp okulun girişine doğru ilerlerken karnımda sinirler uçuşuyor.

Bugün Pazartesi sabahı, bu zaten berbat bir durum, ancak tüm hafta sonu boyunca birinin sizi aramasını veya mesaj atmasını beklediğinizde çok daha berbat bir durum.

Cole'da numaramın olmadığını kabul ediyorum ama kardeşinin en iyi arkadaşımla birlikte olduğunu düşünürsek, numaramı almak için çok uğraşması gerekmeyecek.

Instagram'da bir mesaj bile yeterli olurdu. Ama

hayır. Hiçbir şey alamadım.

Bu da beni ona ulaşmak zorunda kalmak gibi berbat bir duruma sokuyor. Birincisi.

Sanırım bunu görmezden gelip hiçbir şey gibi davranabilirim, ama bu aptal çünkü bir şey oldu.

İşleri garip ve tuhaf hale getirme potansiyeli olan bir şey. Aramızdaki

şeylerin garipleşmesini istemiyorum.

Ve belki de küçük bir parçam gizliden gizliye onun da aramızdaki bu şeyi hissetmesini umuyor.

Womp ... orada.

Gitmesi umuduyla bastırmaya çalıştığım küçük gerçek çekirdeği.

Cole Covington'a aşığım... ve bunun için kendimden nefret

ediyorum. Bir insanda hor gördüğüm *her şey onda* var.

Kendini beğenmiş, acımasız, çapkın ve en kötüsü de inancımla alay ediyor.

Yine de onda görmezden gelemeyeceğim bir şey var.

Aptal ergenlik hormonları. Her şeyi mahvediyorlar.

arabasının yanından geçerken midem takla atıyor. Yüzümü

buruşturduğumu saklamaya zahmet etmiyorum.

Parlak yeşil Ferrari de en az onun kadar iğrenç, gösterişli ve kibirli. Söylentilere göre sadece bir servete mal olmakla kalmıyor, aynı zamanda inanılmaz derecede nadir bulunuyor. Dünyada aynı araca sahip yirmiden az insan varmış.

Şaşırdığımı söyleyemem. Covington'lar trajediyle boğuştukları kadar zenginler de.

Cole'un annesi korkunç bir trafik kazasında kaybetmeden önce eski bir Bollywood oyuncusuydu. Dedikodu değirmenine göre, sadece çocukları gibi güzel olmakla kalmayıp, Hindistan'daki kraliyet ailesinin bir parçası olabilirdi.

Jason Covington -Cole'un babası- hakkında, tanınmış bir ilaç şirketinin başkanı olması dışında pek bir şey bilmiyorum.

Sessizce dolandırıcılık listeme bir onay işareti daha ekliyorum. İlaç şirketlerini yöneten insanların ruhları olmadığını herkes bilir.

Cole'dan almış olmalı.

Tamam, bu adil değil. Cole'un bir ruhu var.

Geçen gece bana bazı parçalarını gösterdi.

Kendimi çelikleştirerek girişe doğru yürümeye devam ediyorum.

Binaya girdiğim anda bunu hissettim. Buradaki enerji...

Kapalı.

Daha doğrusu, hepsi yan bakışlar şeklinde bana yöneltildi, o kadar da değil.

Çeşitli kızlardan ince pis bakışlar, bazı rastgele erkeklerden birkaç sırıtış ve bir sürü fısıltı.

Alnımda ve sırtımda boncuk boncuk terler oluşuyor ama kendimi nefes almaya zorluyorum.

Bu cehennem çukurunda hayatta kalmanın tek yolu, terlediğinizi görmelerine asla izin vermemektir.

Bakışlarımı yere indirerek dolabıma doğru ilerliyorum.

Birkaç sıra aşağıda, Cole'un Dwight Davis, Cortland Bennet ve takımından birkaç kişiyle konuşurken ayakta durduğunu fark ediyorum.

Dwight iyi bir adamdır. En azından her pazar sabahı onu kilisede gördüğümde öyle görünüyor.

Ama Cortland? Adam büyük P ile bir pislik.

Onu sayamadığım kadar çok kez göğsüme bakarken yakalamakla kalmadım, kendini beğenmiş ve spor olsun diye bazı popüler olmayan çocuklara zorbalık yapmak gibi kötü bir alışkanlığı var.

Sanırım Cole ile arkadaş olmaları mantıklı. Bir tüyün kuşları ve hepsi bu.

Her iki durumda da, Cole onlarla birlikteyken yanına gidip konuşacak kadar aptal değilim.

Bir insan hakkında asla unutamayacağınız bazı şeyler vardır ve ben koridorlarda havluyla yürümek zorunda kaldığımda en yüksek sesle *möleyen* ve insanları ona katılmaya teşvik eden Cortland'dı.

Sırt çantama uzanıp birkaç kitabı hızlıca yer değiştiriyorum.

"Kötü haberi vermekten nefret ediyorum ama Casey'nin elinde üzerinde adınızın yazılı olduğu bir mermi olduğu söyleniyor."

Oakley'nin kan çanağına dönmüş kobalt mavisi gözlerine bakarken kalbim boğazımda düğümleniyor.

"Ne?"

Neden Casey ya da herhangi biri
Beni *vurmak* mı?

Belki de erkek arkadaşıyla birlikte olduğun içindir - beynim yardımcı olmayan bir şekilde işaret ediyor.

"Sakin ol," diyor. "Seni *öldürmeyecek*." Bir omzu omuz silkmek için yükseliyor. "Sadece okul kadar kıçına tekmeyi basmayı planlıyor."

Salak herif, Casey'yle ilk ve tek kez kavga ettiğimizde galip gelenin *ben* olduğumu unutmuş olmalı.

"Kim söyledi-" Cümlemi bitirmeden önce kendimi durduruyorum.

Yanlış bir şey yaptığımı kabul etmek istemiyorum. *Cole ile konuşmadan olmaz.*
Birincisi.

Belki Casey'e erkek arkadaşının sarhoş olduğunu açıklayabiliriz.
takılmanın hiçbir anlamı yoktu.

Kalbim sıkışıyor. Belli ki bu fikrin hayranı değil.

"Yani *neden* kıçımı tekmelemek istesin ki?"

Oakley bana sert bir bakış attı. "Görünüşe göre erkek arkadaşıyla yaptığınız küçük kalp masajı seansı ona geri dönmüş... bunu herkes yapsın." Ellerini masumca havaya kaldırdı. "Bana öyle bakma. Ben bir bok demedim. Başka biri sizi duymuş ya da siz ağız ağıza konuşurken içeri girmiş olmalı."

Orospu çocuğu. Bu aldığım tüm bakışları ve fısıltıları açıklar.

"Aman Tanrım." şey dönüyormuş gibi hissediyorum.

Casey'nin kıçımı tekmelemesini kaldırabilirim ama herkesin işimi bilmesi, özel hayatım hakkında spekülasyon yapması...

Okulda konuşulan biri olmak istemiyorum. İnsanların benim hakkımda konuşmasını istemiyorum, nokta.

Ne diyeceklerini zaten biliyorum.

Oakley, "Vay canına, pek iyi görünmüyorsun," . "Dylan'ı aramamı ister misin? Eminim onu korkutup kaçıracaktır."

"Hayır."

En iyi arkadaşımın Casey'e tek bir yumrukla haddini bildirebileceğinden şüphem yok ama bu Dylan'ın savaşı değil.

O benim.

Yanlış bir şey yaptım ve şimdi bunu kabul edip bedelini ödemem gerekiyor.

"Yakında döneceğim. Sadece yapmam gereken..." Tuvaleti işaret ediyorum ve yürümeye başlıyorum.

Ortaya çıkan sonuçla başa çıkmadan önce nefes almak ve kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım var.

İçeri girdiğimde boş olduğu için minnettarım.

Lavaboların yanında durup zaten uzun olan kirpiklerine rimel süren Bianca hariç.

"Bok gibi görünüyorsun," diye selamlıyor beni aynada göz göze geldiğimizde.

Musluğu açıyorum. "Öyle hissediyorum." Yanaklarıma biraz soğuk su sıçratarak mırıldanıyorum. "Cole'la beni herkes biliyor."

Artık inkar etmenin bir anlamı yok. Er ya da geç gerçeği duyacak.

"Vay be. Haber sandığımdan daha hızlı yayılmış." Alaycı bir şekilde gülümseyerek çantasından bir tüp dudak parlatıcısı çıkardı. "Bir şey değil."

Dudak parlatıcısını boğazına sokmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Bekle... Dedikoduyu başlatan *sen* miydin? Ne oluyor Bianca? Söz vermiştin."

Gözlerini devirerek parlatıcıyı kırmızı dudaklarına sürdü. "Bu kadar dramatik olma. Sana iyilik yapıyordum."

Kan basıncımın tehlikeli seviyelere yükseldiğini hissedebiliyorum. "Bir iyilik mi?

Ne tür bir fav-"

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sen bir eziksin." Umursamazca omuz silkiyor. "Şimdi... o kadar da değil." Dudaklarını birbirine vuruyor. "Bir hafta sonu içinde, küçük bir İsa aşığından okuldaki en popüler çocukla takılan kıza dönüştün. Bu da herkesin senin hakkında

gizemli ve seksi... sıkıcı ve tuhaf yerine." Gözlerimiz aynada tekrar . "Dediğim gibi, rica ederim."

Aklını kaçırmış. "İnsanların benim hakkımda böyle düşünmesini istemiyorum. İnsanların beni düşünmesini hiç istemiyorum." Nefes almak için kendimi zorlayarak göğsümü sıkıyorum. "Koca ağzın sağ olsun, Casey kıçıma tekmeyi basmak istiyor."

Gözlerini deviriyor. "Merak etme. O sürtük bir bok için dövüşemez. Onu alt ."

. "Onu *almak* istemiyorum. İstediğim şey-"

"Kardeşim mi?" Ben daha itiraz edemeden ekledi: "Haberler iyi, Church. Sanırım o da seni istiyor. Ne olursa olsun, Casey yerine seninle olmasını tercih ederim. Jace zaten tahammül edemediğim biriyle çıkıyor ve iki kardeşimin de-
"

"Hey," diye . "Dylan harika biri."

"Evet, inanılmaz derecede manipülatif bir amcık." Cidden mi? Bianca *kendisiyle* tanıştı mı?

"Tencere dibin kara, seninki benden kara."

Bir göz devirme daha. "Her neyse." Lavabonun kenarından çantasını kaptı. "Sana yardım etmeye çalıştım."

"Bir arkadaşa böyle yardım edilmez," diye bağırıyorum o uzaklaşırken. "En azından bana söyleyebilirdin-"

Zalim bir kahkaha beni susturuyor. "Vay canına." Elini kalbinin üzerine koyup arkasını döndü. "*Arkadaş* olduğumuzu mu sanıyordun?"

Tam olarak değil, ama düşman olduğumuzu düşünmüyordum. Ayrıca, neden sevmediği birine yardım etmek için çaba harcasın ki?

"Bilmiyorum. Belki de."

"Tatlım, hayır." Güzel yüzü buruştu. "Benim arkadaşım yok. En iyi ihtimalle, kafataslarını topuklu ayakkabılarımla parçalamak istememe neden olmayan geçici müttefiklerim var."

Yavaşça bana doğru yürüyor. "Casey amigo takımının başı ve bu yüzden RHA'yı yönettiğini sanıyor ama ." Gözleri kısıldı; tırnaklarını inceliyor. "Ayrıca geçen hafta antrenman sırasında kardeşim olmayan biriyle durmadan mesajlaşmak gibi talihsiz bir hata yaptı. Kim olduğunu öğrendiğimde ve inkar edemeyeceği bir kanıtım olduğunda, hayatını mahvedeceğim." Hınzır bir sırıtış yüzünü aydınlatıyor. "Sonra onun yerini alacağım... ve onu ve RHA'daki herkesi sürtüğüm yapacağım."

Lanet olsun.

Yüzüme rahatsız edici bir şekilde yaklaşıyor. "Sana bir tavsiye? Benim iyi tarafımda kalmanı öneririm." Dudak parlatıcısını ikinci kez çıkarıyor. "Ve kıpırdamadan dur. Biraz renk kullanabilirsin."

Ben itiraz edemeden dudaklarıma biraz sürmeye başladı. "Kardeşim pisliğin teki ama nedense senden hoşlanıyor." Çubuğu tekrar tüpün içine sokarak bakışlarımı tutuyor. "Bence onun için iyi olursun Sawyer. Ama seni uyarmalıyım, eğer onu aldatır ya da kasten incitirsen, kendi kurbanlık kuzummuşsun gibi boğazını keserim. Anladın mı?"

Tanrım. "I-"

"Anlaşıldı mı?"

Başımı salladığımda gülümsüyor. "Harika. Şimdi benimle konuşmayı bırak ve git erkeğini getir."

Adamım mı? Bianca hayal görüyor olmalı. Benim gibi kızlar erkeklerimizi elde edemezler... çünkü genellikle bizi istemezler.

Onun gibi kızlar istiyorlar.

Ama ya Cole gibi değilse? Ya gerçekten seviyorsa Ben mi? *Geçen gece* de *öyle görünüyordu*. "Tamam," diye fısıldadım.

"Bekle," diye sesleniyor .

"Ne yapıyorsun sen?" Elini uzaklaştırmaya çalıştım ama gömleğimin ilk düğmesini açmayı başardı. "Harika göğüslerin var. Onları her zaman kapalı tutmamalısın." Bir kez daha baktı ve yüzünü buruşturdu. "şu aptal saç bandını. Seni okul fotoğrafı çektiren on yaşındaki çocuklar gibi gösteriyor."

Tanrı bana güç versin. O tam bir velet.

Onu çöpe attıktan ve parmaklarını belime kadar uzanan siyah saçlarımda gezdirdikten sonra omuz silkiyor. "Harika değil ama bu kadar kısa sürede yapabileceğimin en iyisi bu. Lens taktırmayı ciddi ciddi düşünmelisin... ve biraz da röfle. Makyaj yapmanın da zararı olmaz."

"Makyaj yapıyorum."

Bu sabah maskara sürdüm. *Çünkü Cole'la konuşacağımı biliyordum.*

Burnu kırışıyor. "Bir dahaki sefere seni daha kötü değil, daha iyi göstereni dene."

"Teşekkürler."

Ona sinirli bir bakış fırlatarak banyodan çıkıyorum.

Koridorda ilerlerken çalıştığım sinirlerim neredeyse göğsümden dışarı fırlayacaktı. Ancak Cole'un hâlâ takım arkadaşlarıyla konuştuğunu fark edince hemen kendime geliyorum.

Muhtemelen garip hislerimi açıklamak ya da takılmamızdan bahsetmek için iyi bir zaman değil.

Özel olarak yapılmalı. Bu şekilde kimse kulak misafiri olup daha fazla dedikodu çıkaramaz.

Dolabıma geri dönmek üzereydim ki bakışları beni yakaladı.

Delici ela yeşili gözlerini, dağınık siyah saçlarını, mükemmel yapılı çene hattını ve graniti kesecek kadar keskin elmacık kemiklerini gördüğümde dizlerimin bağı çözülüyor.

Bu hiç adil değil. Onun gibi çocuklar bu kadar güzel olmamalı.

Kendimden şüphe duymaya başlıyorum ama onu bastırmak için kendimi zorluyorum.

Benden hoşlanıyor.

Elbette aramadı ama biriyle bir bağ hissetmiyorsanız onun yaptığı türden şeyleri paylaşmazsınız.

Ve eğer birinden hoşlanmıyorsan kesinlikle beni öptüğü gibi öpmezsin.

Sarhoş olsun olmasın, Cole o gece bana gerçek yüzünü gösterdi.

Belki de kafamın içindeki olumsuz sesi sonsuza dek susturmamın zamanı gelmiştir, böylece aramızdaki bu şeyi daha başlamadan mahvetmez.

Çünkü belki, sadece belki... benim gibi bir kız erkeği elde edebilir.

COLE

Banyodan çıktığı anda onu hissediyorum.

Orada ne yaptığından emin değilim ama o kalp şeklindeki dudaklar kırmızı ve parlak.

Boğazıma düğümlenen kızgınlık iniltisini zar zor bastırabiliyorum.

Beni etkilemeye çalışıyor. Bunun tek anlamı olabilir.

Tanrım. Hatalarım her saniye artıyor. Bu hafta sonu o kadar sarhoş olmamalıydım.

Üst katta dolaşmamalıydım.

Ve kesinlikle Sawyer Church'le -Küçük Bayan İncil Zıplatıcısı- konuşmamalı ve o tarafımı görmesine izin vermemeliydim.

Azı dişlerimi o kadar sert öğütüyorum ki toza dönüşmediklerine şaşırıyorum.

Söylentilere göre, onunla yapmamam gereken birkaç şey daha varmış.

Şeyler I var Hayır HATIRLAMA . Çünkü I karartılmış dışarı Konuşmanın ortasında.

Sikeyim.

Bir çift siyah çerçeveli gözlüğün ardında, iri kahverengi gözleri benimkileri tutuyor... dile getirilmemiş bir dizi soruya yanıt arıyor.

Ona veremeyeceğim cevaplar, çünkü hatırlamıyorum.

Tek bildiğim, o gece her ne yapmış ya da yapmamış olursak olalım, onun lekesiz, tertemiz itibarını mahvediyor.

Ve *benimkini*.

Bakışlarımı ayırarak dikkatimi tekrar Dwight ve Cortland'a yöneltiyorum.

Her zamanki gibi Cortland sik kafalı gibi davranıyor. Gösterişçi ve alaycı bir şekilde lafı dolandırıyor ve bu da beni çok rahatsız ediyor.

"Ee, nasıldı?"

Ceketimi dolabıma yerleştirdim. "Ne nasıldı?"

Son beş dakikadır onun aptalca imalarıyla uğraşıyorum ve artık dayanma gücümün sonuna geldim.

Dwight ile göz göze gelirler. "Haydi, Covington. Utanmana gerek yok. Bize küçük ilişkinin nasıl geçtiğini anlat."

Elim yumruk gibi sıkılıyor. Kendime kolumun bir gün milyonlar değerinde olacağını ve Cortland'ın bir boka yaramadığını hatırlatmam gerekiyor.

Defans oyuncularımdan Lennox Wallace, "Eminim *böyle* görünen bir kızı memnun etmek için can atıyordur," diye ekliyor.

Takım arkadaşlarımızdan birkaçı kıs kıs gülüyor.

Onları görmezden gelerek bakışlarımı koridorun diğer ucuna çeviriyorum.

Sanki işler daha da kötüye gidemezmiş gibi, Casey ve ekibi bana doğru yürüyor.

Bianca bana daha önce Casey'nin takımdaki kızlara, eğer doğruysa Sawyer'ın kıçına tekmeyi basacağını söylediğini mesaj attı.

Bianca'nın beni aldattığından emin olduğu düşünülürse, Casey'nin sarhoşken ihanet etmeme duyduğu öfke neredeyse komikti.

Ancak bu sadece bir spekülasyon ve elimde kanıt yok.

Tek sahip olduğum şey, topuklu ayakkabılarını mozaik zemine vururken bana hançer gibi bakan sinirli bir kız arkadaşım.

Ve bana parlak zırhlı bir şövalyeymişim gibi bakan başka bir kız.

Son üç aydır kendimi uzak durmaya zorladığım kız.

Sawyer'ın başka hiç kimsede olmayan bir şekilde derimin altına ve kafamın içine girme şekli var... bu da onu bir tehlike haline getiriyor.

Şimdi daha da fazla.

Düzeni sağlamanın ve bu pisliği düzeltmenin tek bir yolu var.

Cortland'a dönüyorum. "Daha açık konuşman gerekecek. Bir sürü kızla takıldım."

Ondan daha fazla.

Bu kez kafası karışmış görünen o. "Gerçekten hatırlamıyor musun?"

"*Neyi* hatırlıyorsun?" I Kükre, çizim herkesin DİKKAT için Konuşmamız.

"Cuma günü zil zurna sarhoştum."

Sawyer'ın adımları titriyor.

Küstahça gülümseyen Cortland etrafımızı küçük insan çemberine bakıyor. Görünüşe göre herkes bizim küçük gösterimizle ilgileniyor.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama dedikodulara göre hafta sonu Christian'ın evinde Sawyer Church'le yatmışsın." Cevap veremeden omzuma bir tokat attı. "Seni hiç tombul bir kovalayıcı olarak görmemiştim ama duyduğuma göre İsa manyakları yatakta vahşiymiş."

Gülüşüm kendi kulaklarıma bile inandırıcı geliyor. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" O itiraz edemeden, "İstediğim zaman birinci sınıf bir amcığa sahip olmak varken neden şişman bir bakireyi sikeyim ki?" diye çıkışıyorum.

Casey yanıma yaklaşırken herkesin bakışlarının ağırlığını hissediyorum. Tam zamanında, bir kolumu ona doladım.

Göz ucuyla Oakley'nin bana bir pislikmişim gibi baktığını görüyorum.

Her neyse. Kıçımı öpebilir. konusu olan *benim* itibarım. Ve *onunki*.

Sawyer sadece bir sürtük olarak damgalanmakla kalmayacak -çünkü lisedeki kızlar böyle yapar- Casey ve amigo kızların geri kalanı da onun hayatını cehenneme çevirecektir.

Ayrıca, Casey ve ben mantıklıyız. Birlikte olmamız insanların beklediği şey.

Benim gibi birinin istemesi gereken şey.

Bu hayatı kendim için inşa etmek için uzun zaman harcadım ve sarhoş bir hatanın her şeyi alıp götürmesine izin vermeyeceğim.

Sawyer ne kadar ilgimi çekse de.

Kız arkadaşıma bakarak homurdandım, "Bebeğim, bu morona Cuma günü neler olduğunu anlat, madem sikimi nereye soktuğumla bu kadar ilgileniyor."

Casey hiç vakit kaybetmeden cıvıldıyor: "Sen kafayı buldun, biz de yukarı çıktık." Gözlerini ona dikiyor. "Erkek arkadaşımın aletiyle neden bu kadar ilgileniyorsun Cortland? Eğer takım , korkarım ki şansın yok. Benim takımım zaten dolu."

Ne kadar üzgün olursa olsun, elini taşın altına koyacağını biliyordum.

Beni sevdiği ya da ölmek üzere için değil, RHA'nın güçlü çifti olarak adlandırıldığımız ve onu Sawyer gibi biriyle aldatmamın onun kof egosu için büyük bir hakaret olduğu için.

Tıpkı benim gibi Casey de görünüşü korumanın ve dünyaya bir gösteri sunmanın önemli olduğunu biliyor.

Gerçekte kim olduğunuzu gizleyin.

Cortland utanmış görünüyor ama onunla işim bitmedi.

Boştaki elimle yakasını kavrayarak, bir daha bana karşı gelmemesini açıkça belirten bir bakışla onu sabitliyorum. "Bir daha bana seks hayatımla ilgili üçüncü dereceden laf edersen, o çirkin suratını sikimle tokatlarım. Tıpkı ne zaman siktir olup gideceğini bilmeyen tüm diğer kibirli cumsluts'lara yaptığım gibi."

Herkes yuhalayıp bağırırken yüzü gevşer.

Sırıtarak omzuna hafifçe vuruyorum. "Taşaklarını bulana kadar antrenmana gelme, Bennet. Futbol gerçek erkekler içindir. Ağzını açıp ergenlik çağındaki küçük bir sürtük gibi dedikodu yayan özentiler için değil."

Takım arkadaşlarıma bakıyorum. "Aynı şey geri kalanınız için de geçerli." Saygı yüzlerini bir kez daha aydınlatıyor.

Kriz önlendi.

Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissederek elim Casey'nin kıçını buluyor ve koridorda yürümeye başlıyoruz.

Her zamanki gibi, herkesin gözü üzerimde.

Sawyer hariç.

Ayakkabılarına bakıyor... Sanki bakmak çok acıtıyormuş gibi

Be

n. Güzel.

Çok yaklaşmaması için onu uyardım.

Bölüm 1

SAWYER

İki ay sonra.

"Catherine evleniyor," diye bağırıyor annem, kıçım sandalyeye değdiği anda.

"Vay canına, bu gerçekten... *bir şey* anne. Patates püresini uzatabilir misin?"

Doğruyu söylemek gerekirse, kız kardeşimin nişan haberinden çok onlar için heyecanlıyım.

Yemek masasının diğer ucundan babamın dudakları titriyor.

Alaycılık genimi ondan aldığımı söyleyebilirim.

Annem surat asıyor. "Tanrım, Sawyer. Catherine senin kız kardeşin. Biraz hevesli olman gerekirdi."

Gözlüklerini burnuna doğru iten babam boğazını temizliyor. "Sawyer da muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyordur. Catherine henüz üniversiteden mezun bile olmadı. Evlenmek için çok genç." Devam ederken yüz hatlarında endişe çizgileri beliriyor. "Onunla sadece ne zamandır çıkıyor? En fazla üç, bilemedin dört aydır ve bu süre zarfında biz onunla sadece bir kez karşılaştık. Yuva kurmadan önce birkaç yıl daha beklemeliler."

Annem yüzüne sıkı bir gülümseme *yerleştirir*. Çoğu güneyli kadın on iki yaşına geldiğinde bunu mükemmelleştirmiştir.

"Catherine bu yıl hemşirelik okulundan mezun oluyor, Dan. Ayrıca, Marvin gibi azimli ve zeki doktorların bir kızın evliliğe hazır olması için sonsuza kadar bekleyeceğini mi sanıyorsun?"

İşte başlıyoruz.

İyi tarafından bakarsak, son bir yılda birbirleriyle en çok bu kadar çok konuştular.

Uzun zamandır.

"Eğer onu seviyorsa, sevecektir." Ağzını peçeteyle sildi. "Tartışmak istemiyorum ama küçük kızımın -ikisinin de- bir hata yapıp yanlış adamla evlenmesini istemiyorum."

İç çekiyor. "Ah, lütfen. Evlendiğimizde ancak on sekiz yaşındaydım."

"Evet ve bak ne kadar iyi sonuçlandı." Yüzündeki ifadeden sözlerini geri almak istediği anlaşılıyor. "Ben yapmadım-"

Onu dondurarak siyah saçlarını kabartıyor ve dikkatini bana yöneltiyor. "Düğünü Knightdale'de yapmak istiyor."

İçimden bir ses bunun Catherine'den çok annemin fikri olduğunu söylüyor. Kuzey Carolina'nın en efsanevi güzellik yarışması kraliçesi, aynı derecede güzel olan ve hemşireye dönüşen kızının bir doktorla evlendiğini memleketindeki herkese göstermek için sabırsızlanıyor.

Bununla birlikte, konum benim edebileceğim bir şey.

Memleketimizden ayrılalı üç yıl oldu ve küçük parçam oranın sadeliğini özlüyor.

"Harika." Ağzıma bir çatal dolusu yemek atıyorum ve yutkunuyorum. "Tarihi belirlediğinde bana haber ver, ben de işten izin alayım."

Kendime ikinci bir porsiyon vermek için patates püresi kâsesine uzanıyorum ama elimden çekip alıyor. "Mart'ın üçüncü hafta sonu."

"Ona bir yıldan fazla süre verdiğime göre, Bay Gonzales'in bu konuda bir sorunu olmamalı."

Sonra tekrar, olabilir.

Tanrı biliyor ya, patronum *zor* biri olabiliyor. Adam düpedüz belgelenebilir. Ayrıca şehirdeki en iyi tavuğu yapıyor, bu yüzden çoğu insan diğer yanağını çeviriyor.

"Gelecek Mart değil, şapşal," diye düzeltiyor annem. "Bu Mart."

Babam içkisini yudumlarken boğuluyor. "Altı aydan az kaldı. Neden bu kadar erken?"

"Catherine'in bahar tatili." "Çok

fazla gibi görünmüyor mu?"

Gözleri keskinleşince ekliyorum. "Sadece, hemşirelik okulunun son yılında. Sonunda girmesi gereken sınavların şakası yok. Üniversitenin son döneminde düğün yapmak biraz-"

"Delilik," diye araya giriyor babam. "Sawyer haklı, Jolene. Bu çok fazla. Derslerini geçmeye odaklanması gerekirken, bu lanet düğünü planlamak için kendini paralayacak. Bu aileye bir kol ve bir bacağa mal olan ve bizi fakirhaneye sokan dersler."

Doğru söylüyorsun. Artık elimizdeki her kuruşu esnetmiyoruz... Elimizde olmayan kuruşları da esnetmeye başlıyoruz.

Geçen gece gizlice dinlediğim telefon konuşmasına göre, ailemin kredi kartlarının limiti neredeyse dolmuş.

Umarım Catherine'in iyiliği için *Marvin* zengin bir aileden geliyordur ve düğün masraflarını karşılamayı teklif ediyordur çünkü bu düğünün masraflarını nasıl karşılayacakları konusunda hiçbir fikrim yok.

Üniversiteye tam bursla gitmemin bu kadar önemli olmasının bir başka nedeni de bu.

Gelecek yıl gittiğimde sadece amcam ve büyükbabamın kilisesi zarar görmeyecek, çünkü annem bağış toplama ve bağışlarla tek başına ilgilenmek zorunda kalacak - bu konuda çok iyi olmadığını kabul ediyorum - ama ailem de zarar görecek.

Onlar için bunu istemiyorum.

Annem peçetesini tabağına fırlatıyor. "Catherine'in ortalaması B. Gayet iyi gidiyor. Ayrıca, bebekleri olduktan sonra çalışmak zorunda kalacağını sanmıyorum. Marvin gerçekten seviyor-"

"Onu o kadar çok seviyor ki bana evlenme teklif etme nezaketini göstermedi mi?"

Oh, kahretsin.

Genelde babam uysal ve rahat biridir, ancak tüm iyi babalar gibi kızları onun dünyasıdır ve onu sıfırdan altmışa çıkarma yeteneğine sahiptir.

Marvin'in evlenme teklif etmeden önce izin istememesi çoğu güneyli baba için hakaret sayılırdı.

"Aslında o yaptı," diyor annem kesin bir ifadeyle.

"Ne?"

Aşağı bakarak masa örtüsünü düzeltiyor. "İki hafta önce aradı ve Catherine'e evlenme teklif etmesi için ona onay verip vermeyeceğimizi sordu."

Zavallı adam bir kase taze fasulyeyi alıp mutfağa fırlatmamak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor. "Neden bana söylemedin?"

Bir el sallıyor. "Çünkü çekincelerin olacağını ve onun için her şeyi mahvedeceğini biliyordum. Tıpkı diğer her şeyi mahvettiğin gibi."

Lanet olsun. Annemle babam tartıştığında taraf tutmamak için elimden geleni yapıyorum ama ona bu kadar önemli bir şeyi söylememesi yanlıştı.

Ayağa kalkarken yüzündeki ezilmiş ifade kalbimi acıtıyor. "Anlıyorum."

Başka bir şey söylemeden mutfaktan çıktı.

Bir dakika sonra, arabasının çalışma sesini duydum. Onu tanıyorsam, tamirci dükkanına gidiyordur. Bu sadece onun işi değil, aynı zamanda onun mutluluğu.

yer.

Her şeyden uzaklaşmak için gittiği yer.

"Bana öyle bakma, Sawyer."

Elimde değil. Birbirlerini görmezden gelmeleri yeterince boktan, ama birbirlerini incitmeleri daha da boktan.

"Bu doğru değildi anne," diye fısıldıyorum, çatalımı tabağımda kalan yemeğin üzerinde gezdirirken. "Catherine de onun kızı."

Son zamanlarda çok unuttuğu bir şey.

Ellerini sıkıyor. "Burnunu ait olmadığı yerlere sokmak yerine, kendine odaklanmalısın."

Ben daha ne demek istediğini soramadan, "Sen nedime olacaksın" diye tısladı.

Yaşasın. *Hayır*.

Duyarlılığınızı takdir ediyorum ama ablamla hiçbir zaman çok yakın olmadık. Sadece beş yaş büyük olmakla kalmıyor, görünüşü, yarışmalara ve amigoluğa olan sevgisi bakımından da annemin tıpatıp aynısı.

İstesek de daha farklı olamazdık.

Nasıl cevap vereceğimden emin değilim. "Oh...um. Ona teşekkür ettiğimi söyler misin?"

Yüzünde hayal kırıklığı çizgileri. "Bak, bunu kaba olmak için söylemiyorum ama düğünden önce biraz kilo vermezsen Catherine ve arkadaşlarının yanında göze batacaksın." Bana küçük bir gülümseme sunuyor ama bu gülümseme içimdeki yanmayı dindirmeye yetmiyor. "Sadece utanmanı istemiyorum."

Hayır, utanmak istemiyor.

Kendimi bildim bileli Catherine'i güzel ve zayıf olduğu için baş tacı eder.

Ben ise onun çok da gizli olmayan bir şekilde şişman kızı oldum.

Jolene Church'ün -Kuzey Carolina'daki neredeyse tüm güzellik yarışmalarının kraliçesi- benim kadar kusurlu ve çirkin bir şey yapmış olması onu kesinlikle öldürüyor.

Neyse ki babam bana kendimi hiç hata yapmış gibi hissettirmedi. Masadan kalkıp dolaba doğru yürüdüm.

Sargı bezini çıkarırken, "Catherine bana denemeni düşündüğümüz bir diyet planını e-posta ile gönderecek," diye haber verdi. "Kız öğrenci birliğinden biri

Kız kardeşler iki ayda 20 kilo verdi. Eminim bu sefer buna sadık kalırsan düğünden önce kırk kilo verebilirsin. Belki daha da fazla."

Bir şeylerin peşinde olabilir, çünkü mükemmel kız kardeşim ve annemin diyet planlarını ve ne kadar kilo vermem gerektiğini tartıştıklarını düşünmek bile iştahımı kaçırmaya yetiyor.

Babamın tabağından kalanları çabucak paketledim.

"Tamam." Onunla aynı fikirde olmak genellikle itiraz

etmekten daha kolaydır. "Ne yapıyorsun?"

"Babamın yemeğinin kalanını ona götürüyorum."

"Sawyer, bunları kırıcı olmak için söylemediğimi biliyorsun. Sadece sağlıklı olmanı istiyorum. Kilolarını verirsen kendini çok daha iyi hissedeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Olabilir. Ama beni istediği hale getirmeye çalışmak yerine beni olduğum gibi kabul etmeyi öğrenirse kendimi daha iyi hissederim.

"Doğru," diye fısıldadım, çünkü hiçbir zaman karşı çıkmaya cesaret edemedim.

On

u. Muhtemelen içten içe haklı olduğunu bildiğim içindir.

Kırk kilo verebileceğimi bilmiyor değilim. Heck,

BMI çizelgesine göre gidersek daha da fazla, ama dayanamadığım şey bana sürekli yeterince iyi olmadığımı hissettirmesi.

Bir elimle tabağı dengelerken, diğer elimle anahtarlarımı tezgâhtan alıyorum. "Birazdan dönerim."

Adımlarımı durdurduğumda neredeyse kapıya varmıştım. Kilolarım hakkında ne düşünürse düşünsün, o hala benim annem ve onu önemsiyorum.

Babama yemek götürmemin onu kendime tercih ettiğim anlamına geldiğini düşünmesini istemiyorum.

"Seni seviyorum."

Uzun bir duraklama... ve sonra, "Şu tabaklara başlamalıyım." Hayal kırıklığı göğsüme bir tuğla gibi batıyor.

Neden karşılık vereceğine dair umut beslediğimi bilmiyorum.

Asla yapmaz.

Bölüm 2

Bir galibiyetten sonra kafayı bulmak gibisi yoktur. Bağımlılık yaratan enerji gözeneklerinizden sızar ve vücudunuzda canlı bir tel gibi dolaşır.

O kadar heyecanlıyım ki Cortland'ın sinir bozucu kıçı beni rahatsız bile etmiyor.

Maçın son golünü atan Dwight sırıtıyor. "Dostum, o kanca ve merdiven oyunu harikaydı. İyi karar, Covington. Bu kadar işe yarayacağını nereden biliyordun?"

Takımımı soyunma odasına götürürken omuz silkiyorum. Mezunlar günü kral ve kraliçesini açıklamak üzere sahaya dönmeden önce duş almak için on beş dakikadan az vaktimiz var.

Sanki herkes kimin kazandığını zaten bilmiyormuş gibi.

"Sakin ol. Altmış iki numara sakat dizini hala iyileştiremediği için hızlı koşamıyor ve kırk dört numara da sakatlanmaktan korktuğu için her şeyi yarım yamalak yapıyor." Tüm övgüyü almak istemediğimden, koçuma göre sportmenliğim üzerinde çalışmam gerektiğinden ona bir kemik atıyorum. "Ama o yapmasa bile, senin onlar için çok hızlı olacağını biliyordum."

"Kahretsin, arkamda havadan başka bir şey hissetmedim. Sanki hiç denemiyorlarmış gibi."

Cortland homurdanıyor. "Bir avuç korkak."

"Evet, dostum. Piçler bunu geçen yılın intikamı olarak görmeli." Savunmadan Lennox omzuma bir tokat attı. "Covington gibi bir oyun kurucuyu uzun süre tutamazsın."

Gülümsemem onunkine uyuyor. "Aynen öyle."

Geçen yıl Tommy DaSilva - gezegendeki en değersiz manipülatör pislik - sezonun en önemli ikinci maçında beni sahada kasıtlı olarak sakatladı.

O orospu çocuğunun bana verdiği beyin sarsıntısı yüzünden şampiyonluk maçında oynamama izin verilmedi.

Onun yerine Saints kazandı.

Ondan ve diğer pislik Vikinglerden binlerce güneşin ateşiyle nefret etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Neyse ki Tommy geçen yıl mezun oldu da artık onu görmem ya da duymam gerekmiyor.

Aynı şeyi Viking'in oyun kurucusu Todd Harris için söyleyememem çok kötü.

Adam iyi, vereyim. Ama bunun tek sebebi babası, amcası ve büyükbabasının NFL'de oynamış olması.

herif çocukluğundan beri eğitim alıyor. Benim gibi bunun

için çalışmak zorunda kalmadı.

Ve evet, belki de her şey ona teslim edildiği için acı çekiyorum, ama adamla ilgili bir şey beni yanlış yöne itiyor.

Gerçi büyük ihtimalle o da aynı şeyi istediği içindir.

Söylentilere göre Batı Yakası'nın en iyi kolej futbol takımına sahip olan Duke's Heart gelecek yıl bir oyun kurucu alacak.

Todd Harris bu pozisyon için uğraşıyor.

Ben de *öyle*.

Dwight aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Sence Harris sezonu kapattı mı?" diye sordu.

Sadece umut edebiliriz.

Devre arasından hemen önce Lennox ve birkaç kişi tarafından saldırıya uğradı. Ayağa kalktığında topallıyordu, bu yüzden onu sahadan çektiler ve oyunu bitirmesi için yedek oyun kurucularını oyuna soktular.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de, sakatlığı muhtemelen bu akşamki kolay galibiyetimizde rol oynadı.

Soyunma odasının kapısını iterek açtım. "Hayır, sanmıyorum-"

İnsanların sevişme sesleri kulaklarımı doldurduğunda bu cümlenin geri kalanı bir kenara düşüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Dwight gülerek.

Cortland, "Görünüşe göre birileri erken kutlama yapmaya karar vermiş,"

diyor. Evet, soru şu ki *kim*?

"Daha fazla," diye sızlanıyor kızın biri nefes . "Daha sert."

Ensemdeki minik tüyler diken diken oluyor.

O nefesli sızlanmayı bilirim.

Bir an sonra kız arkadaşım çıktı.

Amigo kızın eteği kalçalarından yukarı doğru itilmiş ve spreyle bronzlaştırılmış bacakları bir *Viking'in* beline sarılmış, adam onu dolaplara karşı anlamsızca beceriyor.

Formasının arkasındaki numarayı fark ettiğimde damarlarıma buz doluyor.
Todd Harris.

Bölüm 3

"Aman Tanrım," diye haykırır Casey.

Cortland da dahil olmak üzere herkes konuşamayacak kadar sersemlemiş durumda ve birbirlerinden uzaklaştıkça o da hiç susmuyor.

"Kapıları korumamı ister misin?" Dwight teklif eder.

"Sadece söyle kardeşim," diye homurdanıyor Lennox arkamdan. "Onu sırayla bir güzel sikebiliriz."

"İhtiyacın olduğunda patlamış mısır nerede?" Bu Cortland'dan. "Cole," diye fısıldıyor Casey, sesi titreyerek.

Hain kaltağa aldırmadan önümdeki diğer pisliğe odaklanıyorum.

Arkasını döndüğünde gerginliği bir bıçakla kesebilirsiniz. Herkesin gözleri ping pong oynuyor, şüphesiz bir kavga bekliyor.

Yüzündeki bok yiyen sırıtış, benden sadece bir tepki istediğini değil, beklediğini de açıkça ortaya koyuyor.

Todd için çok kötü, ona bir tane vermektense fındıklarımı tereyağı bıçağıyla kesmeyi tercih ederim.

Çünkü ona bir kez elimi sürdüğümde, yüzünü kalıcı olarak yeniden düzenleyene kadar durmayacağımı biliyorum.

Ve onun istediği de tam olarak bu.

Beni tutuklatacağını ve Duke'e veda edebileceğimi anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Kız arkadaşımı sikecek kadar alçaldığına göre çok tehdit edilmiş olmalı.

Düzeltme, eski kız arkadaş.

"Cole," diye tekrar fısıldar Casey.

Onu görmezden gelerek Todd'a bakıyorum ve elimi uzatıyorum. "İyi oyundu, dostum."

Şaşkınlık yüzüne yansıyor ve endişeyle elini sallamadan önce gözleri kısa bir süre odanın içinde geziniyor.

Tutuşumu bıraktığımda gerildi, şüphesiz bir sonraki yumruğumu bekliyordu.

Ama öyle değil.

Onun yerine yürüyüp giderim.

Dünyada hayallerimden vazgeçmeye değecek tek bir kişi bile yok.

Koridorun yarısına geldiğimde Jace "Hey," diye sesleniyor.

O kadar dalmışım ki yanından geçip gitmişim.

Topla kendini.

Etrafımda dönüyorum. "Yo."

Endişe dolu bir ifadeyle bana doğru yürüyor. "İyi misin?"

"Neden olmayayım ki?"

Ellerini kapüşonunun büyük cebine sokarak nefesini dışarı üflüyor. "Bilmiyorum. Kötü görünüyorsun."

Kardeşimle garip bir ilişkimiz var. O benden sadece bir yaş büyük, ama ailemiz dağıldıktan sonra ortaya çıkan ve işlerle ilgilenen kişi o oldu.

Ayrıca beni umursayan tek kişi o.

Jace, ben ve Bianca için sadece bir kurşun yemezdi... Bizim için bütün bir dergiyi alırdı.

Bu yüzden hayatımda az da saygı duyduğum tek kişi o.

Kimsenin duymadığından emin olduktan sonra ona gerçeği söyledim.

"Casey'i soyunma odasında Todd Harris'i becerirken yakaladım."

Futbol takımının geri kalanıyla birlikte.

Gözleri büyür. "Kahretsin. Berbat bir şey bu." Alnındaki damar ortaya çıkar. "Ona dişlerini yedirmemi istiyorsan söylemen yeterli. Duke'la olan şansını bir pislik yüzünden mahvetmeni istemiyorum."

Todd'u idare etme teklifini takdir etsem de, bu benim sorunum, onun değil.

"Hayır, zamanını boşa harcama. Gerçek ki, bir süredir Casey'nin iğrenç kıçından kurtulmak istiyordum. O sadece benden önce davrandı.

hepsi."

Dudakları seğiriyor. "Peki, stres yapma. Uzun süre bekar kalacak değilya. uzun. Eminim senin aletini ıslatmak için sağ memesinden vazgeçecek bir sürü kız vardır."

Haksız değil.

Ne yazık ki çoğunu çoktan becerdim ve sahte inlemelerinden ve monoton hareketlerinden .

Çoğu zaman ölü bir balık gibi yatıyorlar. Sanki benim tarafımdan becerilme düşüncesi, gerçek eylemden daha ilginçmiş gibi.

Oakley'nin üvey annesini sikmesine şaşmamalı.

Liseli kızlar çok sıkıcıdır. *Özellikle de bakireyseler*. Onlardan birini

becermek, kendini yavan yemeye zorlamakla eşdeğerdir,

Açlığınızı gidermek için yirmi dakika boyunca hiç baharat kullanmadan kuru tavuk.

Şahsen ben açlıktan ölmeyi tercih ederim.

Uzanıp yumruğumu onunkiyle tokuşturuyorum. "Gerçek." Koridoru işaret ediyorum. "Gitsem iyi olacak. Her an ismimi söyleyebilirler. Maça geldiğiniz için teşekkürler."

Gitmeye başladığımda "" dedi. "İyi olan

ne?"

"Sperm donörü hala iş seyahatinde, değil mi?"

"Evet. Sanırım Salı günü döneceğini söylemişti."

Jace babamıza karşı kin beslerken ve artık kendi geçimini sağlayabildiği için ondan tek bir kuruş bile almayı reddederken, benim umurumda bile değil ve her kuruş için onu sağmakta bir sorun görmüyorum.

Bana göre Jason Covington'ın yapabileceği en az şey bu.

Ayrıca, beş dakika boyunca ondan nefret etmiyormuş gibi davrandığımda oldukça tatlı şeyler biriktirmeyi başarıyorum.

En değerli varlığım gibi. Yeşil canavar olarak adlandırdığım iki milyon dolarlık bir *LaFerrari*.

Onu son fahişesi Nadia ile suçüstü yakaladıktan ve Jace ölmeden önce annemizi aldattığını ağzından kaçırdıktan kısa bir süre sonra aldım.

Piç kurusu.

"Güzel. Pazar günü geliyorum." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Bianca son zamanlarda benimle çok uğraşıyor. Dylan'ın beni sizden uzak tuttuğunu düşünüyor." Bakışları benimkileri kesiyor. "Öyle bir şey değil ama. Dylan bunu asla yapmaz."

Hay aksi. İşte başlıyoruz.

"Bana kendini açıklamak zorunda değilsin. Dylan seni mutlu ediyor. Bianca'nın bunu mahvetmesine izin verme."

İç çekiyor. "Biliyorum. Sadece onu önemsemediğimi düşünmesinden nefret ediyorum-"

"Senin önemsediğini biliyor, Jace. Kıskanç bir velet gibi davranmasının ve sana kendini kötü hissettirmesinin tek nedeni ona izin vermiş olman. Açıkça söylemek gerekirse Bianca ilgi istiyor ve Dylan'la olan ilişkiniz üzerinde bir tür güce sahip olduğunu hissetmekten hoşlanıyor."

Bazen ağabeyimin bir doz gerçekliğe ihtiyacı oluyor.

Bianca'nın insanlarla uğraşmaktan ve onları kontrol edebilmek için ruhlarına girmekten hoşlandığını o da benim kadar iyi biliyor.

Neyse ki, annemizin görünüşü ve babamızdan miras kalan pislik Covington geni sayesinde bir avantajı var.

Ne yazık ki diğer herkes için, kızın sınırları yoktur ve istediğini elde etmek için ne kadar ileri gideceğini kimse bilemez.

Mezun olduktan sonra psikiyatrist olmayı planlıyor olması... sinir bozucu.

Bianca akıl hastalarının ve suç işlemiş delilerin iplerini eline almaya başladığında dünya boku yiyecek.

Bu yüzden Jace'in, onun kendisini bir keman gibi oynamasına izin vermeyi bırakması gerekiyor. Kardeşim aşık olduğundan beri yumuşadı, ama dikkatli olmazsa sonunda yanacak.

"Haklısın." Bir iç çekiş daha. "Sadece bana gelemeyeceğini ya da onu terk ediyormuşum gibi hissetmesini istemiyorum. O-"

"Dostum, kes şunu. Bianca seni parmağında oynatıyor ve sen onun saçmalıklarına boyun eğdikçe o da seni daha sıkı kavrayacak."

O benim küçük kız kardeşim, bu yüzden biri ona zarar verirse her zaman arkasını kollarım ama bu kız usta bir manipülatör.

Sonunda gözünü diktiği zavallı aptala acıyorum. Palyaço onun deli kıçından asla kaçamayacak.

Cortland bu kadar sapık bir olmasaydı, ikisini bir araya getirirdim.

Yukarı.

Pislik herif biraz sefaleti hak ediyor.

Başını sallayan Jace kollarını kavuşturur. "Yapacağım. Pazar sabahı onu oturtup saçmalamayı kesmesini söyleyeceğim çünkü Dylan hiçbir *yere* gitmiyor ve Bianca'nın bunu kabul etmesi gerekiyor."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Oakley'e aile toplantısı için gelmesini söyleyeceğim.

Üçümüz de oradayken, ciddi olduğumuzu anlayacak ve geri çekilecektir."

Üçüncü kez uzaklaşmaya başlıyorum ama beni yine durduruyor. "Evet... bu konuda." Yüzündeki acımasız ifadeden ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim. "Oakley'i orada istemiyorum."

Bu...*tuhaf*. Oak bizim başka bir anneden olan kardeşimiz. "Aile toplantılarımıza her zaman gelir."

"Artık değil."

Kızgınlık boynumda geziniyor. "Neden olmasın ki?"

"Çünkü dün gece uçurtma gibi uçarak geldi." Burun delikleri alevlendi. "Ve ben tam onu sıkıştırmaya hazırlanırken Loki aradı ve dışarı çıktı."

Loki şehrin diğer yakasından bir uyuşturucu satıcısı. Adam kötü haber ve Oak geçmişte birkaç kez ondan ecstasy, kokain ve eroin aldığını itiraf etti.

Ancak Loki aynı zamanda ot da satıyor ve Oak'a göre esrar epilepsisini yönetmesine yardımcı oluyor.

Arkadaşımı savunmak için ağzımı açtım ama Jace, "Birkaç dakika sonra onu verandada nöbet geçirirken buldum," dedi.

"Kahretsin."

Oakley'nin durumu göz önüne alındığında, nöbetler olur... ama o kadar sık değil. Aşırı stres altında değilse ya da almaması gereken ilaçları almıyorsa.

Ama tekrar kullanması düşüncesi beni ne kadar rahatsız etse de, Jace bir hata yüzünden onunla ilişkisini kesmemeli. Adamın hayatı son zamanlarda pek de piknik havasında değil.

"Babasıyla çok tartışıyor," diye bilgilendirdim onu. "Wayne onun eve dönmesini istiyor ama o reddediyor."

Jace taş suratlı kalmaya devam eder. "Biliyorum."

"Evet, Crystal'ın hamile kalmasının onu ne kadar mahvettiğini de biliyorsun. Onu biraz rahat bırak."

Gözleri meydan okurcasına kararıyor. "*Gevşekliğim* bitti. Sperm bağışçısı döndüğünde, Oak'ı misafirhaneden atmasını söyleyeceğim. O lanet olası

ve ne seni ne de Bianca'yı onun etrafında görmek istemiyorum. Sizi koruyabilmemin tek yolu onu kovmak."

Çok sık kavga etmiyoruz ama onu da, bindiği yargılayıcı atı da sikeyim. "Oakley Walter White değil, Jace. O senin en iyi arkadaşın ve bazı şeyler yaşıyor. Babamın onu evden atmasına neden olursan ölüm fermanını imzalamış olursun çünkü Loki'yle daha çok takılacak ve ikimiz de bu ilişkinin nasıl sonuçlanacağını biliyoruz."

Oakley bir çukurda ölmüşken ya da bir sonraki vuruşu için bir sokak köşesinde bozuk para ararken.

"Dylan'a zarar veriyor." Bakışlarında öfke parlıyor. "Oakley'nin sıçıp batırmalarıyla başa çıkabilirim ama Dylan çıkamıyor. Dün gece o gittikten sonra, kafası iyi olduğu için ağlayarak uyudu ve bu hiç iyi *değil*."

Homurdanıyorum. "Görünüşe bakılırsa senin küçük cici ayakkabının kendini toparlaması gerekiyor."

Jace'in mutlu olmasına sevindim, ama kız arkadaşı bu günlerde benim bok listemin en üstünde yer alıyor.

Birkaç ay önce Sawyer'la işler sarpa sardıktan sonra Jace bana isyan bayrağını çekti ve ondan uzak durmamı söyledi çünkü *değerli kankasına* bir daha zarar verirsem Dylan canıma okurdu.

Ona denediğini görmek istediğimi söylediğimde, bu şansı bulamayacağını, çünkü fırlatma kolumu koparıp kıçıma sokacağını söyledi.

Bu benim yerime başkasının tarafını tuttuğu ilk sefer değildi.

Beni itti. "Hıyarlık etme, göt herif. Onun için endişeleniyor." Nefes verirken omuzları çöktü. "İkimiz de endişeleniyoruz." Dudaklarının kenarları derin bir kaş çatmayla beyazlaşıyor. "Ama *senin* gibi birine bunu açıklamak için zamanımı ya da enerjimi harcamayacağım."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Dylan Oakley için endişeleniyor çünkü onu seviyor." Uzaklaşmaya başladı. "Bu da senin asla anlayamayacağın bir şey çünkü sen çok bencilsin."

Haksız değil.

Bianca narsisizmim ve empati eksikliğim nedeniyle bana sosyopat teşhisi koydu bile.

Ona bunun sebebinin henüz değer biriyle tanışmamış olmam olduğunu söyledim.

Tanrı'nın kabloları karışmış olmalı diye mırıldandı ve Liam'a tüm şefkati verdi... ve bana da tüm kötülüğü.

Ben de ona Liam'ın boynuna bir ip geçirip ailesini terk ettiğinde ve kahvaltı sırasında cesedini bir dolapta asılı bulduğunda Liam'ın *merhametinin* nerede olduğunu sordum.

Sonra ağlayarak kaçtığında gülümsedim.

"İyi sohbetler," diyorum o koridorda dolaşırken. "Oakley'e dokuz gibi kahvaltıya gelmesini söyleyeceğim. Belki herkese krep yaparsın... tıpkı eski günlerdeki gibi."

Tepkisi, başını kasvetli bir şekilde sallamak ve orta parmağını göstermek oluyor. Jace bunu asla kabul etmez ama ben onun ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. *O gün yanlış ikiz öldü*.

Bölüm 4

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyor Dylan tribündeki koltuklarımızdan.

Futbol maçından sonra Jace kardeşiyle -adını vermeyeceğim bir pislik- konuşmaya gitti ve ben de Dylan'a her şeyin yolunda olup olmadığını sordum çünkü stresli görünüyordu.

Zavallı kız neredeyse dikiş yerlerinden parçalandı, ki bu endişe verici çünkü Dylan kendini kaybedecek biri değil.

İşlerin *kötü gittiğini* böyle anlıyorum.

"Amcama bu ilişkiyi anlatmalı mıyım?"

Yüzümü buruşturarak başımı sallıyorum. "Bence bu Oakley'nin sorunlarını daha da kötüleştirecek. Babasından kaçıyor çünkü ona gerçeği söylemeyi göze alamıyor, unuttun mu?"

"Hayır, *Crystal* hamile olduğu ve Oakley hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiği için ondan kaçıyor." Yüzünü buruşturdu. "Uyuşturucuya yöneliyor çünkü babasına olanları anlatacak cesareti yok."

Adamı suçladığımı söyleyemem. Suçluluk duygusuyla başa çıkabileceğimden ya da babama o bombayı atacak cesareti bulabileceğimden emin değilim.

Crystal'ın bebeği Oakley'den olmadığına göre, kocasından olduğunu varsayabilirim. Bu da demek oluyor ki bebek Oakley'nin küçük kardeşi.

Babası onu evlatlıktan reddederse belki de hiç göremeyeceği bir erkek ya da kız kardeş.

Babası karısından boşanırsa, parçalanmış bir yuva ve ebeveynsiz kalabilecek bir erkek ya da kız kardeş.

Bir kaya ve zor bir nokta hakkında konuşun.

Ancak uyuşturucular hiçbir sorununu çözmeyecek. Aksine, sadece daha fazlasını yaratacaklar.

"Bakın, bunu duymanın zor olduğunu biliyorum ama Oakley uyuşturucu kullanıyorsa ona biraz sert davranmanız ve mesafenizi korumanız gerekebilir."

"Hayır." Mavi gözlerinde kararlılık parıldıyor. "Acısını benden çıkardığında Jace'ten vazgeçmedim ve teyzemin neden olduğu acıyı uyuşturmaya çalıştığı için Oakley'den de vazgeçmeyeceğim."

Yemin ederim Dylan'ın serçe parmağında çoğu insanın hayatı boyunca sahip olamayacağı kadar azim var.

Aramızdaki uyumun ve onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu.

Bu kız hiçbir boku kabul etmez ve aldığından daha iyisini verir... ama derinlerde bir yerde, sevdiklerinden asla gerçekten vazgeçmez.

Hak etmeseler bile.

"Biliyorum ve kesinlikle yapmalısın demiyorum. Ancak bazı sınırlar koymanız ve kafası iyiyken onun yanında olmak istemediğinizi açıkça belirtmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Ottan başka bir şeyle kafası iyi. Çünkü Tanrı biliyor ki o çocuk bir bacadan daha fazla sigara içiyor.

Avuçlarını kot pantolonuna sürterek başını sallıyor. "Haklısın. Sadece umursamadığımı düşünmesini ve onu kendimden uzaklaştırmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın. Aksine, bu ona ne kadar önemsediğinizi ve ne kadar endişelendiğinizi gösterecektir. Bir tür mini müdahale gibi." Sıcak çikolata bardağımı tutuyorum. "Oak içten içe yumuşacık biri ve seni seviyor. Eminim ne kadar korktuğunu ve seni ne kadar incittiğini duymak onu durduracaktır."

Umarım.

Dürüst olmak gerekirse, uyuşturucuyla ya da bağımlılarla uğraşmakla ilgili hiçbir deneyimim yok.

Tek bildiğim, sevdikleri insanları tekrar tekrar incitme eğiliminde oldukları.

Dylan'ın ama daha da önemlisi Oakley'nin iyiliği için umarım bu durumu tersine çevirir.

"Sanırım özel ders için sizinle hiç iletişime geçip geçmediğini sormak aptallık olur, ha?"

Arkadaşımın yüzündeki umutlu ifadeyi ezmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. "Hayır, ama istersen ona tekrar mesaj atmayı deneyebilirim."

Ağır bir iç çekti. "Hayır, sorun değil. Oakley büyük bir çocuk. Eğer yine mezun olamazsa, bu onun suçu."

Gözlerindeki perişan bakış olmasaydı, sözleri ikna edici olabilirdi.

Yanına uzanıp elini tuttum. "O iyi olacak." "Ya iyileşmezse?"

"O zaman öyle olduğundan emin olmanın bir yolunu bulmaya çalışacağız." Elimi sıkarak gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Sen olduğun için."

Arkadaş için bana teşekkür etmesine gerek yok.

"Jace..." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Oakley'nin sorunları söz konusu olduğunda senin kadar destekleyici değil diyelim. Ona gerçekten kızgın."

Bu beni şaşırtmadı. Jace sadece Dylan ve benim gibi dürüst biri değil, aynı zamanda saçmalıklara da tahammülü yok.

Oakley'in getirdiği bir şey.

İkisinin yakın arkadaş olması bana hep garip gelmiştir. Oakley'nin adını vermeyeceğim bir pislikle çok daha fazla ortak noktası var.

Balık gibi içen ve her hafta sonu dünyanın sonu gelmiş gibi parti yapan kişi.

Sanki bir işaretmiş gibi, kötü kraliçeyi ve onun parlak zırhlı şövalyesini görüyorum. Ya da benim deyimimle, teneke folyo giymiş ukala serserisini... Mezuniyet balosu adaylarının geri kalanıyla birlikte derme çatma bir sahnede duruyor.

Sanki herkes RHA'nın Kral ve Kraliçesinin kim *olduğunu* bilmiyormuş gibi
vardır.

Gözlerimi devirerek dikkatimi tekrar arkadaşıma yöneltiyorum. "Ben o olamam
Bunun saçma olduğunu düşünen tek kişi benim."

"Biliyorum. Genellikle ikinci sınıf öğrencileri mezuniyet balosu prensesi adayı gösterilmezler."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Ha?"

"Bianca'ya göre, mezuniyet balosu prensesinin üçüncü sınıflardan biri olması ve" -tırnak işareti yapıyor- "'kraliçenin' o gittikten sonra yerine geçmesi için atadığı kişi olması gerekiyor. İkinci sınıflar genellikle düşes ya da onun gibi bir şey olurlar ama görünüşe göre Casey küplere binmiş ve Bianca'nın da oy pusulasında yer alması için mücadele etmiş."

Ancak o zaman Bianca'nın Casey'nin diğer tarafında durduğunu fark ediyorum. "Vay be. Benden daha çok şey biliyorsun ve artık buraya gelmiyorsun bile."

Bu sefer Dylan gözlerini deviriyor. "İnan bana, öyle olmak istemiyorum ama Bianca geçen Cuma geldi." Dudakları kıvrılıyor. "Sonra da geceyi geçirmek için kendini davet ettirdi."

Vay canına. *O* pijama partisi sırasında duvarda bir sinek olmak.

İlk başlarda Dylan, Bianca'nın kendisine olan nefretini anlayışla karşılamaya çalışmış ve yola gelmesi için ona zaman tanımıştır, ancak altı ay sonra

sigortasının sonu.

"Gözlerindeki ölümcül bakışa bakılırsa, gerçekten iyi gittiğini tahmin ediyorum."

Söz konusu ölümcül gözler kısılır. "Jace beni her öpmeye çalıştığında Bianca bir ses çıkarıyor, su bardağını deviriyor, bir şey düşürüyor ya da iğrenç bir şekilde hapşırıyordu."

"Bianca'ya , o kadar da kötü değil."

Bir parmağını kaldırıyor. "Bu sadece başlangıçtı." Bana döndü. "Kanlı filmlerin beni ne kadar korkuttuğunu biliyor musun?"

Anlayışla başımı sallıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, ilk kan sıçraması belirtisinde gözlerini kapatıp beş yaşındaki bir çocuk gibi başını eğmesini histerik buluyorum.

"Bianca *Testere* filmi maratonu yapmakta ısrar etti," diye devam ediyor. "İğrenç kısımlarda Jace'in arkasına saklanabileceğim için sorun olmayacağını düşündüm ama hayır. Onu *çaldı*."

"Onu çaldı da ne demek?"

"Yani kelimenin tam anlamıyla Jace'i kaçırdı ve onu kalkanı olarak kullandı." Ağzımdan bir kahkaha döküldü. "Vay canına."

Sinirli bir şekilde ofluyor. "Öyle değil mi? Ve onun küçük kız kardeşi olduğu için şikayet edemem. Yine de..." İfadesi tiksintiyle doluyor. "Boş ver, bu çok garip ve muhtemelen aşırı tepki veriyorum."

Kahretsin, bunu bana yapamaz.

"Hadi ama Dylan. Bir kızı böyle ortada bırakamazsın. Bu en iyi arkadaşın el kitabında yazar. Eğer iyi bir dedikodun ya da komplo teorin varsa bunu paylaşmalısın."

"İyi." Titriyor. "Ama seni uyarmadığımı söyleme." "Not aldım. Şimdi dökül bakalım."

Sıcak çikolata fincanını eline alıp uzun bir yudum alıyor. "Biz yataktayken içeri girdi."

"Oh, Tanrım. Sakın bana korktuğu için küçük bir çocuk gibi ikinizin arasında uyumak istediğini söylemeyin."

İfadesi bozuldu. "*Keşke*."

Kaşlarım havaya kalktığında fısıldıyor: "Jace bana oral seks yaparken ve biz sevişmek üzereyken içeri girdi."

Ağzım açık kaldı. "Oh."

"Boş yatak odasında uyuduğunu sanıyorduk."

"Bu... bunu neden yapsın ki?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Üstümüzü örtmek için çabaladıktan sonra Jace ona kapıyı neden çalmadığını sordu. Kapıyı çaldığını ama Jace'in çok *meşgul* olduğu için onu duymadığını iddia . Sonra benim hazırladığım yemek yüzünden hasta olduğunu ve Jace'in onu gıda zehirlenmesi nedeniyle hastaneye götürmesi gerektiğini söyledi." Parmağıyla havayı noktalıyor. "Bilgin olsun, spagettimde hiçbir sorun yoktu."

Ben ona inanıyorum. "Harika spagetti yapıyorsun."

Alt dudağını çiğniyor. "Biliyorum, lanet olsun." Sesi bir parça alçalıyor. "Mesele şu ki, gece yattığımızda kapıyı kilitlediğimi çok net hatırlıyorum çünkü ben... şey, *bilirsin işte*."

"Kendimi oynak hissediyorum."

Dudakları seğiriyor. "Evet, büyükanne. Ya da biz çılgın çocukların bugünlerde dediği gibi, *azgın*." Gülmeye başlıyorum ama yüzü ciddileşiyor. "Yemin ederim velet kilidi açmış ve içeri girmek için özellikle benim geleceğim anı seçmiş." Nefesini üfleyerek gözlerini kapatıyor. "Ama en kötüsü bu değil."

Midem bulanıyor. Kız *başka* ne yapmış olabilir ki?

Dylan zorlukla yutkunuyor, her türlü rahatsız görünüyor. "Ertesi sabah, *sahte* gıda zehirlenmesi için Jace'i gece boyunca yanında tuttuktan sonra uyandığımızda onu bize kahvaltı hazırlarken bulduk."

"Bu hiç de değil."

"Aslında oldukça korkunçtu. Ancak beni asıl kızdıran, *mutfağımda* hoplayıp zıplarken ve erkeğim için yemek pişirirken *giydiği* şeydi."

"Ne giyiyordu?"

"Oakley ile Victoria's Secret gezimizi hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirim ki? Oakley'nin bizi sütyen ve külot rafları arasında dolaştırması *ve* erkeklerin nelerden hoşlandığını anlatırken tüm çalışanlarla flört *etmesi ve yanından* geçtiğimiz her kızın sütyen ölçüsünü tahmin etmeye çalışması... unutulmazdı.

"Evet."

"Aldığım ipeksi mavi ayakkabıyı giyiyordu."

Vay anasını. "Whoa... bu..."

"Çok garip." Tırnakları strafora batıyor. "Ona bunu neden giydiğini sorduğumda, tuvalette asılı bulduğunu söyledi.

Çamaşırhaneye gitti ve benim umursamayacağımı düşündü çünkü pijamalarının her yerine kustu ve Jace ona benim bir şeyimi ödünç almasını söyledi."

"Jace neden ödünç versin-"

"Vermedi," diye tersledi. "Ona eski konser tişörtlerimden birini ve bir çift eşofman altı verdiğini söyledi." Kaşları çatıldı. "O geceden beri, onun davranışları için mantıklı, ürpertici olmayan bir açıklama bulmak için beynimi zorluyorum." Bana bakıyor. "Eğer bundan bir anlam çıkarabilecek ve deli bir kaltağı kesmeden önce beni bu çıkmazdan kurtarabilecek biri varsa, o da sensin."

Evet, hiçbir şeyim yok.

"Hadi ama Sawyer. Bana aşırı tepki verdiğimi ve erkek arkadaşımın kız kardeşinin erkek arkadaşımı *çalmaya* çalışmadığını söylemeni istiyorum."

Yapamam, çünkü en iyi arkadaşlar birbirlerine yalan söylemezler.

"Peki," diyorum yavaşça, bu karmaşa içinde bir ışık huzmesi arıyorum. "Jace tüm bunlara nasıl tepki verdi?"

Bianca'nın yaptığı yeterince rahatsız edici, ama Jace karşılık verseydi çok daha rahatsız edici olurdu.

Cevap vermeden önce bir süre bunu düşünüyor. "Korku filmi sırasında ne yaptığını anlamış gibi görünmüyordu. Ama bizi bastığında kesinlikle sinirlenmişti ve ertesi sabah onu gördüğünde tamamen iğrenmiş görünüyordu. Aslında, onu bırakıp geri döndükten sonra, bana bir daha onun sikini istiyorsam ya ayıcığımı yakmam ya da gözlerini yakmam gerektiğini söyledi."

Çok güzel. İyi tarafından bakacak olursak, Jace'in
Bitti
. "Bu çok iyi." bir düşünce geldi. "Tabii..."

"Değilse?" diye . "... *Değilse* ne?"

Dylan zeki bir kız, aklına şaşırdım. "Ben oldukça
Olumlu Bianca Jace'i istemiyor. Bence bunu senin kafanı karıştırmak için yapıyor, böylece ondan ayrılacaksın."

Ayrıca, erkek kardeşinin hayatındaki tek kadın olmadığı için kendini tehdit altında hissettiği için açıkça egemenliğini kurmaya çalışıyor, ancak bu tamamen başka bir konu.

Dylan küçük tırnağını çiğniyor, söylediklerimi düşünüyor. "Böyle bir şey yapmanın işe yarayacağını düşündüğüne inanamıyorum."

Bu konuda çok öfkeli olduğu için işe yaradığını belirtmek dilimin ucunda, ama bunun yerine daha yapıcı bir şey yapıyorum.

"Jace'i sen ve kız kardeşi arasında seçim yapmak zorunda bırakacak ürkütücü tohumlar ekmeye çalışıyor. Ama haklısın, işe yaramayacak. Siz kaya gibi sağlamsınız."

"yine de onun için gerçekten berbat bir şey olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Ona Covington kardeşlerin *berbatlığın* timsali olduğunu hatırlatma isteğimi bastırıyorum.

"Bunun doğru olduğunu söylemiyorum ama muhtemelen Jace'in gitmesini kıskanıyor. Co -adını *vermeyeceğim* pislik- yılın kardeşi sayılmaz ve bana anlattığına göre babaları da boktan biri ve onları pek tanımıyor. Jace onun hayatındaki tek istikrarlı kişi. Heck, o temelde onun baba figürü. Onun gidişi şüphesiz ki bir ebeveyni *ve* bir kardeşi yeniden kaybetmek gibi hissettiriyor."

"Kahretsin. Sen böyle söyleyince Bianca için kendimi kötü hissettim." Yüzü düştü. "Jace'i ondan uzaklaştırmaya çalışmıyorum. *Asla*-"

"Bunu ben de biliyorum, Jace de biliyor. Eninde sonunda Bianca da bilecek ve ilişkinizi sabote etmeye çalışmaktan vazgeçecek. Şimdilik sadece dayan ve iç çamaşırlarını sakla."

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Kendimi dünyanın en iyi terapi seansını geçirmiş gibi hissediyorum."

"Faturamı postayla gönderirim."

İkimiz de aynı anda başımızı kaldırıp bakıyoruz, bir yönetici Bianca'yı mezuniyet balosu prensesi ilan ediyor ve başına küçük bir taç yerleştirmeye çalışıyor.

Bianca ona sinirli bir bakış fırlatarak onu kovar ve tacı kendi başına takar.

Dylan etrafına bakınır. "Jace Cole'la konuşmaya gittiğini söyledi ama Cole bir süredir yukarıda. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı."

"Belki aşağıda fotoğraf çekiyordur?"

"Şüpheli." Telefonuna bakarken bir küfür mırıldanır. "Col -pardon, adını vermeyeceğim- ve Jace tartışmışlar ve arabada oturuyormuş." Yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Gitsem sorun olur mu?"

Bir el salladım. "Elbette. Aslında benim de gitmem gerekiyor. Elijah'ın işten erken çıkması gerekiyor, ben de gelip onun yerine kapatacağımı söyledim-"

Kendi kendime konuşuyorum çünkü Dylan çoktan merdivenlerden inmeye başladı.

Onun adına mutluyum ama içimde küçük bir parça da olsa kızgınlık var. Jace.

Sadece erkek arkadaşı değil, benden çok önce onun en iyi arkadaşıydı.

Bu da onun her zaman ilk sırada olacağı anlamına geliyor.

Ve kafamın içinde küçük bir dırdırcı ses bana alay ediyor.

birinin önceliği olmanın nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceksin.

Etrafımdaki insanlar ayağa kalkıp alkışlıyor ve ben de tam zamanında sahneye bakıp mezuniyet balosu kralı ve kraliçesinin taç giydiğini görüyorum.

Birlikte çok mükemmel görünüyorlar. *Bir peri masalından fırlamış gibiler*.

Derinlerde bir yerde -tüm yağ, sahte güven ve benlik katmanlarımın altında- Casey gibi güzel ve zayıf olmanın ve Cole Covington'ın bana gördüğü en güzel şeymişim gibi bakmasının nasıl bir his olduğunu bilmek için neredeyse her şeyimi vereceğimden nefret ediyorum.

Ama bunun asla olmayacağını biliyorum, çünkü onun gördüğü tek şey - çoğu insanın bana baktığında gördüğü tek şey- İsa'yı seven şişman bir bakire.

Ve böyle kızlara peri masalı anlatılmaz.

Bölüm 5

"Cole, bekle!" Casey arkamdan çığlık atıyor.

Elimde taç, stadyumdan dışarı çıkıyorum.

Aldatan sürtüğe söyleyecek hiçbir şeyim yok. "Cole, lütfen."

İnsanlar bakmaya başladı, şüphesiz RHA'nın en prestijli kral ve kraliçesine neler olduğunu merak ediyorlar.

Onlara güzel kraliçelerinin çirkin, hain bir fahişe olduğunu söyleme isteğimi bastırıyorum.

Ve kralları, koyun oldukları ve onlara tepside sunduğum tüm saçmalıklara inandıkları için her birini hor görüyor.

Hepsi bana tapıyor çünkü onlardan daha iyi olduğumu düşünüyorlar. Ama değilim. Sadece *sahte* olmakta daha iyiyim.

Park yerine varmak üzereydim ki kolumdan keskin bir çekiştirme oldu. *Geçen her saniye kordonun daha da sıkılaştığını hissedebiliyorum*. "Sakın bana dokunma."

Kulak misafiri olan birkaç kişi donakalır. Casey taş kesilmiş gibi görünüyor.

Güzel. Öyle olmalı.

Bir anlaşmamız vardı ve o bunu bozdu.

Bu yeterince kötü değilmiş gibi, tüm futbol takımımın beni aptal gibi gösterdi.

Todd Harris'le birlikte.

"Her şey yolunda," diyor zoraki bir gülümsemeyle sürüye. "Sadece maçtan kalan biraz testosteron." Elindeki ponponu havaya kaldırıyor. "Haydi Şövalyeler!"

Birkaç kişi alkışlıyor ve ben de ona gerçekte ne düşündüğümü ifade eden bir bakış atıyorum.

Bok ye ve öl.

Beni küçük kalabalığın yanından uzaklaştırdığında, kırmızı görmeye başlamıştım. "Bana dokunma lafının neresini anlamadın?"

Başka kimsenin duymadığından emin olmak için endişeyle etrafına bakınıyor. "Pişman olacağın bir şey yapmadan önce sakinleş."

"Todd Harris'i sikmek gibi mi?"

Suçluluk duygusu yüz ifadesini renklendiriyor. "Bak, her şeyi ettim. Ama hala düzeltebiliriz
Bu."

Aman Tanrım. Sahte sarı saçlarının ağartıcısı beynini yakmış olmalı.

Gülüyorum ama zerre kadar espri yok. "Bunu düzeltmek mi? Neden bunu düzeltmek isteyeyim ki? Sen artık Todd'un baş ağrısısın, benim değil. Bana kalırsa, o herif bana bir iyilik yaptı."

Dili yanağını buluyor. "Daha bitirmedin mi?"

Daha başlamadım bile... ve asla da başlamayacağım, çünkü o buna değmez.

"Seninle mi? Evet. Bir süredir *bitti*."

Onunla hiç çıkmamalıydım. Çıkmamın tek sebebi amigo kızların lideri olmasıydı ve bu çok mantıklıydı.

Ve bunun beni çıldırtan İncil düşkünü bir ineği inciteceğini bildiğim için.

Uzaklaşmaya başladım ama Casey önümden hızla geçti. Onu kucağıma alıp sadakatsiz, kemikli kıçını bir daha dönmemek üzere hayatımdan atmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Gözümün önünden çekil."

"Bunu kastetmiyorsun." Yanağıma dokunmaya çalışıyor ama ben dönüyorum. "Ben bir *hata* yaptım. Tıpkı senin yaptığın gibi."

Neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak bu küçük şarkı ve dansının benden herhangi bir sempati toplayacağına inandığı için hayalperest olduğunu biliyorum.

"Bir hata mı? Aylardır arkamdan onu beceriyorsun.
Bu bir hata değil... bu bilinçli bir *seçim*."

Alt dudağı titriyor. "Sadece beni biriyle aldattığın için
onu."

Bu sezon kafama bir kaç darbe aldım, ama hiç hatırlamıyorum.
Birlikte olduğumuzdan beri karşımdaki dişi şeytandan başka kimseyi aldatmadım. "Seni kiminle aldatıyor?"

Avuçlarını göğsüme koyarak beni itti. "Orada durup bana yalan söylemeye cüret etme Cole. Ne *sikimden* bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Vay anasını. Bu kaltak mutlu bir yemekten bir kızartma eksik.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Ben hiç kimseyi becermedim-"

"Sawyer'a ne dersin?" Ellerini kalçalarına koyarak cıvıldıyor, "Gerçeği öğrenmeyeceğimi mi sandın, pislik herif?"

Oh, lanet olsun. Yine *bu* saçmalık. "Sana söyledim, o gece aramızda hiçbir şey olmadı. Sarhoş bir şekilde üst kata çıktım ve sızdım."

Sawyer'a hiç kimseye söylemediğim şeyleri söylemek ve onu o kadar çok öpmek istemek gibi hatırladığım bulanık kısımları atlıyorum.

Pençelerinden birini göğüs kafesime saplıyor. "Diğer zamanlar için bahanen ne?"

"Başka hangi zamanlarda?"

Küçük Bayan Masum İncil Thumper ile takılıyor olsaydım, her saniyesini hatırlardım.

Sözde *yaptığımız* tek sefer hariç, ama bayılmadan önce onun elinden başka bir şeye dokunduğumu hatırlayamayacak kadar sarhoştum.

Ve yatağın her yerine kusuyordum.

Eğer küçük bir şans eseri daha yüce bir varlık varsa, eminim ki bu onun beni alt etme yoluydu.

"Aptalı oynamayı bırak Cole! Bianca bana her şeyi anlattı."

Küçük kız kardeşimin seks hayatım hakkında hiçbir şey bilmediğini düşünürsek, bundan şüpheliyim. "Oh, öyle mi? Ne gibi?"

"Sawyer'la gizli gizli takılıyor olman gibi." Öfke yüzünü keskinleştiriyor. "Bana şişman hatunlara karşı gizli bir fetişin olduğunu söyledi, çünkü sakso çekmekte iyilermiş."

Tanrım. Bianca'yı öldüreceğim.

Şimdi düzensiz bir şekilde nefes alarak, "Todd'la bu yüzden uğraştım. Yükseltmeye ihtiyacım vardı, düşürmeye değil, bu yüzden-"

"Kapa çeneni."

Buna bir saniye daha katlanamam.

"Bebeğim, lütfen." Kollarını bir gibi bana doladı. "Özür dilerim. *Çok* özür dilerim."

"Olmalısın."

Sahip olduğu en iyi şeyi kaybetmek üzere.

Gözleri yaşlı, bana bakıyor. "Gerçekten sahip olduğumuz her şeyi bir kenara atacak ve aptalca küçük bir hata yüzünden her şeyi bitirecek misin?"

Yaptığı *küçük aptalca hata* çoğu erkeğin ondan kurtulması için yeter de artar bile. Ama ben onun yatmasını umursamıyorum,

Çünkü o umurumda değil. O kadar.

Umursadığım tek şey beni *kiminle* aldatmayı seçtiği ve bu kadar saf biriyle birlikte olmak.

"Hayır, değilim."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor. "Güzel, şimdi ne diyorsun-"

"Bitiriyorum çünkü Bianca'nın tuzağına düştün."

Çenesi düşer. "Ciddi olamazsın. Benim hatam değildi bebeğim. *O*-" "Sana tuzak kuruyordu ve sen de yemi yutacak kadar aptaldın." Bu Gülüşümün gerçek olduğu zamanlar. "Üzgünüm Casey, ama bu kadar aptal biriyle birlikte olamam. Sevgilimin beyninin göğüslerinden daha büyük olmasına ihtiyacım var."

Bu da bir şey ifade ediyor, çünkü bir çift büyük göğüsle motor sürmeye *bayılıyorum*.

Geri adım atarken kırılgan egosunun binlerce küçük parçaya ayrıldığını görebiliyorum. "Bu durumda, domuz yağı küvetinde iyi şanslar."

Beni bu kadar rahatsız ettiğini hissetmeseydi Casey'nin Sawyer'ı aşağılamaya devam etmeyeceğini kendime hatırlatmak zorundayım.

Son vuruşu yapmasına izin vermeli ve konuyu devam ettirmeliyim ama aptal herif ağzını açıp duruyor.

"Bil diye söylüyorum, itibarına veda edebilirsin Covington. Herkese Todd'u neden becerdiğimi, aletinin seninkinden ne kadar büyük olduğunu ve beni senin beceremeyeceğin *kadar* iyi becerdiğini anlatacağım." Küstahça gülümseyerek yanağımı okşuyor. "Ama kimse şaşırmayacak, çünkü Todd *her şeyi* senden daha iyi yapıyor, özellikle de sevişmeyi-"

İçimden bir şey kopuyor ve o cümlesini tamamlayamadan elimi ağzına kapatıyorum.

"Sana hiç seni sevdiğimi söyledim mi? Seninle hiç gerçek bir konuşma yaptım mı? Seninle seksten başka bir şey için zaman geçirdim mi?" Yanıt beklemeden, "Büyük resmi kavramakta zorlanıyorsan diye söylüyorum *bebeğim*, tüm bu soruların yanıtı hayır."

Kıs kıs gülerek elimi çekiyorum. "Seni hiç umursamayan birine karşı çok fazla düşmanlık ve kızgınlık besliyorsun." Başparmağımı elmacık kemiği boyunca gezdiriyorum. "Neden kendine bir iyilik yapıp durmuyorsun, çünkü bu çaresizlik kokuyor, seni *zavallı* amcık."

İğrenç kıkırdaması, kara tahtaya çivi çakmakla eşdeğer. "O çirkin domuzdan daha az çaresiz ya da acınası değil. Sen onu utandırdın

Tüm okulun önünde, herkese o gece onun yerine benimle yukarıda olduğunu söyledi ve hala sana takıntılı."

Casey her şeyi yanlış anladı. Onu herkesin önünde küçük düşürdüğümden beri Sawyer bana doğru bakmadı bile.

Onu suçladığımı söyleyemem.

Ama bu onun itibarını.... ve benimkini korumak için ödemem gereken bir bedeldi. En azından şimdi beni gerçekte olduğum gibi görüyor.

Sadece kendini düşünen acımasız, manipüle edici bir kullanıcı.

"Takıntılı görünen sensin, Casey. Daha kaç kere söylemem gerekiyor? Onunla *hiç takılmadım*."

Homurdanıyor. "Biliyor musun? Ben sana inanıyorum. Çünkü aklı başında hangi erkek *bana* sahip olmak varken onunla takılır ki? Tanrım, o karaya vurmuş balina iğrenç bir parazitten başka bir şey değil. Senden uzak duramayan şişman, çirkin bir leke-"

Elim yine ağzını buluyor.

"Kıskançlık nedir biliyor musun Casey?" Dudaklarımı kulağının üzerine eğerek ısırdım, "Kendinden nefretle sarmalanmış güvensizliktir, çünkü derinlerde bir yerde yeterince iyi olmadığını bilirsin."

Asla .

Ancak, eğer şanslıysanız, başka biri olabilirsiniz.

Herkesin olmak istediği biri, çünkü *o* adamda her şey var.

Ve bunun ona tek bedeli cehennemde sonsuza dek kalmak, ölü bir ikiz kardeş ve acı dolu siyah bir ruh oldu.

Bölüm 6

Tarih kitabımı dolabımda unuttuğum ve almak zorunda kaldığım için minibüsüme yaklaşırken park yeri boştu.

BMW'sinin dışında duran Oakley dışında.

Cole'u beklediğini varsayıyorum ama bir dakika sonra yanına bir araba yanaşıyor ve Loki arabadan iniyor.

Adımlarımı yavaşlatarak Oakley'e bir kağıdı uzatmasını izliyorum. İçinde ne olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Loki'nin ne dediğini duyamıyorum ama her neyse Oak'ı geriyor.

Loki arabasına atlayıp uzaklaşırken midem kurşunla doluyor.

Oakley'i hızla bir yere varamayan bir bağımlı olarak görüp ondan uzak durmak kolay olurdu ama yapamam.

Sorunları var elbette ama çok fazla iyilik de .

Bir gün şüphesiz canını alacak olan uyuşturucular tarafından silinip gidecek olan iyilik.

Bu düşünce beni ateşlerken, doğru ilerliyorum.

Dylan ve Jace ona ulaşamazsa, benim ulaşacağımdan şüpheliyim, ama kendi sert sevgi versiyonumla denemezsem lanetleneceğim.

Çantayı kaptığımda "Hey, kısa yığın-ne oluyor lan?" diye bağırıyor.

"Hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim."

O beni durduramadan otoparktaki bir kanala doğru yürüyorum ve içindekileri boşaltmaya başlıyorum.

Elli kadar küçük balmumu torbası kanalizasyonda kaybolurken içimi bir korku kaplıyor. "Aman Tanrım, dostum. Kendini öldürmeye mi *çalışıyorsun*?"

Uyuşturucular hakkında fazla bilgim yok ama bu standart bir kullanıcı için aşırı görünüyor.

"Değildim ama artık ölü sayılırım." Yüzünde öfke parlıyor. "Az önce ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Evet, tavşan deliğinden aşağı inmeye başladığı çoktan belli. "Uh...evet. Hayatını kurtardım."

Öfkelenerek kirli sarı saçlarının birkaç telini tutuyor. "Az önce yok ettiğin dört bin dolar değerinde eroin ve kokain."

Uyuşturucunun berbat olmasının bir başka nedeni daha. Aptallar ölmekçılarından para ödüyorlar.

Kollarımı iki yana açtım. "ederim." Konuşmaya başladı, ama Benim söyleyeceklerim daha önemli. "Seni seven insanları ne kadar üzdüğünün farkında mısın?" Kollarımı kavuşturarak ona dik dik bakıyorum. "Dylan neredeyse her gece ağlayarak uyuyor ve Jace kardeşinin futbol maçından bile keyif alamıyor çünkü senin aşırı doz aldığına, nöbet geçirdiğine, kusmuğunda boğulduğuna ve bir çukurda öldüğüne dair bir telefon almaktan endişe ediyorlar."

Dramatik mi? *Evet, dramatik*. Ama bazen korkutma taktikleri gereklidir. Utanç yüzünü aydınlatıyor. "Sawyer, bu-"

"Bahanelerinle ilgilenmiyorum." Elimi sallayarak minibüsüme doğru yürüyorum. "Senden duymak istediğim tek şey, bu saçmalığa bir daha dönmemek üzere son vereceğine dair söz vermen."

"Yapamam," diye fısıldıyor arkamdan. "Evet, yapabilirsin-"

"Hayır, yapamam." Dirseğimden tutup beni döndürdü. "Bu düşündüğün gibi değil." Sertçe nefes veriyor. "Ben bir koşucuyum."

Oh, bu iyi. Bir sorununuz olduğunu kabul etmek ilk adımdır.

"Biliyorum. Ama sorunlarından kaçmak için uyuşturucu kullanmaya devam edemezsin-"

Bıkkın bir şekilde iç geçirir. "Loki için koşucu olduğumu kastetmiştim."

Dylan'ın geçen gece ne kadar gergin olduğunu dile getirdiğini hatırlayana kadar nutkum tutuldu.

Suçlayıcı bir parmakla onu işaret ediyorum. "Beni kandıramazsınız bayım. Dylan son takıldığınızda kafanın güzel olduğunu söyledi."

Kulağının arkasından bir esrar çekerek arabasına doğru yürüyor. "Çünkü bazı müşterilerim satın almadan önce bana bir şeyler tattırıyor. İstemiyorum ama her zaman başka seçeneğim olmuyor."

Başka bir dil konuşuyor da olabilir, çünkü bu bana hiç mantıklı gelmiyor.

"Ne? Neden-"

"Loki'nin onları sertleştirmediğinden ve iyi kalitede olduğundan emin olmak için." Bağımlıların bu kadar seçici olduğunu kim bilebilirdi?

Bu düşünceyi arka plana itiyorum. Burada çok daha önemli şeyler oluyor.

"Tamam, diyelim ki senin küçük örnekleme hikayene inandım. Neden Loki için çalışıyorsun ki zaten? Başka bir sürü iş var-"

"Hiçbiri Loki'nin yaptığını ödemiyor."

Yeterince adil, ama yine de risk almaya değmez.

"Bak, paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum ama yanında birden fazla suç olmayan bir şey bulamaz mısın?"

"Denedim." Yüz ifadesi ciddileşir. "Herkes senin gibi zeki değil Sawyer. Benim ne beynim, ne becerim, ne de tecrübem var." Esrarı dudaklarına götürüp içine çekiyor. "Lanet olası markette bile işe alınmadım. Görüştüğüm işi dört gözlü bir ineğe verdiler." Bana bakıyor. "Alınma ama."

Yorumu görmezden geldim. "Sen zekisin Oakley. Sadece çaba göstermeye başlamalı ve kendini uygulamalısın."

Sınıfta sorun yaşadığını biliyorum ama çok çalışırsa başarılı olacağını da biliyorum.

"Kimsenin bana sabrı yok, Sawyer. Her öğretmenim benim ümitsiz vaka olduğumu düşünüyor çünkü normal insanlar gibi konsantre olamıyorum ya da bir şeyleri anlayamıyorum." Arabasına yaslanıyor. "Loki için çalışmak planladığım bir şey değildi ama babam ay sonuna kadar eve dönmezsem arabamı ve aylık harçlığımı alacağını söyledi." Bir nefes duman üflüyor. "Loki bana bir iş teklif etti, çünkü ona göre

-Kaliforniyalı bir sörfçü beyaz çocuğa benziyorum ve beni satın almayı umduğu zengin ırkçı dangalaklar ondan üç kat daha fazla olacaktır." Masumca omuz silkiyor. "Ayrıca, babam savcı. Yani kenara çekilsem bile çoğu polis beni tutuklamaz."

"Vay canına, böyle *mükemmel* bir iş planıyla ne yanlış gidebilir ki?" Minibüsümün yan tarafına yaslanarak ona ters ters bakıyorum. "Duyarsız bir velet gibi görünme riskini göze alarak, Loki belli ki seni kullanıyor, bu da yanlış bir hamle yaptığında ve başına kötü bir şey geldiğinde umurunda olmayacağı anlamına geliyor." Tartışmak için ağzını açıyor ama ben daha bitirmedim. "Crystal meselesi yüzünden eve dönmek istemediğini biliyorum ama başını sokacak bir evin, parasını ödemek zorunda olmadığın bir yemeğin ve bir araban var. Bir yıl daha babanın yanında kalmak, uyuşturucu satıp geleceğinle kumar oynamaktan çok daha iyi."

Omuzları çöktü. "."

O haklı, ben bilmiyorum. "O zaman bana ."

Esrarından bir nefes daha çekerek, "Hiç birini canını acıtacak kadar çok sevdin mi? Ve sadece ona sahip olamayacağınızı bildiğiniz için değil, onu görmek size yaptığınız boktan şeyleri hatırlattığı için?" Sesi fısıltıya dönüşür. "Kaybettiğin her şeyi."

"Ben...uh..." Başımı salladım. "Hayır."

"O zaman kendini şanslı say, çünkü bu boku en kötü düşmanıma bile dilemem."

Ona ulaşabilmek için doğru kelimeleri bulmayı çok isterdim.

Bildiğim tek şey, bu yolda devam etmenin onun hayatını daha iyi hale getirmeyeceği.

"Hayatının darmadağın olduğunu biliyorum ama bence olanları babana anlatmalısın. Üzülecek ve incinecek ve evet, muhtemelen Crystal'dan boşanacak ama sen onun *oğlusun*." Uzanıp çenesini tutuyorum. "Yaptığın şey yanlıştı ama bunu tek başına yapmadın. Crystal yetişkindi-"

"Onu manipüle eden bendim."

Bu doğru olabilir, ama normal yetişkin kadınlar etrafta dolaşıp gençlerle yatmaz.

"İlk yattığınızda kaç yaşındaydınız, on altı mı? Seninle yatması için onu ne kadar ikna etmeye çalıştığın umurumda değil, seni reddetmesi gerekirdi. Bunu yapmamış olması, onda *ciddi* bir sorun olduğunu kanıtlıyor."

Başını öne eğiyor. "Evet, var." Boynunun arkasını sıkıyor. "Sawyer, eğer bunu sana söylersem, kendine saklayacağına söz verir misin?"

Midemdeki çalkantıya rağmen başımı sallıyorum.

"Ciddiyim. Dylan'a söyleyemezsin. Geçen yaz bizi yakaladıktan sonra teyzesinin yanında yeterince zor zamanlar geçiriyor, ama onu hala sevdiğini biliyorum. Beni önemsediğini de biliyorum... ve aramızda gerçekten ne olduğunu öğrenirse, ilişkilerinden geriye ne kaldıysa yok edebilir ve ben bunun olmasını istemiyorum."

Onun açmazını anlıyorum. Dylan'ın annesi o sekiz yaşındayken öldü ve babası -bugünlerde ona böyle diyebilirseniz tabii- hapisten çıktığından beri onu görmezden geldi ve aşağılık karısı ve yeni bebeğiyle kaçtı... Dylan'ı toz içinde bıraktı.

Dylan'ın teyzesi her şey için başvurduğu bir yetişkin ve onun meşhur anne figürüydü...

Ta ki kocası üst kattayken sevgili teyzesinin genç üvey oğlunu becerdiği geceye kadar.

Oakley Dylan'dan amcasına söylememesi ya da Crystal'la yüzleşmemesi için söz aldı ama Dylan'ın teyzesine bir daha asla aynı gözle bakmayacağını ve ona olan saygısını büyük ölçüde yitirdiğini söylemek yanlış olmaz.

Dylan'dan sır saklamaktan ne kadar nefret etsem de Oakley'nin içini dökeceği ve sırlarını paylaşacağı birine ihtiyacı olduğu çok açık.

"Tamam. Dylan'a söylemeyeceğime söz veriyorum. Tabii bana söyleyeceğin şey onun hayatını mahvedecek bir şey değilse."

"Bana güvenin, kimsenin hayatını mahvetmeye çalışmıyorum."

Sadece kendi.

Arabasına yaslandı. "Geçen yıl babam Crystal'a bebek sahibi olması için çok baskı yapıyordu. Bir yıl geçtikten ve Crystal hamile kalmadıktan sonra araları iyice gerildi." Dudaklarını esrarın etrafına sararak uzun bir nefes çekiyor. "Birkaç doğurganlık doktoruna daha gittiler ama hiçbir şey işe yaramıyordu ve kimse nedenini bilmiyordu. Crystal için çok üzülüyordum çünkü hamile kalmak ve babama umutsuzca istediği bebeği vermek için mümkün olan her şeyi yapmaya çalıştığını biliyordum. Ancak babam sanki tünel görüşüne sahipti ve bebek meselesinin onu ne kadar strese soktuğunu göremiyordu çünkü tek derdi başka bir çocuk sahibi olmaktı." Eliyle kendini işaret ediyor. "Geriye dönüp baktığımda, zaten sahip olduğu çocuk tam bir rezalet olduğu için yeniden yapmak istediği için onu suçlayamam."

Kalbim sıkışıyor. "Oakley-"

"Her neyse, bir gece o kadar kötü kavga ediyorlardı ki uyandım. Babamın stresli olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi içki içtiği mutfağa gittim ve hamile kalmamasının onun suçu olduğunu haykırdığını duydum. Kızın kendine iyi bakmadığını ve belki de çıkmaya başladıklarında yaptığı gibi onu sikseydi ve kız da onun parasının peşine düşseydi şimdiye kadar bir bebekleri olurdu."

. "Bu korkunç."

"Değil mi?" Kaşları çatıldı. "Onun hatası olmamasına rağmen ağlamaya ve özür dilemeye başladı. Dayanamadım, yüzüne vurdum ve ona bok gibi davranmayı bırakmazsa yeni karısının bir bağımlıya dönüşeceğini ve uyuşturucu için onu terk edeceğini söyledim... tıpkı ilk karısı gibi." Gözlerinde acı parlıyor. "Babam Crystal'ı seviyor ama annem... o... bizi terk ettiğinde babam gerçekten mahvoldu."

İçimden bir ses Oakley'i de mahvettiğini söylüyor. "Özür dilerim."

Tüm bu.

Omuz silkiyor. "Sinirlendi ve gitti... ve sonra sadece ben ve Crystal kaldık. Her zamanki gibi her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştı ama ben öyle olmadığını biliyordum." Yüzündeki ifadeye ne anlam vereceğimi bilemiyorum. "Yukarı geri dönmeliydim ama onu ağlarken gördükçe ve benim yerime yeni bir bebek istemesinin ne kadar acı verici olduğunu düşündükçe daha da sinirlendim."

Bunun nereye varacağını bildiğimden oldukça eminim. "Ve sanırım siz ikiniz ilk kez o zaman... bilirsiniz."

Sırıtarak başını sallar. "Tam orada, mutfak masasının üzerinde. Onu buraya ben getirdim-"

O sözünü bitirmeden elimi kaldırıyorum. "Dur bakalım kovboy. *Tüm* detaylara ihtiyacım yok."

Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyidir.

Bir duman bulutu çıkarıyor. "İşimiz bittikten sonra, bunun bir hata olduğunu ve bir daha asla olamayacağını söyledi... ama oldu. Sonraki dört ay boyunca her gün." Çenesini ovuşturuyor. "Ne olduğunu anlamadan önce - artık sadece ondan öç almak için sevişmiyorduk - bunu aşık olduğumuz için yapıyorduk." Yüzüne kederli bir gülümseme dokunuyor. "Ben mezun olduktan sonra ne yapacağımızı konuşurduk. Planımız, boşanma sırasında alacağı parayı alıp kimsenin bizi birlikte olduğumuz için yargılamayacağı egzotik bir adada yaşamak ve hindistancevizi yiyerek hayatta kalmaktı."

Teorik olarak hindistancevizi ile en fazla beş ila on yıl yaşanabileceğini belirtmek için içimdeki dürtüye karşı koyuyorum.

Ve bu *plan* gerçek olmaktan çok bir fanteziye benziyor.

"Ama aşık olmak böyle bir şey, Sawyer." Arabasının içine uzanarak başka bir esrarlı sigara çıkardı ve yaktı. "Er ya da geç... birileri hep incinir." Yüz ifadesi acıya dönüşür. "Ve bu asla beklediğin kişi olmaz."

"Sana babanla kalmak istediğini söylediğinde canın çok yanmış olmalı."

"Evet öyle oldu." Alaycı bir şekilde gülüyor. "Ama gerçekten istediği şeyin bu olduğunu ve onun mutlu olduğunu bildiğim sürece, bununla başa çıkabilirdim." Ağzından bir duman daha çıkar. "Başa çıkamadığım şey

"Aramızdaki her şeyin bir yalan olduğunu ve beni sadece kullandığını öğrendim."

"Seni ne için kullanıyorlar?"

"Hamile kalmak için."

Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. "Ne? Nasıl-"

"Çöpte pozitif bir hamilelik testi buldum."

"Kahretsin."

Başka bir baş sallama. "Onunla bu konuda yüzleştiğimde, Wayne ile büyük kavgalarından beri seks yapmadıkları için bana ait olduğunu söyledi. Korkmuştum ama onlara bakmak için ne gerekiyorsa yapacağımı söyledim. Okulu bırakacaktım, Wayne'e hakkımızdaki gerçeği söyleyecektim, gerekirse orduya katılacaktım... *her şeyi* yapacaktım."

Oakley'nin neden bu kadar üzgün olduğu daha da anlaşılır oldu. Crystal ve bebekle birlikteydi.

"Öne çıkıp doğru yapmak istedin." "Evet, ama hiç fırsatım olmadı."

Konuşmaya devam etmesi için onu teşvik ediyorum.

Gözlerinde acı titreşiyor. "Birkaç gün sonra düşük yaptı."

"Oh." Kollarımı ona dolamamak için kendimi zor tutuyorum. "Çok üzgünüm, Oakley."

"Evet, gerçekten berbattı ama sonuçta en iyisi buydu. En azından ben kendime bunu söyleyip duruyorum." Gözlerini hızla kırpıştırarak bakışlarını kaçırıyor. "Düşük yapmadan birkaç gün önce, babamı beni askeri okula göndermesi için ikna etmeye çalıştığını duydum."

Kayıt. Atla. "Ne?"

Bu kez tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Üst katta duvarlar kağıt inceliğinde ve yatak odalarının kapısının mandalı kırık, bu yüzden sadece duymakla kalmadım... gördüm. Ona biniyordu, gerçekten her şeyini veriyordu - şüphesiz taşıdığı çocuğun kendisinden olduğuna ikna edebilmek için - ve beni askeri okula göndermesi için onu ikna ediyordu. Benim yanında olmamın onu strese soktuğunu ve bu yüzden hamile kalamadığını iddia ediyordu. Ben gittikten sonra hayatlarının mükemmel olacağını çünkü benim tam bir pislik olduğumu söyledi." Kahkahası alaycı. "Bu biraz komik, biliyorsun. Babamla seks yapıyordu, ama asıl siktiği *bendim*."

İçimde yükselen öfke dalgası beni titretmeye yetiyor.

Dylan'ın teyzesine inanamıyorum - eskiden çok mükemmel ve derli toplu olduğunu düşündüğüm kadın... iki zamanlı bir yılandan başka bir şey değil.

"Ama babam..." diye devam ediyor, sesi çatlayarak. "Ona bunu yapamayacağını çünkü benim onun oğlu olduğumu söyledi... ve işler ne kadar kötüye giderse gitsin, annemin yaptığı gibi beni asla terk etmeyeceğini söyledi."

Bu sefer kollarımı ona doladım, olabildiğince sıkı sarıldım.

Yapabilirsin.

"Tanrım, çok üzgünüm."

"Olma. Karısını arkasından düzdüğün ve onun yerine altın avcısı bir ev kadınının tarafında." Sanki uçurumdan düşmek üzereymiş ve tutunabileceği tek sağlam şey benmişim gibi gömleğimin arkasını kavrıyor. "*Her şeyimi* kaybettim, Sawyer. Crystal'ı, bebeği ve babamı. Hepsi beni kullanan ve istediğini elde ettikten sonra beni bir çöp gibi fırlatıp atan bir kaltağa kalbimi verdiğim için oldu." Başını boynuma gömüp mırıldanıyor: "Ama onu hâlâ seviyorum. Neden hala onu seviyorum ki?"

Ona gerçeği söyledim.

"Çünkü seni manipüle etti ve bazen boktan insanlar bunu o kadar iyi yapar ki gerçekmiş gibi hissettirir." İki elimi yanaklarına koyarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Düşüncesizce bir hata yaptın -hepimiz yaparız- ama Crystal'ın yaptığını hak etmedin ve o bebeği kaybetmeyi kesinlikle hak etmedin. Ama olanların hayatının geri kalanını mahvetmesine izin veremezsin. Baban seni seviyor ve eğer anlatırsan-"

"Hayır." Gömleğini kaldırarak yüzünü siler. "Yapamam. Eğer ona gerçeği söylersem, bu sadece onun ve bebeğin hayatını daha da berbat eder." Bana bakıyor. "Bunu kabul etmediğini biliyorum ama bebeğine hamileyken onunla aynı evde yaşamaktansa sokakta yaşamayı tercih ederim." Elindeki esrardan geriye kalanları yere fırlatıyor. "Loki için çalışmak istemiyorum ama kendimi geçindirebilmem için biraz paraya ihtiyacım var. Şimdiye kadar iki bin dolar biriktirdim-" Bana ters ters bakıyor. "Ya da şöyle mi demeliydim, bir araba için iki bin dolar biriktirmiştim, ama onu Loki'ye verip iki bin dolar daha bulmanın bir yolunu bulmam gerekecek."

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, şu anda bunu yaptığım için kendimi kötü hissediyorum. Tam özür dileyecektim ki aklıma geldi.

"Neden Jace'ten parayı isteyip Loki için çalışmayı tamamen bırakmıyorsun?" Reddetmeye başladı ama ben parmağımı kaldırdım. "Jace senin en iyi arkadaşın. İkimiz de biliyoruz ki, geçimini sağlamak için ihtiyacın olan her şeyi sana seve seve ödünç verir.

uyuşturucu satmayı bırakacağın anlamına geliyordu. Ayrıca, onda yok gibi bir şey değil, Covington'lar zengin-"

"Covington' öyle ama Jace değil. Adam on yedi yaşından beri babasından tek kuruş almadı. Sahip olduğu her kuruş için kıçını yırtıyor. O ve Dylan evcilik oynarken ve ödemeleri gereken kendi faturaları varken benim dağınıklığımı düzeltmesi için ondan para istememin imkanı yok."

"Peki ya diğeri?"

İsmini vermeyeceğim dilsiz Covington kardeş.

"Cole?" Yüzünü buruşturuyor. "Sadece paraya neden ihtiyacım olduğunu bilmek istemeyecek, adam kredi kartı ve bankanın toplamından daha fazla faiz uyguluyor. On birinci sınıftayken ot almam için bana verdiği yüz doları *hâlâ* ödüyorum. Ayrıca, babasını misafirhanelerinde çok ucuza kalmama izin vermeye ikna ederek bana zaten bir iyilik yaptı. Ben arkadaşlarından faydalanan bir pislik değilim, anlıyor musun?"

"Evet, seni anlıyorum." Tanrı biliyor ya, depoma biraz benzin koymak için kanepenin minderlerini kaldırıp bozuk para ararken bile kimseden para istemem. "Ama yine de Dylan ve Jace'e Loki için çalıştığını söylemen gerektiğini düşünüyorum, böylece onlar-"

Başını bolca sallar. "Yapamam."

Ona ulaşmaya çalışmak, yürümeye başlayan bir çocukla uzlaşmaya çalışmak gibi. "Neden? Tanrı aşkına, senin uyuşturucu kullandığını düşünüyorlar. Jace arkadaşlığınızı sonsuza dek bitirmeye hazır ve Dylan da" - başparmağımla işaret parmağımı birbirinden yarım santim uzakta tutuyorum- "senin için endişelenmekten ruhsal çöküntü geçirmeye *bu kadar yakın*."

"Onları incittiğim için kendimi kötü hissediyorum ama gerçeği öğrenip beni kurtarmayı teklif etmelerindense zor bir dönemden geçtiğimi düşünmelerini tercih ederim."

Zıplamamak için elimden geleni yapıyorum. "Bu hiç mantıklı değil."

Ellerini yüzümün önünde çırpıyor. "Zıplayan topları takip et, genç padawan. Eğer onlara Loki için çalıştığımı söylersem, paralarını zorla boğazımdan aşağı indirecekler. Ama kabul etmeyeceğim çünkü bu onların sorunu değil... benim sorunum. Gerçek bir erkek, değer verdiği insanları bu işe bulaştırmadan işini nasıl halledeceğini bilir."

Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. "Peki. Onlara söylemek zorunda değilsin." Anahtarlığımdaki kilit açma düğmesine basıyorum. "Söyleyeceğim."

Arabamın kapısını açmak üzereyken bileğimden tutup çekiştiriyor. "Söz vermiştin."

"Crystal ile aranızda gerçekte ne olduğunu kimseye söylemeyeceğime söz verdim. Loki hakkında böyle bir söz vermedim."

", Sawyer. Beni yalvartma." Gözlerinde beliren ıstıraptan nefret ediyorum. "Sana zaten söyledim, Loki geçici."

"Ne kadar geçici?"

"Bilmiyorum. Aşağı yukarı birkaç yıl." "Yıllar

mı?" Çığlık atıyorum. "*Deli* misin sen?"

"Dostum, şu an yüzünü görmelisin." Dudakları seğirdi. "Şaka yapıyordum, kısa bir süre. En fazla birkaç ay."

"Kaç ay?"

Yemin ederim bana 12 derse, taşaklarını tekmeleyeceğim.

"Emin değilim. Muhtemelen yeni bir araba satın alana ve kendimi toparlamak için birkaç bin dolar biriktirene kadar."

Tüm bu olanlardan nefret etmeme rağmen, kendimi boyun eğerken buluyorum. "En fazla üç ay, dostum." Göğsünü dürtüyorum. "Ama hepsi bu."

Rahat bir nefes alır. "Anlaştık."

Aklıma başka bir düşünce geldi. "O kadar hızlı değil. İstediğim başka bir şey var."

Kabul ederse tüm bunlara değecek bir şey.

Değil için söz, Kolaylık bazı . Dylan'ın kaygı hakkında onu mezun olamamak...*yine.*

"Ne?"

"Özel ders. Haftada iki kez. Üç saatlik seanslar."

Bu, büyük olasılıkla az olan uykumu da kaybedeceğim anlamına geliyor ama buna değer.

İtiraz etmek ister gibi görünüyor ama ben . "Anlaşma bu, Zelenka. Ya kabul edersin ya da Dylan'*a* gerçeği söylerim ve seninle ilgilenmesine izin veririm."

"Lanet ." Gözlerini kısarak yüzüme rahatsız edici bir şekilde yaklaşıyor. "Hep böyle inatçı mısın?"

"Evet," diye başlıyorum aynı anda Cole'unkine çok benzeyen derin bir sesle. "Sadece sonu *y ile* biten günlerde."

Sanki bir işaretmiş gibi, Şeytan'ın kendisi Oakley'nin arabasına yanaşır.

Normalde sadece onun varlığı bile nabzımın nefretle atmasına yeter. Ancak, Oakley'e yönelttiği öldürücü bakışlar

Kalbim hızlanıyor.

"Birlikte geçirdiğiniz küçük anı mahvetmek istememiştim." Çenesini bize doğru uzattı. "Elbette... devam edin."

Daha iyi bilmesem, ses tonunda bir kıskançlık belirtisi olduğunu söylerdim ama bu saçma olurdu.

Olaydan beri tek kelime konuşmadık.

Kalbimi binlerce küçük parçaya ayıran.

İçgüdüsel olarak göğsümde oluşan düğümü ovuyorum.

Kalbimden geriye ne kaldıysa tam bir tıslama nöbeti geçiriyor ve o pisliğin etrafında bir dakikadan fazla kalırsam atmayı tamamen bırakmakla tehdit ediyor.

Bu da arabama binip uzaklaşmak için yaklaşık yirmi saniyem kaldığı anlamına geliyor.

"Sen hiçbir şeyi mahvetmedin," diyor Oakley ona. "Sawyer sadece-"

"Oakley," diye tısladım. "Ne yaptığım onu ilgilendirmez ve eğer istersen küçük durumumuz işe yarayacak, bunu hatırlayacaksın."

Oak konuşmaya başladı ama düşmanım sözünü kesti. "Ne *durumu*?"

Sesinde tehlikeli bir ton var.

Bu ne cüret.

"Tanrı seni korusun," diye mırıldandıktan sonra Oakley ile aramda bir işaret yaptım. "Aramızda yaşananların seni ilgilendirmediğini anlamamış olmalısın Covington."

Pislik herif sırıtmaya cüret ediyor. "Ne zaman sinirlensen ortaya çıkan o küçük güneyli tınısı çok sevimli."

Yüce Tanrım, ondan *nefret ediyorum*.

Benimle flört edemez ya da kalbimi göğsümden söküp vahşi bir canavar gibi yerken *sevimli* gibi kelimeler kullanamaz.

Oakley çenesini ovuşturarak düşüncelere daldı. "Şimdi sen söyleyince, onun hep biraz komik konuştuğunu düşünmüşümdür."

Harika. Şimdi de Oakley karanlık tarafa geçiyor.

Resmen gitme vakti geldi.

Kapı koluma uzanarak, "Sana sonra mesaj atarım," diye mırıldandım. "Numaram sende yok, tatlım."

Bu kadar yeter.

"Çünkü *seninle* konuşmuyordum." Aylardır içimde biriktirdiğim öfke ve acının her zerresi bir volkan gibi içimde gürlüyor. "Ve açıklığa kavuşturalım, orada durup da

Aramızdaki her şey yolunda, çünkü değil. Seninle bir daha *asla* konuşmak istemiyorum. Bana kalırsa sen artık yoksun."

Birine söylediğim en kötü şeydi, ama ne kadar denesem de Tanrı'dan af dileyecek iradeyi kendimde bulamıyorum.

Cole beni incitti... herkesten daha fazla.

Hayatım boyunca zorbalığa maruz kaldığımı ve annemin ablamı benden daha çok sevdiğini düşünürsek... bu da bir şey ifade ediyor.

Oakley'nin bakışları ping pong yapıyor. Sanki müdahale etmesi mi yoksa patlamış mısır almaya gitmesi mi gerektiğini bilemiyor.

Onu , muhtemelen ikincisine meyillidir. Beni
görmezden gelen Cole arkadaşına odaklanıyor. "Hazır
mısın?"

Oakley arabasının sürücü tarafına doğru yürür. "Tabii ki. Christian'dan önce birkaç pit stop yapmam gerekiyor."

Cole'un gözleri bana kaydı. "Christian'ınkini siktir et. Canım yeni bir amcık istiyor. Bu şehirdeki bütün sürtükler sıkıcı." Yeşil küreler tepeden tırnağa vücudumu inceliyor. "Biri hariç hepsi." Bakışları karardığında nefesim kesiliyor. "Ama bir kez takıldığımızda beni o kadar azdırdı ki kustum."

Zihnim o geceye geri döndüğünde boğazıma bir safra kaçıyor.

Böyle mi *oldu*? Vücudum onu hasta edecek kadar iğrenç miydi?

"Senden *nefret ediyorum*."

Arka kapımı açıp çantamı içeri atarken kelimeleri güçlükle .

Bir süre sonra Oakley arabasını çalıştırır ve park yerinden çıkar.

Ortaya çıktığı anda gitmeliydim.

Aylardır ondan uzak durmak için harika bir iş çıkarıyordum ama aptalca bir hata yaptım ve başladığım yere geri döndüm.

Kapımı kapattığımda ve arkamdan birinin yaklaştığını hissettiğimde kollarımdaki küçük tüyler diken diken oluyor.

O olmaması için sessizce dua ediyorum ama Tanrı geceyi boş geçirmiş olmalı çünkü Cole'un narenciye kokusu burun deliklerimi işgal ediyor.

Kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum, arkamı dönmeyi
reddediyorum. Cole gözyaşlarımı hak etmiyor.

Benden hiçbir şey hak etmiyor. "Git
başımdan."

"Artık senin için var olmadığımı sanıyordum," diye alaycı bir şekilde fısıldıyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor.

"Git kendini becer."

"Eminim hoşuna giderdi, değil mi? Senin için mastürbasyon yapmamı izlemek."

"Gerçekten istediğim şey," diye dişlerimi gıcırdatıyorum. "Beni yalnız bırakmanı."

Uzun parmağını ensemde gezdiriyor ve ben ürpertiyle savaşıyorum. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, İncil Thumper."

"Her ne yapıyorsan, şimdi bitecek Covington."

Daha da yaklaşıp beni minibüse doğru bastırıyor. "Bundan emin misin?" Eli kalçamı buluyor. "Çünkü daha yeni başlıyor gibi görünüyor."

"Vay canına. Bu şey kızlar üzerinde gerçekten işe yarıyor mu?"

"Bilmiyorum." Eli çok hafifçe kayıyor. "Ama elimi eteğinin altına sokarsam, ikimiz de öğreniriz."

Okul üniformamı değiştirmediğim için sessizce kendime lanet ediyorum.

"Hayır." Elimi onun elinin üstüne koyuyorum. "Şansın vardı ve sen bunu mahvettin, hatırladın mı?"

"Aslında bilmiyorum." Burnunun ucu boynumun kıvrımını sıyırıyor ve derin bir nefes alıyor. "Neden bana hatırlatmıyorsun?"

"Kırık cam yutmayı tercih ederim." Onun kalınlaşmaya başladığını hissettiğimde nabzım titriyor. "Bana dokunmayı kes."

Sesimin bu kadar zayıf ve cılız çıkmasından nefret ediyorum.

Gözümü kırpmama fırsat vermeden beni döndürdü. "Yapmazsam ne olur?" Yenilmiş bir halde, derin bir iç geçirdim. "Benden ne istiyorsun Cole?"

Cevap vermiyor, onun yerine kolyemdeki altın haçla oynuyor. Nenemin önce bana verdiği. "Çok yazık."

"Neymiş o?"

Başparmağının ucuyla göğüs dekolteme dokunduğunda içimden bir hava kaçıyor.

"Tapınmakta ısrar ettiğin hayali bir ölünün sürekli bu memelere gömülme ayrıcalığına sahip olması."

Elini geri ittim. "Neyin var senin?"

Gözleri sertleşiyor. "Sen, Sawyer Church. *Sen* benim için yanlış olan her şeysin."

İçimden gelen gülme isteğine karşı koyuyorum. "Nedense bundan şüpheliyim." Boş park yerine bakıyorum. "Kız arkadaşının başka bir kızın göğüsleri hakkında konuşmandan hoşlanmayacağına eminim, bu yüzden muhtemelen gitmelisin."

"Yapamam." Alt dudağını ısırıyor ve umarım bunu bir daha yapmaz çünkü o kadar seksi görünüyor ki bu bir suç olmalı. "Arabam yok ve Oakley'e önümüzdeki yirmi dakika boyunca kaybolmasını söyledim."

"Vay canına, yirmi dakika, ha? Hepsi bu kadar mı?" Çenesinin gerilmesine aldırmadan omzunu sıvazlıyorum. "Kulağa ne kadar *heyecan verici* gelse de işe geç kaldım."

O kadar geç kaldım ki Bay Gonzales içeri girdiğim anda kesinlikle kendini kaybedecek.

Gitmeye çalışıyorum ama baş düşmanım kollarını başımın iki yanına koyarak beni hapsediyor. "Aramızdaki fark ne biliyor musun?"

"Tanrım, nereden başlasam?" Parmaklarımla bir şeyleri işaretlemeye başladım. "Bencilsin, kötüsün-"

Ağzını benimkinden bir jilet uzaklığında eğdiğinde sistemimde şok dalgaları dolaşıyor.

"Umurumda bile değil." Gözleri kötülükle parlıyor. "Ve umutsuzca bir tanesine ihtiyacın var."

Yanaklarım öfkeyle alev alev yanıyor. "Teklifin için teşekkürler ama ben ."

Geri çekilmeden önce dili alt dudağımın kenarını yalamak için dışarı fırlıyor. "Teklif etmiyordum." Bana attığı tehditkâr alaycı bakış da en az kendisi kadar acımasız. "Ayrıca, ikimiz de biliyoruz ki seni becermek isteseydim, o gece becerirdim."

Sözleri bir lav fıçısına batırılmakla eşdeğer. "Cehenneme git."

Sesimdeki umutsuzluğu gizleme zahmetine girmiyorum. Belki de beni tekrar incitmeyi başardığını onayladığında... temelli gidecektir.

Kendini beğenmiş bir sırıtışla yüzünü boyamadan önce, kısa bir saniyeliğine yüzündeki ifadeyi mutsuzluk kaplıyor. "Güven bana, İncil Thumper. Eğer inandığın saçmalıklar doğru çıkarsa, oraya birinci sınıf bir bilet kazandım."

Bir kez daha, onu şeytanları her neyse kurtarmak istemekle, altımızdaki toprağın yarılıp onu bütünüyle yutmasını dilemek arasında gidip geliyorum.

"Lanet olsun." Gözlerimi kapatarak titrek bir nefes alıyorum. "Sadece beni *yalnız* bırakmanı istiyorum."

Bana işkence etmeyi bırak.

Düşüncelerimi işgal etmeyi bırak.

Bana, canın istediğinde kullanıp istismar edebileceğin küçük oyuncağınmışım gibi bakmayı bırak.

Senin için hissetmemem gereken şeyleri hissettirmeyi bırak.

"İstediğin bir şeye sahip olamamak acı veriyor, değil mi?"

Yanıt beklemeden çenemi kavradı. "Şu anda benden ne kadar nefret ettiğini hatırla." Çenemdeki kavrama sıkılaşıyor ve başını eğiyor. "Çünkü değişebileceğimi ya da içimde iyi bir şeyler olduğunu düşündüğün an, sana yanıldığını kanıtlayacağım ve seni tekrar inciteceğim... öncekinden daha kötü."

Bu sefer gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

Tehditlerinden korktuğum için değil.

Ama bana ruhunun ne kadar karanlık ve işkenceli olduğunu gösterdiği için öyle.

Ve onun için ne kadar dua edersem edeyim... asla yardım edemeyeceğim ya da
onu kurtar.

O bunun ötesinde.

"Colton," diye fısıldıyorum gece gökyüzü açılır ve serin yağmur damlamaya başlarken.

Onun adı, o gece bana verdiği küçük bir gerçek parçası.

Başka kimsede olmayan bir parçası.

Bakışlarında bir şey geçer. "Sen onun için mükemmel olurdun." Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kim için mükemmel?"

Sorumu duymazdan gelerek alnını benimkine yasladı. "Bana ne istediğimi tekrar sor."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Ne istiyorsun Colton?"

Yüzüne yayılan saf ıstırap kalbimi sarıyor ve sıkıyor.

"Asla sahip olamayacağım bir şey... çünkü onu yok edeceğim."

Bölüm 7

Cluck You'ya girdiğimde on dakika geç kalmıştım ve Bay Gonzales hiç mutlu değildi.

Bana yaklaştığında arka tarafta önlüğümü bağlıyordum. "Geç kaldın," diyor bozuk İngilizcesiyle.

Koyu tüylü kaşları birbirine kenetlenmiş ve dudakları o kadar gergin ki kenarları beyaza dönüyor.

Aman Tanrım.

Neredeyse iki yıldır burada çalıştığımı ve daha önce hiç geç kalmadığımı düşünürsek - bir iş arkadaşımın yerine baktığımdan bahsetmiyorum bile - beni biraz rahat bırakacağını düşünebilirsiniz.

Ancak, şimdi bu konuyu açmanın zamanı değil, bu yüzden olgunca bir şey yapıp bir özür ve ardından bir açıklama öneriyorum. "Biliyorum. Özür dilerim. Mezunlar günü maçındaydım ve maç bittikten sonra mesaj defterimi unuttuğumu fark ettim-"

Uzun bir iç çekişle sözümü kesti.

Aman Tanrım. İşte başlıyoruz.

"Desde que que niño pequeño. Soñé con abrir un restaurante. Pasé todo mi timepo perfeccionando el pollo perfecto." Ellerini histrionik bir şekilde kaldırıyor. "Trabajé sobre la estufa día tras día. Quemaduras de tercer grado'dan muzdariptim. Bazı günler piel se despegaba de mis dedos y lloraba mientras cocinaba. Sadece kendim için bir şeyler yapma ve ailemi koruma fırsatını yakalamak için. Şimdi restoranıma on beş dakika ve on beş saniye sonra geldim." Ayağını yere vuruyor. "Yok etmeye mi çalışıyorsun? Ailemi mi? ¿Mi pollo?"

Yüce Tanrım.

Uzun lafın kısası, patronum tavuk tarifini mükemmelleştirmek için çok çalıştı, hatta bu süreçte üçüncü derece yanıklara maruz kaldı. Amerika'ya ailesini geçindirmek için bir restoran açma hedefiyle geldi. Ancak ona göre benim geç kalmam onun işini, ailesini ve en önemlisi *tavuğunu* tehlikeye atıyor.

Sıkı çalışmasına ve kararlılığına saygı duymakla birlikte, adamın dramatik bir yeteneği olduğu kesin.

Korkularını yatıştırmak umuduyla başımı sallıyorum. "Hayır-"

Ben ikinci özrümü bitiremeden Stone geldi. "Sakin ol. Sawyer asla geç kalmaz."

Söylentilere göre Stone bulaşıkçı olarak işe alınmış çünkü Bay Gonzales babasının yakın arkadaşıymış ve onun beladan uzak durmasını istiyormuş.

Kısa bir süredir burada -on altı yaşında olduğu düşünülürse- ama canla başla çalışıyor ve bu çocuktan hiç şikâyetçi değilim.

Biri hariç.

Tommy DaSilva'nın küçük kardeşi.

Garip.

Kendime sürekli olarak Tommy ve Stone'un aynı kişi olmadığını ve kardeşinin Covington ailesine yaptığı korkunç şeyler için onu yargılamanın yanlış olacağını hatırlatmak zorundayım.

Gözle görülür bir şekilde sinirlenen Bay Gonzales bana doğru bir el salladı. "Ponte a trabajar." Stone'a baktı. "İkiniz de."

İşime dönmeden önce Stone'a minnettar bir gülümseme gönderiyorum.

Bu gece her zamankinden daha yoğundu ve nefes almak için bir saniye bulduğumda saat onu geçmiş ve vardiyam bitmişti.

Esnemelerimi bastırmaya bile çalışmıyorum.

"Yorgunsun, ha?" Bu gece ikinci garson Luis, son tabakları da arka tarafa götürürken yorum yapıyor.

Luis sadece çok tatlı biri değil, aynı zamanda mühendis olmak için üniversitede okuyor, bu yüzden okul ve işi dengelemek söz konusu olduğunda çektiğim acıyı anlıyor.

O da paradan gelmiyor ve her şeyi için çok çalışıyor.

var.

"Yorgunum," diye itiraf ediyorum. "Kabul kompozisyonumu teslim etmem gerekiyor.

Duke's Heart'iki hafta kaldı ve ben hala başlamadım."

Uzun bir ıslık çalıyor. "Bunu son dakikaya kadar ertelememelisin, ma."

O haklı.

Çoğu öğrenci için önemli bir şey olmayabilir, ancak fakirseniz ve Bir sonraki kalp atışınızdan daha fazla tam bir sürüşe ihtiyacınız var - bu *çok büyük* bir anlaşma.

Son teslim tarihinden önce teslim etmenin size avantaj sağladığından ve işi ciddiye aldığınızı gösterdiğinden bahsetmiyorum bile.

Stone'un boğazına kadar bulaşıkla dolu olduğunu fark edince lavaboya doğru yürüyorum ve ona yardım ediyorum.

"Yarın halledecektim ama söz verdim-" Dylan'ın adı ağzımdan kaçmadan önce kendimi tutuyorum.

Stone onun en iyi arkadaşım olduğunu biliyor ama ne zaman ondan bahsetsem aramızdaki ilişkiyi tuhaflaştırıyor.

Sadece Jace Covington'la çıkmakla kalmıyor, Tommy de geçen yıl ona kafayı takmıştı. Hatta salak herif o kadar ileri gitti ki onu ıssız bir marinada kendisiyle seks yapmaya zorladı.

Neyse ki Dylan göründüğünden daha güçlüdür ve kötü bir şey olmadan önce onun taşaklarına tekme atar.

"Arkadaşımın kuzenine özel ders vermeyi kabul ettim," diye verdim.

Luis yaptığı işi bırakır. "Umarım sana ödeme yapıyordur." "Ödemiyor ama-"

Luis irkilir. "Başkalarına yardım etmeden önce can yeleğini giymeni söylemelerinin bir nedeni var. Kendine odaklanmalısın anne. Zaten tükenmiş durumdasın. Yığına daha fazlasını eklemeyi bırak."

O haklı. Çoğu gece ortalama üç saat uyuyorum... eğer şanslıysam.

Ama Oakley'e sırtımı dönmeyeceğim ve İncil çalışmasından ve korodan vazgeçmeyi reddediyorum. Ayrıca bir işe ihtiyacım var, bu yüzden Cluck You'yu bırakmam söz konusu değil.

Kendi çalışma zamanımdan vazgeçmek de öyle.

İşe yaraması için bir yol bulmaktan başka çarem yok.

Son derece sessiz olan Stone konuşur. "Kahve içmeye başlamalısın."

Gülmemeye çalışıyorum. "Çok geç. Zaten okuldan önce bir fincan, okuldan sonra da bir fincan içiyorum."

Başlangıçta yardımcı oldu, ama bir yıl sonra... o kadar da değil.

Bir an için bunu düşünür. "Kahretsin. Bu durumda, enerji içeceklerine geçelim."

"Ya da Adderall," diye araya giriyor Luis.

Kafam karıştı, dönüp ona baktım. "Adderall? Bu DEHB olan insanlar için değil mi?"

Odaklanmak benim sorunum değil. Zaman eksikliği.

"Evet, ama size deli gibi enerji veriyor ve konsantre olmanıza yardımcı oluyor. Kampüsümdeki pek çok insan ders çalışmalarına yardımcı olması için alıyor."

Bu... sinir bozucu. "Nasıl? Doktor reçetesi gerekmiyor ?"

Stone bana "Bunu doktorlarından almıyorlar" diye bilgi verdi.

Luis ve Stone bakıştıktan sonra Luis ekliyor: "Sokak eczacılarından alıyorlar."

Gözlerimi devirmemek için elimden geleni

yapıyorum. "Uyuşturucu satıcıları." Luis utangaç bir

şekilde omuz silkti. "Hemen hemen."

Stone bir havluya uzanır. "Buna değmez. Bu şey temelde yasal hız."

Luis bana bakmadan önce, "Evet ama işe yarıyor," diye ekledi. "Her zaman kullanmadığın sürece."

Telefonu tut. "Aldın mı?"

Şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Luis uyuşturucu kullandığından şüpheleneceğim son kişi.

"Hayır. Her zaman değil." Sırıtarak gömleğini çekiştiriyor. "Ben zaten zayıfım ve bu şey deli gibi kilo verdiriyor. Denediğim ilk hafta beş kilo verdim, bu yüzden hapların geri kalanını kuzenime sattım." Gülüyor. "Ama deli gibi çalıştım ve tüm sınavlarımı başarıyla geçtim, yani bu da var."

"Oh." Saate doğru yürüyüp çıkış yaparken ne diyeceğimi bilemiyorum. "Eve gidip tarih sınavıma çalışmam gerekiyor. Yarın görüşürüz."

Bölüm 8

SAWYER

Malını mı arıyorsun?
İşte size bir ipucu, sizin gibi insanların ait olduğu yer.
Xoxo
Takım.

T Boğazımdan kopan sinirli inilti okul kütüphanesinde ders çalışan birkaç öğrenciyi ürkütüyor.

Son bir saattir Casey ve onun orospu takımının dolabımdan çaldığı çantamı ve sırt çantamı arıyorum.

Sınıfları, kafeteryayı, hatta arkadaki çöp bidonlarını bile aradım... ve hiçbir şey bulamadım.

Casey'nin neden bugün beni hedef almaya karar verdiğini kimse tahmin edemez. Cole'la ayrıldıklarına dair dedikodular ortalıkta dolaşırken endişelenmesi gereken daha önemli şeyler olduğunu düşünebilirsiniz.

Kendi işime bakmaya ve bunları duymazdan çalıştım ama dedikodular çok acımasız.

İddiaya göre, kraliçe kaltak, Cole'un *eksiklikleri* ve onu cinsel olarak memnun edememesi nedeniyle aylardır erkek arkadaşını Royal Hearts High'ın oyun kurucusuyla aldatıyor.

Coleu bir kez olsun sıcak koltukta görmenin güzel olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Yine de büyük bir parçam onun için gerçekten üzülüyor. İnsanların sizinle dalga geçmesi ve yanlış, incitici söylentiler yayması berbat bir şey.

Casey'nin iddialarının doğruluğuna dair elimde herhangi bir kanıt olduğundan değil.

Aramız hiç o kadar açılmadı.

Ama her zamanki gibi Cole Covington girdabına kapıldım ve kalbim onun için hissetmemesi gereken şeyleri hissediyor.

Merhamet ve empati gibi şeyler... Kraliyet pisliği olduğunu bilmesine rağmen.

Odaklan, Sawyer.

Casey'nin küçük dolap soygunu sırasında neyse ki cebimde olan telefonum sanki bir işaretmiş gibi titriyor.

İşte Bianca'nın numarası. Jace şu anda amigo antrenmanında olduğunu söyledi, ama eşyalarının yerini söylemeyi reddederse, ona haber ver, o da ondan alır.

Telefonum tekrar titrediğinde içime bir rahatlama yayılıyor.

Dylan: Ve eğer yapamazsa, Tanrı olsun, onu tokatlayacağım.

Telefonuma bakıp gülümsüyorum.

Sawyer: Sen en iyisisin, ama işin noktaya gelmeyeceğinden eminim.

Bianca bir sürtük ama kalpsiz değil.
En azından bir sonraki mesajımı yazarken kendime böyle söylüyorum.

Sawyer: Selam Bianca, ben Sawyer. Eşyalarımın nerede olduğunu söylersen çok memnun olurum. Bir saat içinde işim var ve yine geç kalırsam patronum beni kovar.
Sawyer kim?

Ciddi misin?

Sawyer: Sawyer Kilisesi
Bu berbat bir isim. Gerçekten değiştirmeyi düşünmelisin.

Şaka yapıyor olmalı.

Sawyer: Elbette. Hemen geliyorum. Eşyalarımın nerede olduğunu söyler söylemez.
Bianca: Yani....

Takip mesajını aldığımda boğazımda bir inilti daha düğümleniyor.

Ama bu sana pahalıya patlayacak.

Tabii ki öyle. Tanrı korusun, kız kibarlık diye bir şey yapmaz.

Sawyer: Fazla param yok.
G2G. Casey antrenman sırasında telefonla konuştuğum için bana kızıyor.

Boktan bir çubuk.

Sawyer: Bekle. Ne kadar istiyorsun?
Bianca: Paranı istemiyorum. Christian bu hafta sonu bir Cadılar Bayramı partisi düzenliyor ve benimle gelmeni istiyorum.

Sorduğu şey hiç mantıklı değil. O bir amigo kız ve Casey'*nin takımının* bir üyesi. Benimle gelmesi sosyal intihar olur.

Sawyer: Neden? Son baktığımda arkadaş olmadığımızı söylemiştin, hatırladın mı? **Bianca**: Değildik. Ama Jace birkaç ay önce Christian'ın partisine gittiğimi öğrendi ve çıldırdı, bu yüzden Cole artık onlara gitmeme izin vermiyor. Dışlanmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyor musun?

Evet, evet, biliyorum.

Bianca: Şimdi herkes benden Jailbait Covington diye bahsediyor ve hiçbir erkek bana dokunmuyor. Cidden itibarımı zedeliyor.

Tanrım, ne yazık.

Sawyer: Kulağa ne kadar trajik gelse de, eşyalarımın nerede olduğunu bilmem gerekiyor.
Bianca: Bana yardım etmeyi kabul edene kadar olmaz.

Yemin ederim bu kız çok inatçı ve çıkarcı.

Sawyer: İyi ama benimle gelmenin Jace ya da Cole'un partiye gitmen konusundaki fikrini değiştireceğini düşündüren ne?
Şaka yapıyorsun, değil mi? Sen bir aziz gibisin ve Jace sana güveniyor. Seninle gitmek, gidebilmem için tek şansım.

Ben itiraz edemeden başka bir mesaj geldi.

Bianca: Cumartesi 9'da beni al ve öyle görünmemeye çalış. TTYL.

Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum ama odaklanmam gereken daha önemli şeyler var.

Sawyer: Eşyalarım ne olacak?

Cevap vermesi tam beş dakika sürüyor.

Erkeklerin soyunma odasında.

Casey'nin o yeri seçmesi garip ama neyse. Telefonum tekrar çaldığında midem bulanıyor.

Bianca: Tuvalette.

Harika bir sos.

T Soyunma odasına girer girmez burnuma ter ve misk kokusuyla soğan kokusu doluyor.

Nefesimi tutarak tezgahlara doğru ilerliyorum.

Sonuncuyu çantamı tuvalette bulduğumda midem bulanıyor. Tıpkı Bianca'nın dediği gibi.

"Mükemmel," diye mırıldandım yüksek sesle.

İşin iyi tarafı, sırt çantam partiye katılamayacak kadar büyüktü, bu yüzden notlarım ve kitaplarım zarar görmedi.

Kısa bir an için çantamı olduğu yerde bırakmayı düşünüyorum ama sonra arabamın anahtarlarının içinde olduğunu hatırlıyorum.

Tiksintili bir iç çekişle elimi yavaşça kâsenin içine indiriyorum.

Ağır ayak sesleri ve ardından derin sesler duyduğumda donup kalıyorum.

Bölüm 9

"Casey bugün antrenmanda çok seksi görünüyordu," diye alay ediyor Cortland soyunma odasına giderken. "Cole'un kıçını terk ettiğine göre, acaba benim de ona vurmama izin verir mi?"

Antrenmanda defalarca çuvalladığım için Koç Stalter'dan yediğim dayak, Casey'nin başlattığı saçma sapan dedikodular ve Cortland'ın bugün her zamankinden daha büyük bir pislik olma fırsatını yakalaması arasında son ipucumdayım.

"Hadi ama kardeşim," diye araya giriyor Dwight. "Sikin o iki zamanlı sürtüğü becerecek kadar çaresiz mi?"

Cortland ona sanki başka bir kafası çıkmış gibi bakıyor. "Aynen öyle. Kaltak beni aldatmadı ya." Alay ederek etrafına bakınır. "Ayrıca, aldatmasının tek nedeni Covington'ın kozasını nasıl kullanacağını bilmemesi-"

Cümlesini bitiremeden ona saldırdım.

"Sana dilini yutturmadan önce kapa çeneni."

Yumruğumu suratına indirmek üzereydim ama biri iki kolumu birden tuttu.

"Koç bugün zaten sana yeni bir tane attı, bunu tekrar yapması için ona bir sebep verme."

Lennox. Sadece takımdaki mantığın sesi değil, aynı zamanda büyük bir orospu çocuğu.

Onun demir gibi sağlam pençesinden kurtulmamın tek yolu omzumun çıkması.

Ancak, geri adım atacak değilim.

Birkaç şeyi açıklığa kavuşturup o dangalağa haddini bildirene kadar

olmaz. "Bir kez daha düşündüm de, sanırım hepimiz senin

"Pantolonunun içinde çük dediğin o kalem var ya."

Soyunma odasında birkaç kıkırdama patlak veriyor ve Cortland'ın yüzü bordo bir renk alıyor, ama henüz bitirmedim.

"Anlayamayacak kadar aptalsanız diye söylüyorum, mankafalar, Casey'nin yaydığı dedikodular saçmalık. Bunu yapmasının tek nedeni, benim onu kapı dışarı etmemden duyduğu üzüntü." Lennox beni bırakıyor ve ben de o bok çuvalıyla gözlerimi kilitliyorum. "Ama devam et ve ona bir şans ver." Sırıtarak, ona tokat attım

Geri. "Herkes ne zaman istersem istediğim amcığa sahip olabileceğimi biliyor, bu yüzden taşaklarımın derisi yok. Özensiz saniyelerimin tadını çıkarın."

Dolabıma döndüğümde daha fazla kıs kıs gülüşmeler kopuyor. "İstediğin kukuya sahip olabilirsin, ha?" Ses tonundaki alaycı parıltıyı saklamak mümkün değil.

Normalde görmezden gelirdim ama eski sevgilim sağ olsun, insanların beni kolay lokma sanma tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona bakıyorum. "Evet, neden? Annen yine okuldan sonra kütüphanede bana sakso çekmek mi istiyor?"

Cortland'ın annesi RHA'da tarih öğretmeni.

Ama daha da önemlisi, çok seksi.

Cortland'ın yüzü kül rengine dönerken Lennox, "Kahretsin," diye haykırır. "Haklı değilsin Covington."

Bu doğru olabilir, ama onunla son kez takıldığım için hiç pişman değilim. yıl.

Ya da takım arkadaşıma indirdiğim düşük darbe.

Beni ittiğinde gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "O dokunmazdı "Seni on metrelik bir sopayla öldürürüm, göt herif."

Dolabıma yaslandım. "On metrelik sopa, hayır. Diğer yandan dokuz inçlik aletim-"

"Kapa çeneni," diye kükrer. "Kendini bir bok sanıyorsun ama değilsin." Dwight beni tekrar itmeye çalıştığında aramıza giriyor. "Flaş haber, Covington. Sahada o kadar yetenekli değilsin ve burada olduğunu sandığın korkak mıknatısın yarısı kadar bile değilsin."

Belli ki antrenman sırasında beyin hücrelerini kaybetmiş. "O zaman çirkin olmanın yanı sıra sağır, dilsiz ve kör olmalısın."

Bana bir kez daha saldırmasını bekliyorum ama beni şaşırtarak kabul ediyor. "Biliyor musun, belki de haklısın."

Ses tonundaki alaycı ısırık dişlerimin takırdamasına neden oluyor.

Bir şeyler olacağını hisseden herkesin gözü bizim değiş tokuşumuza odaklanıyor.

"Bunun hallolduğuna sevindim." Dolabımdan bir havlu çıkardım. "İyi konuşmaydı."

En kurnazca söz değil, ama bu boku ortadan kaldıracak bir söz. Dinlen.

Ta ki ağzından çıkacak bir sonraki kelimeyi duyana kadar. "Bahse var mısın?"

Ona ters ters baktım. "Ne üzerine bahse girdin?"

"İstediğin kukuya sahip olabileceğini söylemiştin. Saçmalık diyorum."

Oh, kahretsin. Yanıldığını kanıtlamak çocuk oyuncağı olacak.

"O halde kaybetmeye hazır olun."

Dwight ellerini ovuşturuyor, gözlerinde heyecan parıldıyor. "Dur . Önce şartları konuşmadan bir bahse giremezsiniz."

Cortland başını sallar. "O haklı." Gözlerini kısar. "Kaybedersen, arabanı alırım."

Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim.

Soyunma odasında otuz saniye boyunca şaşkın bir sessizlik hakim olur.

Lennox nefesini içine çeker. "Oğlum, sen deli misin?"

"Öyle olmalı." Dudağım sinirlenerek kıvrılıyor. "Bu iki milyon dolarlık bir *LaFerrari*."

Dünyada bunlardan bir düzineden az var ve Cortland benimkine pis ellerini sürebileceğini düşünüyorsa lanetleneceğim.

Söz konusu piç yüz ifadesini nötr tutuyor. "Dinle, eğer yapamayacağını düşünüyorsan-"

"Oh, yapabilirim," diye bağırıyorum beynim beni durduramadan. "Ancak, tek bir sorun var... *senin* için."

Bakışlarından tedirginlik okunuyor. "Öyle mi? Neymiş o?"

"Bir klozet kapağından daha fazla kıçım olduğu için." Dişlerimi gösteriyorum. "Annen de dahil, başka kim var emin değilim-"

"Sawyer Kilisesi" demeden önce cümlemi bitirme şansım olmadı.

"İsa ucubesi mi?" diye sesleniyor biri.

"O kıça çoktan dokunduğunu sanıyordum?" diye bağırır başka bir adam.

"O koca kıçlıdan mı bahsediyorsun?" diye bağırıyor arkalardan biri. Birkaç kıkırdama patlak verir ve Cortland küçümseyerek gülümser.

"Hayır. Hafızam beni yanıltmıyorsa, o gece Casey ile birlikteydin." Cortland çenesini ovuşturarak beni değerlendiriyor. "Öyle değil mi?"

Hay sikeyim. Tam bir çıkmaz sokak.

Neyse ki Dwight kurtarmaya gelir. "Dostum, lütfen. Tabii ki öyleydi. Sawyer'ın amcası kilisemin baş papazı ve bir erkeğin ona vurmasının tek yolu alyans takmasıdır. Güven bana."

Cortland'ın yüzü bir Noel ağacı gibi parlıyor. "Ama Covington bize istediği kukuyu alabileceğini söyledi."

Bu hariç.

"Başka bir kız seç," diye .

"Neden?"

Çenemi Dwight'a doğru uzattım. "Ne dediğini duydun. Bana deli diyebilirsin ama sırf aptal bir bahsi kazanmak için yüzük takacak değilim."

"Haklısın" diye cevap vermeden önce bir an düşünür.

Rahatladım... Ta ki "O zaman altı ay çık onunla." diyene kadar. Etrafına bakındı. "O zamana kadar vazgeçmezse arabanı alırım."

Lennox'un bakışları aramızda ping-pong yapıyor. "Peki Cole kazanırsa ne alacak?"

Kazandığım *zaman* demek istiyor.

Akıllıca olanı yapıp onu ama gururum bir meydan okumadan geri adım atmama izin vermiyor.

Bu benim Aşil topuğum.

Cortland omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Nasıl-"

"Seni sonsuza dek susturmanın verdiği tatmin."

Bölüm 10

O lanet olası orospu çocuğu.

Bakışlarımı tavana dikiyorum. *Üzgünüm İsa*.

Öfke içimde öyle hızlı yuvarlanıyor ki, gücünden titriyorum.

Ayaklarıma hükmetmem gerekiyor - ki şu anda gizli kalsınlar diye kabinin kapısına dayanmış durumdalar - hemen oraya koşup o pisliğe ağzının payını vermemek için.

Cortland her zaman bir , bu yüzden aptalca bahsi şaşırtmadı.

Be

n. Ama Cole?

Kabul etmek zorunda değildi.

Takım arkadaşına siktir olup gitmesini söyleyebilirdi.

Ona ve diğer herkese ilişkimiz hakkındaki gerçeği söyleyebilirdi.

böylece Cortland onu bırakacaktı.

Cole'un geçen geceki uyarısı bir bumerang gibi kafamın etrafında dönüyor. "*Değişebileceğimi ya da içimde iyi bir şeyler olduğunu düşündüğün an, yanıldığını kanıtlar ve seni tekrar incitirim... öncekinden daha kötü bir şekilde.*"

Haklı olduğu ortaya çıktı.

Ama şu anda ne kadar acı çektiğime odaklanamam çünkü önümüzdeki on dakika içinde çıkmazsam kesinlikle işe geç kalacağım.

Sakin kalmaya çalışarak, futbol konuşmaları ve önümüzdeki hafta sonu için planlar eşliğinde akan duşların sesine kulak veriyorum.

Yakın zamanda boşalacak gibi görünmüyorlar.

Cebimden telefonumu çıkarıp saati not ediyorum ve sessiz bir lanet mırıldanıyorum... tam o sırada yanımdaki kabine biri giriyor.

Nefesimi tutarak -çünkü adamın öğle yemeğini yol kenarında yemiş olduğundan eminim- kendimi kılımı bile kıpırdatmamaya zorluyorum.

Nihayet ahır kapısının açıldığını ve onun gittiğini duyduğumda bayılmak üzereydim.

Düşün, Sawyer. Düşün.

Beynimi tarayarak herkesi dışarı çıkarmak için bir plan yapmaya çalışıyorum ki ben de çıkabileyim.

Hatıralar aklımdan geçerken kalbim sıkışıyor.

O günü düşünmekten ne kadar nefret etsem de -bu taktiği kullanmanın ironisinden bahsetmiyorum bile- işe yarayabilecek tek çözüm bu.

Sadece istekli bir suç ortağına ihtiyacım var.

Zaten burada olan bir suç ortağı.

Başka seçeneğim olmadığı için Bianca'ya bir mesaj gönderdim.

Sawyer: Yardımına ihtiyacım var.
Bianca: Yine mi?
Sawyer: Erkeklerin soyunma odasında kapana kısıldım.
Bianca: Hiç güzel peen gördün mü?

Ona hayır diyemeden telefonum başka bir mesajla aydınlandı.

Lennox'un aleti herkesin söylediği kadar büyük mü?

Burnumun köprüsünü çimdikliyorum.

Sawyer: Bana büyük bir iyilik yapmanı istiyorum.

Şansın yok. Senin için ayırdığım iyilik kotası bu yüzyıl için çoktan doldu.

Brat.

Sawyer: Lütfen Bianca. İşimi kaybetmeyi göze alamam. Her gece altın tabaklarda yemek yediğin, elmas ve havyarla yıkandığın için anlamadığını biliyorum ama bazı insanların işi o kadar kolay değil.
Bianca: Vay be. Pasif agresif ve şirret.

Lanet olsun. Bu beni onunla bir yere götürmeyecek.

Sawyer: Haklısın. Kabalık ettim. Özür dilerim.
Bianca: . Bir an için senden neredeyse hoşlanıyordum.

Ona bunun bana yardım edeceği anlamına gelip sormak istiyorum, ama şu cevabı alıyorum
Metin.

Bianca: Sana yardım edeceğim, ama bu sana pahalıya patlayacak.

Sürpriz, sürpriz.

Sawyer: Sana zaten param olmadığını söyledim.
Paranı istemiyorum Church.
Sawyer: Ne istiyorsun?
Bianca: Henüz karar vermedim. Ama verdiğimde sana haber veririm. Anlaştık mı?

Bunun her yerinde *kötü bir fikir* yazıyor, ancak umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Sawyer: Yasa dışı olmadığı sürece, anlaştık.
Bianca: Anlamını zamanı geldiğinde tartışırız. Benden ne yapmamı istiyor?
Sawyer: Önümüzdeki üç dakika içinde yangın alarmını çalıştırın.
Bianca: Açıklığa kavuşturalım. Benden bir suç işlememi mi istiyorsun?

Şey, o *böyle* söyleyince.

Sawyer: Haklısın. Sana sormam yanlıştı. Unut gitsin.

Gönder tuşuna bastıktan birkaç saniye sonra yangın alarmının kulak sesi kulak zarımı patlatıyor ve telefonum başka bir mesajla aydınlanıyor.

Bianca: Bana iki iyilik borçlusun.

Bölüm 11

Bianca'nın garaj yolundan minibüsüme doğru ilerleyişini izlerken ağzım açık kalıyor.

Uzun siyah saçları ipeksi dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor, ışıltılı altın farı ve kanatlı göz kalemi kusursuz, inanılmaz derecede yüksek elmacık kemikleri mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve vurgulanmış ve kıyafeti...

Yüce Tanrım.

Kız kapıdan içeri girdiğinde Cole kendini kaybedecek ve Christian'ın evindeki her erkek onun yanında durabilmek için birbiriyle yarışacak.

Çıplak renkli dekolteli, göbeğini açıkta bırakan tişörtü - çok az malzeme olduğu için tişört olarak nitelendirilse bile - jilet gibi keskin kalça kemikleri üzerinde tehlikeli bir şekilde aşağıya inen uyumlu eteğiyle birleştiğinde kusursuz vücudunu sergiliyor.

Üstüne üstlük, her hareket ettiğinde kumaşın üzerindeki kristaller ve yapay elmaslar ışığı yakalayarak onu doğrudan cennetten gönderilmiş bir tür egzotik çıplak ışıltılı tanrıça gibi gösteriyor.

Kişiliğinin cehennemden gelmiş olması çok kötü.

"Neden böyle giyindin?" Yolcu koltuğuna yerleşirken sordum.

Ancak o zaman karnının alt kısmındaki yara izini fark ediyorum. Neden olduğunu sormak istiyorum ama kaba olmak ya da onu üzmek istemiyorum.

Yanında getirdiği şalını beline dolarken kızgınlık güzel yüzünü aydınlatıyor. "Neden *böyle* giyindin?"

Mor hırkama ve siyah maksi eteğime bakıyorum. Kıyafetimde yanlış bir şey görmüyorum. Aslında, sahip olduğum en iyi kıyafetlerden biri çünkü tüm kıvrımlarıma dikkat çekmiyor.

"Giydiğim şeyin nesi var?"

"Hiçbir şey... Eğer Cadılar Bayramı'nda kütüphaneci olarak gideceksen." "Cadılar Bayramı dündü," diye hatırlatıyorum ona.

Öfkeyle radyomun düğmesine basıyor ve karıları ve parayı elde etmekle ilgili bir rap şarkısı çalmaya başlıyor. "Evet, bu gece de Christian'ın evinde büyük Cadılar Bayramı partisi var." Kollarını göğsünde kavuşturup

arkasına yaslanır. "Tanrım, o kadar habersizsin ki bazen aynı okula bile gitmiyormuşuz gibi geliyor."

Doğru veri.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye bağırıyorum müziğin üzerine.

Ayrıca, neden sadece popülerlik ve dış görünüş gibi yüzeysel şeylere önem veren bir grup zengin, kaba, sahte pislikle takılmak isteyeyim ki?

En azından gaza basıp Christian'ın evine doğru giderken kendime böyle söylüyorum.

İçeri girdiğimizde parti tüm hızıyla devam ediyor ve ben giyinmeyen tek kişi olduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"İçecek bir şeyler alacağım," diyor Cadılar Bayramı'nda dansözlük yaptığı belli olan Bianca, oturma odasına doğru ilerlemeden önce omzunun üzerinden fırlatarak.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi, yanından geçen her erkeğin ağzı sulanıyor. O kadar ki, birkaçı randevularını bırakıp onu takip ediyor -biz diyelim, çünkü bebek Covington'ı köpekbalığı istilasına uğramış sularda tek başına bırakmayacağım

-Alkol şişeleriyle kaplı masaya.

"Eminim mutfakta soda vardır," diye yardımsever bir şekilde öneriyorum ama başını sallıyor.

"Gerek yok." Yığından kırmızı bir Solo bardak aldı. "Ben içmiyorum. Bu sadece göstermelik."

Tam ona neden böyle bir şey yapma ihtiyacı hissettiğini soracaktım ki arkamızdan tanıdık bir ses neşeyle, "Dünyanın *en iyi* öğretmeni değil mi bu?" diye bağırdı.

Kıçımın en iyi öğretmeni, şimdiye kadar sadece bir seans yaptık ve ortasında uyuyakaldı.

Oakley'le yüzleşmek için arkamı döndüm. İki uzun örgülü bir peruk, bir kovboy şapkası ve kocaman bir saksı bitkisi olan bir gömlek giyiyor. Ayrıca bir gitarı var.

göğsüne bağlı ve tabii ki bir elinde esrar.

Aynı derecede çakırkeyif olan ve seksi bir hemşireye benzeyen Morgan da onun omzuna sarılmış.

"Ateşine bakabilmem için yukarı çıkmamız gerektiğini sanıyordum." diye mırıldanıyor.

Oakley ona aptalca bir sırıtış atıyor. "Bir dakika içinde, bebeğim."

Bianca kaskatı kesiliyor, kalbinden bıçaklanmış gibi görünüyor ama hemen toparlanıyor. Bunu ona daha sonra sormak için aklıma bir not alıyorum. Bana söyleyeceğinden değil ama denemeye değer.

Oak'ın gitarına karalanmış "tetik" kelimesini fark ediyorum ve sırıtıyorum.

Oakley bana country müzik dinleyen biri gibi gelmiyor, ancak ortak marihuana sevgileri göz önüne alındığında neden bu sanatçının hayranı olduğunu anlayabiliyorum.

"Dur tahmin edeyim... Willie Nelson?"

"Kahrolası A. Evet!!" Sırıtıyor. "Sonunda biri anladı."

"Kendimi bildim bileli babam onun müziğini dinler." "O bir oldukça harika bir adam." Şaşkın, o benim kıyafetimi inceliyor. "Kütüphaneci mi?"

Bianca fincanından bir yudum alıp Oakley'e bakmadan önce, "Sana söylemiştim," diye şarkı söylüyor. "Harika görünüyorsun-"

"Ne oluyor lan?" diye gürlüyor uğursuz bir ses.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, futbol kaskı ve üzerinde on iki numara olan Patriots forması giyen uzun boylu bir figür bize doğru hücum ediyor.

Daha yakından incelediğimde kim olduğunu anladım.

Cole gibi ukala bir oyun kurucunun Cadılar Bayramı için başka bir ukala oyun kurucu kılığına girmesi beni şaşırtmadı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Bir an için benimle konuştuğunu sanıyorum ama hayır, küçük kız kardeşine ters ters bakıyor.

Bianca konuşmaya başlar ama Cole kaskını çıkarır.

Ve sonra gömleğini.

Birkaç kurt ıslığı ve çığlık kopuyor ve kendimi onun zayıf, tonda vücudunu, kusursuz cildini ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi *V*'ye götüren o katil karın kaslarını görmezden gelmeye zorluyorum.

"Bunu giy. *Şimdi*."

Bianca sadece güler. "Evet, hayır. Patriots berbat."

Etrafımızdaki birkaç kişi onaylarcasına titriyor ve bu Cole'u daha da sinirlendiriyor.

"Patriots berbat değil," diye kızın kolunu tutarken homurdanıyor. "Berbat olan, küçük kız kardeşini bir fahişe gibi giyinmiş görmek. Hadi gidelim."

"Hemen döneceğim." Onu oturma odasından çıkarırken burnunu bana doğru kırıştırıyor. "Uzun sürmeyecek."

Bölüm 12

"Aklını mı kaçırdın sen?" Bianca'yı verandaya çekerken havladım.

Şu anda bir kız kardeşe *hiç* benzemeyen küçük kız kardeşim -Ellerini kalçalarına koyar.

"Jace gelebileceğimi söyledi."

"Saçmalık."

Christian'ın partisine gelmesine izin verdiğim ilk ve tek seferde Jace kıçıma tekmeyi basmıştı. Fikrini değiştirmesine imkan yok.

"Bu doğru." Çantasından cep telefonunu çıkarıp bana uzattı. "Bana inanmıyor musun? Kendin sor."

Onun tuzağına düşmeyip numarasını

çevirdim. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Ne ?"

"Bianca'ya Christian'ın partisine gitmesi için izin verdin mi?"

Uzun bir duraklama oldu ve sonra, "Evet. Ama sadece bana Sawyer'la gideceğini söylediği için." Sesini endişe dolduruyor. "Sawyer orada, değil mi? Yemin ederim Bianca yalan söylediyse-"

"Evet," diyorum ona. "Sawyer burada."

Kostüm giymediği için onu fark etmemek biraz zordu.

Yine de bu beni şaşırtmadı. Her zamanki gibi, olmadığı biri gibi davranmayan tek kişi Sawyer.

"Her şey yolunda mı?" Jace soruyor.

Kendimi yakında sahte kız arkadaşıma değil de duruma odaklanmaya zorlayarak, "Hayır. Bianca giyinik geldi-" diyorum.

Ben daha cümlemi bitiremeden Bianca telefonu elimden kapıyor.

Aynı anda dalıyoruz ama o olduğu için o kazanıyor.

Sessiz düğmesine bastıktan sonra silah gibi bana doğrultuyor. "Eğer gidersem, Sawyer'ı da yanımda götürürüm."

Bunun bir tehdit olması mı gerekiyor? "Bana uyar."

Sawyer'ın burada olması çok sıkıcı. Küçük Bayan İncil Thumper'ın beni izlediğini ve her hareketimi yargıladığını bilmekten nefret ediyorum.

Ayrıca Cortland onu görür görmez bahis konusunda başımın etini yiyeceğini biliyorum.

Gitmesi gerektiğinin en büyük sebebinden bahsetmiyorum bile.

Dikkatimi dağıtıyor.

"Ne oluyor be?" Jace telefondan bağırıyor.

"İkimiz de onu burada istediğini biliyoruz," diyor.

"İstediğim tek şey senin gitmen." Parmaklarımı şıklattım. "Telefonu bana ver."

Onu arkasında tutarak geri çekiliyor. "Peki, tamam. Ama seni uyarmalıyım, eğer bunu yaparsan Sawyer muhtemelen ayrılacak ve konuştuğu adamla buluşacak."

Şimdi ne diyeceksin? "Hangi adam?"

Sanki büyük bir sırrı açıklayacakmış gibi gözleri avluda geziniyor. "Tüm detayları bilmiyorum ama iş yerinde bir adamla konuşuyormuş."

"Tavukçuda mı?"

Kesin bir ifadeyle başını sallıyor. "Bana söylediğine göre, sadece birkaç kez ama ondan gerçekten hoşlanıyor. Sanırım kız da ondan hoşlanmaya başladı."

Lanet olsun.

Dehşet midemi dolduruyor. Eğer biriyle ciddi bir ilişki kuruyorsa, bu benim bahsi kazanmamla ilgili bir sorun teşkil edebilir.

"Adı ne?"

"Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim birlikte çalıştıkları ve onun daha yaşlı olduğu." Bu... garip. "Daha yaşlı mı?"

"Evet."

"Kaç yaşında?"

"Bilmiyorum-" Yüzü aydınlanıyor. "Bak, eğer sana söylersem, hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermelisin."

Ona şüpheyle bakıyorum. Sawyer'la sırlarını ifşa edecek kadar yakın olduklarını bilmiyordum ama sanırım bu tamamen olasılık dışı değil. Kızlar çok garip. Bir gün kanka olurlar, ertesi gün bir adam için birbirlerini sırtlarından bıçaklarlar.

"Tamam."

"Onun patronu."

Buna bir saniye bile inanmadım. "Hayatta olmaz."

"Evet, öyle" diye itiraz ediyor. "Sanırım..." Temkinli bir şekilde aşağı bakıyor. "Sanırım ona para veriyor." Gözleri benimkilere kaydı. "Onun fakir olduğunu biliyorsun Cole. Bazen çaresiz insanlar çaresiz şeyler yaparlar."

Göğsüm sıkışıyor. Sawyer şeker bebek değil. Ayrıca para için birini kullanacak türden biri de değil.

Yine de maddi durumunun ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ailesini ekonomik yıkımdan kurtarmak için ne kadar ileri gider? *Kahretsin*.

"Tanrım. O orospu çocuğunun ondan faydalandığına inanamıyorum."

Elleri yine kalçalarında, "Biliyorum, değil mi? *Çok* iğrenç." Gülümseyerek bir elini aşağı yukarı sallar. "Her neyse, bu sadece bir kostüm Cole. Diğer kızların giydiklerinden bir farkı yok. Bir kez olsun eğlenmeme izin verir misin lütfen?"

Bu kederli halleri Jace'in hoşuna gidebilir ama ben buna kanmıyorum. Zamanın %99.9'unda onun varlığına katlanamasam da, o hala benim küçük kardeşim.

"Hayır." Ona bir Uber çağırmak için arka cebimden telefonumu çıkarıyorum, ama bir sonraki cümlesi beni yolumda durduruyor.

"Bu annemin," diye fısıldıyor, sesi cam gibi çatlıyor.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Ne?"

"Benim kostümüm, seni aptal. *Annemindi*." Eteğini işaret ediyor. "Bollywood filmlerinden birinde giymişti. Dansözü oynadığı filmde."

Nefesim dondu. "Oh."

Aynen , ağır bir his kalbimi sarıyor ve sıkıyor. Onu pek sık düşünmüyorum... çünkü çok fazla acıtıyor.

O benim sevdiğim ilk kadındı.

Ve o sonuncusu olacak.

Alt dudağı titreyerek gece gökyüzüne bakıyor. "Çok güzeldi ve onu çok özlüyorum. Sadece istedim-"

"İçeri geri dön."

Burada durup onu teselli etmeyeceğim, çünkü bunu yapmakla ilgili ilk şeyi bilmiyorum.

Ayrıca ona annemize ne kadar benzediğini de söylemeyeceğim - özellikle şu anda büyük üzgün gözleri ve gözyaşı lekeli yanaklarıyla, çünkü ölü bir insana benzediğinizi duymanın ne kadar berbat olduğunu ilk elden biliyorum.

Yapabileceğim tek şey kalmasına ve eğlenmesine izin vermek. Boktan ailemizi bir süreliğine unutmak.

Tanrı biliyor ya, o anlar için yaşıyorum. Şaşkınlık yüz hatlarını belirginleştiriyor. "Ciddi misin?"

"Evet." Cam kapıyı işaret ediyorum. "Fikrimi değiştirmeden git." İçeri doğru yürümeye başladı ama aniden durdu.

Beni dehşete düşürerek arkasını döndü ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Pisliğin tekisin ama seni seviyorum."

Karşılık vermeyeceğim. Söyleyemem.

Artık bunu yapabilecek durumda değilim.

"Sawyer'ın yanında kal, çünkü herhangi bir erkekle takılır ya da sarhoş olursan, yemin ederim bir daha bu toplantılardan birine gelmene izin vermem." Ona ters ters baktım. "Beni anlıyor musun?"

Telefonum çalarken başını salladı.

Jace.

O giderken kulağıma . "Hey."

"Sakın bana *hey deme*, orospu çocuğu. Ne haltlar dönüyor?" "Hiçbir şey.

Bu bir Cadılar Bayramı partisi ve Bianca buraya gelmeye cüret etti. Detroit Aslanı gibi giyinmiş."

Bu kadar kısa bulabildiğimin en iyisi bu. Jace'in şaşkınlığı neredeyse hissediliyordu. "Ve?"

"Bu utanç verici. Ben burada, neslimizin en iyi oyun kurucusuyum ve kendi kanımdan olan biri bir partiye *Aslan* olarak mı geliyor? Onlar NFL'deki en kötü takım."

"Ben... Tanrım. Bu saçmalık için zamanım yok Cole. Ciddi bir şey oldu sanıyordum."

"Bu ciddi bir mesele," diye haykırıyorum, uydurduğum noktayı iyice vurgulayarak onu daha da kızdırmak istiyorum.

"Evet, o zaman sen git hallet. Yarın kahvaltıda görüşürüz." Kendi kendine gülüyor. "Ayrıca, her zaman daha kötüsü olabilir."

"Nasıl?"

Telefonu kapatmadan önce "Patriot olarak da gidebilirdi," diyor.

İğne.

Bölüm 13

"Sakin ol, bebeğim." Oakley nefesini içine çeker. "Öğretmenimle konuşmaya çalışıyorum."

Dudakları Oakley'nin kulak memesi ve boynu arasında dans eden Morgan, ne kadar kaba davrandığını hiç umursamıyor gibi görünüyor.

"Her neyse, dediğim gibi, geçen gün bahsettiğin şu biyoloji meselesini çözmüş gibiyim."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. İlk özel ders seansımızda uyuyakalmış olabilir ama bazı bilgileri aklında tuttuğunu bilmek güzel.

"Gerçekten mi? Bu harika."

"Evet." Esrarını dudaklarına götürüyor ve çekiyor. "Bu beni düşündürdü. Belki de artık zamanını bu saçmalıklara harcamak zorunda değilsin ve-"

"Oakley," diye araya giriyorum, mazeretlerini duymak istemiyorum.

"Öyle mi?"

"Saçmalamayı kes. Biyoloji, İngilizce, Tarih ve diğer tüm derslere ihtiyacın var.

"Mezun olmak için ders çalışmak istemiyorsun."

Yenilgi yüz ifadesini renklendiriyor. "Evet, haklısın. Ben sadece..." Morgan dişlerini boğazına geçirirken inliyor. "Vay be. Birileri alınganlaşıyor." O aptal sırıtış geri geldi. "Böyle devam et."

Onları küçük aşk şenlikleriyle baş başa bırakmak üzereydim ki Bianca yanıma sokuldu. "Her şey yolunda mı?"

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Morgan'a nişan aldığı kişi onu bir ceset torbasına koyardı.

Bu noktada Morgan'ın fark edeceği bir şey değil. Oakley'e çok odaklanmış durumda.

Bianca da öyle.

"Sadece *şeftali*." Omurgasını dikleştirerek ona bakar. "Biraz -"

"Bunny," diye bağırıyor arkamızdan biri.

Oak bembeyaz kesildi ve Hayley -eski sevgilisi- kız arkadaşı küçük çemberimize yaklaşıyor.

Geçen yıl Dylan ve Jace'le birlikte mezun olduğu , onu Christian'ın partilerinden birinde görmek beni şaşırttı.

Ama Bianca ile aynı kostümü giydiğini görünce o kadar da şaşırmadım.

Bununla birlikte, aralarındaki farklar dikkat çekicidir.

Tıpkı Morgan gibi Hayley de uzun boylu, soluk benizli ve sarışın; Bianca ise esmer, yarı Hintli olduğu için doğal olarak bronz tenli ve benden sadece iki ya da üç santim daha uzun, bu da onu daha kısa gösteriyor.

Ayrıca Oakley'nin Bianca buraya geldiğinden beri onun varlığından haberdar bile olmadığı, ama Hayley'nin ona doğru yürüdüğü andan beri gözlerini ondan ayırmadığı da açık bir gerçek.

Mavi gözleri onu tepeden tırnağa ıslatmaya devam ediyor. "Vay canına... Çok seksi görünüyorsun."

Hayley kıkırdıyor, göğüslerini birbirine bastırıyor. "Beğendin mi?" Oak o kadar sert başını sallıyor ki gösterge panelindeki bir bibloya benziyor.

Avuçlarını birleştiren Hayley, dua edecekmiş gibi avuçlarını geniş göğsünün üzerine getiriyor. "Ben bir cinim."

"Göbek dansçısı, seni aptal sürtük," diye homurdanıyor Bianca nefesinin altında, ama sanırım onu duyan tek kişi benim.

Hayley ona kirpiklerini fırlatıyor. "Gerçekleştirmemi istediğin bir dileğin var mı?"

Morgan, sevgilisinin eski sevgilisine çöldeki uzun bir bardak su gibi baktığını nihayet anlamış gibi görünerek dişlerini onun kulak memesinden çeker. "Evet, gitmeye ne dersin?"

Oh. Kahretsin.

Hayley ona pis bir bakış fırlatır. "Hey, Morgan. Eski erkek arkadaşıma kasırganın ortasındaki bir ağaç gibi göre, amımın tadını *gerçekten* seviyor olmalısın."

Ateş edildi.

"Gerçekten mi?" Morgan'ın burun delikleri alevlendi. "Son baktığımda, senin sıkıcı kıçından bıkmıştı ve geçen yıl balodan hemen önce seni terk etmişti." Parmaklarını onun kolunda gezdiriyor. "Yükseldi diye tuzlu olma. Onu kim suçlayabilir ki?"

Hayley'nin yüzünde acı ifadesi beliriyor. "Hayatına bu kadar çabuk devam ettiğini fark etmemiştim Oak."

Tanrı kalbini korusun. Oakley ilişkileri bitmeden çok önce hayatına devam etti. Sanırım üvey annesine aletini sokmaya başladığı zamanlardı.

Oakley kaşlarını çatarak bir şey söylemek için ağzını açar ama Bianca araya girer.

"Hayatına devam etmedi," diyor Hayley'e. "Onun siki yaptı." Morgan'a bok yiyen bir sırıtış fırlatıyor. "Morgan'ın bunu henüz anlamamış olması çok kötü."

Morgan gözle görülür şekilde öfkelendi. "Seni küçük kaltak." Bianca'ya doğru bir adım atıyor. "Flaş haber, hapishane yalakası. Casey, Cole'la ayrıldıklarından beri seni ekipten atmak için bir neden arıyordu. Bu yüzden ben ona bir tane vermeden önce işine bakmayı ve iyi bir küçük kız gibi davranmayı öğrenmeni öneririm."

"Kim-" Oakley araya girmeye çalışıyor ama Bianca Morgan'ı itiyor.

"Bacaklarını kapalı tutmayı ve sana ait olmayan erkeklerden uzak durmayı öğrenmeni öneririm, yoksa vajina dediğin o gevşek, cinsel yolla bulaşan hastalıklarla dolu, sarkık deri parçasını koparıp sana yediririm."

Aman *Tanrım*. Doğrudan şahdamarına saldırdı. "Evet," diye dudak büktü Hayley.

"Hey!" Oakley bağırıyor. "Hepimiz biraz sakinleşip esrar içmeye ne dersiniz?"

Tanrı onu korusun. Bu kızların ilgilendiği tek bir şey var. Şimdi. *Kazandım.*

İşler tersine dönmeden önce Bianca ve Morgan'ın arasına girmeye çalışıyorum.

kan gölüne çevirdi.

Morgan, "Beni yemeden önce şişko arkadaşını suratımdan çek," diye sızlanıyor.

Onları ayırırken dirseğim *yanlışlıkla* burnuna temas ediyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı Morgan. "Sanırım kanıyor." "Hoppala." Masum numarası yapıyorum. "Benim hatam."

Bianca kaşlarını bana doğru salladı. "Aferin kızıma."

Oak bir kolunu Morgan'ın omuzlarına doladı. "Sana bir banyo bulalım."

Onları ayırmak için mi yoksa hala onunla doktorculuk oynamak istediği için mi onu uzaklaştırdığından emin değilim.

Oakley'i tanıyorsam, muhtemelen ikisi de.

Adam Hayley'nin alt dudağı titriyor. Sahibi tarafından terk edilmiş kayıp bir köpek yavrusu gibi görünüyor.

Tamamen yürek burkucu.

"Peşinden gitme," diyor Bianca sıkılmış dişlerinin arasından. "Sen bundan daha iyisin. Onu çöpüyle baş başa bırak."

Tavsiyesi işe yarıyor çünkü Hayley'nin yüzünde sanki bir aydınlanma yaşamış gibi bir ifade var. "Biliyor musun? Haklısın." Bianca'nın elini çekiştirir. "Boş ver onu. Hadi gidip eğlenelim."

"Bekle," diye tıslıyorum Bianca'ya. "Ne yapıyorsun?"

Birine iyi davranmak ya da arkadaş olmak Bianca'ya göre değil. Art niyetli değilse tabii.

boyunca, ondan isteyebileceği tek bir şey bile düşünemiyorum.
Herkesin *Hayley*'i.

fısıldıyor: "Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun."

Bianca hiç arkadaşı olmadığını iddia ettiğine göre, bu ifadesinin tek bir anlamı olabilir.

Onları tarttı ve Hayley'nin istediği şeyin -daha doğrusu istediği kişinin- önünde duran en büyük tehdit olduğu sonucuna vardı.

Dans pistine koşmalarını izlerken zavallı kız için sessizce dua ediyorum.

Bianca Hayley'le dans ediyordu ve Oakley de son bir saattir Morgan'la kim bilir ne yapıyordu... Bu da benim amaçsızca etrafta dolaştığım anlamına geliyordu.

İnsanlarla dolu bir evde olup da kendinizi bu kadar yalnız hissetmeniz ürkütücü.

Sanki buraya ait değilmişsin gibi.

Biraz temiz hava almak isteyerek verandaya çıkıyorum ve Dylan'ın numarasını bu gece ikinci kez çeviriyorum. Tıpkı ilkinde olduğu gibi, doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bana vizelerinin bu hafta olduğunu ve fırında fazladan mesai yapacağını söyledi.

Üzgün olduğunuzda ve dünyada sizi gerçekten *anlayan* tek kişinin kendi hayatını yaşamakla meşgul olması berbat *bir* şey.

Akıllı olsaydım, eve gider ve kabul kompozisyonuma başlardım. Son başvuru haftaya ve eğer dikkatli olmazsam şansımı kaybedeceğim.

Bu o kadar kötü bir şey mi?

Son on yedi yıldır, güvenilir, güvenilir... ve öngörülebilir oldum.

Makalemi zamanında teslim edememek kesinlikle bir değişiklik olacaktır.

Aptalca olduğundan bahsetmiyorum bile.

Kendimi bildim bileli Duke's Heart'a gitmek istiyordum. Kendime acıdığım için şansımı mahvetmeyeceğim.

Ben öyle biri değilim.

Büyük kız külotumu giyip bunun üstesinden

gelmeliyim. Bilinmeyenden korkmayı bırakmalıyım.

Beni kabul etmezlerse, bu onların kaybı olur.

Panik boğazımda düğümleniyor. Oh, Tanrım. *Ya beni kabul etmezlerse?*

Ya da daha kötüsü? Ya beni kabul *ederlerse* ama bana burs ve ücretsiz konaklama teklif etmezlerse?

Dylan'ı kabul ettiler - ve teknik olarak onun notları benden daha kötüydü çünkü sosyal bilgilerden B+ aldı - ama bu geçen seneydi.

İşler değişir.

Kes şunu, Sawyer.

Dünyada yiyecek yemeği, yaşayacak yeri ve ailesi olmayan insanlar var - başka bir deyişle gerçek dünya sorunları - ve ben hayalimdeki üniversiteye bedava gidemezsem hayatım sona erecekmiş gibi davranıyorum.

Babamın bana her zaman söylediği gibi, bencillikle sarmalanmış bir tembelliktir. Eğer bir şeyi gerçekten istiyorsan, onun için çalışmalısın. *Hak etmelisin*.

Ve eğer inancınızı kaybetmeye başlarsanız... bunun için dua edin, çünkü Tanrı bunu sağlayacaktır.

Size tam olarak istediğinizi vermeyebilir, ama her zaman ihtiyacınız olanı verecektir.

Fırtınayı atlatacak güç de dahil.

Bu fırtına Cole Covington adında 1.80 boyunda, iğrenç, bencil bir pislik şeklinde gelse bile.

Onu jakuzide izlerken göğsümde küçük öfke dalgaları birbirine karışıyor.

Başını çıkıntıya yaslarken gözleri kapalı ve ilk kez yapayalnız.

Çoğu insana sakin ve huzurlu bir insan gibi görünürdü.

Ancak, göğsünün birkaç saniyede bir suyun üzerine sonra tekrar aşağı inmesi dikkatimden kaçmıyor.

Sanki nefesi tükeniyormuş gibi. *Boğulmamaya çalışıyor*. Sanırım ikimizin de ortak noktası bu.

Hayır, kendime hatırlatıyorum. *Hiçbir* ortak noktamız yok. Benim aksime Cole insanları bilerek incitiyor ve kullanıyor.

Bianca'ya eve gitmek istediğimi söyleyebilmek için içeri dönmeye niyetlendim.

"Buraya gel, İncil Thumper."

Sesini duyunca donup kaldım.

"Lütfen," diyor bir dakika daha geçtikten sonra.

Kollarımı göğsümde kavuşturup arkamı dönüyorum. "Neden?"

Arkadaşlarınla yine aptalca bir iddiaya mı girdin?

"Oh, hadi ama, tatlım. Ben ısırmam." Başını bana doğru eğerek orantısız bir sırıtış attı. "Sen istemediğin sürece."

Hayır, hayır, *hayır*. Cortland'la girdiği iddia hiç gerçekleşmemiş gibi benimle flört edemez.

Sanki bütün okulun önünde bana şişman demedi.

Sanki onu düzeltemediğim için beni ağlatmadı.

Onu yüzüne karşı azarlamak için gereken on beş adımlık yolu yürüyordum ki birden Cole'un bahsi bildiğimi bilmediği aklıma geldi.

Bölüm 14

Bana doğru ilerlerken yüzünde sevimli bir kaş çatma ifadesi var. Boyu sadece 1.80, ama adımları aramızdaki avluyu kısa sürede yutuyor.

Sanki beni azarlamak için sabırsızlanıyormuş gibi.

Onu sinirlendirmekten zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Ancak bu gece bunu yapamam çünkü içimden bir ses Sawyer'ın kız arkadaşım olmayı o kadar kolay kabul etmeyeceğini söylüyor.

Onu incitip utandırdıktan sonra olmaz. Bu da

demek oluyor ki, elimden geleni yapmalıyım.

Hayır diyemeyene kadar onunla flört etmeli ve

onu baştan çıkarmalıyım.

Neyse ki, ben oyunun önündeyim çünkü onun

Ben.

Mor hırkası gözümün önünde canlanırken aletim kıpırdanıyor.

iri göğüsleri ve uzun siyah saçlarındaki eşleşen kafa bandı.

O çok masum. Çok sağlıklı. O kadar *saf* ki... Ondan faydalanmak düpedüz suç olurdu.

İyi bir erkek, sırf itibarı ve gururu söz konusu olduğu için bir kızın bekareti üzerine bahse girmez.

İyi bir adam buna bir son verir ve Cortland'a siktir olup gitmesini söylerdi.

Ama ben iyi bir adam değilim. *Hiç değilim.*

Küçük Bayan İncil Thumper'ın kirazını patlatma ve Cortland'ın yüzünü ovmadan hemen önce onu aletime boşaltma düşüncesi

-görmezden gelinemeyecek kadar

tatmin edici. "Ne istiyorsun

Covington?"

Sabırsızmış gibi ayağını yere vuruyor. Olması gereken daha iyi yerler

var. İkimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz.

Yoksa öyle mi? Bianca'nın Sawyer'ın patronuyla oynaştığı konusunda yalan söylediğinden neredeyse eminim, ama doğru olma ihtimali varsa, bu benim için büyük bir sorun teşkil edecek.

Ama şu anda bunu düşünemem. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler var.

Cazibemi konuşturarak ona bir gülümseme gönderiyorum. "Bu gece ne kadar güzel göründüğünü söylemek için."

O büyük kahverengi gözler, kirpiklerini kırpıştırmadan önce birkaç saniye boyunca mikroskop altında bakteri gibi beni inceliyor.

"Gerçekten mi?"

Kahretsin. *Bu düşündüğümden daha kolay olacak.*

Başımı sallayarak ona daha yakın olabilmek için küvetin diğer tarafına geçiyorum. "Bu kazak gerçekten seni ortaya çıkarıyor..." Durup, kıvrımlarını inceledim.

o sulu göğüslerde oyalanmadan önce tepeden tırnağa. *Tanrım.* Sanki ağzıma girmek için yalvarıyorlar. "Ti-eyes," diye bitiriyorum, kendimi zamanında yakalıyorum.

Yüzündeki ifadeden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Bir an için bana yumruk atacağını düşündüm ama beni şaşırtarak kızardı.

"Çok tatlısın." Dudağını ısırarak fısıldıyor, "Ama neden birdenbire bu kadar iyi davranmaya başladın? Benden nefret ettiğini sanıyordum?"

"Senden nefret etmiyorum."

Kendinden daha kutsal tavrının ve içimi görebilme yeteneğinin beni çok sinirlendirdiği zamanlar oldu, ama ondan bir kez bile nefret etmedim.

Tam tersine. Beni eğlendiriyor ve onu zevk alıyorum.

Ayrıca, ne zaman çok ileri gitsem bana attığı kınama bakışı sikimi sertleştirmekte asla başarısız olmuyor.

İğrenmiş gibi davranabilir ama içten içe merak ettiğini biliyorum.

Ona iltifat etmek beni bir yere götürmediğinden ve işleri hızlandırmam gerektiğinden, farklı bir taktik deniyorum. "Bir sorunum var ve bu konuda bana yardımcı olabileceğini umuyorum."

İlgisini çektiğimi söyleyebilirim çünkü kaşlarını kaldırıyor. "Ne tür bir sorun?"

"Şey, bir kız var." Bakışlarını tutuyorum. "Benim tipim değil ve birbirimize uygun değiliz ama onun için deli oluyorum."

"Oh." Sertçe yutkunuyor. "Gerçekten ne olduğundan emin değilim-"

"Ona nasıl hissettiğimi söylemekten korkuyorum çünkü onun da aynı şekilde hissetmeyeceğinden korkuyorum." Ona ciddi bir bakış atıyorum, onu biraz daha cezbediyorum. "Ne?

Sizce ne yapmalıyım?"

Ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Bilmiyorum." O bebek kahverengileri beni sıcak bir bıçağın tereyağını kestiği gibi kesiyor. "Belki de ona karşı *dürüst* olmakla başlamalısın."

Bu cümlenin sonuna hafif bir kenar eklenmiş ve neden olduğundan emin değilim.

"Haklısın." Onunla göz hizasına gelecek şekilde ayağa kalkarak ellerimi küvetin kenarına koyuyorum. "Kız arkadaşım ol, Sawyer Church." Ona utangaç bir gülümseme gösteriyorum. "Bu nasıl dürüstlük?"

Gözleri büyür. "Aman Tanrım. Şu anda ciddi olamazsın." Alaycı bir kahkaha attı. "Daha bir randevuya bile çıkmadık."

Yılmadan parmağımı kolunda gezdiriyorum. "Tamam. Nereye gitmek istiyorsun?

Git

mek "Bilmiyorum." Başını sallayarak bir adım geri çekilir. "Yani... *yapamam*."

mi?" Burada neler döndüğünden emin değilim ama kendimi dışarı atılmış gibi hissediyorum.

ve tren raydan çıkmaya başlıyor.

Bu hoşuma gitmedi.

"Neden?"

Bakışlarını kaçırarak, "İznim yokAilem... bilirsiniz, *İsa manyağı* oldukları için bana izin vermiyorlar." Dişleri alt dudağına batıyor. "Onlardan izin almadıkça olmaz."

Kayıt. Atla.

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Seninle çıkmak için önce ailenden izin mi almam gerekiyor?"

Ailelerle tanışmak bana göre değil. Casey'lerle tanışmamın tek sebebi maçlarıma gelmeleriydi.

Başını sallayan Sawyer bir adım daha yaklaşır. "Bu bir başlangıç olur." "Bir *başlangıç* mı?" Neredeyse mırıldanacaktım.

Kızlarına çıkma teklif ediyorum. Evlenme teklif etmiyorum.

"Üzgünüm ama ailem senden hoşlanmıyorsa çıkamayız. Durum böyle."

Siktir et beni.

"Ama , kesinlikle benimle çıkacak mısın?" Açıklığa kavuşturuyorum.

Garantim olmadığı sürece bu şarkıyı ve dansı yapmayacağım. Yaklaşıyor, parmağını göğsümde gezdiriyor.

Tüm dikkatimi başka yöne çeken bir hareket.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak yanağını okşuyorum. "Bu bir evet mi?" O kadar sessiz ki iğne atsan yere düşmez.

Eğildiğinde kalbim göğsümde güm güm . "Dünyadaki son erkek olsan bile seninle çıkmazdım, pislik."

İfadesini tam olarak algılayamadan kasıklarımdan beyaz bir acı fışkırıyor ve beni itiyor.

O kadar hazırlıksız ki, hemen küvetin içine düştüm.

"Senin derdin ne lan?" Geri çekilen sırtına doğru tükürdüm. "Sana olan sonsuz aşkımı itiraf ediyorum, kız arkadaşım olmanı istiyorum, lanet olası ailenle tanışmayı kabul ediyorum... ve sen taşaklarıma yumruk mu atıyorsun?"

Burun delikleri alevlenir, döner. "Saçmalamayı kes. Cortland'la girdiğin bahsi biliyorum, seni lanet olası kibirli, bencil, hiçbir işe yaramayan pislik herif."

Orospu çocuğu. Takımımdaki hangi sik kafalı ona söyledi?

"Vay canına," diyorum küvetten çıkarken. "Ne kadar da Hıristiyansınız." Bu onu daha da ateşledi.

"Sakın *buna cüret* etme." Suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "Pisliğin teki olduğunu hep biliyordum ama bu iddiayı kabul etmek alçaklıktı. *Senin* için bile."

Eve doğru yürüyor ama ben dirseğinden tutuyorum.

"Nasıl öğrendin? Courtland mı söyledi?"

Yumruklarını sıkıyor. "Şaka yapıyor olmalısın." Bu sefer bana baktığında gözleri cam gibiydi. "Nasıl öğrendiğim önemli değil. Önemli olan beni ne kadar incittiğin. Beni ne kadar incitmeye *devam ettiğin*."

Pişmanlık -gerçek bir pişmanlık- göğsümden içeri sızıyor. "Bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle."

"Beni yalnız bırakarak ve bir daha benimle konuşmayarak başlayabilirsin."

Tekrar avlu kapısına yöneliyor ama onu durduruyorum. "Bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

Bana sanki Meksika'daki suyu içmesini istemişim gibi bakıyor. "Benimle bir daha *asla* konuşma lafının neresini anlamadın?"

Üzgün olduğunu anlıyorum ama büyük resme bakmıyor.

"Dürüstlük istediğini söylemiştin, değil mi? Sana bunu verebilmemin tek yolu, çekip gitmeyi bırakıp beni dinlemen." Bakışlarını tutuyorum. "Yaptığım şey yanlıştı."

Elini sallamadan önce birkaç acı dolu saniye boyunca beni inceliyor. "Ve?"

Hatalı olduğumu kabul etmem yeterli

değil mi? "Bu kadar. Hepsi bu kadar."

Beni yolundan itti. "Saçmalıyorsun." Gözbebeklerinde öfke . "Gerçekten senin aptal flört saçmalıklarına kanacağımı mı sandın?" Kendi kendine gülüyor. "Oh, Tanrım. Tabii ki düşündün. Muhtemelen *şişman kızın* senin ilgine muhtaç olacağını ve ayaklarına kapanacağını düşündün, değil mi?"

Vay be. Bu onun daha önce hiç görmediğim çılgın bir yanı. "Sen fa-"

"Siktir git." Yüzümdeki parmak geri geldi. "Bunu tüm okula ilan ettiğinde ben de oradaydım, hatırladın mı?"

O anlamıyor. Bunu yapmamış olsaydım, herkes aramızda bir şey olduğunu öğrenecekti. "Ben yapmadım-"

"Hayır. Orada durup aptalca bahsinizi kabul etmemi sağlamak için yaptığınız şeyi savunmaya ya da mazur göstermeye çalışmayın."

Gururumu yutarak fısıldadım, "Özür dilerim."

"Özrünü kabul et ve defol git, Covington. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Şimdi değil. *Asla*."

Midem düğümleniyor.

Kaybediyorum. Kaybedemem.

"O zaman bana ödet," diyorum o gitmeden önce son bir gayretle. "Eğer kız arkadaşım olmayı kabul edersen, bu sadece sözlerimi herkesin önünde yememi sağlamakla kalmaz, seninle dalga geçen herkese kocaman bir orta parmak göstermiş olursun. Benim gibi bir erkeği tavlayacak kadar güzel ya da zayıf olmadığını düşünen herkese."

Bölüm 15

Tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda...

. "Yüce Tanrım, çok kibirlisin."

Düşmanım başını sallıyor. "Doğru, ama birlikte olduğumuzu Casey ve küçük yardakçılarının yüzlerindeki ifadeyi görmenin ne kadar iyi hissettireceğini inkar edemezsin."

İfadesine katılan küçük bir parçamdan nefret ediyorum. Ama yine de bu ona yardım etmek için yeterli bir sebep değil.

Yaptıklarından sonra olmaz.

"Üzgünüm, şampiyon. Seninle çıkma fikrimi değiştirmem için söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

"Ya sana para verirsem?"

Tanrım. Bu düpedüz aşağılayıcı. "Bir çeşit fahişeye mi benziyorum?"

Bu kadar hıyar olmasaydı yüzündeki ifade sevimli olabilirdi. "Ben... demek istediğim bu değildi."

Ellerimi kalçalarıma koyarak ona ters ters bakıyorum. "O zaman tam olarak ne demek istedin?"

Göz kırpıyor. "Fakirsin, değil mi?" Ben avazım çıktığı kadar bağıramadan ellerini kaldırıyor. "Seni aşağılamaya çalışmıyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum."

"Senin için birkaç gerçeğim var, günışığım." Parmaklarımla bir şeyleri işaretlemeye başladım. "Bir, sen bir-"

"Orospu kibirli, bencil, hiçbir işe yaramayan pislik," diye bitirdi sözlerimi bana tekrarlayarak. "Not edildi."

Belli ki çocuk dinleyebiliyor.

"Harika." Elimle kapıyı işaret ediyorum. "Ben içeri giriyorum. Beni takip etmeyin."

"Sawyer, bekle" diye seslendiğinde henüz bir adım atmıştım. Omuzlarımdan tutup beni döndürdü. "Yardımını hak etmediğimi biliyorum ama buna ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var." Yaklaşıyor. *Çok yaklaştı*. "Seni elde etmek için ne yapmam gerektiğini söyle."

Kalbimin etrafındaki buzlar biraz çözülmeye başladı.

"Bana gerçek bir şey söyle," diyorum, kalbim boğazımda. "Acıtan bir şey."

Son üç yıldır Cole Covington'ın kapısını sonuna kadar açıp içinde ne olduğunu görmekten başka bir şey istemedim.

Gerçek o.

Herkese gösterdiği sahte versiyonu değil.

Konuşmak için ağzını açıyor, sonra kapatıyor.

"Boş ver." Göğsümde oluşan hayal kırıklığından nefret ediyorum. Sadece bu seferlik, yanıldığımı kanıtlayacağını umuyordum. "Daha iyi bilmeliydim."

"Yapamam-"

"Yapamaz mısın yoksa
yapmaz mısın?"

"Yapamam," diye
fısıldıyor.

"O zaman ikimiz varız."

Bana attığı bakış ruhumu delip geçiyor. "Benim-" O anda bir grup insan avluya doğru yürüyor.

"Şanslı Yedi!"

Cole hiç vakit kaybetmeden çenesini gruba doğru uzatır. "İyi olan ne?"

Her neyse. Bunu çoktan aştım.

Tekrar kapıya doğru yöneliyorum ama eli elimi yutuyor ve beni dışarıdaki küçük soyunma odasına doğru çekiyor.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Cevap verme zahmetine girmeden beni içeri itti ve kapıyı arkamızdan kapattı.

Küçük alan zaten yeterince sıkışık, ama ikimiz de buradayken neredeyse boğucu oluyor.

Işığı açmaya gidiyorum ama beni
durduruyor. "Hayır."

"Senin aptal oyunların için zamanım yok Cole. Çıkar beni." "Bu
bir oyun değil."

"O zaman nedir?"

"Ben gerçek oluyorum." Elimi çılgınca atan kalbinin üzerine koyduğunda nefesim kesiliyor. "Ama seni uyarmalıyım... İçerisi karanlık."

Bölüm 16

COLE

Geçmiş...

"Om," diyorum son beş dakika içinde yüzüncü kez olsa gerek.

Beni ve ona göstermeye çalıştığım kağıdı görmezden gelerek, öfkeyle evi temizlemeye devam ediyor.

Bugün daha iyi hissediyor olmalı.

Geçen hafta babamız bir iş seyahatindeyken dört gün boyunca yataktaydı. Jace bizi beslemek ve çamaşırları yıkamak zorundaydı.

Hasta olduğunu iddia etti ama sesi hasta gibi gelmiyordu.

Sesi üzgün geliyordu.

Her zamanki gibi ağabeyim bizi gerçeklerden korumaya çalışıyordu.

Annemizde bir sorun vardı ama bu görebileceğiniz bir şey değildi.

Tıpkı gizli bir süper güç gibi, görünmezdi.

Sadece onu güçlü ve kuvvetli yapmak yerine... zayıf ve kırılgan yaptı.

Benden nefret etmesine de neden olduğuna eminim.

Yine de bu durum Liam'dan nefret etmesine neden olmadı.

"Anne." Hayal kırıklığına uğramış gibi hissederek kağıdı eline tutuşturdum. "Bunu yapabilir miyim? Lütfen?"

Sonunda ona baktı.

Hiçbir şeyde iyi olamadım. Kardeşlerimin aksine iyi notlar alamıyorum ve bir şeylerle uzun süre ilgilenmekte zorlanıyorum.

Ama Jace'in bana futbol topu attığı ve benim de onu yakaladığım gün sanki içimde bir şeyler yerine oturdu.

Bunu yapmam gerekiyordu. Bu benim kanımda vardı. *Ruhumda.*

Okulumda küçükler futbolu afişini gördüğümde bunun kader olduğunu anladım.

Evet demek zorunda.

"Hayır." Güzel yüzünü buruşturuyor. "Futbol tehlikeli ve seni antrenmana götürecek vaktim yok."

Yatakta daha az zaman geçirirse bunu yapabileceğini iddia etmek istedim ama ben zaten bunu halletmiştim.

" değilsin. Jace beni götüreceğini söyledi."

Orada. Hayır diyemedi. "Bu

tehlikeli."

"Güvende olacağım. Tüm ekipmanları ve her şeyi giyeceğim. Söz veriyorum." Pes etmek istediğini söyleyebilirim. Sadece biraz zorlanmaya ihtiyacı var.

Ona en iyi köpek yavrusu gözlerimi gösteriyorum. "Lütfen anne. Gerçekten oynamak istiyorum." "Ne oynamak?"

Liam. Tam da ilerleme kaydettiğim bir anda içeri dalmasını ona bırak.

O ve Bianca genellikle fırsat bulduklarında uyurlar, bu yüzden sabahın ona yaklaşmak için mükemmel bir zaman olacağını düşündüm.

Sanırım yanılmışım.

"Seni ilgilendirmez," diye hırladıktan sonra dikkatimi tekrar anneme yönelttim. "Lütfen."

"Bilmiyorum." Liam'a bakıyor. "Kardeşinle futbol oynamak ister misin?"

Midem kurşunla doluyor. *Böyle bir şey olamaz*. Futbol geleceğimi *onun* omuzlarına yüklememeliyim.

"Hayır-" Liam aynı anda bağırmaya başladı, "Hadi ama anne. Biz beş yaşında değiliz. Her zaman aynı şeyleri yapmak zorunda değiliz." Kardeşime ters ters bakıyorum. "Ayrıca Liam'ın sporda berbat olduğunu herkes biliyor."

Daha geçen gün, Ben Phillips onun suratına yakartopla vurdu ve Liam'ı herkesin önünde ağlattı.

Şaşırdığımdan değil. Ödlek her zaman bir şey ya da biri için ağlardı.

Yani ben.

"Bu doğru değil," diye sızlanıyor Liam, alt dudağı titriyor. Örnek olarak.

"Kardeşinle dalga geçmeyi bırakmanı daha kaç kere söylemem gerekiyor?" diye azarlıyor annem, koşarak kollarına atılırken.

"Evet *Colton*," diye burnunu çekiyor Liam, başını onun göğsüne yaslıyor. Bana gerçek adımla hitap eden tek kişi o ve ben bundan nefret ediyorum.

İşte tam da bu yüzden bunu yapmaya devam ediyor.

"Kapa çeneni, seni koca bebek."

İkiz ya da değil, ona katlanamıyorum.

Her gün uyandığımda var olduğu için suratını dağıtmak istiyorum.

Olmadığım her şey olduğum için.

Anne karnından beri, benim şimşeğimi çalıyor.

Annemize göre, ailemiz biz doğmadan birkaç hafta öncesine kadar ikiz olduğumuzu bile bilmiyormuş.

Görünüşe göre, Liam ultrason ziyaretleri sırasında beni engelliyormuş.

Hiç şaşırmadım.

Annem çok fazla kilo alması ve ayakta zor duracak kadar yorgun olması nedeniyle bir sorun olduğunda ısrar edene kadar sonunda beni buldular.

Liam'ın arkasında.

Onu yememiş olmam çok kötü.

Öyle olsaydı, ilk nefesimi aldığım andan itibaren *Liam*'ın şovuna maruz kalmazdım.

Ondan yaklaşık iki dakika on iki saniye sonra. Hayret bir şey.

Her zamanki gibi sahnenin ortasındaydı.

Liam annemin istediği kişiydi. Bildiği

ikiz.

Sahip olduğu için heyecanlandığı.

Ve o tek değil. Ailemizdeki herkes ona gökkuşağı ve güneş ışığı saçan bir tür aziz gibi davranıyor.

Ama öyle değil.

Gerçek Liam'ı olduğu gibi görüyorum... daha doğrusu *olmadığı* gibi.

"Cole."

Bu sesi biliyordum. Bu, annemin sigortasının sonuna geldiğine dair bir uyarıydı. Çabuk hareket etmeliydim.

"Lütfen anne. Her şeyi yaparım."

Parmaklarını Liam'ın saçlarında gezdiriyor. "Geçen haftaki matematik sınavın nasıl geçti?"

Panik boğazımda düğümleniyor ve avuçlarım terliyor. *Sınıfta kaldım.*

Ama henüz bunu bilmesine gerek yok. Beni kaydettirdikten *sonra* baklayı ağzımdan çıkarabilirim.

"Bilmiyorum," diyorum Liam'a ters ters bakarak. "Bayan Myer henüz onlara not vermedi."

Dudakları bükülüyor. Düşünüyor.

Liam'ın gözleriyle tanıştım. Ondan nefret ediyorum ama aramızdaki garip ikiz bağını inkâr edemem.

Çenesini kapalı tutsa iyi olur.

Futbolu ne kadar sevdiğimi ona söylememe gerek yoktu.

Doğ

ru. *Buna ihtiyacım* var. Anlayacağını umarak telepatik olarak iletişim kurdum. İçten içe ölüyordum. Her geçen gün azar azar.

Ancak, elimde bir top varken... hayat o kadar da kötü değildi. Kendim olmakta özgür olduğum tek andı.

Liam'ın benden alamayacağı tek şey.

"Evet, öyle yaptı," diye gevezelik ediyor Liam ve gaz çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum.

Onu

. Annem ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Neden bana yalan söyledin, Cole?"

Dilimden bir yalan daha dökülmeye hazırlanıyor ama artık çok geç.

"Çünkü başarısız oldu," diyor Liam ona.

Aptal suratında bir sırıtma belirtisi gördüğüme yemin edebilirim. "Gerçekten zor bir sınavdı," diye haykırıyorum.

Ofluyor. "Ders çalıştın mı?"

Hayır. "Evet."

"Yalancı," diye fısıldıyor Liam nefesinin altından.

Ona bakıyor. "Testten kaç aldın?"

"Yüz." Işıldıyor. "Artı, ekstra kredi sorusunu doğru cevapladığınız için beş bonus puan."

Tabii ki o yaptı. *Kaybeden*.

Bakışları tekrar bana döndü. "Liam A+ aldı. Senin de A almaman için hiçbir neden yok."

Bu elmalarla portakalları karşılaştırmak gibi bir şey. Liam ve diğer kardeşlerimin devasa süpersonik beyinleri varken benim sadece normal bir beynim var.

Ayrıca, sınıfın yarısı o sınavdan kaldı. Kötü bir öğretmendi.

"Ama, Mo-"

"Hayır, bunu duymak istemiyorum. Sınavlardan kalırken futbola katılmana izin vermiyorum Cole. Boşa harcayacağın ekstra zamanı

ders çalışmak ve notlarını yükseltmek için futbol oynuyorsun." Kahverengi gözlerinde hayal kırıklığı dolaşıyor. "Belki kardeşin gibi olsaydın-"

Yüzeyin altında kaynayan öfke bir volkan gibi patlar.

"Liam gibi olmak istemiyorum." Ona, onun hakkında tam olarak ne hissettiğimi ifade ettiğini umduğum bir bakış atıyorum. "Ondan *nefret ediyorum*. Keşke hiç doğmasaydı."

"Neden herkes bağırıyor?" Bianca gözlerindeki uykuyu silerek oturma odasına doğru yürürken soruyor.

Harika. Annemin diğer favori çocuğu. Bianca sadece tek kız değildi; aynı zamanda ailenin bebeği ve annemin küçük şımarık prensesiydi.

"Yirmi dakika önce kalkmış olman gerekiyordu," diyor annem.
Onu.

"Özür dilerim." Yüzü . "Hala balerin terliklerimi alıyoruz
değil mi?" Cevap beklemeden ekliyor: "Julianna'nın aldıklarının bana da lazım. Alışveriş merkezinde bir mağaza var-"

"Evet, bebeğim. Biliyorum." Annem gülümseyerek parmaklarını şıklattı. "Şimdi hazırlan da ."

Kulaktan kulağa sırıtarak . Bunun adil
olmasının imkanı yok.

"Onun baleye katılmasına izin veriyorsunuz ama ben
futbola katılamıyor muyum?" Jace o anda odaya girer.

"Katılmama izin vermiyor," diye , annemle onun arasına bakarak.

Bunu düzeltmek zorunda. Başta elime futbol topunu veren oydu.

Ayrıca, muhtemelen onun fikrini değiştirebilecek tek kişi o.

Benden sadece bir yaş büyük ama annem ne zaman üzülse onun bizimle ilgilenmesini beklediği belli oluyordu.

İşler o kadar kötüydü ki, Jace gerçek babamdan çok babam gibi hissetmeye başlamıştı.

Ağzını açıyor ama "Senin aksine Bianca hiçbir testten kalmıyor" deyince kapatıyor.

Jace ellerini kaldırır. "Kusura bakma dostum. Buna karşı çıkmayacağım."

Tabii ki hayır. Ama Liam , boynunu uzatmaktan çekinmezdi.

"Bu hiç adil değil."

Bana sert bir bakış attı. "Hayat adil değil."

Pes edecek biri , "Bugün için son gün. Bianca'nın aptal ayakkabıları için alışveriş merkezine giderken orada durabiliriz. Sadece bir saniyemizi alır."

Burnunun kenarını çimdikleyerek iç geçiriyor. "Hayır." Yüzü yumuşuyor. "Önce bana okulda daha iyi olabileceğini göster, sonra bu konuyu konuşuruz, tamam mı?"

O anlamıyor. Geç katılmama izin verseler bile çok geride kalacağım. Takımdaki herkes arkadaş edinmiş, numaralarını almış ve pozisyonlarına atanmış olacak.

Ait değilmişim gibi hissetmek ve insanların benimle dalga geçmesini istemiyorum.

Be

n. *Ben Liam değilim*.

"O zamana kadar çok geç olacak."

Tavana bakar. "Cevabım hayır."

Çaresiz, onu üzeceğini bildiğim tek şeyi söylüyorum. "Tamam.

Arayacağım

Babama sor."

Gözlerinde incinmeyle karışık bir öfke parlıyor. "Evet, ona ulaşmada iyi şanslar."

Başka bir bakış atmadan beni başından savarak odadan çıktı. Ama

bu iş bitmemişti. Hem de hiç.

Beni Liam'la kıyaslamasından bıkmıştım.

Asla ölçemeyecekmişim gibi hissetmekten

bıkmıştım. Beni incitmesinden bıkmıştım.

Onu ne kadar seversem seveyim ve beni fark etmesini ne kadar istersem isteyeyim, o beni sevemezdi. *Bunu iliklerime kadar hissettim*.

Çocuklar istenmediklerini her zaman bilirler.

Ben de arkasından gidiyorum. "Muhtemelen senden hoşlanmadığı telefonu açmıyor."

Onu mutfağa kadar takip ettiğimde Jace de peşimden geliyor. "Kes şunu, Cole."

Hayır. Yapmazdım. *Yapamazdım*.

Futbol benim kaçışımdı. Bir şeyde en iyi olmak için tek şansımdı ve o bunu elimden alıyordu.

"Tek yaptığın bütün gün uyumak. Artık bizimle ilgilenmiyorsun bile," diye bağırıyorum. "Senden nefret ediyorum. Sen dünyadaki en kötü annesin!"

"Hayır, değil!" Liam bağırıyor.

"Cole!" Jace tersler.

Benim patlamama aldırmadan Liam'a bakıyor. "Bianca ve benimle alışveriş merkezine gitmek ister misin?"

Yüzü aydınlandı. "Tabii
ki." Ondan nefret
ediyorum. *Onlardan* nefret
ediyorum.

"Anne," diye yalvarıyorum, sesim çatlıyor. "Lütfen."

Liam'ın saçlarını karıştırıyor. "Belki de şu bahsettiğin yeni çizgi romanı alabiliriz."

Şimdi sadece bir pislik gibi davranıyor ve yaraya tuz basıyor.

Mutfak tezgahından arabasının anahtarlarını almaya çalışıyorum ama o çok hızlı. "Seni cezalandırmadan önce dur."

"Devam et."

Zaten hayatımı mahvetti. Beni odama da sürgün edebilir.
En azından Liam'ı görmek ya da onunla konuşmak zorunda kalmayacağım. Ya da onunla.

"Cole neden ağlıyor?" Bianca soruyor ve ancak o zaman yüzümden aşağı ıslak bir şey damladığını fark ediyorum.

"Annem futbol takımına katılmasına izin vermiyor çünkü son sınavında başarısız oldu," diyor Liam yardımcı olmayan bir şekilde.

Bianca burnunu kıvırır. "Bu berbat."

Kolumun tersiyle gözyaşlarımı siliyorum. "Senden nefret ediyorum."

Annem bir şey hissettiyse bile bunu belli etmiyor.

Çantasını kaptığı gibi Jace'e bakar. "Ben yokken kardeşine göz kulak ol."

Ön kapı arkasından irkildim. Her şey bitti.

Kaybettim.

Jace elini omzuma koydu. "Bahse girerim bir sonraki sınavında başarılı olursan, tekrar düşünecektir."

"Kaydolmak için son gün bugün."

Bunu bir an düşünür. "Ne kadar iyi olduğunu gördüklerinde seni takımlarında isteyeceklerdir."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Koluma alaycı bir yumruk attı. "Senin şu kolun."

"Her neyse."

Kendime acımam bitmemişti çünkü geç kayıt olmama izin vereceklerinin garantisi yoktu.

"Bir anlaşma yapmaya ne dersin?"

"Ne tür bir anlaşma?"

"Annemi biraz rahat bırakacağına söz verirsen, bir sonraki sınavına çalışmana yardım ederim."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii. Onun

tarafını tut." "Çok şey yaşıyor Cole."

"Hayatımı mahvediyor."

Buzdolabından biraz meyve suyu alır. "Hayır, öyle değil. O sadece senin için en iyisini istiyor."

"Benim için en iyisi futbol."

"Bir sonraki sınavı geçerek bunu kanıtlamalısın. Bunu ne kadar istediğini ve bunun için ne kadar çok çalışacağını ona göster."

İstemiyorum... *İhtiyacım var.*

"Evet, belki de haklısın."

Eve döndüğünde söylediklerim için özür dileyeceğim ve Jace'in çalışma teklifini kabul edeceğim.

O kadar çok çalışacağım ki Liam'dan daha iyi bir not alacağım. O zaman benim oynamama izin vermekten başka çaresi kalmayacak.

Ve sonra sahada ne kadar iyi olduğumu gördüğünde - Liam'dan ne kadar daha iyi olduğumu - belki sonunda *beni* daha çok sevecek.

Tezgâhın üzerinden bir bardak meyve suyu uzatıyor. "Tabii ki haklıyım. Şimdi iç de biraz top oynayalım."

Her zamanki gibi, Jace beni bunalımdan çıkarıp neşelendirmenin bir yolunu buldu.

Yukarı

Doğruyu söylemek gerekirse, kendimi sık sık onun tek kardeşim olmasını dilerken buluyordum.

Hayatım çok daha iyi olurdu.

Jace elini arı sokmuş gibi çırptı. "Lanet olsun, evlat. Böyle devam edersen eldiven giymeye başlamak zorunda kalacağım." Topu tutarak birkaç adım daha geri gider. "Bu kadar uzakta dururken topu bana atabileceğini mi sanıyorsun?"

Durduğu yere doğru koşarak topu ondan alıyorum. "Yapabileceğimi sanmıyorum. Yapabileceğimi *biliyorum*."

Şimşek gibi hızlı, avluya doğru koşuyorum.

Jace bana koşmanın dayanıklılık kazandırdığını ve oyun kurucu olmak istiyorsam buna çok ihtiyacım olacağını söyledi.

Eğer durum buysa, anneme okula koşarak gidip gidemeyeceğimi soracağım.

Topu sıkıca kavradıktan sonra kolumu geri çekiyorum ve hedefime odaklanıyorum.

Tam fırlatacaktım ki göğsüme keskin bir ağrı girdi.

Basınç arttıkça ve dizlerimin üzerine çöktüğümde nefesim beni büyük bir hızla terk ediyor.

Jace yanıma koştu. "Neyin var?"

Liam.

Şu aptal ikiz şeyimiz var ya.

Kalbimi tutuyorum, yüzümden ter damlıyor. "Acıyor."

"Ambulans çağıracağım."

"Hayır." Başımı salladım. "Yapma."

"Delirdin mi sen? Bir var." "Sorun bende değil."

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Ne?"

"Annemi ara," diye . "Liam'ın iyi olduğundan emin ol."

"Liam? Bu ma-"

"Sadece yap," diye bağırıyorum.

Hadi, Liam. Erkek ol ve her zaman bir bebek gibi davranmayı bırak.

Cebinden telefonunu çıkarır ve kulağına götürür. "Cevap vermiyor."

Ayağa kalkmak için kendimi zorladım. "Sorun yok."

Jace'in kaşları birbirine yapışır. "Ne?"

Pantolonumdaki çimen lekelerini siliyorum. "Sorun değil dedim." Topu tekrar elime alıyorum. "Hadi oynayalım."

Liam'ın sorunlarının futbolun önüne geçmesine izin vermeyeceğim.

Yeterince engel oluyor.

Ağzı düşer. "Ciddi misin? Kalp krizi geçiriyorsun sandım."

Bu beni çok güldürüyor. "Genç insanlar kalp krizi geçirmez, aptal." Topu ona veriyorum. "Bu sefer sen at. Bakalım yakalayabilecek miyim?"

"Bunun iyi bir kimlik olduğunu sanmıyorum-"

Telefonunun çalma sesi onu . Annem olmalı.

"Hey, baba," diye Jace.

Ya da değil.

Son birkaç haftadır aralarında bir şeyler değişti. Eskiden yakındılar ama bugünlerde Jace onu küçümsüyor gibi.

Öte yandan, babam sürekli çalıştığı için muhtemelen o da hepimiz gibi kendini küçümsenmiş hissediyordur.

"Bekle... Ne? Ne zaman?"

Babamın ne dediğini duyamıyorum... ama her ne ise iyi bir şey olamaz çünkü Jace telefonu düşürüyor.

"Ne oldu?"

"Bayan-" Yutkunur ve tekrar dener. "Bayan Garcia."

Komşumuz için neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum.

"Öldü mü?"

Başını sallıyor. "Hayır. Buraya geliyor." Biri karnına yumruk atmış gibi görünüyor. "Babam hastaneye gidiyor."

Göğsümdeki o his intikam duygusuyla geri döndü.

"O iyi mi?"

"Bilmiyorum... Bilmiyorum." Çimenlere bakıyor. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorum da ne demek? Az önce babamla konuştun. Ne dedi?"

O kadar geçmiş ki, cevap vermesi tam bir dakikasını alıyor.

"Bir kaza olduğunu söyledi. Annemin arabası yolun kenarından uçmuş." Başını ellerinin arasına gömdü. "Bana söyleyeceği tek şey buydu."

Bu doğru olamaz.

"Bu ne anlama geliyor? İyiler, değil mi?"

"Bilmiyorum!" diye bağırıyor. "Bilmiyorum."

Sanki kelime dağarcığındaki tek cümle bu.

"İyiler," diye fısıldıyorum, onunkinden çok kendi iyiliğim için.

Annem bir keresinde bana, eğer evrene olumlu düşünceler bırakırsan, onların gerçek olacağını söylemişti. "Olmak zorundalar."

"Evet." Soğukkanlılığını toplamış gibi görünerek keskin bir nefes alır. "Haklısın. Her şey yoluna girecek."

Ama öyle değildi.
Bir daha asla olmayacaktı.
Çünkü iki saat sonra Liam ve Bianca'nın acil ameliyata öğrendik.
Ve annemiz ölmüştü.

Bölüm 17

"Polis babama onun ilkokuldan eve dönerken yoldan çıktığını söylemiş." Cole'un acı dolu sesi ancak bir fısıltının üzerinde. "Çantasını karıştırdıklarında, doldurduğu serbest bırakma formunun bir kopyasını ve küçükler futboluna katılabilmem için yazdığı çekin makbuzunu buldular." Gözlerini kapattı. "Ben olmasaydım o gün orada olmazdı."

Oh, Tanrım. Hızla batan kalbim kendi üzerine katlanıyor.

Hiç düşünmeden kollarımı ona doladım ve olabildiğince sıkı sarıldım. "Çok özür dilerim."

Annesinin ölümünün kendi suçu olduğuna inanan küçük çocuk ve karşımda duran ve farklı düşünmeyi reddeden adam için göğsüm fiziksel olarak ağrıyor.

Sertleşiyor. "Senin merhametini istemiyorum." Gözümü kırpmama fırsat vermeden beni duvara yasladı. "İstediğim şey senin yardımın." Parmakları çenemi kavrıyor. "Sana *ihtiyacım* var, Sawyer."

Adil davranmıyor. Yaptığı gibi bana açılıp sonra da benden yardım isteyemez.

Ondan yapmasını istediğin şey bu değil miydi? Lanet olsun. Vicdanımın işe karışmasından nefret ediyorum.

Ona sırtımı dönmek benim için yanlış olur, ancak bilinçli bir karar verebilmek için bu konuyu düşünmek için de zaman istiyorum.

"Bunu düşüneceğim."

Doğru hissettiren tek cevap bu.

İç çekmeden önce bir dakikadan daha uzun bir süre sessiz kalır. "Tamam."

Ancak zaman kollarımın hâlâ ona sarılı olduğunu ve bedeninin benimkine yaslandığını hatırlıyorum.

İkimiz de pozisyonumuzu değiştirmek için bir hamle yapmıyoruz.

Görüşüm karanlığa yeterince uyum sağladı, gözlerindeki kargaşayı, dolgun dudaklarının kıvrımını ve çenesinin keskin hatlarını seçebiliyorum.

O kadar güzel ki... O kadar işkence görmüş ki.

Kendimi durduramadan, başparmağımla elmacık kemiğinin üzerinde geziniyorum. "Sen sadece bir çocuktun," diyorum ona.

"Bu senin hatan değildi-"

"O geceyi hiç düşünüyor musun?" diye araya giriyor.

Konunun aniden değişmesi neredeyse beni kırbaçlamaya yetiyor. "Hangi gece?"

"gece." Oh, *o* gece.

"Pek sayılmaz," diye yalan söyledim.

"Biliyorum," diye kesin bir ifadeyle belirtiyor.

"Bana hatırlamadığını mı söyledin?"

"." Eğilirken ağzında muzip bir gülümseme . "Neden bana hatırlatmıyorsun?"

Sinirlerim karnımda toplanıyor. "Hatırlatayım mı?"

"Bana ne olduğunu anlat." Dudakları kulağımın geziniyor. "Hiçbir detayı atlama."

Yemlikteki tatlı bebek İsa. Ciddi olamaz. "Neden?"

"Hatırladığım son şey seni öpmek istediğim." Ağzı boynumun kıvrımına gidiyor ve oraya yumuşak bir öpücük konduruyor. "Öyle mi yaptım?"

Sertçe yutkunuyorum. "Evet."

Eli belimi buluyor. "Dilinle mi?" Gözlerim

dalgalanarak kapanıyor ve başımı

sallıyorum.

"Özensiz ve çılgınca mıydı... yoksa yumuşak ve nazik miydi?"

Anı zihnimden geçerken yanaklarım ısınıyor. "Ben-um. Her ikisi de."

"Nasıl yani?"

"İlk başta nazikti," diye açıklıyorum. "Ve sonra... Bilmiyorum, sanki sen..."

"Doyamadın mı?" Dudaklarını boğazıma bastırıyor. "Kulağa doğru geliyor." Belimdeki eli göğüs kafesimin hemen yanından yukarı doğru ilerliyor. "Sonra ne oldu?"

Bir yanım tüm bu maskaralığa bir son vermek istiyor, ama diğer yanım da sarhoş hafızasızlığını yüzüne vurmak istiyor.

Biraz acıtsın.

"Öpüşmeye devam ettik... ve sonra ağzın aşağı indi."

Şimdi tüm dikkati bende. "Ne kadar alçaldı?"

Yanaklarımı bir sıcaklık kaplıyor. "Boynum." Kendimi ona bakmaya zorlayarak, "İlk başta" diye mırıldandım.

Gözleri göğüslerime kayarken mayosundaki şişkinliği görmezden gelmek imkânsız. "Onlara dokundum mu?"

Göğsüm kabarıyor ve söz konusu konulara daha da fazla dikkat çekiyorum. "Evet."

Çakıl sesini kalınlaştırır. "Ağzımla mı?"

Keskin bir nefes alıyorum. "Uh-huh."

Başparmağının ucu meme uçlarımdan birini okşayıp ikisini de daha da pütürlü hale getirdiğinde küçük bir nefes alıyorum. "Onları emdim mi?"

İçimde ısı şeritleri açılıyor. "Y-"

Kapının açılma sesi ikimizi de ürkütüyor.

Bir yanım kilitlemediği için Cole'a bağırmak istiyor, diğer yanım ise kurtardığı için minnettar çünkü son birkaç ayımı sihirli bir şekilde öpücüğünü geri alabilmeyi ve dokunuşunu unutabilmeyi dileyerek geçirdim... yine de burada beni yeniden bir yapışkan yığınına dönüştürmesine izin veriyorum.

"İşte buradasın. Her yerde seni arıyordum."

Cole, sözümüzü kesen suçluya dönerken gözlerinde ölümcül bir bakış var.

Neyse ki Oakley. Başka biri olsaydı, eminim yara almadan kurtulamazdı.

Cole aramıza biraz mesafe koyuyor. "Ne istiyorsun lan?" "Bir durum var-" Oak sözünü kesmeden önce söylemeye başladı.

"Vay canına." Yanında duran sahte hemşireyi ancak o zaman fark ediyorum. Morgan yüzündeki tiksinti ifadesini gizlemeye bile çalışmıyor. "Bunu Casey'ye anlatmak için sabırsızlanıyorum."

Midem bulanıyor. Casey ile daha fazla drama istediğim son şey.

Savaş ya da kaç tepkilerim devreye giriyor ve soyunma odasından kıpırdanarak çıkıyorum.

"Gitmeliyim," diyorum aceleyle, eve doğru koşmaya başlamadan önce. Cole adımı sesleniyor ama ben yürümeye devam ediyorum.

Ancak o zaman Bianca'yı hatırlıyorum. Cole ile sorunlarım ne olursa olsun, partiye birlikte geldiğim birini terk edecek biri değilim.

Oturma odasına ulaştığımda, dans pistinde dönen iki kişinin etrafında dönen bir erkek kalabalığı fark ediyorum.

Bianca ve Hayley'nin vücutları müzik eşliğinde sallanırken öpüştüklerini gördüğümde yaşadığım şok beni olduğum yere mıhlıyor.

"Dostum, bu çok ateşli," diye bağırıyor içlerinden biri.

"Tabii ki öyle," diye onaylıyor birisi.

"Lütfen bana birinin bunu kaydettiğini söyle. Şaplak bankası için yeni malzemeye ihtiyacım var."

Ve bu da benim müdahale etmem için bir işaret.

Küçük kalabalığı iterek geçiyorum. "Kimse bir şey kaydetmiyor."

Ben onları ayırırken içlerinden biri, "Şişman bir kızın nefret edip her şeyi mahvetmesine izin verin," diye bağırıyor.

Dangalak.

"Gidelim," diyorum Bianca'ya. "Bir gece için gereğinden fazla içtin."

"Sarhoş değilim," diyor bir tavırla. "Ama ilginiz için teşekkürler."

Bu çok garip.

Bianca kızlardan hoşlanıyorsa, bu bir şeydir, umarım aptal erkeklerden tepki almak için kızları öpmüyordur.

Ya da bir çocuğu kıskandırmak için.

Yine de beni . "Ben gidiyorum. Seni

bırakmamı ister misin?"

Başını sallar. "Hayır. Cole'dan bir tane alırım." Hayley'e bakar. "Bunu yukarı götürmek ister misin?"

Evet, *bu* da gitmem için bir işaret.

Bölüm 18

COLE

Sawyer bana sahte kız arkadaşım olmayı düşündüğünü söyleyeli neredeyse dokuz saat oldu.

Eminim şimdiye kadar kararını vermiştir.

Telefonuma bakıyorum, ona mesaj atıp atmamayı tartışıyorum.

Ciddiyim. Düşünecek ne var ki? O benim sırtımı kaşıyor, ben de onunkini. Bu mükemmel bir çözüm.

"Cole?" Jace düşüncelerimi bölerek araya giriyor. "Biraz yardım etsen." Yenmemiş çırpılmış yumurta tabağımdan başımı kaldırıyorum. "Ha?"

Şu anda Bianca'ya isyan yasasını okuyor. Sahte gıda zehirlenmesi ve Dylan'ın geceliğini çalmak arasında bir yerde uyum sağladım.

"Bianca'ya Dylan'ın ne kadar harika olduğunu söyle."

Omuz silkerek küçük kız kardeşime bakıyorum. "O iyi."

Yapabileceğimin en iyisi bu. Pek yakın değiliz ama onun Jace'i, Jace'in de onu çok sevdiğini biliyorum.

Bu benim için yeterli.

Jace ağzını açar ama Dylan'ı savunmak için gelen Oakley onu dehşete düşürür.

Jace sözünü kesmeden önce "Dylan bir bok-" demeye başladı.

"O beni mutlu ediyor, Bianca. Mutlu olmamı istemiyor musun?"

İfadesini soğukkanlılıkla koruyan Bianca, meyve tabağından bir elma koparıyor. "Emin misin? Çünkü şu anda pek mutlu görünmüyorsun."

Jace kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyor. "Mutlu değilim çünkü sürekli aramızı açmaya çalışıyorsun ve kız arkadaşıma bir şans vermiyorsun."

Bianca bunu bir dakika düşündükten sonra, "Sadece kız arkadaşın dev bir katil amcık olduğu için," diye cevap verir.

Evet. Bu cevabın geleceğini bir mil öteden görmüştüm. Bianca'nın Liam'ın ölümü için Dylan'ı suçlayacağından eminim.

İçimdeki meşhur bıçağın bükülme şeklini görmezden geliyorum.

Masadan kalkan Jace iç geçirir. "Durman gerek. Buna daha fazla katlanamam."

Kaşlarını çattı. "Eğer seni bu kadar strese sokuyorsa, muhtemelen ondan kurtulmalısın."

"Dylan'dan kurtulmayacağım-" Jace bağırmaya başlar, sonra Oakley devreye girer.

"Kes saçmalamayı, B." Portakal suyundan büyük bir yudum alıyor. "Dylan benim ailem ve burada oturup ona laf atıp durmana izin vermeyeceğim. Onunla bir sorunun varsa, benimle de bir sorunun var demektir." Gözlerini kısar. "Capice?"

Ona ters ters bakarak elmasından kocaman bir ısırık alıyor ve çiğniyor. "Vay canına, birileri dün gece için çok tuzlu."

Garip.

Oakley'nin çenesi titrer. "Bu açmak zorundaydın."

Jace bakar. "Dün gece ne oldu?" İkisi de ağızlarını

kapatır.

Er ya da geç bunu duyacak. İşte bir şey yok. "Bianca, Hayley ile

öpüştü."

"Hayley?" Şaşıran Jace, Oak'a döner. "*Eski kız arkadaşın* Hayley mi?"

Surat asar. "Evet."

Sonra Jace bana baktı. "Partide bir kızla öpüşmesine izin mi verdin?"

Açıkçası, bu kadar büyütülecek ne var anlamadım. Ben, kendi adıma, onun yeni keşfettiği lezbiyenliğinin büyük bir destekçisiyim.

Eğer Bianca eşcinselse, bu hiçbir erkekle takılmak istemeyeceği anlamına gelir... böylece ağabeyleri için daha az stres olur.

Ayrıca, benden ne yapmamı istiyor? Onu bodruma mı kilitleyeyim? İnsan ırkıyla herhangi bir temasta bulunmasını yasakladın mı?

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Bianca benden önce davranıyor.

"Cole'un savunmasına göre, bana hiçbir erkekle takılmamamı söyledi. Ama kızlar hakkında hiçbir şey söylemedi." Sırıtarak ekliyor, "Ayrıca, orada olduğu da söylenemez. Yeni kız arkadaşı Sawyer'la takılmakla meşguldü."

Bir kez daha düşündüm de, belki de onu bodruma kilitlemek o kadar da kötü bir fikir değildir. Orada karıştırabileceği daha az pislik olur.

Tam olarak ne dediğini anladığını söyleyebilirim çünkü alnındaki küçük damar ortaya çıkıyor. "Sawyer mı? Dylan'ın en iyi arkadaşı Sawyer mı?"

"Başka Sawyers tanıyor musun?"

"Sana ondan uzak durmanı
söylemiştim."

"Bana Bayan Bennett'le yatmamamı da söylemiştiniz ama o bana tarihten A verdi."

" anasını. Cortland'ın annesini mi becerdin?" Bianca haykırıyor.

İkimiz de onu görmezden geliyoruz.

"Bak," diye başlar Jace. "Dylan senin Sawyer'ın etrafında dolaşmanı
istemiyor.
Ona yaptıklarından sonra olmaz."

"Özür dilerim, son baktığımda ben büyük bir çocuktum ve Dylan benim adıma karar veremezdi."

"Evet," diye alkışlıyor Bianca.

Jace'in bakışları ona döner. "Yukarı çık."

"Her neyse." Bakışlarını Oakley'nin üzerinde sabitler. "Hayley'i arayıp takılmak isteyip istemediğini soracağım."

Oakley alçak bir hırlama sesi çıkararak uzaklaşıyor. Kız uzaklaştığında, "Hayley tatlı bir kız, Jace. Bu saçmalığa bir son vermelisin."

Doğruyu söylemek gerekirse, bu konuda neden tedirgin olduğunu anlıyorum. Hayley, Bianca'dan iki yaş büyük olabilir ama Bianca... *Bianca*.

Bianca canına tak edip yoluna devam etmeye karar verdiğinde işlerin pek de iyi gitmeyeceğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Nefes nefese kalan Jace bana işaret ediyor. "Evet, diğer yangını söndürdükten *sonra*."

"Sawyer'la bir yangın değil."

Bu lanet olası bir atom bombası. Pazartesi günü Cortland'ın salak kıçına atmak için sabırsızlanıyorum.

Jace eğlenmiş görünmüyor. "Sawyer'la çıkmanı istemiyorum. Kızı zaten yeterince incittin. Ondan uzak dur."

Oakley başını sallayarak onaylar. "O haklı. Kısa yığın havalıdır arkadaşlar. Onun kafasını sikmek havalı değil."

Onun kişisel güvenlik görevlileri olduklarını bilmiyordum. "Onun kafasını sikmeyeceğim."

"Doğru," diye alay ediyor Jace. "Sen -sadece amigo kızlarla ve mankenlerle çıkmış olan adam- Casey seni herkesin önünde terk ettikten hemen sonra Sawyer'a benzeyen bir kızla çıkıyorsun. Üzgünüm, küçük kardeşim. Bir saniye bile inanmadım."

Oakley, "Çok şüpheli," diye araya giriyor.

Teknik olarak Casey'*i* terk *ettim* ama bunu gündeme getirmiyorum çünkü bu onlara sadece daha fazla yem verir.

"Sawyer'ın görünüşünün nesi var?" Onun yerine ben karşı çıkıyorum.

Jace ağzını bir balık gibi açıp kapatarak, "Hiçbir şey.
O sadece..." Yardım için Oakley'e bakar.

"İtmek için her zamanki tipinden daha fazla yastığı var," diye bitiriyor Oak. "Ayrıca herkes Casey'nin ondan nefret ettiğini biliyor."

"Kesinlikle," diye haykırır Jace. "Öyleyse neden saçmalamayı kesip bana burada gerçekten neler olduğunu anlatmıyorsun?"

"Hiçbir şey olduğu yok," diye kestirip atıyorum, çünkü şu anda onlara gerçeği söylemeyeceğimden eminim. "Siz ahmakların aklına, belki de -sadece belki de- ondan gerçekten hoşlandığım hiç geldi mi?"

Oakley, "Ondan hoşlanıyor olsaydın, tüm okulun önünde ona şişman demez ve onunla takıldığını inkar etmezdin," diye yardımcı olmayan bir şekilde belirtiyor.

Oakley mantıklı konuşmaya başladığında başının belada
olduğunu anlarsın. Jace'in yüz hatları gerginleşir. "Bunu yapma
Cole."

Hayal kırıklığı göğsümde yükseliyor. "Ne yapacağım?
Hoşlandığım biriyle mi çıkayım?" "Casey'den intikam almak için
onu kullan."

"Onu kullanmıyorum."

Eğer sana izin verirlerse birini kullanmak değildir.

Sawyer izin vermedi...*henüz.*

Bölüm 19

Parmaklarım fildişi tuşlara basıyor, kiliseyi Joan Osborne'un "One of Us" şarkısının melodik akorlarıyla dolduruyor.

Etrafındaki bazı tartışmalara rağmen tüm zamanların en sevdiğim şarkılarından biridir.

Benim için bu sadece herkese nezaketle davranmayı hatırlatan bir şey. Aşk.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra bir nefes alıyorum ve açılış barları.

Gözlerimi kapatıyorum, müziğin ve derin sözlerin bir akıntı gibi içimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Nakarata geldiğimde -yüce felsefi soruyu soran nakarat- pedala basıyorum ve ayak parmaklarımın ucunda, kimse dinlemiyormuş gibi söylüyorum, çünkü kimse dinlemiyor.

"Ninen o şarkıyı çok severdi."

Büyükbabam hariç.

Daha iyi bilmeliydim. Adamı seviyorum ama yarı bakan, yarı ninja olduğuna ikna oldum.

Bankta ona yer açtım ve o da yanıma oturdu.

"Sesin bir melek gibi çıkıyor. Gelecek Pazar ayininde bu şarkıyı söylemelisin."

Son on yıldır bana bütün bir şarkıyı tek başıma söyletmeye çalışıyor ama ben her seferinde bahaneler uyduruyorum.

"Hayır. Bayan Feeble birkaç ay önce Andrew Amca'ya koronun bu şarkıyı söyleyip söyleyemeyeceğini sordu ama o şarkının kilise ayini için uygun olmadığını söyledi."

Teknik olarak emekli olan büyükbabam bazı konularda daha hoşgörülüyken, baş papaz olan amcam kitaba sıkı sıkıya bağlı ve kendi deyimiyle *yeni çağ* şeylerine son derece karşı.

Birbirlerinden daha farklı olamayacakları düşünüldüğünde bazen baba ve oğul olduklarına inanmak zor.

Dedi ki. "Saçmalık. Annesi her zaman dinlerdi."

"Belki de bu yüzden sevmiyordur," diye öneriyorum. "Hatırlatma muhtemelen çok fazla acı veriyordur."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Evet, bunu görebiliyorum."

Ninem tanıdığım en iyi kadındı. Sadece şımarık, zeki ve empatik değil, aynı zamanda sıcak ve sevgi doluydu.

Ailemizi bir arada tutan tutkal.

Dört yıl önce meme kanserinden vefat ettiğinde, kalbimizin büyük bir parçasını da beraberinde götürdü.

Ailemiz o zamandan beri aynı değil.

Kaliforniya'ya taşınmanın herkes için yeni bir başlangıç olması gerekiyordu ama bu sadece bizi birbirimizden daha da uzaklaştırdı.

Annem kilisenin sekreteri ama amcamla pek anlaşamıyorlar, bu yüzden birbirlerinden uzak durmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Hayatının büyük bölümünde sevilen bir papaz olan büyükbabam, oğluna yardım etmek için buraya taşındı ama amcam ona ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapıyor ve onun katkılarından nefret ediyor.

Peki ya babam? İki yılı aşkın süredir kiliseye adımını atmadı.

Ailemiz kocaman bir karmaşa.

Catherine'in düğününün barışı yeniden sağlayacağını umuyorum ama şüphelerim var.

Neyse ki bu dram büyükbabamla olan ilişkimi mahvetmedi. Başımı omzuna yaslıyorum. "Onu özlüyorum."

Zaman her yarayı iyileştirir derler ama bazı yaralar çok derindir.

Düze

Onun ölümü, şükürler olsun ki kendimi ilk kez gerçekten kızgın

lt.

bulduğum andı, ile bazı rehberlik ve

Tanr

anlayış gelen benim

ım.

Büyükbaba, her şeyi bir perspektife oturtabildim ve inancımı yeniden buldum.

Bu onu kaybetmenin daha az acı verdiği anlamına gelmez.

"Biliyorum, hayatım. Ben de." vakit kaybetmeden, "Evde işler nasıl?" diye soruyor.

Annemle babamı kastettiğini biliyorum.

"Hemen hemen aynı."

Onaylamadığını mırıldanıyor. "Bu çok talihsiz bir durum." İç kolunu omuzlarıma doluyor. "Sadece dua etmeye devam et. Yollarını bulacaklardır."

"Bunun, Tanrı'nın onlara cevabı çoktan verdiği ama onların bunu görmezden gelmeyi seçtiği durumlardan biri olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Evet, olabilir." Bir iç çekiş daha. "Yine de yollarını ayırdıklarını görmekten nefret ediyorum. O çılgın çocuklar birbirlerini çok seviyorlardı."

Bu doğru.

Bir filmden fırlamış gibi, babam futbol takımına katılan kasabanın yeni çocuğuydu ve annem de güzel, popüler amigo kızdı.

Annemin anlattığına göre, kafeteryanın karşısında duran adama bir kez bakmış ve sanki aşk tanrısı ona bir ok fırlatmış. Hayatının geri kalanını birlikte geçireceği kişinin o olduğunu anında anlamış. Hatta eve döner dönmez büyükanneme bunu ilan etmiş ve düğünlerini planlamaya başlamasını söylemiş.

Ancak babamı ikna etmek biraz daha zaman aldı.

Ona göre, bu ekmek pişirmek gibiydi. Başlangıçta tavada hamurdan başka bir şey yoktu, ama ona karşı hisleri yavaş yavaş yükselmeye devam etti, ta ki... *bam*. Bir alarm zili çalmaya başladı. Ancak, tipik erkek modasıyla, neredeyse çok geç olana kadar onları görmezden gelmeye çalıştı.

Neyse ki aklı başına geldi ve somununu Richard Samson'la birlikte uzaklaşmadan önce kurtarmayı başardı.

Ondan sonra ayrılmaz oldular. Bezelye ve havuç gibi.

Annemle babam sadece lise aşkı değil, lise ruh ikiziydiler.

Hiçbirimiz aralarının nasıl bu kadar kötü olduğunu anlamıyoruz.

Öyle olduğunu bile sanmıyorum.

"Eskiden birbirleriyle tekrar konuşmaya başlamalarını dilerdim, ama şimdi konuştuklarına göre, konuşmamaya geri dönmelerini dilemeye başlıyorum."

Bu hafta aralarında durmaksızın didişmekten başka bir şey olmadı.

Elimi sıktı. "Senin için kolay olmamalı. Özellikle de Catherine gitmişken."

Yalan söylemiyor. Kız kardeşim uzakta olduğu için tüm enerjilerini bana harcıyorlar.

Annem kilomla ilgili yardımcı olmayan yorumlarıyla, babam ise burs alabilmem için okulda başarılı olmamı teşvik eden hüzünlü gözleriyle.

Bu çok büyük bir *baskı*.

Cole'un durumunu da listeye eklerseniz her an çıldırabilirim.

Bir cevap istediğini biliyorum ama hala karar vermedim.

Kalbim evet diyor ama beynim olmaz diyor ve ben hangisini dinleyeceğimi bilemiyorum.

Dönüp büyükbabama bakıyorum. "Senden bir konuda tavsiye isteyebilir miyim?"

"Duruma göre değişir." Gözlerinde mizahi bir parıltı var. "Bakanınızdan mı yoksa büyükbabanızdan mı tavsiye istiyorsunuz?"

İşte bu da onun en sevdiğim özelliği.

O bir Tanrı adamı, ama aynı zamanda insanlığıyla da temas halinde. Ona her zaman verdiğim cevabı veriyorum. "İkisi de."

"Tamam, küçük hanım. Duyalım bakalım." "Şey, bir çocuk var-"

"Bu hiç hoşuma gitmedi," diye mırıldanıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Öyle bir şey değil."

Tanrı'nın evinde yattığımın farkına varıyorum.

"Biraz öyle," diye düzeltiyorum. "Eskiden ona aşıktım, ta ki bana pek de hoş olmayan bir şey yapana kadar. O zamandan beri konuşmuyoruz ama şimdi yardımıma ihtiyacı var." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Mesele şu ki, dışarıdan kaba, bencil bir pislik, ama içeride... o... Bilmiyorum. Onun içinde iyilik var, büyükbaba. Bunu göstermekten hoşlanmıyor ve kendisi bile farkında olmayabilir... ama ben hissediyorum."

Cevap vermeden önce bir dakika düşünür. "Bu adam hakkında kararını çoktan vermişsin gibi görünüyor."

Artık kimsenin *dostum* terimini kullanmadığına dikkat çekmemeye çalışıyorum. "Sana bunu söyleten ne?"

"Olumlu bir şekilde bitirdiniz. Bir kişinin bir ifadeyi sonlandırma biçimine bakarak o kişi hakkında ne hissettiği hakkında çok şey söyleyebilirsiniz, özellikle de o kişi hakkında çelişkili hissediyorsa."

Hmm. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim ama mantıklı geliyor.

"Sence ona yardım etmeli miyim?"

Ellerini birbirine kavuşturmuş, düşünüyor. "Bir bakan olarak, Tanrı adına birbirimizi sevmemizin, kabul etmemizin ve birbirimize yardım etmemizin ne kadar önemli olduğunu hatırlatmam gerekiyor." Yüzünü buruşturdu. "Ama büyükbaban olarak, bence ona etlerini öpmesini ve yardımı başka yerde bulmasını söylemelisin, çünkü hiçbir çocuk torunumu incitmemeli."

Kollarımı ona doladım. Karar vermemde bana pek yardımcı olmadı ama yine de onu seviyorum.

"Negatifle bitirdin," diye takılıyorum ayrıldığımızda. O da başını sallıyor. "Elbette öyle."

Bölüm 20

"İyi misin?"

Oakley'nin sesi beni irkilterek uyandırıyor ve sıçrıyorum. "Ha? Yani, evet." Mutfak masasının üzerine salyamı akıtmadığımdan emin olduktan sonra onun için hazırladığım çalışma kâğıdını elime alıyorum. "Nerede kalmıştık?"

"Yarın için yeniden plan yapmak üzereydik. Sen biraz uyuduktan sonra."

"Fark etmez," diye mırıldanıyorum kendimi durduramadan.

Okul, iş, ev ödevleri, Oakley'e özel ders vermek, kilise işleri ve hala kabul makalemle uğraşmamak arasında boka batmış durumdayım.

Yüzünü buruşturdu. "Ne demek istiyorsun?" "Hiçbir şey."

İsteyeceğim son şey Oakley'i suçlu hissettirmek. Ona özel ders vermeyi teklif ettim ve vazgeçmeyeceğim. Bana ihtiyacı var.

Ve benim... Günde yaklaşık on saate ve bir aylık uykuya daha ihtiyacım var.

Tırnak etlerimi koparıyorum, ona sormam gerekip gerekmediğini düşünüyorum.

Bu konuda biraz araştırma yaptım ve Adderall insanların tedavi edici dozlarda kullanması için güvenli.

Kabul ediyorum, ben doktor değilim ama kız kardeşim neredeyse bir hemşire ve onu arayıp -arkadaşımı sorma bahanesiyle- haftada bir ya da daha fazla ders çalışmak için kullanmanın onları öldürüp öldürmeyeceğini sorduğumda, öldürmeyeceğini söyledi.

Tek sorun, kimden alacağımdan emin değilim. Luis birini tanıdığını söyledi ama o kişinin kim olduğunu bilmiyorum.

Herhangi biri olabilir ve bana potansiyel olarak herhangi bir şey satabilir. Bu konuda akıllı davranmak ve güvendiğim birinden almak istiyorum.

Oakley'nin şimdilik uyuşturucu sattığını düşünürsek... sormak için mükemmel bir kişi.

Kıpırdanarak yerimden kalktım ve onun misafirhanesinde dolaşmaya başladım. "Oakley?"

Kaşını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Senden bir iyilik isteyeceğim ama bunun aramızda kalacağına ve beni yargılamayacağına söz vermeni istiyorum."

Sandalyesinde geriye yaslanarak çenesini kaşıyor. "Uyuşturucu satan, üvey annesini beceren, kuzeniyle sevişen ve neredeyse..." Sesi kesiliyor ve başını sallıyor. "Bunun bir önemi yok. Söylemeye çalıştığım şey, yargılaması gereken son kişinin ben olduğum. Sırların benimle güvende, kısa yığın."

Öyle olacaklarını düşünmüştüm ama fazladan güvence almanın zararı olmaz. "Güzel."

Elindeki soda bardağını dudaklarına götürüyor. "Peki, iyilik nedir?" "Bana uyuşturucu bulabileceğini umuyordum."

Ağzından ve burnundan soda fışkırıyor.

"*Ne*?" diye öksürüyor.

Tezgâhtan bir rulo kâğıt havlu alıp ona uzatıyorum. "*Uyuşturucu* gibi değil. Adderall."

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "DEHB ilacı mı?" "Evet."

Masayı siliyor. "Neden?"

"Çalışmak için ihtiyacım var." Ona ders vermeyi bırakmamı önermeden önce ekliyorum: "Duke's Heart'a burslu girmeye çalışıyorum. Ama bunun için notlarımın ve kabul kompozisyonumun mükemmel olması gerekiyor. Sadece biraz daha desteğe ihtiyacım var."

Anlayışla başını sallar. "Loki'ye cephaneliğinde olup olmadığını soracağım.
Hafta sonuna kadar sana haber veririm."

Yüzüm düştü. Bugün Salı.

"Oh."

"Sorun nedir?"

"Bundan daha erken olmasının bir yolu var mı? Cuma gününe kadar kompozisyonumu teslim etmem gerekiyor."

"Gerçekten son dakikaya kadar beklememelisin."

Oakley ders verme Ben hakkında zaman YÖNETİM ve dönüyor doğru olmasaydı komik olurdu.

"Haklısın." Parasının az olduğunu hatırlayarak ekliyorum: "Acele etmen için sana biraz daha fazla ödeme yapabilirim."

Bir el sallıyor. "Hayır. Benden. Sen bana bedava ders verirken en azından bunu yapabilirim."

"Emin misin? Çünkü senin zulanı kanalizasyona attım ve-"

"Evet, biliyorum." Ayağa kalkıyor. "Yine de bunu iyi yaptığın için minnettarım. Loki kendini kaybedecekti."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "İyi yapmak mı? Ne demek istiyorsun?"

Sanki ona Noel Baba ve diş perisinin sadece gerçek değil aynı zamanda evli ve çocuklu olduklarını da söylemişim gibi bakıyor. "Birkaç gün önce kapıma içinde iki bin dolar olan bir zarf bıraktın."

Ne dedin? "Uh. Hayır,

söylemedim." "Uh. Evet,

söyledin."

Belli ki ilk seferinde beni duymamıştı. "Uh. Hayır, yapmadım."

"Uh. *Evet*, sen-"

"Etrafta iki binliğim varmış gibi mi görünüyorum, Oakley?"

"Hayır, ama..." Yüzünün rengi solar. "Kahretsin." Parmağını sallıyor. "Kimseye söylemeyeceğine *söz vermiştin*."

Ellerimi kaldırdım. "Ben yapmadım. Yemin ederim." İşte o zaman fark ettim. "Ama biri o gece otoparkta konuştuklarımıza kulak misafiri olmuştu, hatırladın mı? Seni önemseyen ve başına kötü bir şey gelmesini istemeyen biri."

Cole'un iyi bir insan olduğunu *biliyordum*.

Bir lanet daha mırıldanıyor. "Evet, Cole'un iki bin doları olması çok daha mantıklı." Bana baktı. "Alınma ama."

Kahretsin, gerçek bu. Cole dolu.

"Alınmadı."

Bir eliyle çenesini ovuyor. "Siktir." "Ne?"

"Sence Jace'e söyler mi?"

Gerçekten hiçbir fikrim yok. "Neden yapacağını anlamıyorum. Ona bir sebep vermediğiniz sürece."

"Evet, iyi bir noktaya değindin. Cole kimseyi ispiyonlayacak bir tip değil." İç çekiyor. "Yine de ona borcumu ödemeliyim." Ayağa kalkıyor. "Loki için fazladan bir ya da iki ay çalışmam gerekebilir."

İşte başlıyoruz. "Yemin etmiştin-"

Telefonu çalıyor ve ona bakıyor. "Bu düşünceni unutma. Buz adama yardım etmeliyim."

Sanırım bu uyuşturucuyla ilgili bir şeyin şifresi. "Loki?"

Buzdolabına doğru yürür ve dondurucuyu açar. "Hayır." Büyük bir torba buz çıkarır. "Hemen döneceğim."

Şimşekten daha hızlı, kaçıyor.

Mikrodalgasının üzerindeki saati fark ettiğimde donup kaldım.

"Kahretsin."

Bir süredir uyuyor olmalıyım çünkü on beş dakika içinde işte olmam gerekiyor.

"Her şey yolunda mı?" Oakley içeri döndüğünde sorar.

Aceleyle eşyalarımı toplayıp kitap çantama tıkıştırıyorum. "Gitmezsem işe geç kalacağım."

"Oh."

Sırt çantamı omzumda sallıyorum. "Cuma okuldan sonra senin için uygun mu?"

"Evet. Burada tekrar buluşmak ister misin?"

Tam evet diyecektim ki, öğrenci konseyi toplantım olduğunu ve ardından işte mesaiye kalacağımı hatırladım. "Öğrenci konseyi toplantımdan sonra kütüphanede buluşabilir miyiz? İşe gitmeden önce bir saat boş vaktim olacak. Benim buraya gelmem yerine orada buluşursak daha kolay olur."

Sigarasını dudaklarına götürüp . "Yakaladım seni, ." Ona el salladım ve kapıdan çıktım.

Yolda yürürken gözüme bir şey çarpıyor ve duraklıyorum.

Covington'ların arka bahçelerinde büyük, abartılı bir yer altı havuzu var.

Ancak, beni aşan nedenlerden dolayı, bir tür çocuk havuzuna benzeyen bir şeyin içine tıkıştırılmış altı ayak üç futbol oyuncusu var.

"Yanında bir de yetişkin versiyonu olduğunu biliyorsun, değil mi?" Onu geçerken bahsettim.

Cole'un çocuk havuzunun buzlu suyla dolu olduğunu ve titrediğini ancak zaman fark ediyorum.

"Kutsal Cheezits. Neyin var senin? Delirdin mi sen?" Geri çekilip eline uzanıyorum ama reddediyor.

"Bunu her antrenmandan sonra yapıyorum. Şişliği azaltmaya yardımcı oluyor," diyor gevrek dişlerinin arasından.

İrkildim. "Gerçekten o kadar acı çekiyor musun?"

Kaşları dans ediyor. "Evet dersem, daha iyi öpecek misin?"

Hayır, o konuya girmiyorum. "Banyonun geri kalanının tadını çıkar."

"Kız arkadaşımla flört etmezsem tuhaf görünecek, bu yüzden bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmanı öneririm, İncil Thumper."

İsa direksiyona geçsin.

"Özür dilerim, o kadar buz beynini mi dondurdu? Ne zaman senin kız arkadaşın olmayı kabul ettim?"

Omuz silkiyor. "Hayır demedin."

"Evet dediğimi de

hatırlamıyorum." Çenesi titriyor.

"Sen-"

Telefonumun çalma sesi onun sözünü kesti.

Ekranda patronumun adını gördüğümde lanet ediyorum.

Parmağımı kaldırarak onu susturuyorum. "Hey, Bay Gonzales. Ne var yok?" "Bugün erken gelmeni istiyorum."

Göz kırpıyorum. "Vardiyam on beş dakika içinde başlıyor."

"Biliyorum, ama seni erken çağırırsam bir kez olsun zamanında gelebileceğini düşündüm."

Her ne kadar kabul istemesem de, haklı olduğu bir nokta var. Son zamanlardaki sicilim pek parlak değil. Sadece geçen hafta işe iki kez geç kaldım.

"Ben şimdi gidiyorum. Yakında orada ol."

Ellerini çırptığını duydum. "Ándale, muchacha."

Sonra telefonu kapatıyor.

Çok mu kabasın?

Cole'un yanından geçip gidiyorum. "O benim patronumdu. Gitmem gerek."

Bölüm 21

Günlerimizi.

Gezegendeki herhangi bir kızın kabul etmesi dört saniyeden kısa sürecek bir kararı vermek için dört gün.

Ona karşı sabırlı olmaya çalıştım.

Okulda beni atlattığında ve görmezden geldiğinde kendimi kaybetmemeye çalıştım.

Ama Cortland'ın bugün öğle yemeğinde ona yaklaşıp biriyle görüşüp görüşmediğini sorduğunu ve onun da *hayır* dediğini gördüğümde... zamanı dolmuştu.

Sawyer Church benim kız arkadaşım... Hoşuna gitse de de. Top artık onun sahasında değil.

Bu benim lanet olası ellerimde.

İşte tam da bu yüzden onun evine gidiyorum. Beni tersleyemeyeceği bir yere.

Homurdanarak yolcu koltuğumdaki pembe şakayık buketini aldım.

Bianca'ya göre her kadın çiçekleri sever ve bunlar da sağlam bir seçim.

Tek bildiğim çalışsalar iyi olur.

Yürüyüş yoluna çıkarken gerginim, ki bu benim yapacağım bir şey değil.

Kırmızı tuğlalı ev neredeyse acınacak kadar küçük ve umutsuzca bir güç yıkamaya ve profesyonel çevre düzenlemesine ihtiyaç duyuyor, ancak tüm bunları göz ardı ederseniz, o kadar da kötü değil.

Ön kapıya ulaştığımda zil arıyorum ama yok. "Kimin kapısı yok ki?"

Ön kapı açılıyor ve beni uzun boylu, şişman, tuzlu biberli saçları ve sakalı olan bir adam karşılıyor.

Beni gördüğüne pek sevinmemiş gibi görünüyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Onun tınısı Sawyer'ınkinden daha kalın. Ve onun kadar seksi değil. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için boğazımı temizliyorum.

İçimden bir ses, yakında *bana* baba demeye başlayacak olan kızını çok iyi becerme niyetinde olduğumu ona bildirmemden hoşlanmayacağını söylüyor.

Onun yerine elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Kızınız evde mi?"

Aptalca bir soru. Sawyer'ın minibüsü garaj yolunda.

Elimi o kadar sert sıkıyor ki antrenmanın bugünlük bittiğine şükrediyorum. "Hangisi?"

Sanki bir tür testmiş gibi söylüyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, Sawyer'ın bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. *İlginç*. "Sawye-"

"Dan, doo-oh'da kim var?"

Beni görünce kadının kaşları havaya kalktı.

Onun da bir tınısı var. "Merhaba. ?"

Annesi, muhtemelen olduğundan biraz daha genç görünen, ancak göründüğünü sandığı kadar *da* genç olmayan, ince, çekici bir esmer.

Sawyer'ın annesiyle paylaştığı tek fiziksel özellik mükemmel beyaz dişleri ve uzun siyah saçlarıdır.

"Sawyer'ı görmeye geldi," diye onu aydınlatıyor.

Şaşkınlık yüz hatlarını çiziyor. "Sawyer?" Elimdeki çiçekleri fark etti. "Oh. Çiçek mi satıyorsun-"

"Kim beni görmeye gelmiş?"

Saatin kızı hayalet görmüş gibi görünüyor.

Annesi, "Sawyer Grace, yanında diline dikkat et," diye azarlıyor.

Sırıtıyorum. "Sawyer Grace, ha? Güzel bir isim."

Bana attığı bakış ölüleri diriltip tekrar öldürebilir. "Burada ne işin var Covington?"

"Bana ailenle tanışmam gerektiğini söylemiştin." Göz kırpıyor. "Hem de nasıl-"

"Sawyer," diye annesi ikinci kez azarlıyor.

"Özür dilerim anne." Bana yumruk atmak istediğini söyleyebilirim ama yapamaz çünkü ailesi bunu hoş karşılamaz.

Annesi onaylardı. Babası kesinlikle onaylayacak gibi görünüyor.

"Tanrım, hepimizi merakta bırakma," diye haykırıyor annesi. "Kim bu genç adam?"

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "O-"

"Ben onun erkek arkadaşıyım."

Bölüm 22

Orospu çocuğu.

Evime habersiz gelmekle kalmayıp aileme erkek arkadaşım olduğunu söylediği için çok cesur.

Anlaşılacağı üzere, ebeveynler şaşkınlık içindedir.

"Erkek arkadaş mı?" diye bağırıyor babam. "Erkek arkadaşın olduğunu hiç söylememiştin."

Çünkü ben bilmiyorum.

Eğer öyle olduğunu söylersem, babam tüfeğini alabilir.

Bu kesinlikle Cole'dan kurtulmanın bir yolu olurdu.

"Sakin ol Dan." Annem hayatında duyduğu en gülünç şeymiş gibi kıkırdıyor. "Sawyer'la çıkmadığına eminim."

Cole gibi yakışıklı birinin erkek arkadaşım inanmaması canımı yakıyor ama bu beni şaşırtmıyor.

Cole'un ona attığı bakışa ne anlam vereceğimi bilemiyorum. "Aslında, hanımefendi. Öyleyim."

Annem konuşmadan önce ağzını birkaç kez açıp kapatıyor. "Ah." Kendini tutup gülümsemeye zorluyor. "Hiçbir fikrim yoktu. Ama lütfen, içeri gelin."

Lanet olsun. Onlar soru sormaya başlamadan önce ondan kurtulmalıyım. "Yapamaz," diye mırıldandım. "Buraya sadece bir şeyler bırakmak için geliyordu-"

"Çiçekler." Cole buranın sahibiymiş gibi içeri girerken şakayıkları işaret ediyor. "İşte."

Aptal şakayıkları kabul etmek için elimi uzattığımda ve onları anneme verdiğinde yüzündeki bok yiyen sırıtışı silmek istiyorum.

"Sawyer bana çiçekleri ne kadar çok sevdiğini söyledi. Umarım bunlar iyidir." Ne.. Ne. Gerçek. Sikeyim.

Doğruyu söylemek gerekirse, annem çiçekleri çok sever, ama o bunu bilmiyor.

Bu.

Kendimi çimdikliyorum çünkü alternatif bir dünyaya çekilmiş olmalıyım. Evren.

Cole Covington'ın annem için çiçeklerle evime davetsiz geldiği ve kız arkadaşı olduğumu ilan ettiği bir evren.

Ancak o zaman tüm bunların benim yüzümden olduğunu anladım.

Cole'a benimle çıkması için ailemle tanışması gerektiğini söylediğimde, kafasını karıştırıyordum çünkü çıldırmasını görmek istiyordum.

Beni ciddiye almasını *hiç* beklemiyordum.

Annem saçlarını kabartır. "Aman Tanrım. Bunlar çok güzel. Ne kadar düşüncelisin."

"Evet. Çok düşünceli." Elimi göğsüne koyuyorum -ne kadar sert olduğuna aldırmadan- ve itmeye başlıyorum. "Şimdi düşünceli halini arabana geri götür ve git."

"Sawyer Grace," diye bağırıyor annem. "Seni terbiyeli yetiştirmemişiz gibi davranmayı bıraksan iyi edersin, genç bayan."

Hayatımı sikeyim. Bu, bana ikinci kez ortanca isim takışı.

Onu.

"Biz de tam akşam yemeği için oturmak üzereydik," diyor Cole'a. "Sen İstersen bize katılabilirsin."

Cehennem gibi. "Hayır-"

"Çok isterim," diye araya

giriyor Cole. Tabii ki isterdi.

Çünkü inatçı pislik kendi bildiğini okumakta kararlıdır.

Mutfak masasına doğru yürürken babamın onu ölçüp biçtiğini anlayabiliyorum.

Cole'un hayranı olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yok; özellikle de Cole masanın başındaki yerini alma hatasını yaptığında.

Salak.

Babam boğazını temizliyor. Yüksek sesle. "Yemek sırasında benim koltuk ısıtıcım olmayı mı planlıyorsun?"

Neyse ki Cole ipucunu anlıyor ve hemen karşımdaki koltuğa geçiyor.

Annem yemekleri masaya getirirken üçümüz garip bir sessizlik içinde oturuyoruz.

Normalde yardım ederdim ama kurcalamaya başlamasını istemiyorum.

Ayrıca, Cole'u yakından izlemem gerekiyor, kendisi çok memnun görünüyor.

Kendini beğenmiş piç.

Annem bize katılınca rahatladım. Herkes karnını doyururken konuşmak zor olacak.

Cole'un tabağına yemek yığmasını izlerken sinirlerim tepeme çıkıyor. Geldiğim yerden utanmıyorum ama emrinde hizmetçileri ve özel aşçıları olan biriyle yemek yemek sinir bozucu.

Annem harika bir aşçıdır, ama her gece altın tepside kendisine sunulan filet mignon varken onun rosto ve patates püresinden etkilenmeyecektir.

Aynısı benim için de söylenebilir. Herkes istediği kızı elde edebilecekken neden beni seçtiğini merak edecek.

Belli ki *Colton* planını iyi düşünmemiş.

Sahte kız arkadaşı olma teklifini reddetmem için bir sebep daha.

Sepetten bir rulo aldım. Fırından yeni çıktıkları için sıcak ve ekstra lezzetliler.

Annem boğazını temizliyor. "Bunu yemek istediğine emin misin?"

Yanaklarım utançtan kızarıyor. Yalnızken beni eleştirmesi yeterince kötü, ama bunu *Cole'*un önünde yapması daha da kötü.

Bir obruk açılıp beni yutsun diye sessizce dua ediyorum ama ne yazık ki öyle olmuyor.

Üst kattaki büyük adamın gereken daha önemli şeyler olmalı.

Ruloyu sepete geri bırakıyorum. "Evet, haklısın."

"Kaba olmak istemem ama neden onu yemesin ki?" Cole soruyor.

Oh, hayır.

Şaşkınlık annemin yüz hatlarını aydınlatıyor ama hemen gülüp geçiyor. "Çünkü karbonhidrat şeytandır." Burnunu kırıştırarak ekliyor: "Bu bir kız meselesi, sen anlamazsın."

"Aslında," diye karşı çıkıyor Cole. "Bir futbolcu olarak beslenme hakkında çok şey biliyorum ve karbonhidratlar enerji için gereklidir. Eminim Sawyer'ın programının ne kadar yoğun olduğunun farkındasınızdır. Eğer karbonhidrat yemeyi bırakırsa, yorgun ve daha az üretken olacaktır. Annesi olarak bunun olmasını istemeyeceğinizi biliyorum çünkü onun için en iyisini istiyorsunuz." Suratını buruşturarak kendi ekmeğinden kocaman bir ısırık aldı. "Öyle değil mi?"

Neredeyse rostomda boğulacaktım.

Ona benden uzak durmasını söyleyen tek kişi babamdı ve bunu en son yaptığında neredeyse bir iç savaşa neden oldu.

Annem sağlık sorunlarım olacağını ve kendimi yiyerek erken yaşta mezara gireceğimi söyleyip duruyordu, babam ise sadece büyük olduğumu bağırıp duruyordu-

ve *bebeklik yağlarım* yakında gidecek.

Son *derece aşağılayıcıydı*.

O kadar bunalmıştım ki yatak odamda sakladığım üç çikolatayı mideye indirdim.

Annem masa örtüsüne bakıyor. Utanıyor mu yoksa onu dışarı atma dürtüsüyle mi savaşıyor anlayamıyorum. "Elbette kızım için en iyisini istiyorum."

Kapıdan girdiğinden beri babamın Cole'a attığı sert bakış biraz yumuşuyor. "Eskiden biraz futbol oynamıştım."

Daha rahat nefes alıyorum. Futbol güvenli bir konu.

Cole'un gözleri 4 Temmuz'daki gibi parlıyor. "Öyle mi? Bu harika. Hangi pozisyonda oynadın?"

Biraz gülümsüyor. "Sol muhafız."

Cole masanın öbür ucuna uzanıp ona bir yumruk atıyor. "Saygı. Sizler sahada çok fazla ceza alıyorsunuz."

Babam başını sallar. "Aynen öyle." İri kahverengi gözlerinde yargılar dolaşıyor. "Eğer bir göz atmam gerekseydi, senin oyun kurucu olduğunu söylerdim."

Kibirli bir gülümseme yayılıyor. "O kadar belli,

ha?" "Evet."

Babamın ses tonundaki buz, bunu bir iltifat olarak söylemediğini açıkça ortaya koyuyor.

"Peki, nasıl tanıştınız?" Annem gerginliği bozmak için soruyor.

"Aynı okula gidiyoruz," diye hatırlatıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Bunu biliyorum Sawyer Grace. Demek istediğim, siz ikiniz nasıl çıkmaya başladınız? Ve nasıl oldu da daha önce bir erkek arkadaşın olduğundan hiç bahsetmedin?"

İşte başlıyoruz.

Bazı şeyleri kavuşturmanın zamanı geldi. "Biz-"

"Henüz resmileşmedi," diye araya giriyor Cole. "Sawyer kız arkadaşım olmayı kabul etmeden önce ailesiyle tanışmam konusunda ısrar etti."

Annem bana deliymişim gibi baktı. "Gerçekten mi?"

Babanın gözlerinin kenarları kırışıyor. "Kızlarımdan birinin hâlâ babasının ne düşündüğünü önemsediğini bilmek güzel."

Belli ki Catherine'in nişanlısının izin almak için anneme gitmesi ve onu tamamen dışarıda bırakması onu hâlâ incitiyor.

"Dan," diye dişlerini gıcırdatıyor annem. "Şimdi zamanı değil."

"Evet, evet," diye homurdanıyor.

Annem gözleri bana takılana kadar masanın etrafına bakınıyor. "Doğum günün yaklaşıyor. Yapmak istediğin özel bir şey var mı?"

Evet. Uyu.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu konuda pek düşünmedim. Ailemin süslü bir şey yapacak parası yok ve ben de yük olmak istemiyorum.

"Bilmiyorum. Burada küçük bir şeyler yapabileceğimizi umuyordum. Belki akşam yemeği ve pasta?"

Babamın yüzünde endişeli bir ifade belirir. "Emin misin? Bu büyük bir gün Sawyer. Sadece bir kez on sekiz yaşına giriyorsun."

"Eminim, baba."

"Tanrım, buna hâlâ inanamıyorum," diyor annem. "Seni hastaneden eve getirdiğimiz ve adın için kavga ettiğimiz günler daha dün gibi."

Evet, kesinlikle sohbetin konusunu değiştirmenin zamanı geldi.

"Eğlenirken zaman uçup gidiyor, değil mi? Her neyse-"

"Doğum günün ne zaman?" Cole araya girer.

Midem yere düşmeden önce o garip takla atma hareketini yapıyor.

Elimi umursamaz bir şekilde sallıyorum. "Önemli bir şey değil. Bunun için endişelenmeyin." "Tabii ki önemli," diye karşı çıkıyor babam.

"Ne oldu sana böyle, Sawyer?" diye annem. Oh, lanet olsun.

"Kasım'ın yedisi."

Bakışları termitin metali delip geçmesi gibi içimi yakıyor. "Harika bir gün." Bakışlarını kaydırarak muhteşem yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştiriyor. "Bugün benim de doğum günüm."

Hayır, *değil*.

Liam'ın ölümü onu seven herkes için acı verici olmalı... ama onun ölümü Cole'u silmedi.

Gerçek Cole.

Annemin yüzü aydınlandı. "Vay canına, şuna bakar mısın? İhtimaller nedir?"

Bir odada dört kişi varsa, yüzde birden daha az.

Ama bu insanlardan biri yalan söylüyor ve rol yapıyorsa? Yüzde yüz saçmalık.

"Düşünebiliyor musunuz?" diye mırıldanıyorum, ağzıma bir çatal dolusu patates atarken.

"Bunu kutlamak için ikiniz birlikte özel bir şey yapmalısınız."

Cole'un gülümsemesi daha da büyür. "Sanki beni okumuşsun gibi-"

"Yapamam." Rostoyu bıçaklıyorum. "Dylan'ın doğum günü benimkinden iki gün önce ve doğum günlerimizi birlikte kutlamak için çoktan plan yaptık."

Babam içkisinden bir yudum aldı. "O nasıl?" "İyi. İş ve üniversite ile meşgul."

Ve Jace.

"Üniversiteden bahsetmişken," diyor babam. "Duke's Heart için kompozisyonunu teslim ettin mi?"

başlamadım bile.

Teslim etmek için 12 saatten az zamanım var. Uçurumun kenarında yürümekten bahsediyoruz.

"Evet." Peçetemle ağzımı sildim. "Bu sabah erkenden." "Az kaldı, tatlım. Sence de öyle değil mi?"

"Evet, ama eminim her şey girecek."

Oakley'nin bugün bana verdiği Adderall'ı yemekten sonra alıp bu işi halletmeyi aklıma not ediyorum.

"Ee Cole," diye başlıyor annem. "Bize kendinden biraz daha bahset. Ailen ne iş yapıyor?"

Ona Cole'un ailesinin ne iş yaptığının Cole'un kişiliğiyle hiçbir ilgisi olmadığını hatırlatmak istiyorum ama artık çok geç.

"Babam Trust Pharmaceuticals'ın sahibi-" "*Trust* Pharmaceuticals, kıçımın kenarı," diye mırıldandı babam. "Dan," diye bağırıyor annem.

Cole ağzını siler. "Hayır, sorun değil. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de kocanız gibi şirket hakkında aynı şeyleri hissediyorum."

"Yine de faydalarından yararlanmana engel olmuyor, değil mi?" Babam eleştiriyor. "Son yirmi yıldır arabalar üzerinde çalışıyorum ve bir Ferrari üzerinde çalışma zevkine eriştiğimi söyleyemem."

Cole omurgasını düzeltir. "Bu durumda, bir ara LaFerrari'mi dükkânınıza getirmem gerekecek, böylece kaputu açabilirsiniz."

Babam çatalını tutarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Teklifiniz için minnettarım ama kan paranıza ya da sadakanıza ihtiyacım yok."

"Baba," diye . "Kaba davranıyorsun."

Burada Cole'un *bizi* yargılayacağından endişeleniyordum ama tam tersi oldu.

"Peki ya annen?" Annem gergin bir gülümsemeyle soruyor. "O ne iş yapıyor?"

"Pek bir şey yok," diye cevap veriyor Cole yüzünü asmadan. "O öldü." Babam içkisini yudumlarken boğuluyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Tanrım, bu korkunç. Çok üzgünüm-"

"Siz harika bir aşçısınız Bayan Church," diye araya giriyor Cole. "Bu uzun zamandır yediğim en güzel yemek."

Konuyu değiştirmesine hiç şaşırmadım.

Numara işe yarıyor, çünkü annem neredeyse parlıyor. "Teşekkür ederim. Ne zaman istersen akşam yemeğinde bize katılabilirsin."

Babam nefesinin altında ne dediğini anlayamadığım bir şeyler homurdanıyor.

Anne yükler daha fazla Yemek üzerine Cole'un Tabak. "Yap sen var hiç kardeşin var mı?"

Cole hemen ikinci yardıma dalıyor. "Bir ağabey ve kız kardeş."

İhmalin ağzından bu kadar kolay dökülmesi korkutucu. Sanki Liam'ı ikinci kez düşünmemiş gibi.

"Kardeşi Jace, Dylan'la çıkıyor," diyerek noktaları birleştiriyorum.

"Oh," diye haykırır annem. "Sanırım bu nasıl bir araya geldiğinizi açıklıyor."

Ona *birlikte* olmadığımızı söylemek için ağzımı açtım ama babam "Dylan'ın erkek arkadaşı senin kardeşin mi?" diye sordu.

"Evet." Cole ısırığın ortasında duraklar. "Anladığım kadarıyla onunla daha önce tanışmışsın?"

Başını salladı. "Dylan'a doğum günü için aldığı arabayı ikinci bir güvenlik kontrolü yaptırmak için dükkânıma getirdi." Yüzündeki ifadeye ne anlam vereceğimi bilemiyorum. "İyi çocuk. Çok da çalışkan."

Cole başını sallar. "Öyle."

"İkinizin kardeş olduğunu asla tahmin edemezdim. Çok... farklısınız."

Yüzünde bir acı parıltısı görüyorum. *Tanıdığım* bir *acı*.

"Kardeş olmaları aynı şekilde davranmaları gerektiği anlamına gelmiyor," diye haykırıyorum. "Örneğin Catherine ve beni ele alalım. Denesek daha farklı olamazdık."

O kadar farklıyız ki, insanlar açıkça evlatlık olup olmadığımı sordular ve ondan açıkça önümdeki *güzel, zayıf olan olarak bahsettiler*.

"Gerçek bu değil mi?" diye ağır bir iç çekişle onaylıyor annem.

Cole'un acısına son vermek isteyerek sandalyemi dışarı itiyorum. "Akşam yemeği harikaydı ama gereken bir sürü ödev var." Cole'a bakıyorum. "Hadi, seni kapıya kadar geçireyim."

"Emin misin-" diye söze başlıyor annem ama Cole ayağa kalkıyor. "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim. İkinizle de tanışmak güzeldi."

Annem masayı toplamaya başladı. "Her an geri gelebilirsin, duydun mu?"

Babam sessiz kalıyor.

Masadan kalktıktan sonra Cole, "Baban benden nefret ediyor," diye tıslıyor.

"Senden nefret etmiyor. Sadece bir çocuğun kapısına gelmesine, kızıyla çıktığını söylemesine, karısına çiçek ve sonra da kendisini yemeğe davet etmesine sinirlendi."

"Teknik olarak beni annen davet etti," diyor sırıtarak.

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Hayır demeliydin."

"Bu kabalık olurdu."

Cidden mi? "İnsanlara kaba davrandığın diğer tüm zamanların aksine mi?" "Bak, onlarla tanışmam gerektiğini söylemiştin." Eğilerek fısıldıyor, "Ve

Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdiğime göre, senin de kendi payına düşeni yerine getirme zamanın geldi."

Bugün olmaz, Şeytan.

"Anlaşmamız yoktu Cole. Sana bunu düşüneceğimi söylemiştim." Çenesi titriyor. "Bu neredeyse bir hafta önceydi."

"Haklısın ve sanırım sonunda kararımı verdim." Dudaklarında kendinden memnun bir sırıtış beliriyor. "Yapacağını biliyordum-"

"Hayır."

Gülümsemesi düşer. "Ne? Ne demek *hayır*?"

"Hayır, senin sahte kız arkadaşın olmayacağım." Ön kapıyı açtım. "Şimdi çık dışarı."

Göz kırpıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Yüzümü gösteriyorum. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Nefesini dışarı üflüyor. "Belli ki düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacın var. Yarın tekrar görüşelim."

Sanki İngilizce anlamıyor.

"Düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım yok-"

Parmağını dudaklarımın üzerine koyarak boşluğu kapatıyor. "Yarın konuşuruz, İncil Thumper."

Başımı salladım.

Onunla aynı fikirde olduğum için değil. Sadece gitmesini istiyorum ki Adderall alıp makalemi yazabileyim.

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama ben hemen araya giriyorum. "O ne anne?" Omzumun üzerinden sesleniyorum. "Yardıma ihtiyacın var.
bulaşıkları yıkar mısın?"

At kuyruğumu şakacı bir şekilde
çekiştiriyor. "Velet." Bununla birlikte,
kapıdan çıkıp gitti.

Bölüm 23

Arkamdan ön kapının açıldığını arabamdan iki adım uzaktaydım. "Bir dakika bekle, genç adam."

Beklediğim o boğucu güney tınısı yok.

Belki de buraya özür dilemek için gelmiştir. Adam yemekte tam bir pislikti. Açıkça gelip bana kızı için yeterince iyi olmadığımı söyleseydi ona daha çok saygı duyardım.

Aynı fikirde olan ilk kişi ben olurdum. Arkamı döndüm.

"Evet?"

Benim üniversite ceketimi tutuyor. "Bunu sandalyenin arkasında unutmuşsun."

Ondan alıyorum. "Teşekkürler."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bir dakikan var mı?"

Daha iyisini bilmeseydim, bir düello yapmak üzere olduğumuzu söylerdim.

Yaklaşan bu konuşma hakkında içimde oluşan kötü hislere rağmen kabul ediyorum. "Elbette."

Bölüm 24

"Bize bir Nisan şakası yapmadığına emin misin?" Merdivenlerden yukarı çıkarken annem soruyor.

"Kasım ayındayız," diye hatırlatıyorum ona.

"Bunu biliyorum. Sanırım sadece anlamaya çalışıyorum..." Sesi kesiliyor ama bu cümleyi bitirmesine gerek yok.

Cole neden benim gibi biriyle çıksın ki?

"Her erkeğin bir amigo kız ya da yarışma kraliçesi istemediği hiç aklına geldi mi?"

Kırgın bir şekilde elindeki bulaşık bezini sıkar. "Sadece kalbinin kırılmasını istemiyorum, hepsi bu. Cole gibi adamlar..." Sesi ikinci kez kesiliyor.

Benim gibi kızlar istiyorum.

"Yapacak ödevim var."

Ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Belki işin bittiğinde spor salonuna gidebilirsin."

Kadın beni 12 yaşımdan beri spor salonuna gitmem için zorluyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, onu yatıştırmak için yalan söylediğim ve McDonald's'a gittiğim zamanlar oluyor.

"Eğer çok yorgun olmazsam, ."

Yüzü aydınlandı. "Güzel." Bana verdiği gülümseme gerçek. "Belki bu çocukla çıkman seni doğru beslenmen ve daha fazla spor yapman için motive eder-"

"Durabilir misin, anne?"

Masumca omuz silkiyor. "Neyi keseyim?"

Bana yeterince iyi değilmişim gibi davranmayı. Onu görmezden gelerek merdivenleri koşarak çıktım.

"Affedersiniz. Sizinle konuşmam bitmemişti, genç bayan." "Özür dilerim. Sadece biraz *egzersiz* yapmak istedim."

"Sert olmaya çalışmıyorum, Sawyer Grace. Ama işin gerçeği şu ki -Güzel ve popüler erkekler kilolu kızlarla çıkmazlar. Sen

O daha iyi biriyle dolaşmadan önce kendine daha iyi bakmaya başlamalısın-"

Yatak odamın kapısının çarpma sesi cümlesinin geri kalanını bastırıyor.

Sırt çantamı karıştırırken bir su şişesiyle birlikte Adderall şişesini buluyorum ve ağzıma bir hap atıyorum.

İşte zaman duyuyorum.

"Senin gibi çocukların gerçekte neyin peşinde olduğunu biliyorum," diye bağırıyor babam.

Oh, lanet olsun.

Alçalarak açık pencereme yaklaşıyorum.

Cole, "Ben hiçbir şeyin peşinde değilim," diye savunuyor. "Kızınızla çıkmak istemek suç mu?"

"Hadi ama. Benim dün doğduğumu mu sanıyorsun?"

Cole bir şeyler söylemeye başladı ama babam sözünü kesti. "Buraya pahalı arabanla, üniversite ceketinle, çiçeklerinle ve ukala tavırlarınla geliyorsun ve herkesin seni avucunun içine almasını bekliyorsun. Karımı ve kızımı kandırmış olabilirsin." Göğsüne vuruyor. "Ama beni kandıramazsın. Senin gibi bir adam Sawyer gibi bir kızla ondan gerçekten hoşlandığı için çıkmaz."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Cole ısırır.

"Aptal numarası yapma. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun. Futbolcular güzel amigo kızların peşinden koşar... derslerine odaklanan ve içine kapanık zeki, *şişman* kızların değil." Parmağını havaya kaldırdı. "Kızımdan uzak dur."

Kalbim sıkışıyor. Bunu annemden beklerdim... ama babamdan?

Bana her zaman mükemmel ve güzel olduğumu söylerdi.

Gözlerim yaşardı. Eğer beni bu dünyada en çok sevmesi gereken adam gizlice beni sevilmeyecek kadar itici buluyorsa... evrenin geri kalanı benden tamamen tiksiniyor olmalı.

Tanrım, şişman kız olmaktan çok yoruldum. Ait değilmişim gibi hissetmekten çok yoruldum.

İnsanların bana baktıklarında sadece *tek bir şey* görmelerinden bıktım.

"Biliyor musun," diye dişlerini gıcırdatıyor Cole. "İnsanların Sawyer'ın benimle çıkması sanki onun hak etmediği bir ödülmüş gibi davranmalarından gerçekten sıkıldım, oysa tam tersi."

Geriye doğru yürüyerek arabasına yöneldi. "Haklısınız Bay Church. Sawyer daha önce söylediklerinizin hepsi ve daha fazlası... ama işte *tam da* bu yüzden onu bu kadar çok seviyorum. Herkesin aksine, olmadığı biri gibi davranmıyor." Gülüyor ama hiç espri yok. "Ne yazık ki sen ve karın dünyaya getirdiğiniz bu inanılmaz insanı olmadığı her şey yerine *olduğu* her şey için takdir edemiyorsunuz." Dili yanağını buluyor. "Şanslıyım ki benim böyle bir sorunum yok."

Babanın nutku tutuldu. Benim de öyle.

Arabasının kapısını açan Cole koltuğa kayar ve camını indirir. "Bu arada bilginiz olsun efendim. Hiç kimse -Tanrı bile- beni kızınızdan uzak tutamaz, bu yüzden bana alışmanızı öneririm."

Arabayı sürerken babamın yüzündeki şaşkın ifade asla unutamayacağım bir şey.

Cole Covington'ın beni savunmaya geleceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Hayır, yaptığı şey bundan daha fazlasıydı.

O beni görüyor. Kusurlarımı ve her şeyimi.

İki farklı dünyadan geliyoruz ve çoğu zaman anlaşamıyoruz bile, ama tek bir an için... beni hiç kimsenin algılayamadığı bir şekilde algılayabildi ve değer verdi.

Titreyen parmaklarımla cep telefonumu açtım.

Sawyer: Ben yaparım.

Gelen mesaj neredeyse anında.

Cole: Gerçekten mi?
Sawyer: Hayır. Sahte için, hatırladın mı?
Bu ani fikir değişikliği neden, Church?
Sawyer: Gerçekten önemli mi Covington?
Cole: Peki, bu şekilde koyduğunuzda. Hayır.

Bunu başka bir metin takip eder.

Bana yardım ettiğin için teşekkürler. TTYL.

Sanki ona çalışma notlarını ödünç vermişim gibi konuşuyor.

Sawyer: Bekle bir dakika.

Geçmişte ona karşı bir şeyler hissettiğim düşünülürse, sahte benim için potansiyel bir sorun teşkil edebileceğini söylemek yanlış olmaz.

Kendimi korumanın bir yolunu bulmalıyım.

Ne ?

Sawyer: Bence bazı temel kurallar koymalıyız.

Telefonumdaki noktaların bir görünüp bir kaybolmasını ve sonra tekrar ortaya çıkmasını izliyorum.

Cole: Ne tür temel kurallar?

Düşünürken, küçük tırnağımı çiğniyorum. Bu konuda akıllı davranmak istiyorum ama aynı zamanda makalemi de tamamlamam gerekiyor.

Sawyer: Henüz emin değilim. Yarın sabah 6:45'te okulun otoparkında buluşalım. O zamana kadar sözleşmeyi hazırlamış olurum.

Sözleşme mi?

Sawyer: Bu senin için bir sorun mu?

Hayır.

Bölüm 25

SAWYER

O kadar yorgunum ki arabamı park ederken neredeyse kaldırıma çarpacaktım.

İyi tarafından bakarsak, kompozisyonumu bitirdim ve dört saat önce teslim ettim. Adderall bir nimetti... küçük bir istisna dışında.

O kadar ki gözümü kırpmadım.

Şu ana kadar tabii ki. Şimdi bütün gün uyuyabilirim. Ne yazık ki, uyku iş sonrasına kadar beklemek zorunda.

Neredeyse on altı saat sonra.

Boş otoparka bakıyorum. Cole her an burada olabilir.

Strafor kahve fincanıma uzanıyorum ve çantamdaki Adderall şişesine bakarken birkaç yudum alıyorum.

Elimdeki yirmi taneyi acil durumlar için kullanmayı planlıyordum ama şimdi bir tane alırsam uyanık ve okula odaklanmış olacağım.

Ağzıma bir tane atıyorum ve kahvemden bir yudum daha alıyorum... tam o sırada Cole'un LaFerrari'si yanıma yanaşıyor.

İşaretsiz ilaç şişesini çantama koyuyorum ve içinde sözleşmelerin olduğu dosyamı çıkarıyorum.

Sonra minibüsümden inip ona doğru yürüdüm.

Her zamanki gibi lacivert ceketini çıkarmış ve beyaz düğmeli ceketinin kollarını kaslı kollarına doğru iterek büyük ellerini ve kalın damarlarını ortaya çıkarmış.

"Hey-"

Yüzümü asmadan dosyayı ona verdim. Okuyup şartları kabul ettikten sonra konuşabiliriz.

Bunu yapmanın en iyi yolu, bunu bir iş anlaşması gibi ele almaktır. Ve her iyi iş anlaşmasında her iki taraf da kazançlı çıkar.

Cole'un dün beni savunması beklenmedik ve harikaydı, ama o hâlâ çıkarcı bir pislik ve bunu kalbimin iyiliği için yaptığımı söylesem beni ezip geçerdi.

Bununla birlikte, eğer kurallar ve düzenlemeler varsa... bu, aramıza bazı sınırlar koymamıza yardımcı olacaktır.

Ve kalbimi koru.

"Ayrıldıktan sonra kilisene on bin dolar bağışlamamı mı istiyorsun?"

Omurgamı dikleştirerek ona ters ters bakıyorum. "Bu bir sorun mu?"

Onun parasını kendim için asla kabul etmem ama ihtiyacı olan insanlara vermesiyle ilgili bir sorunum yok.

Ayrıca, *kiliseye* bağışta bulunma fikrinin onun sinirlerini bozduğunu biliyorum... tıpkı benim onunla aylarca çıkma fikrimin benimkini bozduğu gibi.

Çenesi gergin, arabasına yaslanıyor. "Hayır. Nakit mi çek mi?"

"Çek iyi olacak." Kağıdımı kaldırıp tırnağımı siyah mürekkebin üzerinde gezdiriyorum. "Tüm kuralları okudun mu?"

"Henüz değil." Kendi kâğıdını tarıyor ve kaşlarını çatıyor. "Seni öpemez miyim?" Bana bakıyor. "Öpüşmezsek insanların çıktığımıza inanmasını nasıl bekliyorsun?"

Sanırım haklı. "Peki." Çantamdan siyah bir kalem çıkarıp onun ve benim sözleşmemde bir değişiklik yapıyorum. "Ama haftada üç öpücükle sınırlısın." Ona bakıyorum. "Dil yok."

Omuz silkerek okumaya devam eder. "Senin kaybın. Dilim harika şeyler yapabilir - bir dakika. Bir kilise seansına katılmamı mı istiyorsun?"

"Öyle yazmıyor." *Onun* aksine, ben asla bir başkasının inançlarına tecavüz etmem. "Gençlik grubu bir kilise ayini değildir. Ayrıca, senden sadece *bir kez* katılmanı istiyorum."

"Neden? Orayı yöneten İsa manyağı beni dönüştürmeye çalışsın diye mi? Hayır, teşekkürler."

"Burayı işleten kişi sizi dönüştürmeye çalışmayacak. Söz veriyorum."

Bana şüpheyle bakıyor. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü ben gençlik grubunu yöneten kişiyim. Ben ve başka bir kişi. İki haftada bir dönüşümlü olarak yapıyoruz."

"Neden bu şeye gitmemi istiyorsun?"

"Bunun inananları daha iyi takdir etmenize ve anlamanıza yardımcı olacağını umuyorum. Ne düşündüğünüzü biliyorum, ancak kiliseyle ilişkili çoğu insan insanların kapısında durup onları cehennem çukurlarına mahkum etmiyor. Aslında aramızdan birkaçı gerçekten çok iyi ve açık fikirli. Eğer bir şans verirseniz, hoşunuza gidebilir. Sosyalleşiyoruz ve sorunlarımız hakkında konuşuyoruz-"

Bir elini kaldırdı. "Evet, evet, evet. İncil'e övgüler düzen konuşmanı, Tanrı'nı gerçekten umursayan birine sakla.

Kurtarıcı." Parmağını kağıda saplar. "Bu şeye gideceğim, ama sadece bu sezonki futbol maçlarımın geri kalanına katılmayı kabul ediyorsun."

"Bu nasıl adil olabilir? Senden sadece *bir tanesine* katılmanı *istiyorum*-"

"Sezon neredeyse bitti. Şampiyonluk maçından önce sadece iki maçımız daha var."

Kendime hatırlatıyorum, *savaşlarını seç*. "Peki."

"Harika. Bu akşamki maçta sizi tribünde görmek için sabırsızlanıyorum."

Saçmalık. "Yapamam."

"Neden?"

"Çalışmak zorundayım."

Konuşmadan önce sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre beni değerlendiriyor. "Tamam. Ama bir sonraki için orada olduğundan emin ol." Gözleri tekrar kâğıda kayıyor. "Yukarıdaki taraf, ilişki süresince başka hiçbir kızla birlikte olmamayı kabul eder." Bir kaşını kaldırıyor. "Ciddi misin?"

Aman Tanrım. Bu kurala uyulacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre uyulmamış.

"Evet. Bu beni aptal gibi gösterecek." -Hava tırnak işareti yapıyorum - "Beni sağda solda aldatıyorsun. Eğer aletini pantolonunun içinde tutmayı kabul edemiyorsan-"

Boğuk bir kahkaha atarak sözümü kesti. "Şu an yüzünü görmelisin." Küçük bir sırıtış ağzını çiziyor. "*Başka* kızlarla takılmayacağım."

Birkaç araba park yerine giriyor.

"Harika. İmzalamadan önce sözleşmeye eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Bir adım daha yaklaşıyor. "Aklıma bir şey gelmiyor ama gelirse sana haber veririm, sonra ekleriz."

Bu bana pek uymuyor. Her şeyi bir çırpıda değiştirmeye başlamayı kabul edersem, artık sağlam bir çerçevemiz olmayacak.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu

sanmıyorum." "Neden?"

"Bir yapıya ihtiyacımız var."

Bakışları kararır. "Peki." Kalemi benden alıyor ve imzalıyor. "İşimiz bitti mi?"

Kalemimi ondan geri alıyorum ve otoparka birkaç araba daha girerken imzamı onunkinin yanına karalıyorum.

"Kayıtlarınız için fazladan bir kopya ister misiniz?"

"Hayır. Senden istediğim her iki sözleşmeyi de kimse görmeden minibüsüne kilitlemen."

Birileri çok huysuz.

İstemeyerek de olsa dediğini yapıyorum.

Arkamdan yaklaştığını hissettiğimde minibüsümün kapısını kapatıyordum.

"Dur bakalım, ," diyorum dönerken. "Ne yaptığını sanıyorsun ?"

Eli kalçamın etrafında kıvrılıyor ve beni doğru çekiyor. "Kız arkadaşıma günaydın diyorum."

"Oh." Yutkunuyorum. "Doğru."

"Sana her dokunduğumda suya düşmüş kedi yavrusu gibi davranmayı bırakmalısın." Ağzı boynumun kıvrımına kadar iniyor ve beni içine çekiyor. "Güzel kokuyorsun."

"Vanilyalı ve hindistan cevizli duş jelim."

Dilinin tüy gibi hafif hareketi tüylerimi diken diken ediyor. "Tadın daha da güzel."

Sertçe yutkunuyorum. "Biliyorsun, çiftlerin PDA'ya katılması zorunlu değil. Bunu yapmayan çiftlerden biri olabiliriz."

Dişleri hassas tenimi sıyırıyor. "*Bunu yapan* çiftlerden biri olmak istiyorum."

Etimi nazikçe emerken gözlerim kapanıyor, beni mahvediyor.

Boyun öpücükleri ve öpücüklerin yasak olduğuna dair bir madde eklemeliydim.

Sadece bakmak için iğrenç değiller... iyi hissettiriyorlar.

Çok iyi.

Ancak o zaman herkesin içeri girdiğini fark ediyorum... bize yanlış giden bir tür bilim deneyiymişiz gibi aval aval bakan küçük insan topluluğu hariç.

"Cole."

Daha fazla insan durup partiye katılıyor. *Harika*.

Muhtemelen hepsi hangi gezegene düştüklerini merak ediyorlardır, çünkü Cole'un okulun otoparkında bana saldırması buradaki besin zincirinin işleyişine *uymuyor*.

"İnsanlar bakmaya başlıyor," diye kulağına tıslıyorum. "O zaman onlara daha iyi bir gösteri sunmalıyız."

Omzuna bir tokat attım. "Derse gitmem gerek."

Ağzını özenle açıyor. "Seninle yürüyeceğim."

Başımı sallamaya başlıyorum ama grubun hâlâ bizi süzdüğünü fark ediyorum. "Gösteri bitti.
Burada görecek bir şey yok."

Birkaç kız kıs kıs gülüyor.

"Onları görmezden gel," diye fısıldıyor.

Cole için söylemesi kolay. ona yönelik değil.

Tam yürümeye başlayacaktım ki Casey ve ekibi yanımızdan geçip gitti.
"Kahretsin."

"Onlarla er ya da geç yüzleşmek zorunda
kalacağız." "Ben daha sonra diyorum."

İkimize de ikinci bir bakış atma zahmetine girmeden yanımızdan geçip gittiklerinde endişem azalıyor. "Gördüğünü sanmıyorum-"

Başını eğdiğinde kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Yarım yamalak saniyelerimin tadını çıkar, *domuz*."

Daha çok . Daha çok bakış.

Alnımda boncuk boncuk terler var. *Bunu yapamam*.

Cole gözlerini ona dikiyor. "Ne derler bilirsin... bir başyapıttan önce kaba bir taslak gelir."

Düşünüyormuş gibi yaparak parmağıyla dudaklarına dokunuyor. "Komik, çünkü senin için geldiğimi *hiç* hatırlamıyorum."

Birkaç kişinin nefesi kesildi.

"Burn," diye sesleniyor biri.

Midem sıkışıyor. Cole, bırakın Casey'i, hiç kimse tarafından alt edilecek biri değil.

Gamzeleri iyice ortaya çıkan Cole, "Ve hiç sikime taktığımı hatırlamıyorum." diyor.

Yüzündeki incinmiş ifade ve alt dudağının hafifçe titremesi olmasaydı, aralarındaki küçük hesaplaşmayı Casey kazanmış olacaktı.

Binaya doğru ilerlerken ekibi koruyucu bir koza gibi etrafını sarıyor.

"O pisliğe ihtiyacın yok." "O çok
şişman."

"Bu akşamki maçı es geçip Todd'u tekrar becermelisin." Bu Bianca'dan.

"O kadar alçaldı ki kızım."

Göğsümü kemiren o garip histen nefret ediyorum.

Bana olanın ben olduğumu söyleyen kişi. "Bu
kötü bir fikirdi."

"Neden?" Cole başparmağını arkasına doğru kaldırır. "*Casey* yüzünden mi?" Homurdanır. "Güven bana. O iyi. Eğer kaybediyorsa, onun yerine sempati oylarına razı olacaktır. Ayrıca, *beni* aldatan oydu, unuttun mu?"

"Evet. Ama senin aksine, onu ne zaman aldattığını da hatırlıyorum." Sırt çantamı omuzladım. "Bu konuda kendimi pek iyi hissetmiyorum Cole. Belli ki acı çekiyor."

"*Manipülasyon* yapıyor." Burnunun köprüsünü çimdikliyor. "Bu yüzden daha önce beni yemliyordu."

Ne demek istediğini anlamıyorum. "Seni yemlemek mi? Nasıl?"

"Hadi ama, İncil Thumper. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum." Yüz hatları gerginleşti. "Onu hiç boşaltmadığımla ilgili yorum yaptığında, orada durup herkese senin *önünde* onu ne kadar zorladığımı anlatmamı bekliyordu."

Eğer durum buysa, başarılı olmuş. Betimlemelerle içimin burkulmasından *nefret ediyorum*.

"Bu beni neden rahatsız etsin ki?" Yüksek sesle söyledim. "Sahte bir
randevumuz var." "Evet, ama *o* bunu bilmiyor."

"Doğru."

İki omzumu da kavrıyor. Aramızdaki boy farkını ortaya çıkaran bir hareket bu.

"Eğer bu iş yürüyecekse, onun aklına girmesine izin veremezsin. Yapmayacağına söz ver."

Tutabileceğimden emin olmadığım bir sözü asla vermem. "Elimden geleni yapacağım." Saatime baktım ve irkildim. "Derse geç kaldık."

Elini uzattı. "Hadi gidelim."

İsteksizce tuttum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Fısıldıyorum, çıkıntının altından geçerken duymadığımızdan emin oluyorum.

Onun kız arkadaşı olmayı kabul ettiğimden beri içimi kemiren bir şey bu.

"Ateş et."

"Cortland iddiayı kazanırsa, arabanı alacak, değil mi?"

"O kazanmıyor," diye Cole.
"Peki, tamam. Peki kazandığında ne alacaksın?"
Gözlerinde kibirli bir parıltı var. "Kirazını patlatmak için."

Bölüm 26

Ders başladığından beri telefonum onuncu kez cebimde çalıyor.

Kendi kendime kıkırdıyorum. Sawyer'ın beşinci aşama bir yapışkan olduğunu hiç düşünmemiştim.

Sawyer: Seks yapmıyoruz.

Cevap düğmesine basarak yanıtımı yazıyorum.

Biliyorum. Okul tam bir engelleyici. Günün geri kalanını kesip evime dönmeliyiz.

Gönder tuşuna bastığımda dudaklarım seğiriyor. Eğer külotu daha önce bir demet halinde değilse, kesinlikle şimdi olacaklar.

Lanet olsun. Kötü kelime seçimi. Sawyer'ın külotunu düşünmek bile bana semi veriyor.

Acaba dantelli ve transparan mı? *Yok* canım. Onu tanıyorum, muhtemelen düz pamukludurlar.

Masum ve saf...tıpkı onun küçük amcığı gibi.

Sawyer: Sen aklını mı kaçırdın? Asla seks yapmayacağız. Ne bugün, ne yarın. Asla. Anladın mı?

Kendi kendime gülümseyerek kalemimin ucunu çiğniyorum.

Cole: Eğer benimle yatmama konusunda bu kadar kararlıysan, bunu kontrata yazmalıydın.

Ama yapmadı.

Yaklaşan bekaretini bozma olayından hiç bahsedilmedi.

Bunu saf olmasına ve tam boyutunu bilmemesine bağlardım ama Bianca, Sawyer'ın soyunma odasında saklandığını ağzından kaçırdı.

Her şeyi duydu.

Yine de o sözleşmede seksin söz konusu olmadığı .

Aslında, sözleşmesinde açıkça belirtildiği gibi, *başka biriyle* takılamam. Kızlar.

İlginç bir kelime seçimi. Freudyen bir hata.

Sawyer: Bunu sözleşmeye koymadım çünkü bunun hak olduğunu düşünmüştüm.
Cole: Sana bir şey vereceğim, tamam. Bebeğim.
Sawyer: Öncelikle bana asla bebeğim deme. İkincisi, bana istemediğim hiçbir şeyi vermeyeceksin.

Oh, isteyecektir.

Sawyer: Ve açıklığa kavuşturalım, kastettiğim şey senin sikin.

Farklı bir yaklaşım deniyorum.

Peki ya parmaklarım?
Ya da dilimi.
Cole: Onları her zaman aynı anda da kullanabilirim. bakarsanız, bu benim uzmanlık alanım.
Sawyer: Ben iyiyim, şampiyon. Teşekkürler.

Tanrım. Düşündüğümden daha çetin cevizmiş.
Bombayı atma zamanı.

Cole: Bak, verici bir kızı takdir ederim, ama önümüzdeki altı ay boyunca bana oral seks yapmanı ve bu iyiliğe asla karşılık vermemeni doğru bulmam.

Cevap vermesi tam on dakika sürüyor.

Sawyer: Pardon?
Sözleşmemizde özellikle takılacağımız yazıyor. Ama seks, parmak vurma ve seni yemeğe götürme masadan kalkarsa geriye sadece oral seks kalır.
Sawyer: Tanrım, Covington. Bu ifadede o kadar çok yanlış var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Sonunda aynı sayfadayız.

Cole: Bu ikimiz yapar.
Sawyer: Kontratta sevişmemizle ilgili bir şey söylemedim. Okuma yazman yok mu senin? Eğer öyleyse, bunda utanılacak bir şey yok. Yardım edebilirim. Ben cahil değilim Church. Küçük kontratın özellikle başka kızlarla takılamayacağımı söylüyor.
Sawyer: Ne demek istiyorsun?
İma orada. "Başka kızlar" seninle gösteriyor.
Sawyer: Oakley'nin ot zulasını mı çaldın? gösterdiği tek şey, sikini cips paketi gibi dolaştıramayacağın, seni moron.

Aman Tanrım. Altı ay çok uzun bir süre.

Üzgünüm ama bu kabul edilemez.
Sawyer: Zor iş. Zaten kabul ettin.
Eğer sevişmezsek, bahsi kaybederim.
Sawyer: Benim sorunum değil. Senin sahte kız arkadaşın olmayı kabul ettim. Fahişen değil.
Benimle seks yapman seni fahişe yapmaz.
Sawyer: Haklısın.

Eureka. Tam zamanında geldi.

Sawyer: Bu beni aptal yapar.

Telefonumu cebime sokuyorum.
Bu iş daha bitmedi.
Sikim taşaklarına kadar içine girene ve Tanrı'sının ve Kurtarıcısı'nın adını haykırana kadar olmaz.

Bölüm 27

SAWYER

Öğrenci konseyi toplantısı olması gerekenden daha uzun sürdü, bu yüzden Oakley ile kütüphanede buluştuğumda zaten on dakika geç kalmıştım.

masaya ulaştığımda "Özür dilerim," diyorum.

Oakley not defterine bir şeyler karalamakla o kadar meşgul ki başını kaldırıp bakmıyor bile.

Eskiden tüm bu karalamalarının ne hakkında olduğunu merak ederdim, ama birkaç kez omzunun üzerinden baktıktan sonra, bunu anladığımdan eminim.

Matematik, biyoloji ya da tarihten anlamıyor olabilir ama kelimelerle arası kesinlikle iyi.

Özellikle de kafiye söz konusu olduğunda.

Onlardan *bar* olarak bahsediyor *ama* bu çocuk saf şiir yazıyor.

Ne yazık ki şiirlerini kimseye göstermeyi reddediyor... ben dahil.

Onu dürtüyorum. "Oakley."

Gözlerini kocaman açıp kulaklıklarını çıkardı. "Oh, kahretsin. Benim hatam."

Karşısına oturuyorum. "Onları okumama hiç izin verecek misin?"

Küçük not defterini cebine sokuyor. "Hayır." Merakla bana bakıyor. "Boyun kaç?"

Rastgele bir sorudan bahsediyoruz. "1.80den biraz fazla. Neden?"

Ayağa kalkıyor. "Bu kadar yeter. Hadi gidelim."

"Nerede?"

Beni kütüphaneden dışarı çıkardı. "Benim arabam."

Büyük mavi gözleri, koyu gür kaşları ve miğferin ortasından ayrılan beyaz tüylü Mohawk'ı olan karikatür gibi devasa kafayı gördüğümde şok beni olduğum yere mıhlıyor.

Oakley'nin okul maskotumuz *Izzy* ile ne yaptığını ve bilmek istediğimden de emin değilim.

Zaten notlarıyla başı dertte. İhtiyacı olan son şey hırsızlık yüzünden başının belaya girmesi.

Şakaklarımı ovuyorum. "Muhtemelen bunu sorduğuma pişman olacağım ama Izzy neden seninle birlikte?"

"O bana verildi." Kocaman kafasını bana doğru itti. "Ve şimdi onu sana veriyorum."

Şimdi ne diyeceksin? "Tanrım, teşekkürler ama onu istemiyorum."

Geri vermeye çalışıyorum ama reddediyor. "Hadi, Sawyer. Gerçekten yardımına ihtiyacım var."

Göz kırpıyorum. "Biraz daha spesifik olman gerekecek, Oak."

Kulağının dibindeki esrarı yakıyor. "Morgan'ın küçük kardeşi Scott, Izzy."

Yine de hiçbir şeyi açıklamıyor. "Ve?"

Esrarı dudaklarına götürüp içine çekiyor. "Ne yazık ki küçük dostumuz bu hafta mono hastalığına yakalandı ve sezonun geri kalanında çalışamayacak." Kaşlarını çatıyor. "Scott okulun onun yerine birini bulmasını istemiyor çünkü pozisyonunu kaybetmek istemiyor, bu yüzden Morgan bana önümüzdeki iki maç için görevi üstlenip üstlenemeyeceğimi sordu."

"Tamam, bu kostümün neden sende olduğunu açıklıyor." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Açıklamadığı şey ise neden *benim* yardımıma ihtiyacın olduğu."

"Morgan'ın kardeşi senden sadece birkaç santim daha uzun." Eliyle kendini işaret ediyor. "Ben 1.80'den uzunum, bu yüzden onun kostümü bana uymaz." Kalın bir duman bulutu üflüyor. "Ayrıca Cole onun maçlarını izlememin hâlâ yasak olduğunu söylüyor... özellikle de geçen yıl olanlardan sonra."

Aman Tanrım. Cole ve Oakley ile ilgili aptal batıl inancı çok saçma.

"Cole'un beyin sarsıntısı senin suçun değildi," diye hatırlatıyorum ona. "Tommy'nin hatasıydı."

"Bunu ben de biliyorum, o da biliyor ama hâlâ kötü şans getirdiğimi düşünüyor. Ve Şövalyeler yine yenilmediğine göre, onların dengesini bir şey yapmak istemiyorum."

"Eğer durum buysa, neden Morgan'a yapamayacağını söylemedin? Eminim başka birini bulabilirdi."

Bana aptalca bir sırıtış attı. "Diyelim ki bana ağzıyla çok *özel* bir hizmet sunmanın ortasında sordu... ne demek istediğimi anladın."

Sağır bir insanın bile onun ne demek istediğini anlayabileceğinden eminim.

Cigarasını kırpıyor. "Her neyse, yeni erkek arkadaşına ve takımına bir iyilik yapmalı ve bu akşamki maçta Izzy olmalısın."

Tanrı onu korusun. Zavallı çocuk kendini aptal gibi içmiş.

"Evet...hayır. Zor pas."

"Yapmalısın Sawyer. Şövalyelerin Izzy'ye *ihtiyacı var*."

"Benim sorunum değil." Koca kafayı arabasının üstüne koydum. "Senin olsun."

"ama. Önemli olmasaydı sormazdım, biliyorsun." Kaşları çatıldı. "Ayrıca, ikimiz de Cole'u önemsediğini biliyoruz, bu da futbolun onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğin anlamına geliyor. Şu anda Duke's Heart'ta açık olan oyun kurucu pozisyonu için o salak Todd'a karşı yarışıyor ve Knights şampiyonluğu kazanamazsa o pozisyonu alamayacağını düşünüyor."

Lanet olsun. Hiçbir fikrim yoktu.

"Bak, elimden gelse yardım ederdim ama yapamam. İşe gitmem gerekiyor-" Saatimi kontrol ediyorum. "Yirmi beş dakika. Maçın başlamasına daha iki saat var."

"Ara."

Başımı salladım. "Hayır. Patronum geç kaldığım için benimle uğraşıyor ve eğer ararsam beni kovacağından eminim."

"Sadece iyi bir mazeretin yoksa." Telefonumu işaret ediyor. "Ver onu bana. Ben yaparım."

"Ne yapmak?"

"Senin için hastayım."

Telefonumu onun ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Güven bana, ben profesyonel bir . Ben ." "Hayır."

Gözlerini devirerek kendi telefonunu çıkarır. "Cluck You, değil mi? Canım atıştırmak istediğinde orayı hızlı aramaya kaydediyorum."

Tabii ki öyle.

Telefonunu kulağına götürüyor. "Baban da komik konuşuyor mu?" "Ben komik konuşmuyorum, göt herif."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Boğazını temizler. "Hey, millet, ben Bay Church, yavrum Sawyer adına arıyorum. Acil bir durum var ve derhal yetkili kişiyle konuşmam gerekiyor."

Ağzım açık kaldı. Sadece güneyli aksanı denemesi berbat değil, sesi de aptal gibi çıkıyor.

"O da ne?" diye sorar. "Evet, tutacağım. Ama çabuk olsun, lanet olsun. İnek yine ahırdan çıkıyor."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"İneğimiz yok," diye tıslıyorum.

Telefonu eline aldı. "Artık biliyorsunuz. Merhaba Bay G. Ben Sawyer'ın babası. Bu gece işe gelemeyeceğini söylemek için arıyorum. Çiftliğimizde acil bir durum var."

Birinin ineği yoksa, muhtemelen bir çiftliği de olmadığını varsayabiliriz, ancak Oakley'nin hayali küçük dünyasında değil.

"Ne tür bir acil durum?" Oakley bana bakarak tekrarlıyor. "Bessie... o... vuruldu." Uzun bir duraklama oldu ve sonra.

"Bessie... bizim ineğimiz."

Oh, Tanrı aşkına.

Bunu kendim yapmadığım için ciddi pişmanlık duyuyorum.

"Evet. Bu öğleden sonra Sawyer'a saldırdıktan sonra yaşlı kızı uyutmak zorunda kaldık." Oakley bana gülümsüyor, kendinden oldukça memnun görünüyor. "Doktor biraz hırpalandığını söyledi ama yarına kadar tamamen iyileşeceğini umuyor." Sesi kasvetli bir ton alıyor. "Aynı şeyi zavallı Bessie için söyleyememek çok kötü."

Bay Gonzales'in bunları satın almasına imkan yok.

Oakley ciddiyetle başını sallar. "Başsağlığı dilekleriniz için minnettarım. Sawyer'a haber veririm. Kendinize iyi bakın, efendim." Cep telefonunun kırmızı düğmesine basıp omuz silkti. "Limon sıkar gibi kolay."

"İnek mi?" Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Ellerini kaldırdı. "Ne? Sen yok dedin, ben de ondan kurtuldum. Ayrıca, o ölü inek sana bir değil, *iki* gece izin kazandırdı. Yaşlı Bessie'nin trajik ölümüne çok sempati duydu."

Ona ters ters bakarak Izzy'yi işaret ediyorum. "Geri kalanı

nerede?" "Bagajda."

Adderall şişemi bulmak için çantamı karıştırırken bıkkınlık göğsüme tırmanıyor. "İçecek bir şeyiniz var mı?"

Oakley arabasından bir şişe su getiriyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim ama maçın başlamasına iki saat var." Su şişesini ondan alıp ağzıma bir hap atıyorum. "Yani ders çalışmak ve ödev yapmak için hâlâ bolca vaktimiz var."

Bölüm 28

Ben, yani Izzy, koridorda yürürken sinirlerim midemi kemiriyor.

Amigo kızlarla birlikte sahaya çıkmam gerekiyordu ama onlar soyunma odasında oldukları ve bu kıyafetin altında dokuzuncu sınıf öğrencisi olmamı bekledikleri için sahaya çıkmam yasak.

Köşeyi dönerken kimseye çarpmamayı umarak boynumu eğiyorum. Oakley'nin ölçüleri kesinlikle yanlıştı, çünkü bu aptal şeyin dışını görmek için yaklaşık beş santim kadar kısayım. Neyse ki Izzy'nin yüzüne yapışmış dişlek sırıtış örgü malzemeden yapılmış, bu yüzden onun içinden bakıyorum.

Scott, Oakley'e üniformalı olduğu sürece konuşmaması ya da kimliğini ele verecek herhangi bir şey yapmaması gerektiğini söyledi - ki bu benim için sorun değil çünkü bu okuldaki herkes zaten benimle yeterince dalga geçiyor.

Maçtan önce biraz zaman öldürmek için kütüphaneye girmek üzereydim ki derin bir ses adımı haykırdı.

Benim adım değil. *Izzy'nin*.

Gözlerimi kısarak sesin kime ait olduğunu görmek için elimden geleni yapıyorum ama dehşet içinde Knights forması giymiş bir grup adam görüyorum.

Saçmalık.

Geri ama artık çok geçti. Futbolcular hep bir ağızdan Izzy'nin adını tezahürat etmeye başladılar.

"Izzy, Izzy, Izzy!!"

Koşmaya başlamadan hemen önce.

Lanet olsun. Hayatım. Hayatım.

İki kalın kol belimi sararken ve yerden kaldırılırken sahte kafamı can havliyle tutuyorum.

Sesi Dwight'a çok benzeyen biri, "Vay be, evlat," diyor. "Spor salonuna mı gidiyorsun?"

Açıkça.

"Evet dostum," diye sesleniyor bir başkası Dwight'ın yanında dururken ve ben onun omuzlarına kurulurken. "O kazanımlar üzerinde çalışıyor."

"Bu gece Bears'ı ezmemizi izlemeye hazır mısın, Iz?" diye bağırıyor bir koridorda ilerlerken.

Lennox olduğuna eminim.

Okul ruhuyla dolu olmam gerektiğinden, uzanıp ona bir beşlik çakıyorum.

Bu sadece grubu daha da kızdırıyor ve beni tutan iki salak beni omuzlarında aşağı yukarı zıplatıyor.

"Izzy! Izzy!"

Yüce Tanrım, durdur şunu.

Erkeklerin soyunma odasının kapısından içeri dalarken boğazıma bir sinir iniltisi düğümleniyor.

Olmak istediğim son yer. Burada kötü şeyler olur. Cole

gibi.

Onu dolabının yanında gördüğümde beynim geçici olarak kontrolden çıkıyor.

Yuvarlak, kaslı kıçını sergileyen gümüş rengi dar pantolon giyiyor ve üst yarısı tamamen çıplak.

Birden taktığım sahte kafaya minnettar oluyorum çünkü onun karın kaslarıyla tamamlanmış zayıf, kesik gövdesini gördüğümde çenem açılıyor.

Ve onun keskin *V*'si.

Cennetteki sevgili Tanrım, onun V'si meleklerin şarkı şey. O kadar muhteşem ki ona bakmak neredeyse fiziksel olarak acı veriyor.

"İyi misin, Izzy?" diye sorar biri.

Izzy iyi... Sawyer, diğer taraftan.

Boku yedi.

"Izzy'yi yere bırak," diye bağırıyor Cole bir tişört giyip plastik kabuk görünümlü bir şeyin içine girerken. "Hazırlanma ve odaklanma zamanı."

Hepsi onun dediklerini yaptığında minnettar oluyorum... ta ki bazıları soyunmaya başlayana kadar.

Gözlerim penisle dolunca yanaklarım ısınıyor. Farklı

boyutlarda, farklı renklerde, farklı *şekillerde*.

Gerçek hayatta sadece bir tane görmüş bir kız için... bu çok

ezici. Ve hangi yöne baktığıma bağlı olarak *ezici*.

İyi tarafından bakarsak, Bianca'nın Lennox'la ilgili sorusuna resmi olarak cevap verebilirim.

Herif at gibi asılmış.

Şu anda çıplak olan diğer herkese kıyasla. *Özellikle Cortland.*

Bu kadar mutsuz olmasına şaşmamalı. Cole onun kalem gibi bir aleti olduğu konusunda haklıydı.

Gereğinden fazlasını gördükten sonra yavaşça soyunma odasından çıkıyorum.

Koridorda ilerlerken endişemi hafifletmek için temizleyici bir nefes alıyorum.

İşe yarıyor... ponponları görene kadar.

"Hey, Izzy!!" diye sesleniyor birkaç amigo kız.

Beni de omuzlarına almaya çalışmamaları için sessiz bir dua ediyorum, çünkü bunun sonu iyi *olmayacak*.

İçimdeki maskotu kanalize ederek, gruba hareketli bir el sallıyorum.

Bu da tabii ki onların bana doğru yürümesini sağlıyor.

"İyi misin, küçük adam?" diye soruyor biri -sanırım Caitlyn- dudak bükerek. "Morgan bize kendini iyi hissetmediğini söyledi."

Ona başımı sallıyorum çünkü yapabileceğim tek şey bu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver, tamam mı?" Bir baş sallama daha.

O ve başka bir kız koridorda koşuşturuyor. "Unutmayın. Casey herkesi beş dakika içinde orada istiyor."

Casey. Tam da emir almak istediğim kişi. Bu gecenin daha kötü olamayacağına eminim.

"Merak etme," diye fısıldıyor Morgan. "Maçtan sonra sana borçlu olduğum teşekkür seksini unutmadım."

Ne *oluyor* be?

Kıçımı çimdiklediğinde bir çığlığı bastırıyorum.

Beni *Oakley* sandığını hatırlayana kadar içimde bir tiksinti vardı. *Belli ki ölçüler konusunda da berbat*.

Beni tekrar çimdiklemeye kalkıyor ama ben ona parmağımı sallayarak yasak bölge olduğumu belirtiyorum.

Kıkırdayarak yaklaşıyor. "Zoru oynamana bayıldığımı biliyorsun bebeğim."

Oh, lanet olsun.

"İğrenç," diye hırlıyor Bianca. "Bu senin kardeşin değil mi?"

Morgan yanmış gibi geri sıçradı. "Sen kendi işine bak, sürtük." Saçlarını savurarak onun yanından geçip gider. "Günlerin sayılı,

ezik."

Gözden kaybolduğunda Bianca fısıldıyor, "Bunu sana söylediğim için üzgünüm Izzy, ama kız kardeşin tam bir amcık."

Ona bir başparmak veriyorum.

Oyunun ilk üç çeyreğinde olduğu gibi, hiçbir şey göremiyorum.

Görünüşe göre maskot, tüm eğlenceli şeyler sırasında amigo kızlarla birlikte saha kenarında takılıyor.

Diğer insanla birlikte.

İnsanlar Cole'u görmemi engelliyor.

Yine de herkesin onun için tezahürat yaptığını duyabiliyorum ve Knights'ın Bears'ın on altı sayı önünde olduğunu biliyorum. Maçın bitimine sadece iki dakika kaldığını düşünürsek bu harika bir şey.

Keşke onun gol attığını görebilseydim. Çünkü attığında?

Bu çok güzel bir şey.

O kadar hassas atıyor ki nefesim kesiliyor.

Kendine gel, Sawyer. Fangirl'lüğün ortaya çıkmaya başladı.

Yine de elimde değil, Cole saha dışında acımasız bir pislik.

Ancak sahadaki Cole o kadar yetenekli ve *akıllı* bir oyuncu ki onu fark etmemek mümkün değil.

Bunun için doğmuş.

Kalabalık alkışlar ve tribünlerdeki insanlar ayaklarını yere vurmaya başlar. "Şanslı Yedi!!"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. *Cole* bir *gol daha attı*.

İnsanlar bir aşağı bir yukarı zıplamaya başlıyor ve ben önümdeki ceset denizinin içinden onun parçalarını seçebiliyorum.

Nefesimi çalıyor. *Aydınlatıyor*,

aydınlatıyor... "Gidelim, Izzy," diye

bağırıyor Casey.

Ördeği sikeyim.

Cole'un maçın son golünü attığına eminim, bu da demek oluyor ki güvertedeyiz.

Tek sorun ne?

Izzy genellikle biz kazandıktan sonra dans eder... ve ben dans etmem... asla.

Oakley'i öldüreceğim.

Ponpon kızlar yerlerini alır ve küçük kalplerini sallayıp başlarlar.

Casey büyük taklasını atıyor -ki bunun etkileyici olduğunu ben bile kabul ediyorum- ve sonra onlara katılmam için işaret ediyor.

Burada bir şey yok.

Elimi başımın arkasına koyup kolumu uzatarak iyi olduğum tek dans hareketini yapmaya başlıyorum.

Fıskiye.

Herkesin yuhalamasını ve bir şeyler fırlatmasını bekliyordum ama sürpriz bir şekilde hepsi alkışladı. Hatta bazıları beni taklit etmeye başladı.

Izzy olmak sandığım kadar kötü değilmiş meğer, ama sahadan çıkıp tekrar Sawyer olmak için acele etmedim desem yalan olur.

Zil sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor ve başımı kaldırdığımda Lucky Seven'ın takım arkadaşları tarafından koşturulduğunu görüyorum.

Kaskı hâlâ takılı olduğu için yüzünü göremiyorum ama ondan yayılan enerjiyi hissedebiliyorum.

Bağımlılık yapıyor.

Yine de ona çok uzun süre bakıyor olmalıyım, çünkü Bianca yanıma sokuluyor ve fısıldıyor, "Kardeşime daha fazla bakarsan Casey zırhını test edecek, Şövalye."

Kahretsin.

Dönüp hemen amigo kızları sahadan çıkarken takip ediyorum. "Harikaydın Casey," diye cıvıldıyor Morgan.

Kıçını öp.

"Biliyorum." Casey saçlarını kabartıyor ve suratını asıyor. "Ama gerçekten 5 kilo vermem gerekiyor."

Ciddi misin? Kız kötü gününde iki beden oluyor.

Arkalarında Bianca'nın Caitlyn ve başka bir kızla göz devirdiğini görüyorum.

"Lütfen kızım," diyor Morgan ona. "Sen ."

"Biliyorum, ama Bears'ın baş amigosu daha zayıf ve takla atarken benden daha yükseğe çıkıyor." Çantasından bir pudra çıkarıyor. "Duke's Heart'ta amigo kız olmayı çok istiyorum ve takıma kabul ettikleri kişiler konusunda çok seçici davranıyorlar. Beş kilo vermek bana avantaj sağlayacaktır."

"Her zaman düşük karbonhidrat deneyebilirsin."

Casey arkadaşına çorbasına böcek kaçmış gibi bakar. "Ben zaten Carb, Morgan."

Bianca boğazını temizliyor. "Biliyorsun, babamın ilaç şirketi kısa süre önce sporcuların kısa sürede kilo vermesine yardımcı olması beklenen yeni bir protein barı geliştirdi. İstersen sana biraz getirmeye çalışabilirim ama seni uyarmalıyım, gerçekten çok güçlü ve henüz başlangıç aşamasında, yani henüz Gıda ve İlaç İdaresi tarafından onaylanmadı."

Casey olduğu yerde durur. "İşe yarıyor mu?"

Bianca başını sallıyor. "Bu hafta üç kilo verdim. Yine de insanı deli gibi azdırıyor."

Morgan burnunu kırıştırır. "İğrenç."

Bianca omuz silkiyor. "Dediğim gibi, bu şeyin şakası *yok.* Ayrıca, tüm kiloları bu şekilde . Bir yere gitmesi lazım, anlıyor musun?"

Casey bir an için bunu düşünür. "Sanırım denemekten zarar gelmez."

Morgan yüzünü buruşturdu. "Aptal olma, Casey. Bu küçük şeyden hiçbir şey almazdım-"

"O zaman almayacak olman iyi bir şey, değil mi?" Casey karşı çıkıyor. "Gerçeği söylemek gerekirse, muhtemelen almalısın. Kıçın gittikçe büyüyor."

Morgan'ın pek çok sorunu var ama kıçının büyüklüğü bunlardan biri değil.

"Oakley bugün kıçımın harika göründüğünü söyledi."

Casey tiksinti dolu bir ses çıkarır. "Lise son sınıfını tekrar eden keşi mi kastediyorsun?" Başını arkaya atar ve güler. "Lütfen. O moron, önemli birinin gerçekten önemsediği tutarlı bir düşünce ya da fikir oluşturmak bir yana, iki düzgün cümleyi bile zar zor bir araya getirebiliyor."

Arkadaşımı savunmak için ağzımı açtım... ama yapamayacağımı hatırladım.

Bianca Casey'ye şurup gibi tatlı bir gülümseme verir. "Kardeşimle birlikte eve gitmem gerekiyor ama istersen yarın sana biraz bar getirebilirim."

Casey başını sallar. "Evet, teşekkürler."

Bianca arkasını döndüğü anda gülümsemesi tehditkâr bir sırıtışa dönüşüyor.

Bu kız *kesinlikle* kazanında bir şeyler kaynatıyor.

Bölüm 29

Dylan, Jace'in doğum günü için aldığı yeni arabanın direksiyonunu sıkarak, "Onu geri vermek zor," diyor.

Elimi alnına koyuyorum. Zavallı kızın ateşi var ve hezeyan geçiriyor olmalı.

"İyi hissetmiyor olmalısın. Çünkü bu araba harika."

"Bu harika. *Çok* harika." Bana bakmak için başını çevirdiğinde gözlerinde panik dönüyor. "Bu çok fazla. Bunu kabul edemem."

Onunla tanıştığımdan beri bir arabası olmadığını ve Jace'in ona mükemmel bir doğum günü hediyesi almak için çok uğraştığını, bu yüzden onu geri almaya zorlarsa duygularını inciteceğini belirtmek istiyorum - ama her iyi en iyi arkadaş gibi, önce sorunun kökenini ele almaya karar veriyorum.

"Neden?" Aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Ondan ayrılmak mı istiyorsun?"

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Hayır. Tabii ki değil. Onu seviyorum." Gözlerini kapatıyor. "Hem de çok."

Bu durumda, onun bu geçici çılgınlığını düzeltmek kolay olacaktır. "O zaman sorun ne?"

"Bilmiyorum... Sanırım küçük bir parçam sürekli diğer ayakkabının düşmesini bekliyor." İnliyor. "Kulağa çok aptalca geliyor."

"En azından sen bunun farkındasın."

"Sadece aramızdaki ilişkinin artık *fazla* mükemmel olmasından korkuyorum." "İstediğin bu değil miydi?"

"Evet, ama şimdi ona sahip olduğum için kötü bir şey olacak ve her şeyi mahvedecek diye ödüm kopuyor."

Bu beni şaşırtmadı. Sekiz yaşındayken annenizi mutfakta ölü bulmak, babanız tarafından yeni bir aile için terk edilmek ve arkadaş olduğunuz bir çocuğun size gizli bir aşk beslediğini ve sizi ağabeyiyle takılırken yakaladığı gece kendini öldürdüğünü öğrenmek, herkesi sonsuza dek mutlu olma konusunda şüpheye düşürecektir.

Ancak, bunların hepsi *geçmişte* kaldı.

Çünkü o benim en iyi arkadaşım ve onu seviyorum, ona dürüstçe gerçeği söylüyorum. "Kendi dramanı yaratıyorsun."

Aşağılanmış görünüyor. "Bunu nasıl anladın?"

"Çünkü doğru giden her şeyin tadını çıkarmak yanlış gidebilecek her şeye odaklanıyorsunuz. Kelimenin tam anlamıyla havadan drama yaratıyorsunuz."

"Siktir." Yüzünü buruşturuyor. "Lanet olsun. Haklısın."

"Biliyorum." Başımı omzuna yasladım. "Sen iyi şeyleri hak ediyorsun Dylan. Ve o ayakkabı bir noktada düşecek olsa bile, ikimiz de biliyoruz ki sen ve Jace bunu atlatacaksınız."

"Biliyorum." İç çekiyor. "Tanrım, şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum." Elimi sıktı. "Beni ikna ettiğin için teşekkürler."

"En iyi arkadaşlar böyle yapar."

"En iyi arkadaşlardan bahsetmişken, bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Oh, kahretsin.

"Gibi mi?"

Koltuğunda kayarak bana sert bir bakış attı. "Cole Covington*'la çıktığın* gerçeğine ne dersin?"

İçime bir rahatlama geldi. Bir an için Oakley'nin ona Adderall'dan bahsettiğini düşündüm.

"Oh. Bu mu?" Elimi sallıyorum. "Güven bana, bir şey değil."

"Sana şişko diyen ve Casey'nin kaltak kıçıyla birlikte olabilmek için seninle birlikte olduğunu herkesin önünde reddeden bir pislikle çıkıyorsun ve bu bir *şey değil mi*?"

Şey, o söyleyince.

"Pardon, başka şekilde ifade edeyim, düşündüğünüz gibi değil. Biz gerçekten çıkmıyoruz. Bu sahte."

Kafası daha da karışmış görünüyor. "Neden Cole'la çıkıyormuş gibi yaptın ki?"

Derin bir nefes çekiyorum. "Çünkü Cole istediği her kızı elde edebileceğini söylüyordu ama takım arkadaşı Cortland elde edemeyeceğini söylüyordu. Olaylar birbirini izledi ve Cole, Cortland'ın benimle altı ay boyunca çıkacağına dair aptalca iddiasını kabul etti."

Bekâretimi alma kısmını atlıyorum çünkü zavallı Dylan kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyor.

"Bu da ne-" "Kulağa kötü geldiğini biliyorum."

"Hayır, *kötü* olan Cole'un seninle takılması ama insanlara takılmadığını söylemesi çünkü o yüzeysel bir pislik. *Bu iş* boka sardı Sawyer. Aptalca bir bahsi kazanmak için seni açıkça kullanıyor."

"Teknik olarak evet. Ama bana anlattı." Bunun ancak onunla gerçeği yüzleştirdikten sonra olduğundan bahsetmiyorum. "Yalan söyleyip beni karanlıkta bırakabilirdi ama yapmadı. Ayrıca, ben de onu kullanıyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Onu nasıl kullanıyorsun?"

"Eğer iddiayı kazanırsa -ki kazanacak çünkü ben de işin içindeyim- kiliseme on bin dolar bağışlamak zorunda." Omuz silkiyorum. "Bu gerçekten bir iş anlaşmasından başka bir şey değil."

Konuşmadan önce birkaç dakika bana bakıyor.

"Bir dakika önce bana en iyi arkadaş gerçeklik kontrolüyle vurdun ve bu iyiliğe karşılık vermenin doğru olduğunu hissediyorum." Alnı kırışıyor. "Bu *kötü* bir fikir. Bu konuda konuşmaktan nefret ettiğini biliyorum ve o kadar da ciddi değilmiş gibi davranacaksın ama ondan ne kadar hoşlandığını biliyorum Sawyer." Elleri yüzümü çerçeveliyor. "Seni ne kadar incittiğini de biliyorum. Ve sana ne kadar para teklif ettiği umurumda değil, ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Haklısın," diyorum ona. "Cole'dan hoşlandım ve o da beni incitti ama bu deneyim bana onun gerçekte nasıl biri olduğunu gösterdi. Artık bildiğime göre, bir daha kandırılmayacağım ve olanlar sadece iş. Ne daha fazlası ne de daha azı. Güven bana, Dylan. Ben zaten yanmışken elini sobanın üzerine koyacak türden bir kız değilim."

Yalancı, yalancı pantolonu yanıyor.

"Umarım öyledir, çünkü seni bir daha yakarsa... aletini kesip ona yedireceğim." Kaşlarını çatıyor. "Ve kan kaybından kurtulamama ihtimali çok yüksek, bu da şüphesiz Jace'in bana çok kızmasına neden olur, bu yüzden herkesin iyiliği için Cole'un işi berbat etmemesini umuyorum."

Gülerek alnımı onunkine yaslıyorum. "Sen delisin, bunu biliyor musun?"

"Sevdiğim insanlar söz konusu olduğunda mı? Evet, öyleyim." Bu da *onu* bu kadar çok sevmemin nedenlerinden sadece biri.

Oakley'ninkine çok benzeyen bir ses, "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum dostum ama sanırım kız arkadaşın seni Sawyer için terk edecek," diyor.

Başımızı çevirdiğimizde Dylan'ın ön camından bize bakan üç çift göz görüyoruz.

Delici yeşil gözleri bana kilitlendiğinde midem bulanıyor.

"Cole neden burada?" Dylan'a dönerek fısıldıyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Jace sadece Oakley'i alacağından bahsetti." Yüzünü buruşturuyor. "Ayrıca bugün Cole'un da doğum günü, yani-"

"Bugün onun doğum günü *değil*."

Gözleri büyüdü. "Bunu biliyor muydun?"

"Eğer , en azından gömleklerinizi kaldırıp bize biraz göğüs göğüse aksiyon yaşatabilir misiniz?" Cole bağırıyor. "Ne de olsa *bugün* benim doğum günüm."

Jace kafasının arkasına vurur.

Dylan ve ben birbirimizden uzaklaşarak ikimiz de onu tersledik.

"Buraya gelişiniz nasıldı?" Arabadan indiğimizde Jace soruyor. "Herhangi bir sorun çıktı mı?"

"Hayır." Dylan kollarını ona doluyor. "Mükemmeldi. Tıpkı senin gibi."

"Hayır, mükemmel olan bu kıç." Jace, ne demek istediğini kanıtlarcasına kızın kıçını avuçluyor. "Sen ve Sawyer dövme yaptırmaya hazır mısınız, yoksa ikiniz de benden kaçacak mısınız?"

"Kesinlikle korkmuyorum. Sawyer da öyle." Kucaklaşmalarını kesen Dylan bana bakıyor. "Öyle değil mi?"

Sistemimde dolaşan endişeye rağmen başımı sallıyorum.

Birkaç ay önce, yaklaşan doğum günlerimiz için eşleşen kelebek dövmeleri yaptırmaya karar verdik.

Dylan kendininkini Liam'ın anısına alıyor, ben de benimkini kelebekleri çok seven büyükannemin anısına alıyorum.

Ancak, şimdi gerçekten göre, ikinci kez düşünmeye başlıyorum.

"Dur bakalım. Küçük Bayan Bible Thumper dövme mi yaptırıyor?" Cole alaycı bir şekilde soluk soluğa kalır. "Tanrı'nın vücuduna bu şekilde saygısızlık etmene izin vermeyeceğinden emin misin?"

Ona ters ters baktım. "Cehenneme git, Covington."

Oakley bakıyor. "Vay be. Şimdiden cennette sorun mu çıktı?"

Yanağına hızlı bir merhaba öpücüğü konduruyorum. "Sahte bir randevumuz olduğunu bilmiyormuş gibi davranma."

Oakley somurtuyor. "Bu düğün olmayacak anlamına mı geliyor? Çünkü umutsuz nedime seksinin *harika* olduğunu duydum."

El ele dövme dükkanına doğru yürüyen Dylan ve Jace'i işaret ediyorum. "Yanlış ağaca havlıyorsun dostum. *Gerçek* çiftten bu konuda sana yardım etmesini istemeni öneririm."

Oakley elini ağzına götürerek peşlerinden gider. "Hey, siz iki aşk kuşu ne zaman evleniyorsunuz?"

Jace bembeyaz kesilir ve Dylan dehşetle bakar.

Ağzımdan bir kahkaha döküldü. *Oakley bir süre bekleyecek*.

Onlara yetişmek üzereydim ki Cole bileğimi tuttu. "Bir fikrim var. İnsanlara özel işlerimizi anlatmayı bırakmaya ne dersin?"

Neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İnsanlara sahte bir ilişki yaşadığımızı söylemeyi bırak, çünkü etrafta."

"Sakin ol. Ben *Oakley*."

"Evet, Oakley'nin de çenesi düşük. Ayrıca Casey'nin en yakın arkadaşı olan Morgan'la da takılıyor. Hata yapıp ona söylemesi an meselesi."

Nedense onun adını onun ağzından duymak içimde bir kıskançlık dalgası yaratıyor.

"Vay canına, eski sevgilini düşünmek için çok zaman harcıyorsun."

Bana sanki başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum, bir şey söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Bak, şu anda okul arazisinde değiliz ve Cortland'ın dövme dükkanında olduğundan şüpheliyim, bu yüzden günün geri kalanında birbirimizle... bilmiyorum... konuşmasak nasıl olur?"

Bölüm 30

Sawyer'ın Oakley'e gerçeği söylemesi beni rahatsız etmemeli.

Ama *öyle*.

Aynı şey benimle konuşmak istememesi için de geçerli.

Hatta kumda bir çizgi çizebildiği ve aramızdakileri bu kadar kolay ayırabildiği için mutlu olmalıyım, çünkü çoğu kız bunu yapamaz.

Yapışkan ve muhtaç olurlar.

Sürekli bir şeylerin ne olduğu ile ne olmasını *istediklerini* karıştırıyorlar. Ama Sawyer öyle değil.

Hayır, İncil Thumper'ım beni kutuma geri koymakta bir sorun görmüyor. "Cheerios'una kim sıçtı?" Jace soruyor.

Sorusunu geçiştirerek Sawyer ve Dylan'ın dükkândaki dövme sanatçılarından biriyle konuşmalarını izlemeye devam ediyorum. Benden sadece birkaç yaş büyük ama benim aksime her tarafı dövmelerle kaplı ve kulak memeleri -eğer öyle denebilirse- bazı kara deliklerin etrafına gerilmiş durumda.

Ama beni rahatsız eden onun görünüşü değil.

Sawyer'a ekstra özel ilgi gösteriyor.

Jace görüş alanımı takip ediyor. "Sana onunla çıkmanın kötü bir fikir olduğunu söylemiştim." "Biz çıkmıyoruz."

"Komik, çünkü son baktığımda birine kız arkadaşım demenin anlamı buydu."

"Bu sahte-"

"Hazır mısın dostum?" diye sesleniyor biri. Jace kapüşonunu çıkardı. "Tabii ki."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bugün de mürekkep yaptırıyorsun, bu da ne demek oluyor?"

Jace on altı yaşından beri dövme yaptırdığı için dövmeler konusunda yeni değil ama göğüs kafesinin altındaki yeni dövmeyi fark etmeden edemiyorum.

Daha yakından incelediğimde, bunun bir Jimmy Eat World şarkısının nakaratı olduğunu fark ettim.

Özellikle de kız arkadaşının en sevdiği.

"Aman Tanrım. Seni *damgalamasına* izin mi verdin?"

Jace önemli şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "O beni damgalamadı. *Ben* kendimi damgaladım." "Bu daha da kötü."

Taşaklı birinin desteğine ihtiyaç duyuyorum - çünkü kardeşimin artık taşakları yok - o anda tezgâhtaki kızla flört etmekte olan Oakley'e bakıyorum ve ona el sallıyorum.

Bana ulaştığı anda Jace'in yeni mürekkebini gösteriyorum. "Buna inanabiliyor musun?"

Oakley gözlerini kısar. "Ne oldu?"

"Dylan'ın en sevdiği şarkının sözleri."

Yüz hatlarında şaşkınlık beliriyor. "Oh. Bu... *ilginç*."

"Aradığın kelime aptalın önde gideni."

Jace büyük boy bir sandalyeye yaslanır. " bitirmedin mi?"

Beni bundan daha iyi tanıması gerekirdi. "Hayır." Elimi kaldırarak dövmeciyi durdurdum. "O kadar çabuk değil. Aptal kardeşimin kız arkadaşı için başka bir hanım evladı dövmesi yaptırmadığından emin olmam gerek."

Dylan koltuğuna yerleşirken, "Kapa *çeneni* Cole," diye homurdanıyor. "Bunu yapması gerçekten çok hoştu." Gözlerini kardeşime dikiyor. "İnanılmaz romantik ve seksi olduğundan bahsetmiyorum bile."

Öğürme sesi çıkarıyorum.

Sawyer onun yanındaki boş sandalyeye oturur. "Ona aldırmayın, sadece göğsünde kalp denen şey eksik."

Haksız değil.

Kardeşime dönerek, "Bugün ne yapacaksın?" diye sordum.

"Bir kelebek," diye mırıldanıyor.

Oakley ve ben bakıştık... sonra ikimiz de kahkahalarla gülmeye başladık.

Üzerinde kız sözleri dövmesi olması yeterince kötü, ama lanet olası bir kelebek?

Ona ciddiyetle bakıyorum. "Seni kısırlaştırırken canın acıdı mı?"

Bu Oakley'nin daha da gülmesine neden oluyor. "Arada bir görebilesin diye onları bir kavanozda mı saklıyor?"

Jace gözlerini bize dikti. "Siktir git."

"Merak etme bebeğim," diyor Dylan. "Kardeşin sadece kız arkadaşı olması için birine *para ödemek* zorunda olduğu için nefret ediyor."

Lanet olsun.

Sawyer tüm bunların sonunda benden kilisesine on bin dolar bağışlamamı istedi, ama bunu ona kız arkadaşım olması için para ödemek olarak düşünmedim.

Bu yüzden mi bu kadar kolay açıp kapatabiliyor?

Onun için mesele sadece para mı?

Ailesinin kilisesine yaptığım bağışın ona bir şekilde fayda sağlayacağını anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Anlayamadığım şey, bunun beni neden bu rahatsız ettiği?

Etmemeli.

Kahretsin, *onu* bir saniye bile düşünmeden kullanmaya hazırdım.

Dylan'ın dudakları kaşlarını çattı. Belli ki beni azarlamayı henüz bitirmemiş. "Jace kelebeği benim için almıyor. Liam için alıyor."

Tabii ki öyle.

Tüm göğsünün devasa melek kanatları ve 'Kardeşimin koruyucusu' sözleriyle kaplı olması yeterli değil.

Kalıcı Liam tapınağına eklemeler yapmaya devam etmeli.

Herkesin en sevdiği kardeşinin kim olduğunu *bildiğinden* emin olmak için.

Bu arada çok iyi biliyorum ki Liam yerine ölen ben olsaydım, Jace benim anıma saygı göstermek için bir dövme dükkanına koşmazdı.

Muhtemelen rahatlardı.

Herkes isterdi.

Jace'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Bir tane ister misin?"

"Ne istiyorum? Kendini öldürdüğünde ailemizden geriye kalanları parçalayan kişi için aptal bir kelebek mi?" Sırıtarak çenemi kaşıyorum. "Hayır, zaten aynaya her baktığımda o şerefsizi hatırlıyorum. Senin aksine, her gece onun kızını becerdiğim için hissettiğim suçluluk duygusunu ortadan kaldıracağını umarak vücudumu bir duvar resmi yapmama gerek yok."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum ama artık çok geç.

Her zaman çok geçtir.

Dükkan sessizliğe bürünür.

Ama benim bu.

İncindim... bu yüzden başkalarını incittim.

Özellikle de en çok değer verdiğim insanlar.

Jace'in çenesi sertleşir. "Normal bir dövme demek istedim, pislik."

"Oh. Anlıyorum. *Doğum günüm* olduğu için benim için güzel bir şey yapmayı teklif ediyordun." Ben de ona ters ters baktım. "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Gözlerindeki öfke ıstıraba dönüşür ve başka tarafa bakar.

Görev tamamlandı.

Dylan koltuğunda sıçrıyor. "Neden her zaman her şeyi mahvetmek zorundasın-"

"Dylan," diye fısıldar Sawyer. "Bırak onu."

Dylan'ın ağzı açık kalır. "Sen ciddi misin-"

Gözlerim Sawyer'a kaymadan önce Dylan'a "Arkadaşını dinlemelisin," diyorum.

Beni görmezden gelmek yapılacak en akıllıca şey.

Herkes böyle yapar.

Oakley, "Sanırım sikimi deldirmek istiyorum," diye açıklıyor.

Herkesin dikkatinin onun üzerinde olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Dylan göz kırpıyor. "Ne?"

Jace ona şüpheyle bakar. "Neden?"

İrkildim. "Dostum, hayır."

Dylan ve Sawyer'ın yanında dükkân açan dövme sanatçısı, "Kadınlar buna bayılıyor," diyor. "Güven bana."

Sawyer'a gönderdiği flörtöz hata yok. Ya da yanaklarına sürünen kızarıklığı.

"Sence acıyor mu?" Oak bana soruyor.

"içinden geçen bir metal parçası," diye hatırlatıyorum ona. "Tabii ki acıyor."

Dövmeli adam omuz silkiyor. "Aslında o kadar da kötü değil." Sawyer ve Dylan'a dönüyor. "Siz ikiniz dövmelerinizi nereye yaptıracağınıza karar verdiniz mi?"

Dylan ve Sawyer bakışırlar ve Dylan kalçasını işaret eder. "Onları buraya getireceğiz."

"Harika. İlk kim gidiyor?"

Sawyer Dylan'a doğru başını sallar. "Senin doğum günün benimkinden iki gün önce, o yüzden önce sen gitmelisin."

"Tamam." Dylan yoga pantolonunun üst kısmını çekiştirerek kalçasını ortaya çıkarıyor. "Hadi yapalım şunu."

Oakley dövme sanatçısına bakar. "Biriyle seks yapmak nasıl bir duygu?"

"Harika. Özellikle de onun için." Antiseptik bir şeyler siliyor Dylan'ın teninde. "Ama ben sadece apadravya adına konuşabilirim, Prens Albert adına değil."

Oakley bir an için bunu düşünür. "Ne fark eder ki?"

"Bir PA çiş deliğinizden geçer ve yan taraftan çıkar. Apadravya ucunuzdan dikey olarak geçer."

İçten içe ürperiyorum. *Sikeyim böyle* .

"İşe geri dönmek... bilirsiniz, ne kadar sürer?"

Ağzım bir karış açık, ona bakıyorum. "Bunu gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

Oakley çok düşüncesizdir, ama bu en iyisi olmalı.

Adam gülüyor. "Yaklaşık dört ila altı hafta içinde prezervatif takarak sevişebilmelisin."

"Kahretsin," diyor Oakley. "Bu çok uzun bir süre."

Bir de *bana sor*.

"Peki, buradaki piercingleri hanginiz yapıyor?"

Dövmeli adam tezgahtaki kızı işaret ediyor. Oakley'nin daha önce flört ettiği kızı.

Göz kırparak arka taraftaki bir odaya doğru ilerliyor. "Sen hazır olduğunda, asker."

Oh, olsun. Onu vazgeçirmeye çalışmak nafile.

Oakley ellerini birbirine vuruyor, bakışları Jace ve benim aramda gidip geliyor. "Pekâlâ. Hanginiz benimle geliyor?"

Jace şu anda derisini boyamakta olan dövme makinesini işaret ediyor. "Biraz meşgulüm."

Oakley koluma sahte bir yumruk attı. "Güvertedesin."

Ben de öyleyim. "Birinin aletine *delik açmasını* izlemeyeceğim."

Yüzü düşer. "Hadi ama dostum. Acırsa elimi tutacak birine ihtiyacım var. Başka bir anneden kardeş olduğumuzu sanıyordum?"

Öyleyiz ama bir erkeğin *asla* başka bir erkeğin yaptığına şahit olmaması gereken bazı şeyler vardır. Bu, listenin başında yer alıyor.

"Ben yaparım." Sawyer oturduğu yerden kalktı. "Dylan dövmesini bir şampiyon gibi yaptırdığına ve bana ihtiyacı olmadığına göre, istersen ben de seninle gelebilirim."

"Teşekkür ederim," Oakley diyor. "Cole'un aksine, sen gerçek bir arkadaşsın.
Yine de sizi konusunda uyarmalıyım."

Sawyer ve Dylan birbirlerine bakarlar. "Neden korkayım ki?"

Sırıtıyor. "Bu konuda olduğumu söyleyelim, yani sen-" "Ben yaparım," diye araya giriyorum.

Oakley'nin Sawyer'ın önünde pantolonunu indirip aletini çıkarması düşüncesi bana pek iyi gelmiyor.

Oakley, "Oh, *şimdi* de öne çıkıp parlak zırhlı bir şövalye olmak istiyorsun," diye düşündü. "Şey, üzgünüm ama kabul etmiyorum-"

Onu omuzlarından tutup arkadaki odaya doğru itiyorum. "Gevezeliği bırak da şu işi halledelim, sikik."

Bölüm 31

"Bekle. Henüz hazır değilim," diye bağırıyor Oakley arka odadan. "Bir saniyeye daha ihtiyacım var."

"Kırk dakikadan fazladır içeride." Dylan neredeyse tamamlanmış dövmesini işaret ediyor. "Neredeyse bitirdim."

"Biliyorum." Gülmemeye çalışıyorum. "Cole'un kendini kaybetmemesine şaşırdım.

henü

z." Oakley, "Tamam, sanırım artık hazırım," diyor.

"Harika. Benim için derin bir nefes al," diye talimat veriyor hasta delici. "Bekle," diye bağırır Oakley. "Bir dakikaya daha ihtiyacım var."

"Yüce !" Cole kükrer. "Orospu çocuğu, eğer ona *bir* dakika beklemesini söylersen

"Bir daha olursa, o halteri aletine kendim sokacağım."

Dylan, Jace ve benim bastırmaya çalıştığımız kahkahalar büyük bir dalga halinde bizden kaçıyor. Adının Ivan olduğunu öğrendiğimiz dövme sanatçımız bile kendini toparlamak için duraklamak zorunda kaldı.

Oakley birkaç dakika sonra dışarı çıktığında kendini beğenmiş bir ifadeyle, "O kadar da kötü değildi," diye haykırıyor.

" adına konuş," diye gaddar bir Cole arkasından homurdanıyor. Bu sadece bizi daha çok güldürüyor.

Ivan Dylan'ın kalçasındaki fazla mürekkebi siliyor ve ona bir ayna tutuyor. "Ne düşünüyorsun?"

Dylan kulaktan kulağa gülümsüyor. "Vay , bayıldım." Bana bakıyor. "Peki ya sen?"

"Bu mükemmel."

Karmaşık detaylara sahip orta büyüklükteki 3D kelebeğin üzerinde canlı mavinin derin tonları dönüyor.

İnanılmaz bir şey.

Ivan'a baktım. "Gerçekten iyi iş çıkardın."

Sırıtıyor. "Böyle düşünmene sevindim... çünkü sıra sende."

Oh, doğru.

Jace adama bir yumruk atar. "Kızımla ilgilendiğin için teşekkürler dostum. Harika görünüyor." Dylan'ın alnına bir öpücük bırakıyor. "Harikaydın, bebeğim."

Ivan yeni dövmesinin üzerine Saran Wrap koyarken Dylan gülümsüyor. "Sadece biraz acıyor." Kolumu okşuyor. "İyi olacaksın, söz veriyorum."

Nedense bundan şüpheliyim ama yine de bir şey çıkmaz.

Parmaklarım taytımın bel bandını buluyor... sonra donup kalıyorum. Dylan'ın vücudu mükemmel ve kalça kemikleri jilet gibi keskin.

Ancak benimkiler yağ tabakasıyla kaplı olduğu için neredeyse hiç yok.

Bir grup erkeğin görmesini istemediğim bir şişmanlık... bazıları arkadaşım olsa bile.

Dylan hiç kaybetmeden Ivan'a bakar. "Arkadaşım biraz utangaçtır-"

"Merak etme." Bana göz kırpıyor. "Yakaladım seni, tatlım."

Ivan çok tatlı, ama iltifatlarını benim yağlarımı görünce kesecek. Bundan eminim.

Şimşek gibi hızlı bir şekilde bir çeşit bölücü getiriyor ve sandalyemin önüne yerleştirerek herkesin görüşünü engelliyor.

Ben tozluklarımı indirirken Dylan diğer tarafa doğru yürüyor. "Elimi tutmak ister misin?"

Bilmiyormuş gibi davranmayacağım bile. Mutlulukla ona yapışıyorum. "Birden ona kadar mı?"

Dylan dudaklarını büzüyor. "Bazen beş, ama asla dayanılmaz değil. Bir kedinin sizi tırmalaması gibi bir his... tekrar tekrar."

Ürperiyorum.

"Daha başlamadım bile bebeğim," diyor Ivan bana. "Rahatla."

"Biliyorum. Özür dilerim. Sadece biraz gerginim. Bu benim ilk seferim." Kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü o bunu zaten *biliyor*.

Cildime biraz alkol siliyor. " tatlısın." Dylan'ın gözleri havai fişek gibi parlıyor.

"Kesinlikle seninle flört ediyor," .

Hayır, sadece iyi davranıyor ve şişman kızı daha iyi hissettirmeye çalışıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor içinde yeni bir iğne bulunan paketi yırtıp açarken.

Titrek bir nefes veriyorum. "Olabileceğim kadar hazırım."

Bölüm 32

O herifi taşaklarından asmak ve kulaklarındaki o koca deliklere dinamit lokumları sokmak istiyorum.

"Nasılsın bebeğim?" Göt herifin bölmenin arkasından ona sorduğunu duyuyorum. "Molaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben iyiyim," diye cevap verir Sawyer.

İçimi bir sıkıntı kapladı. Ona asla bebeğim dememesini söylemedi.

Oakley DİRSEKLER Jace. "Senin kardeş görünüyor gibi o istiyor için birinin kafasını koparmak."

"Onunla çıkmanın kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," diye homurdanıyor Jace.

"Siz iki salak dedikodu yapmayı keser misiniz?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ben iyiyim."

Karşılıklı bakışırlar. "Nasıl , dostum."

"Tenin çok yumuşak," diye mırıldanıyor aptal. "Mükemmel bir tuval." Azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Teşekkürler. Cilt bakımı konusunda iyi olmaya çalışıyorum ve kimyasal katkı maddesi içeren hiçbir şey kullanmıyorum." Gülüyor. "Vay canına, tam bir aptal gibi konuştum. Bunu söylediğimi unutabilir miyiz?"

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. O da *flört ediyor* mu? "Hayır. Üstüne ve içine ne giydiğine dikkat eden kızları severim. vücut."

Seni vücudunun içine koymayacak, ahmak.

"Peki, aslen güneyin neresindensin?" diye soruyor sonra. "Çok açık, değil mi? Kuzey Carolina."

Jace'e ters ters baktım. "Müşterilerle hep bu kadar çok mu konuşurlar?"

Tanrı aşkına, hangi eyaletten geldiğinden ziyade dövmesini mahvetmemeye daha fazla odaklanacağını düşünürdünüz.

Jace'in dudakları seğirir. "Benim adamım yapmaz."

"Gerçekten mi?" diye haykırır dallama. "Teyzem orada yaşıyor."

Güzel hikaye, kardeşim.

"Knightdale yakınlarında olma ihtimali var mı? Ben orada ."

"Emin değilim. Raleigh'de yaşıyor."

"Oh!" Ses tonundaki heyecandan nefret ediyorum. "Bu gerçekten çok yakın."

"Harika. Mart ayında onu ziyaret etmeyi planlıyordum."

Belki de oraya kalıcı olarak taşınmalısın, seni orospu çocuğu.

"Gerçekten mi?" Sesindeki coşku bir kademe daha yükseliyor. "Mart ayında kız kardeşimin düğünü için orada olacağım."

Jace ve Oakley sırıtarak birbirlerine bir kez daha bakarlar.

Tanrı yardımcım olsun, eğer bu hıyar ona düğünün ne zaman olduğunu sorarsa, o bölmeyi ikiye ayırıp kıçına sokacağım.

"Ne zaman evleniyor?"

Orospu çocuğu.

"Mart'ın üçüncü hafta sonu."

"Ne tesadüf. Aynı hafta teyzemi ziyaret etmeyi planlıyordum."

Kıçımın tesadüfü. Bir yığın saçmalık kokusu alıyorum.

"Ah." Onu görme fikrine tam olarak bağlı olmadığını anlamama yetecek kadar bocalıyor. "Sorun değil."

"Eğer çok meşgul değilsen, buluşup ."

Cesedimi çiğnemen lazım.

İçimde garip bir his var. Ona ikisinin de yaşadığı Kaliforniya'da takılmayı teklif etmiyor. Ondan tamamen farklı bir eyalette takılmasını istiyor.

Bunun tek bir anlamı olabilir.

Başka biriyle ciddi ama kız arkadaşımı yan parça olarak kullanmak istiyor.

Siktir et o sesi. Benim kızım kimsenin yan parçası ya da ganimet çağrısı değil. Hatta *benim* bile değil.

"Um." Sesinde bir parça şaşkınlık var. "Evet, tamam. Güzel."

Göğsüm sıkışıyor. Kabul edeceğini düşünmemiştim.

Dövme makinesinden gelen vızıltı kesildi. "Bana numaranı ver, telefonuma kaydedeyim."

"Bu-"

Bölüm 33

"Lanet olası dişlerini kırmadan önce kız arkadaşıma asılmayı bıraksan iyi edersin," diye kükrüyor Cole, kafasını bölmenin üzerinden uzatarak.

Dylan'ın kaşları tavana fırlıyor ve ağzımın yere düştüğünden eminim.

Zavallı Ivan çok şaşkın görünüyor. "Bu tiki zengin adam senin erkek arkadaşın mı?"

"Hayır-"

"Evet," diye homurdanıyor Cole. "Tiki zengin zengin

adam." Bu Ivan'ın kafasını daha da karıştırır.

Cole'a gözlerimi kısıyorum. "Teknik olarak değil." Ellerime bakıyorum. "Karmaşık bir durum."

Özellikle de şu anda.

Cole'un bana asıldığı için başka bir erkeğe çıldıracağını hiç

düşünmemiştim. Dylan Ivan'a, "Birlikte değiller," der. "Sawyer sadece iyi bir

ve ona yardım ediyor. O *tamamen* bekar."

Cole ölümcül bakışlarını ona çevirir. "Kardeşimle yaşamak hoşuna gidiyor mu?

Çünkü bunu çok hızlı bir şekilde değiştirebilirim."

"Pekâlâ, herkes sakin olsun." Jace elini Cole'un omzuna koyar. "Birkaç kapı ötede bir dondurmacı var." Bize bakıyor. "Siz ikiniz buradaki işinizi bitirdikten sonra bizimle orada buluşun."

Cole somurtuyor. "Buz istemiyorum-"

"Bugün senin doğum günün," diye araya giriyor Oakley. "Sana şu üstünde serpme olan külahlardan alayım."

Cole parlıyor. "Ben beş yaşına basmadım, göt

herif." "Beni kandırabilirdin," diye tersler Jace.

"Hadi gidelim." Cole isteksizce onları takip eder.

Onlar gittikten sonra Dylan'a bakıyorum. "Jace bir gün *gerçekten* harika bir baba olacak."

"Biliyorum." Sırıtıyor. "Babasının sesinin çok seksi olması da cabası."

Ivan dövmeme konsantre olmaya devam ediyor. "Beş dakika içinde bitirmiş olurum."

Daha önceki neşeli, iyimser tonu çoktan gitmiş.

"Özür dilerim-" diye söze başlıyorum ama başını sallıyor.

"Olma." Uğultu yeniden başlıyor. "Herkesin bir bagajı vardır, değil mi?"

Doğru, ama Cole yük değil.

O bir mayın.

Ve an meselesi.

Oakley Dylan'a, "O kadar da derin değil," diyor. "Morgan ve ben sadece eğleniyoruz."

Dylan, Jace ile dondurmadan kaşığına biraz alıyor. "Bunu biliyor mu?"

Oakley cevap vermeden önce milkshake'inden uzun bir yudum alır. "O *gerekir*. Ona en başından beri paranın sürtüklerden üstün olduğunu söyledim." Dylan ve ben ona ters ters baktık.

Oakley gözlerini devirerek dik oturur. "Özür dilerim, iki X kromozomu olan insanlar yerine parayı kastetmiştim. Daha mı iyi?"

Dylan tavana bakar. "Hayır-"

"Evet," diye haykırıyorum, çalışmamızın sonunda işe yaramasına seviniyorum. "Doğru anladın."

Sırıtıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ve eğer iyi çalışmaya devam , bu yıl mezun olma yolunda ilerleyeceksin."

Dylan'ın gülümsemesi bizimkiyle eşleşiyor. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum Oak." Masanın altından elimi sıkıyor.

Jace dondurmacıya bakar. "Cole gideli epey ."

Dylan ve ben geldiğimiz anda Cole yürüyüşe çıkacağını söyledi. Sanki yeterince hızlı gidemiyormuş gibi.

O zamandan beri onu görmedik.

"Eminim iyidir," diyor Dylan. " hâlâ sakinleşmeye çalışıyordur."

Jace ayağa kalkar. "Gidip onu kontrol edeceğim."

"Ben yaparım."

Kimse itiraz edemeden masadan çantamı aldım ve dışarı çıktım.

Cole ve Jace'in daha önceki konuşmalarından sonra, Jace'in bu iş için en iyi kişi olduğundan emin değilim.

Dövmecideki adama patlamasının sebebinin ben olduğumu düşünürsek muhtemelen ben de değilim ama aramızdaki havayı temizlemek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Jace'in arabasının camından bakıyorum ama orada değil. Daha sonra caddedeki birkaç dükkâna giriyorum ama sonuç yok.

Hiçbir yerde bulunamadı.

Aklıma bir düşünce geldiğinde endişelenmeye başlıyorum. Kontrol etmediğim tek bir yer var, o da zaten orada olduğumuz için.

Cole'un içeride olduğundan şüpheliyim, daha önce olanlara bakılırsa, ama denemeye değer.

İçeri girip Ivan'ı gördüğümde bir gariplik oldu. "Hey."

"Dur tahmin edeyim, aslında erkek arkadaşın olmayan erkek arkadaşını mı arıyorsun?"

Ya medyum ya da tahminim doğruydu ve Cole burada. "Sanırım geri döndü?"

"Evet." Bana attığı bakışa ne anlam vereceğimi bilemiyorum. "Candace ile arkada. Birazdan bitirirler."

"Oh."

Gerçekten aralarında bir şeyler ima ediyor yoksa ben mi paranoyaklaşıyorum emin değilim.

Her iki durumda da midemin düğümlenmesinden nefret ediyorum.

Belki de Dylan haklıydı ve ben Cole'la bu durumun üstesinden *gelebileceğime* inanarak kendimi kandırıyorum.

Çünkü eğer yapabilseydim... Görevdeki bir kadın gibi arka odaya doğru hızla ilerlemezdim.

Kapıya ulaştığımda kapı açılıyor ve Candace sürünerek dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Burada çalışan diğer sanatçılar gibi o da piercing ve dövmelerle kaplı.

Ayrıca güzel... ve zayıf.

Tam da Cole'un sevdiği gibi.

"O-"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor çünkü umursadığım tek şey onun erkek arkadaşımla yatıp yatmadığı.

"Giyiniyor." Gülümsüyor. "İstersen içeri girebilirsin."

Giyiniyorum.

Kalbim yerde, düğmeyi çevirip içeri giriyorum.

Cole'un benden yardım isteyip sonra da dönüp beni bu şekilde incitmeye hakkı yok.

"Nasıl *olur*-"

Onu gördüğüm an cümlem bitiyor.

Başını ellerinin arasına almış, siyah bir bankta gömleksiz oturuyor... öyle kederli görünüyor ki kalbim parçalanıyor.

"Konuş benimle," diye fısıldıyorum.

Ne dediği umurumda değil.

Sadece beni içeri almasını istiyorum.

Çünkü içinde sakladığı tüm acılar onu yavaş yavaş öldürüyor.

Ve bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Çünkü ne kadar acımasız ve hasarlı olursa olsun... Colton'ın olmadığı bir dünya benim yaşamak istediğim bir dünya değil.

Yavaşça başını kaldırıyor.

Gözleri -genellikle çok yoğun olan o güzel yeşil derinlik havuzları- donuk ve cansız görünüyor.

hayatını emen şeyin içine hapsolmuş gibi.

Düşünmüyorum... Göğsümde bir davul gibi çarpan dürtüyü takip ediyorum.

Bu ikinci benim kollar sarın etrafında Onu, bir şey içeride onu çıldırtıyor.

Bana öyle sıkı sarılıyor ki ciğerlerimdeki tüm havayı çalıyor.

Alabilir.

Bana karşı titriyor, kasırgadaki bir ağaç gibi sallanıyor.

Ona sormak istediğim o kadar çok soru, bana anlatmasını istediğim o kadar çok şey var ki.

Ama onu çok sert, çok hızlı itersem kabuğuna geri çekileceğini ve koruyucu zırhının tekrar yerine oturacağını biliyorum.

Şu an tek yapabildiğim ona sarılmak.

Yalnız olmadığını sağlayın.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından konuşur.

"Yardımı olur diye düşündüm." Bakışlarını benimkilere kaldırdı. "Ama olmadı." Sesi acı veren bir törpüye dönüşüyor. "Hiçbir şey işe yaramıyor."

Dövmeci dükkânında rastgele bir kadınla yatmanın *elbette* bir faydası olmayacağını haykırmak istiyorum ama yapamıyorum.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Çünkü yara bantları sadece yarayı kapatır... iyileştirmez."

"Belki de iyileşmesini istemiyorumdur." O yeşil gözbebekleri sertleşiyor. "Belki de hatırlatmayı hak ediyorumdur."

Kolundaki Saran Wrap'i ancak o zaman fark ediyorum. "Alabilir miyim?" Kolunu kaldırdı. "Hadi bakalım."

Mümkün olduğunca nazik davranarak plastik filmi açıyorum. "Kimse acı içinde yaşamayı hak etmiyor, Cole."

Homurdanıyor. "Bunu cehenneme inanan kız söylüyor."

Pazusunun iç kısmındaki mürekkebi ortaya çıkardığımda gözlerim açılıyor.

Hepimiz gibi onun da bir kelebeği var... sadece onunki üç beden küçük. *Neredeyse görünmez*. Ve yeşil.

Minik kelebeğin yanında bir tarih var. *21 Ağustos 2001*.

Onların *gerçek* doğum günü.

"Yeşil onun en sevdiği renkti." Acı acı gülüyor. "Tek ortak noktamız buydu."

İçimden bir ses kabul edemeyeceği kadar çok ortak noktaları olduğunu söylüyor.

Plastiği pazusuna geri sarıyorum. "Bu senin fırlatma kolun." O kadar yer varken *bunu oraya* yaptırmayı seçmiş olması anlamlı geliyor.

O kargaşa gözlerine geri döndü. "Çok , İncil Thumper."

Kalbim küt küt atarken dudaklarımı dövmesinin üzerinde gezdiriyorum.

"Çünkü görüyorum ki

Sen, Colton."

Kaba ve incitici sözler söyleyerek bunu örtbas ediyor... ama içten içe, kaybettiği hayati bir parçasının yasını tutuyor.

Liam.

Ona alan açmak niyetiyle arkamı dönüyorum ama eli bileğime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Kızmasını ve saldırmasını bekliyorum ama . Beni

öpüyor.

Bölüm 34

Onu durdurmalıyım. Acı çekiyor, savunmasız, başka bir kızla yatmış olabilir... ama yapamam.

Şimdiye kadar deneyimlediğim en yumuşak, en nazik öpücük... dudakların zar zor fısıltısı. Kalbimi çarptıran ve başımı döndüren ipeksi bir okşayış.

Ve aynen ... gitti.

Hayal kırıklığı göğsümü tırmalıyor. "Ne... neden durdun?"

Kendini beğenmiş bir gülümseme ağzını kavislendiriyor. "Bana dil yok demiştin, hatırladın mı?"

Nutkum tutuldu. Tamamen nutkum tutuldu.

Ancak, bana sözlerimi yedirmesine hiç şaşırmadım. *Piç kurusu*.

Eli kalçamın etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılıyor. "O adam seninle flört ediyordu." Başparmağı taytımın bel bandının üstündeki teni okşadığında küçük bir nefes alıyorum. "Hoşuma gitmedi."

Konuyu değiştirmesi ve dokunuşu arasında, ayak uydurmakta zorlanıyorum. "I-"

"Bana uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissettirdi." "Ne?"

Gözleri kararıyor. "Kıskançlık."

Oh. Bu kadar açık sözlü olmasına şaşırdım.

Ona karşı da aynı şekilde davranmamın adil olacağını düşünüyorum. "Candace ile yattığını sanıyordum. Bu yüzden deli gibi buraya koştum."

Şaşkınlık yüzünü kaplıyor. "Candace kim?"

Adını hatırlamamak Cole'a kalmış. "Dövmeni yapan kadın."

"Onu becermedim."

"Neden?"

Bunun sadece sözleşme ve aptalca bir iş yüzünden olmadığını bilmem gerek.

Ba
hse "Sence neden?"
gire Hayır. Bundan kaçmasına izin vermeyeceğim. "Soruya cevap ver,
rim Covington."
.

Çenesi gerilir. "Onunla yatmam seni incitir mi?"

Yirmi ikiyi yakalamak üzereyim. Hayır dersem yalancı olacağım. Evet dersem, ona karşı bir şeyler hissettiğimi itiraf etmiş olacağım.

Ve ona beni tekrar incitmesi için güç verdim.

Bana bakışından nefret ediyorum. Sanki her düşüncemi görebiliyormuş gibi. "Soruya cevap ver, Church."

Boğazım zımpara kağıdı gibi. "I-" Kapı açılır.

"Onları buldum," diye bağırıyor Oakley.

Bir saniye sonra Jace ve Dylan bize katıldı. "Her şey yolunda mı?" Jace soruyor.

"Evet." Cole masadan atlar. "Sawyer bana dövmesini gösteriyordu."

"Dövmelerden bahsetmişken," diyor Jace. "Görünüşe göre sende de bir tane var."

Cole eşofmanını kafasına geçirir. "Hayır. Hayal görüyorsun."

Gerçek Cole'un binayı terk ettiğini söyleyebiliriz.

Jace'in ona inanmadığı açık ama ısrar etmiyor. "Dylan'la bu akşam için planlarımız var, eğer seni eve bırakmamı istersen beş dakika sonra arabamın yanında buluşalım."

Bir süre sonra herkes ayrılır.

Onlara katılmak üzereydim ama Cole kapıyı kapattı.

"Karşılığında bana aynısını veremeyeceksen, kafamın içine girmeye çalışma ya da benden cevaplar talep etme."

Öfkesi beni şaşırttı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Yüzüme rahatsız edici bir şekilde yaklaşıyor. "İki yüzlü olma."

"Ben değilim."

"Saçmalık." Cebinden küçük bir kutu çıkarıp bana uzattı. "Al bakalım. Mutlu yıllar."

Bununla birlikte, havalanıyor.

Zihnim dönüyor, mücevher kutusunu açıyorum.

Sadece, içinde mücevher yok... Sadece bir not var.

Hediyeniz dolabınızın içinde.

-CC

Bölüm 35

199 kilo.

Tartı bozulmuş olmalı çünkü dört günde beş kilo vermiş olmamın imkânı yok.

Beynimi tarayıp hafta sonumun hızlı bir envanterini çıkarıyorum.

Perşembe günü Cole akşam yemeğine geldi ve ben de makalem üzerinde çalıştım. Cuma günü Cole'a kontratı verdim ve Izzy kılığına girdim.

Cumartesi günü dövmemi yaptırdım, yanında da Cole draması vardı. Pazar günü kiliseye gittim, koro çalışmasına katıldım ve ders çalıştım. İşte o zaman kafama dank etti. *Adderall.*

Luis bana kilo verdirdiğini söylemişti ama ben o kadar şişmandım ki bu küçük yan etkiye karşı bağışıklığım olduğunu sanıyordum.

de, son zamanlarda pek iştahım yok.

Bir dilim doğum günü pastasını bile tam yiyemedim. Aynaya bakıyorum. Buna kızdığımı söyleyemem.

Evrenin beni cezalandırdığını düşünerek, bunun bir tesadüf olmadığından emin olmak için tartıya tekrar çıkıyorum.

Aynı şeyi okuduğunda içimden bir mutluluk akıyor.

En son iki yüz kilonun altına düştüğümde iki hafta boyunca grip olmuştum.

Tabii ki iyileşip yemek yemeye başladığım anda hepsini geri aldım, hatta biraz daha fazlasını.

Kitap çantamdan Adderall'ı çıkarıp ağzıma bir tane .

Dün çok çalıştığım için bugün bir tane almayı planlamıyordum ama neden olmasın? Bana kalırsa bu mucize bir ilaç.

Sadece daha fazla çalışmama yardımcı olmakla ve bana enerji vermekle kalmıyor. Kilo vermemi de sağlıyor. *Sonunda şifreyi çözdüm*.

Merdivenlerden sekerek iniyorum.

Babam beni gördüğünde "Birilerinin keyfi ," diye not düşüyor.

Aynen böyle, iyi ruh halim dağılıyor.

Cole'a söylediklerini kafamda tekrar tekrar canlandırmadan ona bakamıyorum.

Onu görmezden gelerek ön kapıya yöneldim.

"Kahvaltınız masada," diye annem.

"Üzgünüm, birine okuldan önce çalışma notlarımı vereceğimi söyledim. Yolda durup bir şeyler alacağım."

I Cole'la dövmecideki konuşmamızdan -daha doğrusu konuşmamamızdan- beri konuşmadık.

Küçük bir parçam mesaj atmasını umuyordu ama içten içe daha iyi olduğunu biliyordum.

Cole özür dileyecek biri değil.

Belli ki sahte kız arkadaşını okulun otoparkında bekleyecek biri de değil.

Aramızın garip olmasından *nefret ediyorum*.

Neredeyse Oakley'den bizi böldüğü için nefret ettiğim

kadar. Cole'a gerçeği söylerdim.

Belki de onun sıcak ve soğuk davranışlarını göz önünde bulundurduğumda, bunu yapmamam ilahi bir müdahaleydi.

Tekrar incinmek için kendimi ortaya atmak istemiyorum.

Pek de parlak olmayan sicili göz önüne alındığında, Cole'a karşı bir şeyler hissettiğimi itiraf edersem, bahsi kazanmak için bunu kendi lehine kullanma ihtimali çok yüksek.

Sonra da biter bitmez beni kıçımın üstüne . Böyle

bir acıyı kaldırabileceğimden emin değilim.

"Erkekler neden bu kadar aptal?" Dolabıma doğru ilerlerken

homurdanıyorum. Oakley etrafına bakınıyor. "Bu retorik bir soru mu?"

"Evet...*hayır*. Bilmiyorum," diye .

Mavi gözleri genişliyor. "Birisi kızıl dalgaya biniyor." "Ha?"

"Köpekbalığı haftası."

Sanki başka bir dil konuşuyor. "Lanet olsun. İngilizce konuş, Oakley."

"Regl olmuşsun!" diye bağırıyor.

Kulak misafiri olan herkes durup bize bakıyor.

"Normal bir insan gibi *teyze akışını* ya da *ayın zamanını* kullanamaz mıydın?" Dolabıma ulaştığımızda tısladım.

"Listemde bir sonraki onlardı." Benimkinin yanındaki dolaba yaslandı. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, biz aptal değiliz. Sadece beynimiz sizinkinden daha az ıvır zıvırla dolu."

Dolabımın şifresini çeviriyorum. "Beyniniz daha az ıvır zıvırla dolu olsaydı, bazı şeyleri daha hızlı algılayabilirdiniz... ya da *hiç* algılayamazdınız."

Başını sallar. "Anlamıyorsun. Erkekler farklı bir ihtiyaçlar hiyerarşisine göre hareket eder. Ya da benim deyimimle... üç Ps."

Duraksadım. "Üç Ps mi?"

Parmaklarıyla bir şeyleri işaretlemeye başlıyor. "Maaş almak, erzak almak -yani yiyecek ve diğer ihtiyaçlar-"

"Erzakların ne olduğunu biliyorum, Oak."

Bana müstehcen bir gülümseme veriyor. "Ve en önemlisi de am bulmak." Yüzü buruşuyor. "Gey değilsen, o zaman diğer P kelimesi."

"Penis mi?"

"Pecker. Ama o da olur."

Bir an için onun üç P'sini düşündüm. "Yani diyorsun ki, erkekler aptaldır çünkü tek önemsedikleri şey üç Ps'dir."

"Hayır, demek istediğim... erkeklerin tek *düşündüğü* üç Ps. Pek çok şeyi önemsiyoruz, sadece neyi gerektiğine dair yardımcı bir hatırlatmaya ihtiyacımız var." Koridorda tartışan bir çifti işaret ediyor. "Örneğin şu ikisini ele alalım. Caitlyn Danny'ye kızgın çünkü geçtiğimiz hafta sonu Christian'ın partisinde sarhoş olup arkadaşıyla takıldı."

Zavallı Caitlyn. "Üzgün olduğu için onu suçladığımı söyleyemem, yaptığı çok boktan bir şeydi."

Oakley parmağını sallar. "Evet, ... *eğer* Caitlyn ona sarhoş olmamasını ve arkadaşlarıyla takılmamasını söyleseydi. Ama yapmadı. Dolayısıyla bu Danny'nin suçu değil. Bunun onun için bir anlaşma bozucu olduğunu bilmiyordu."

Şaka yapıyor olmalısın. "Sen ciddi misin-"

"Evet." Elini karate yapar. "Bizler basit yaratıklarız, boo. Eğer bir şey yapmamızı istiyorsan, bize söylemen gerekir. Eğer bir şey yapmamızı istemiyorsan... bunu da bize söylemelisin. Biz akıl okuyucu değiliz."

Sinirlenerek dolabımı açtım. "Senin mantığına nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum."

"İstediğin kadar vur dostum. Ama ben haklıyım."

Büyük, pembe ve ten rengi *Louis Vuitton'*u gördüğümde ağzım açık kaldı. Çanta.

Bir an için yanlış dolabın kilidini açtığıma ikna oldum. "Ne oluyor lan?"

Oakley ıslık çalar. "Vay be. Birileri buna iyi para yatırmış.
Crystal'da birkaç tane var ve o yavrular ucuz değil."

"Cole," diye fısıldıyorum, notu hatırlayarak. "Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü kaltak eski kız arkadaşı seninkini tuvalete atmış," diyor Cole arkamdan. "Yeni bir taneye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Ben yaptım. Yerel Walmart'tan aldığım eski çantam -tuvalet suyunda yüzdüğü için- çok iğrençti ve onu çöpe atmak zorunda kaldım.

Bu birinin bana aldığı en güzel, en *pahalı* şey. İşte tam da bu yüzden kabul edemiyorum.

Yüzümü ona döndüm. "Bu çok güzel."

Ağzının kenarı küçük bir sırıtışla kalkıyor. "Bu özel bir düzenleme-"

"Onu geri al." Oakley'nin *erkek mantığını* kullanarak ekliyorum, "Ben istemiyorum
o."

Beni satın alabileceğini düşünmesini istemiyorum.

Ayrıca *diğer* insanların beni satın alabileceğini düşünmesini istemiyorum.

Bu çok tatlı ve düşünceli bir jestti, bunun için son derece minnettarım. ama ben o kız değilim.

Ben *asla* o kız olmayacağım.

Cole'un bana kaç tane çanta aldığının önemi yok.

Asla Casey, Morgan ya da okulda *Louis* çantasıyla dolaşan diğer yüzlerce kızdan biri olamayacağım.

Ben sadece Sawyer'ım.

Zavallı, inek, İsa aşığı, şişman kız Sawyer.

Olabileceğim tek şey bu.

Bölüm 36

Eminim ki ilk kez bir kız tasarım bir çantayı geri çeviriyor.

"İstemiyorsun," diye tekrarlıyorum.

Lanet olsun. Bianca hoşuna gideceğini söylemişti.

Sawyer dolabını açıklığa kavuşturmaya ya da kapatmaya zahmet etmeden geçip gidiyor. "Derse gitmem gerekiyor."

Şaşkınlıkla Oakley'e baktım. "İstemiyor." Oakley omuz silkti.

"Sana ne diyebilirim ki, dostum. Kızlar aptaldır." Evet, ama

bu kız değil. Bir şeyler dönüyor.

Ona yetiştiğimde koridor neredeyse temizlenmişti. "Konuşmamız gerek."

"*Konuşmaktan* kastın, Cumartesi günü yaptığın gibi kafamı koparmak

mı?" "Bu yüzden mi çantayı istemiyorsun?"

Sanırım bu konuda daha nazik olabilirdim ama beni reddedecekti - bu da onu ikiyüzlü yapacaktı çünkü ikimiz de içten içe beni istediğini biliyoruz.

Sawyer birçok şey olabilir ama yalancı bunlardan biri değil.

Ve eğer inatçılığı ve bana direnmeyi bırakırsa... bahis süresince *çok* daha fazla eğlenebiliriz.

Başını iki yana sallar. "Bunun için zamanım yok Cole. Derse geç kaldım."

"Burası dershane. Orada önemli bir şey olmaz."

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Um, *katılım* ."

Bunu daha sonra halledebilir. Benim onunla olan meselem öncelikli.

Hayır cevabını reddederek dirseğinden tuttum ve onu boş bir sınıfa götürdüm.

Sonra kapının önünde durup gitmesini engelledim.

Sinirli bir ses çıkarıyor. "Senin oyunların için zamanım yok-" "Çantanın

nesi var?"

"Hiçbir şey. Çok güzel." "O

zaman neden istemiyorsun?"

Sırt çantasını omzuna asarak inliyor. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

"Zor iş."

Ofluyor, her geçen saniye bana karşı daha da öfkeleniyor. "Bak, jestin için minnettarım, gerçekten çok naziksin-"

"O zaman sorun ne-"

"Ben Casey değilim," diye bağırıyor. "Param yok, sıska değilim, ben-"

"Ne istiyorsun?"

Futbol oynarken kafama çok darbe aldım ama hiçbir şeyden habersiz olacak kadar değil.

Başparmağıyla göğsünü dürtüyor. "Demek istediğim şu ki, ben bunların hiçbiri olmamakta sorun görmüyorum... ama senin olmadığın çok açık."

Ona doğum günü hediyesi almamın bu sonuca varmasını nasıl sağladığından emin değilim.

"Bu lanet bir çanta."

"Bu lanet bir çanta değil," diye karşı çıkıyor. "Ondan daha fazlası. Bu... Ben *onlar* değilim. Ve beni modaya uygun ve popüler yapmak umuduyla babanın kredi kartına ne kadar bok yüklersen yükle, böylece uyum sağlayacağım ve işler senin için daha kolay olacak... işe yaramayacak."

Sözleri acıtıyor.

Yapmamalılar ama yapıyorlar. "

yüzden mi yaptığımı

düşünüyorsun?"

Titrek bir nefes alıyor. "Başka neden yapasın ki?"

Ona dürüstçe gerçeği söyledim. "Çünkü kindar bir kaltak senin bir şeyini mahvetti... ve ben de bunu düzeltmek istedim."

Gözleri cam gibi oldu. "Neden?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum hayal kırıklığı içinde. "Çünkü canım öyle istedi, tamam mı?"

"Colton," diye bastırıyor.

"Casey benim yüzümden senin hayatını mahvetti," diye . "Birlikte olduğu başka biri olsaydı umurumda olmazdı ama değildi. *Sen yaptın*... ve bu benim için bir sorun."

Sertçe yutkunuyor. "Bu neden bir sorun-"

Sözünü bitiremedi... çünkü ağzımı onunkine yapıştırdım.

Son öpüşmemizin aksine, bu seferki onu kızdırmak ve alay etmek için değil. Bu seferki cinsel, sınırsız. Patlayan bir bomba gibi.

Dudaklarının yalayarak benim için ayırmasını istiyorum.

Bunu yaptığı anda dilimi içeri kaydırıp saçma sapan sözleşmesini paramparça ediyorum.

Açgözlülükle onun sıcak küçük ağzının her santimini bir şeytan gibi keşfediyorum. Tadı masumiyet ve ateş gibi... Eğer varsa sarhoş edici bir kombinasyon.

İlk öpüşmemizi hatırlamıyor olabilirim... ama bunu asla unutmayacağımdan eminim.

Ellerimi sırtından aşağı kaydırarak dolgun poposunu sıkıyorum. "İşte bu yüzden," diye ağzını törpüledikten sonra kenara çekiliyorum.

"Oh." Küçük bir gülümseme beliriyor. "Bu oldukça iyi bir neden."

Kaşımı kaldırıyorum. "*Oldukça* iyi mi?" Eğildim. "Siktir et, daha iyisini yapabilirim
-"

Parmağını dudaklarıma götürerek beni durduruyor. "O kadar hızlı değil. Ne kadar güzel
o an... aynı zamanda işleri karmaşıklaştırıyor."

"Nasıl yani?"

Bir kez daha bana o *aptal* bakışını attı. "Biz yalandan çıkıyoruz, rem-"

"Öyle miyiz?"

Şu anda kafası karışmış görünen o. "Biz ne yapıyoruz?"

"Sahte randevu."

Aramızdaki bu çekimi kabul etmemesine imkan yok.

Bana kalırsa, çizgiler yeterince bulanık, neyin gerçek neyin gerçek olmadığını tanımlamak zorunda olmamalıyız.

Belki de yapmalıyız.

"Ne demek istediğini
anlamıyorum." "Sahte flört mü
ediyoruz?" Tekrar ediyorum.

Göz kırpıyor. "Bu hileli bir soru mu?"

"Eğer sana bunun gerçek olduğunu söyleseydim... aramızda gerçek olmasını istediğimi... ne derdin?"

Tedirgin görünüyor. "Ben... Bunu *mu* istiyorsun?"

Babamın bana öğrettiği tek şey, karşı taraf kendi elini gösterene kadar asla kendi elini göstermemem gerektiğiydi.

Sawyer'la oyun oynamak istemiyorum ama kafasının içinde ne olduğunu bilmem gerek.

Benim gibi suları test etmeye hazır olmadığını öğrenin.

"Hayır. Ama eğer olsaydım... Cevabın ne olurdu?"

Nefesini üfleyerek birkaç adım geri çekilir. "Hiçbir fikrim yok-" "Bana saçmalama, İncil Thumper."

Burun delikleri alevlenir. "Peki, tamam. Eğer bana gerçekten çıkmamızı istediğini söyleseydin, muhtemelen sana söylerdim..." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Bunu düşünmek için *çok* zamana ihtiyacım var."

Hayır demiyor ama evet demiyor.

Sırıtarak başparmağımla dudaklarını çiziyorum. "Derse geç kaldın."

Bölüm 37

"Farklı görünüyorsun," diyor Bianca, parmağını aşağı yukarı kaydırarak. "Bir şekilde daha iyi."

"Neden bilmiyorum."

Dolabıma birkaç kitap yerleştirirken sırıtışımı gizliyorum.

Adderall almaya başlayalı iki hafta oldu ve bu süre zarfında 10 kilo verdim.

Kimsenin fark edeceğini düşünmemiştim ama bu sabah annem yüzümün daha az yuvarlak göründüğünü söyledi ve bana gönderdiği diyet planına nihayet başlayıp başlamadığımı sordu.

Sanırım Bianca da fark etmeye başladı.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, yaklaşırken. "Kilo veriyorsun, değil mi?"

Dudaklarımı bir çizgi halinde bastırıyorum, onaylamayı ya da reddetmeyi reddediyorum.

Kendi omzuyla omzuma vuruyor. "Akıllıca bir hareket, Church. Bu kaltakları sonsuza dek sustur."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Casey, Cole'la aranızdaki her şeyin sahte olduğuna ikna olmuş durumda... İnsanlar da aynı fikirde olmaya başladı."

"Oh."

Kahretsin.

Cole her sabah benimle sınıfa kadar yürüyor, el ele tutuşuyoruz, öğle yemeğini birlikte yiyoruz.

Hatta bana veda öpücüğü dilimi kaydırmaya çalıştığı için ona bağırmıyorum bile.

Neyi yanlış yaptığımızı anlamıyorum.

Dolabımı kapattım. "Gitmem gerek."

Cole'u bulmalıyım, böylece bir toplantı yapabiliriz ve nasıl düzelteceğimizi bulabiliriz.

Bu.

Neyse ki onu koridorun sonunda gördüm.

Ona yetiştiğimde "Konuşmamız gerek," diye tıslıyorum.

Endişesi yüzüne yansıyor ve elimi tutarak beni boş odaya götürüyor. Biyoloji laboratuvarı.

"Sorun nedir?"

"Casey etrafta dolaşıp herkese ilişkimizin sahte olduğunu söylüyor." İç geçirdi. "Evet, biliyorum."

Yine mi *geldin*? "Dur . Bunu biliyordun ve bana söylemedin mi?"

"Önemli bir şey olduğunu düşünmedim."

Tabii ki yapmadı. İnsanlar bizim sahte olduğumuzu söylediğinde, bunun nedeni eksik olanın *o olması* değil.

Benim.

Omzunu okşadım. "Oh, peki o zaman. Umarım Cortland'ı Ferrari'nizle dolaşırken izlemek hoşunuza gider."

Gitmeye başlıyorum ama beni geri çekiyor. "Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?" Omuz silkiyor. "Casey'nin ne düşündüğü kimin umurunda."

Sadece Casey değil... *herkes*.

"Evet. Haklısın. İyi konuşmaydı."

Tekrar gitmeye çalışıyorum ama beni durduruyor.

"Bir şey söylerken aslında başka bir şey kastettiğin o kız şeyini yapma. Benden hep dürüstlük istiyorsun, o yüzden sen de bana biraz dürüstlük ver."

O haklı. *Nefret ediyorum*.

"İnsanlar bizim hakkımızda konuşurken... asla benim için yeterince çekici olmadığın bağlamında konuşmuyorlar. Her zaman tam tersi oluyor." Gözlerimi kapatıyorum. "Yeterince çekici değilmişim gibi hissetmekten yoruldum."

Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Siktir et onları. Buradaki aptalların yüzde doksanı zaten hiçbir işe yaramayacak. Onların bir önemi yok."

"Casey seviyor," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor. "Yapmamalı ama yapıyor. *Herkes* yapar." Gözlerimi kapatıyorum. "Ekip üyeleriniz zaten gerçeği biliyor ve eğer aptalca bir iddia yüzünden çıktığımızı öğrenirse-"

"O zaman bunu gerçek yaparız." Boğazını temizliyor. "Elimizden geldiğince gerçekmiş gibi *gösteriyoruz*."

"Bunu zaten yapıyoruz."

Homurdanıyor. "İnan bana, bazı alanlarda gelişmeye yer var." Ona ters ters baktım. "Bu ne demek-"

"Bakın, eğer ağzını açmaya devam ederse... bunu inkar ederiz. Bu kadar basit. Kimse aramızdaki ilişkinin gerçek olmadığını kanıtlayamaz."

"Doğru, sanki her şey bittiğinde itibarını kurtarmak için ağzındaki baklayı çıkarmayacakmışsın gibi-"

"*Asla* kimseye gerçeği söylemeyeceğim." Elleri yüzümü çerçeveliyor. "Ben sana bunu yapmazdım."

İlk içgüdüm ona inanmak. "Söz mü?" "Söz veriyorum."

Göğsümdeki batma hissi biraz hafifliyor. "Tamam." Duvardaki saat gözüme çarpıyor ve bir küfür mırıldanıyorum. "İngilizce dersine geç kaldım. Sonra konuşuruz."

Yüzünde endişeli bir ifade belirir. "Bakın, hiçbir şey söylemeyecektim... ama ben... uh. Um..."

Eğer bu kadar ciddi görünmeseydi, onu tökezlerken izlemek komik olurdu.

"Çıkar ağzındaki baklayı Covington. Bütün gün bekleyemem."

Nefesini üfleyerek ensesini sıkıyor. "Anlaşmamız için kilo vermen şart değildi, tamam mı? Ben-"

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, öfke ve aşağılanmanın birleşimi yanaklarımı yakıyor. "Eğer aramızdaki *anlaşmanın* yürümesini istiyorsan bir daha asla ama *asla* kilom hakkında yorum yapma. Anladın mı?"

Yüz ifadesi düşer. "Ben... Ben-"

"Haklısın. Sen haklı *değilsin.* Çünkü benim kilom seni hiç ilgilendirmez. Beni tüm okulun önünde utandırıp saygısızlık yaptığında bu hakkını kaybettin."

Bununla birlikte, dışarı çıkıyorum.

Bölüm 38

Sawyer dünden beri benimle konuşmadı.

Okul, iş, kilise işleri ve Oakley'e özel ders vermek gibi bir sürü işi olduğu düşünülürse, bunu bu kadar kişisel algılamazdım... eğer benden aktif olarak kaçmak için elinden geleni yapmasaydı.

İnsanlar fark etmeye başladı.

Telefonumu cebimden çıkarıp ona bir mesaj gönderiyorum.

Cole: Beni görmezden geliyorsun.

Cevap verdiğinde çok şaşırdım.

Sawyer: Vay canına, hiçbir şeyi kaçırmıyorsun. Senin için altın yıldız.

Gururumu bir kenara bırakıp, hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Özür dilerim.

Ne olursa olsun, dün için özür dilerim. Haklısın. Kilon beni ilgilendirmez.
Sawyer: Teşekkür ederim.

Noktaların tekrar belirmeden önce belirip kaybolmasını izliyorum.

Sawyer: Özrünüzü kabul ediyorum.

Güzel, belki şimdi ona vermek istediğim başka bir şeyi kabul eder.

Cole: Ancak, erkek arkadaşın olarak kıçına ve göğüslerine bir şey olursa bunun utanç verici olacağını bilmen gerektiğini düşünüyorum.
Vücudunun herhangi bir parçası.
Sawyer: Tanrım, Covington. Mafya için ek iş mi yapıyorsun?

Evet, yanlış söyledim.

Ona ne demek istediğimi söyleyemeden bana bir mesaj daha attı.

Sawyer: Bak, özrünü çoktan kabul ettim. Şişman kızın kendini daha iyi hissetmesi için abartmana ve bir sürü yalan söylemene gerek yok. Çabanı takdir ediyorum, ama gerçekten. Ben böyle iyiyim.

Yaptığım şey bu değildi.

Cole: Biri size iltifat çalıştığında hep böyle savunmaya mı geçersiniz?
Sawyer: Sadece sen olduğunda.
Nasıl olur?

Cevap vermeden önce sonsuzluk gibi geliyor.

Sawyer: Çünkü ikimiz de vücudunda dürüst bir kemik olmadığını biliyoruz.

Pantolonumun içinde büyüyen ereksiyon aynı fikirde değil.

Cole: Güven bana, çok dürüst bir kemiğim var ve o senin içinde olmak istiyor. Ama mecbur kalırsa başka şeylere de razı olur.
Sawyer: Aletinden hep üçüncü şahıs olarak mı bahsedersin? Bu biraz garip.
Cole: ne zaman seks konusu açılsa hep konuyu saptırıyor musun?
Sawyer: Saptırmıyorum. Sadece seninle takılmakla ilgilenmiyorum. Yine de teklifin için teşekkürler.
Cole: İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz.
Sawyer: Acını hafifleten ve geceleri uyumana yardımcı olan her neyse şampiyon.

Dişlerimi sıkıyorum.

Kimyamız uyuşuyor. Hem çok.
Sawyer: Yoko ve John'un da kimyaları uyuşuyordu. Bakın bu onlar için ne kadar iyi oldu.

O insanların kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Kim?
Sawyer: Şaka mı yapıyorsun? *The Beatles*.
Özür dilerim. Ben sadece son on yılın müziklerini dinlerim.
Sawyer: Bu da asla çalışmamamızın bir başka nedeni. Dizüstü bilgisayarınızdan çıkıp koca kafanıza tokat atsa bile harika müziği tanıyamazsınız.

Biz var için katılıyorum için katılmıyorum üzerinde Ama... Ben değil uzlaşmanın üstünde.

Cole: Beatles dinlemeye başlarsam benimle takılır mısın?
Sawyer: Hayır. Ama müzik zevkine daha çok saygı duyacağım. Ayrıca, konu müzikten açılmışken, koleksiyonuna Nick Jonas da eklemelisin.

Kolumu çiğnemeyi tercih ederim.

Bu . Asla.
Sawyer: Senin kaybın. O benim ruh eşim... Sadece henüz bunu bilmiyor.

Bu durumda, seni aldırmayacaktır.

Yine konuyu saptırıyorsun.
Sawyer: Neyi saptırıyorsun?

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde elim telefonuma sıkıca sarılıyor.

Seks.
Sawyer: Çünkü hiç içmeyeceğiz. Asla.

Farklı bir yaklaşım deniyorum.

Sen hazır olana kadar beklemeye hazırım. Seks için.
Sawyer: Harika. Sonsuza kadar kulağa nasıl geliyor?
Hadi ama, İncil Thumper. Sen insansın, değil mi? İhtiyaçların yok mu? İlla seks için değil, çünkü ne kaçırdığını bilmiyorsun. Ama bilirsin işte... diğer şeyler.
Sawyer: Awe. Endişenizi takdir ediyorum, ama bir kez daha. Ben böyle iyiyim.

Kim?
Sawyer: Kim ne?
Cole: Eğer ihtiyaçların karşılanıyorsa, onları karşılayan kişinin kim olduğunu bilmeyi hak ediyorum, lanet olsun.

Bianca'nın birkaç hafta önce Christian'ın partisinde söyledikleri kafama bir tuğla gibi çarpıyor, ama ben daha soramadan telefonumun ışığı yanıyor.

Sawyer: Onunla konuşuyorsun.

Önceden sert değildim... Şimdi kesinlikle öyleyim.
Sawyer'ın kendisiyle oynadığı görüntüler zihnimden geçerken sikim .
Siktir, o kadar azdım ki sınıf kapısını menteşelerinden sökebilirim.

Cole: Bir şey kullanıyor musun?
Sawyer: Seks eğitimi sırasında uyuya mı kaldın? Fasulyeye vurduğumda korunmama gerek kalmıyor.

Tam ona bunu kastetmediğimi söyleyecektim ki bir sonraki mesajı beni şaşırttı.

Sawyer: Ama madem bu kadar endişelisin, ben on altı yaşımdan beri doğum kontrol hapı kullanıyorum, o yüzden o küçük kalbini bu konuda endişelendirme.
Bakire olduğunu sanıyordum.
Sawyer: Öyleyim.
Cole: O zaman neden doğum kontrol hapı kullanıyorsun?
Sawyer: Bu seni ilgilendirmez ama benim adetlerim çok kötüdür. Bana sormak istediğin başka bir şey var mı? Kan grubu? DNA sonuçları? Belki sosyal güvenlik numaram?
Cole: Parmaklarını mı yoksa vibratör mü kullanıyorsun?

Kalbim göğsümde çarpıyor. Sanki vücudumdaki tüm kan güneye doğru akıyor.
Kahretsin, bu noktada bana dokunması bile gerekmezdi.

Sawyer: Bu bir retorikti. Davet değil, seni sapık.

Cole: Bahse girerim çok sıkısın.
Sawyer: Özür dilerim. G2G. Senin aksine, ben sınıfta olup bitenlere dikkat etmeyi severim.

Onu bu kadar kolay bırakmayacağım.

Cole: Parmaklar, bahse girerim. Ama sadece bir tane... Çünkü sen hâlâ kendini İsa'ya saklayan küçük iyi bir kızsın.
Sawyer: Ve bu konuşmadan resmen çekildim.

Ben yapmadım.

Cole: Muhtemelen gecenin bir yarısı eliniz külotunuzun içinde, çığlık atacak kadar ıslak ve azgın hissederek uyanıyorsunuz. Bu acıyı dindirecek birinin etrafınızda olmasını diliyorsunuzdur. Sen onun yüzüne boşalana kadar küçük klitorisini yalayıp emecek biri.

Cevap ama bu bir sonraki mesajımı göndermeme engel olmuyor.
Metin.

Dün gece beni çıkardın.
Sawyer: Özür dilerim, ahmak. Ben öyle bir şey yapmadım.
Ah, ama sen yaptın. Mastürbasyon yaparken tek düşünebildiğim sendin. O güzel dolgun dudaklar aletimin etrafına gerildi, beni derin ve hızlı bir şekilde emerken, ben de büyük göğüslerinle oynadım... tam da yükümü üzerlerine boşaltmadan önce.
Sawyer: Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum.
Çok iyiydi, Sawyer. Çok ateşliydi. Mükemmeldin.
Sawyer: Artık durabilirsin. Ne demek istediğini anladım.
Hayır, yok.

Kimsenin bakmadığından emin olmak için telefonumu kucağıma doğru çeviriyorum ve pantolonumun içinde şişen aletimin fotoğrafını çekiyorum.
Sonra gönder tuşuna basıyorum.

Cole: Bana yaptığın şey bu.
Sawyer: Tanrım. Sınıfta değil misin?
Hayır.

Ereksiyonumu gizlemek için ders kitabımı kaptığım gibi yerimden fırladım. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz, Bay Covington?" Bayan Edwards
azarlıyor.

"Banyo," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Koridora çıktığım anda telefonumu çıkarıyorum.

Kızların soyunma odasındayım. Seni bekliyorum.

Orada yaparsak daha az gergin olur.

Ayrıca, ders yeni başladı, bu yüzden önümüzdeki otuz yedi dakika boyunca boş olacak.

Sawyer: Başka bir fantezi yaşıyor olmalısın.
Cole: Paranı -daha doğrusu sikimi- ağzının olduğu yere koyup bunu gerçeğe dönüştürmeye ne dersin Church?
Sawyer: Vay, pürüzsüz. Sana sakso çekmiyorum, Covington. Bu seni ilgilendirmez... yine. Ama bunu daha önce hiç yapmadım ve ilk kez soyunma odasında yapmayacağımdan eminim. Ya da seninle.

İkincisini başka bir zaman göreceğiz. Şimdilik yavaş yavaş başlamalıyım.

Düşündüğümden daha da tecrübesizmiş.

Tamam. Artık sınırlarını bildiğime göre, bugün onları aşmayacağım. Sadece mastürbasyon yaparken bakabileceğim güzel bir şeye ihtiyacım var.
Sawyer: Porno denen güzel bir şey var. Bir ara denemelisin.
Pornoya bakmak istemiyorum. Porno sen değilsin.
Bunu gerçekten basitleştireceğim. Beş dakika içinde burada buluşalım. Eğer , sana bir daha asla teklifte bulunmayacağım. Ama eğer yaparsan.
Sawyer: Eğer yaparsam...ne?

Sırıtıyorum. Bunu düşünmese sormazdı.

Korkaklığı bırak da .

Bölüm 39

Oraya sadece yüzüne karşı *bir daha asla*
Bağlantı.

En azından dersten çıkıp kızların soyunma odasına doğru yürürken kendime böyle söylüyorum.

Ona daha önce kimseye oral seks yapmadığımı söylediğime inanamıyorum.

Neredeyse onun edepsiz sözlerinin bana yaptıkları kadar şok ediciydi.

Ve külotum.

Aptal, aptal, aptal.

Ben akıllı bir kızım, buna kanmamam gerektiğini bilirim. *Tekrar*.

Yine de ... elmadan bir daha almanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum.

Soyunma odasının kapısını iterek açtığımda kararlılık içimde dalgalanıyor.

Buna bir son vermek ve bunun neden *korkunç* bir fikir olduğunu adım adım ayrıntılı bir şekilde özetlemek niyetindeyim...

Ama onu gördüğüm anda tüm nedenler ortadan kalkıyor.

Tıpkı dövme dükkanındaki o günkü gibi, işkence görmüş görünüyor... sadece bu sefer gözlerinde bir damla üzüntü yok.

Sadece *açlık* var.

Saf, ham, hayvani bir ihtiyaç bir Tanrı'nın bedeninde nabız gibi atıyor... doğrudan bana doğru geliyor.

Kaba bir gülümseme ağzını büküyor. "Geleceğini ."

"Sadece gelebilmek için geldim-"

Ağzı benimkine çarpıyor.

Oh, Yüce İsa. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim daha önce hiç böyle *bir şey* yaşamadığım.

Dizlerinizin bağını çözen ve beyninizi blender'a sokan türden bir öpücük.

Gecenin bir yarısı en kirli düşünceleri düşünürken kendinize dokunduğunuz türden bir öpücük.

Ertesi sabah kilisede daha fazla dua etmenize neden olan türden düşünceler.

Bu öyle bir öpücük ki, karşı koymanın bir anlamı olmadığını açıkça ortaya koyuyor... çünkü günahkâr ve aziz arasındaki savaşı çoktan kaybettim.

Kalçalarımı kavrayıp beni bir dizi dolaba doğru iterken aklım başımdan gidiyor.

"Colton."

Dudakları boynuma doğru ilerlerken gözlerim

kapanıyor. Zayıf noktamı bildiği için onu sikeyim.

Göğsümü tutup inlediği için onu sikeyim... Sanki sadece kendi zevki içinmiş gibi.

Vücuduma yapmak istediği tüm kirli şeyler için onu becer.

Ve beni... Bu soyunma odasında yapmasına izin vereceğim her şey için.

"Daha fazla," diye inliyor benimkine çok benzeyen bir ses.

Dizlerinin üzerine çökerek başını göğsüme gömüyor.

Ağzı gömleğimin içinden göğüs ucumu bulduğunda tıslıyorum. "Oh, Tanrım."

Bir sonrakine geçtiğinde kalçalarım sıkılıyor ve beyaz kumaşta bıraktığı ıslak izi fark ediyorum.

O düğmelerime uzanırken tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum. "Al şunu dışarı."

"Güven bana, öyleyim." Sütyenimin kabını aşağı çekerek beni ortaya çıkardı.

"Aman Tanrım."

İnleyerek meme ucumu sıcak ve ıslak ağzına alıyor.

Diğer göğsümü de avucunun içine alıp yaladıktan sonra onunla da alay edince omurgamda bir zevk dalgası oluşuyor. "Aletini kastetmiştim." Sertçe yutkunuyorum. "Seni izlemek istiyorum."

Bluzumun kalan düğmelerini açarken açgözlü yeşil gözleri beni kesiyor. "Bunlarla oynamaya devam ettiğim sürece sorun yok." Bir parmağını sütyenimin bandına sokarak, onu tenime yapıştırıyor. "Çıkar şunu, İncil Thumper."

Etrafa uzanıp sütyenimin kancasını açtım ve çıkardım.

Kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Karnımı gördüğünde yüzünün tiksintiyle buruşmasını bekliyorum ama öyle olmuyor.

Ayağa kalkarken gözleri kararıyor. "Şu anda ne kadar seksi göründüğün hakkında bir fikrin var mı?"

Şaka mı yapıyor diye sormak istiyorum ama avucunu pantolonunu saran kocaman ereksiyonun üzerinde gezdiriyor. "Bana ne yaptığını görüyor musun?"

Pantolonunun fermuarını açarken bakışlarında kendinden emin bir parıltı var. Aleti boxer'ından dışarı fırladığında nedenini anlıyorum.

Gibi ve dinlenme . Onu, Bu etkileyici...ve karakteristik olmayan bir şekilde

Çekici.

Garip bir şekli yok, garip kıvrımları ya da renkleri yok... cömert çevresi ve genişliği birbiriyle orantılı.

O mükemmel.

Ama garip bir nedenden dolayı... şu anda, şu anda? Bana sanki *benmişim* gibi bakıyor.

Büyük elini sikinin etrafına sarıp yavaşça, alaycı bir şekilde sarsmasını izlerken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Onun bu kadar kötü, bu kadar *kişisel* bir şey yaptığına tanık olmak üzerinde.

İzlememem gerektiğini bildiğim ama izleyemediğim yaramaz bir dizi gibi yüz çevirmek.

Dudağını ısırarak yaklaşıyor. "Yala onu."

Sinirlerim boğazıma düğümleniyor. Yapmayacağına söz vermişti... Elini kaldırdı. "Tabii çok korkak değilsen." Ses tonunda alaycı bir ısırık var... bir meydan okuma.

Onun bu küçük cüreti beni heyecanlandırmamalı ama heyecanlandırıyor.

Özellikle de benim hakkımda ne düşündüğünü bildiğim için.

Benim masum bir inek olduğumu düşünüyor... ve haklı.

Ama şimdi değil.

Bakışlarını tutarak dilimi avucunun sert, nasırlı derisine .

Nefesi kesiliyor. "Siktir."

Homurdanarak elini tekrar sikinin üzerine koyuyor, kendini sert ve hızlı bir şekilde kaldırıyor.

Sonra durdu.

Başparmağıyla geniş tepenin etrafında dönerek üzerindeki küçük sıvı damlasını toplamasını ciddiyetle izliyorum.

"Aç."

Bunu yaptığımda, başparmağını ağzımın içine sokuyor.

Tuzlu tadına bakmak için dudaklarımı etrafına kapatıyorum.

Serbest kalan kolunu başımın yanındaki duvara koyuyor ve bana doğru sarkıyor. "Lanet olsun."

Artık ıslak olan başparmağını vücudumdan aşağı kaydırarak meme ucumda duruyor. "Onları becermek istiyorum," diye geveliyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum kendimi durduramadan.

Yenilmiş ve kendine hakim olma duygusunu kaybetmiş gibi yüzünü boynuma gömüyor. "Bankın üzerine uzan."

"Önce bir şey deneyebilir miyim?"

Merakımı gidermeden bu işin bitmesini istemiyorum.

Sırıtıyor. "İstediğin her şeyi deneyebilirsin, İncil Thumper."

Aramıza uzanarak parmaklarımı ona doladım. "Sadece seni hissetmeye ihtiyacım vardı."

Elimi boyunda aşağı yukarı hareket ettirdikçe nefes alış verişi zorlaşıyor. "Beni öldürüyorsun." Ben onu daha hızlı sikerken dişleri boynumu sıyırıyor. "Çok iyi hissettiriyor." Elini benimkinin üstüne koyuyor. "Çok iyi." Tenimi ısırıyor. "Eteğinin her yerine boşalmadan önce bankın üzerine çık."

Kendimi bankta konumlandırırken midemde sinirler uçuşuyor.

Diz çökerek diliyle göğüs dekoltemde izler bırakıyor. "Tanrım. Lanet olası göğüslerine bayılıyorum."

Yerden kalkarak bankın üzerine çıktı ve üzerime oturdu. "İyi misin?"

Tek yapabildiğim ona başımı sallamak oluyor çünkü sikini göğüslerimin arasında nasıl kaydırdığına odaklanmış .

"Benim için onları birbirine it." Boğuk bir homurtuyla hızını artırdı. "Evet. Aynen böyle. Çok iyi."

Onu bu şekilde kontrolünü kaybederken izlemek heyecan verici.

Adem elmasının sallanışını seviyorum. Taşaklarının tenime çarpma sesini. Her itişte yüzünün gerilmesi.

Ama en çok da gözlerini benden alamaması.

Zevkin yüzünde dolaşmasını izliyorum. "Siktir. Boşalacağım." Uzun bir sıcak sıvı fışkırmadan önce aldığım tek uyarı bu.

"Lanet ." Kalçaları titreyen Cole sikini son bir kez daha sarsıyor ve göğüslerime bir döl daha fışkırtıyor.

Ne kadar kirli ve açık fikirli olduğunu merak ederek parmağıma biraz topluyorum ve bir adak gibi ona uzatıyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Kendimi tatmamı mı istiyorsun?"

Dudağımı nazlı nazlı ısırarak başımı sallıyorum.

Dudakları parmağımın etrafında kenetlenirken gözlerinde hınzır bir bakış var.

Beni oturur pozisyona çekip dizlerinin üzerine çökerken, "Sürprizlerle dolusun, İncil Thumper," diyor. "Ve döllerimle kaplanmışsın."

Tam kağıt havlu isteyecektim ki, dilini meme uçlarımın üzerinde gezdirerek memelerimdeki sıvının bir kısmını yaladı.

Bu çok yanlış... çok ahlaksızca.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve at kuyruğumu avucunun içine alıyor.

, dilini ağzımın içine sokuyor, tadına bakmamı ve yutmamı sağlıyor.

Çok acımasız.

Ve ben çok berbat durumdayım... çünkü bunu seviyorum.

Bölüm 40

Ayağa kalkmaya başladı ama ben onu durdurdum. "Zil çalmadan önce hâlâ on dakikamız var."

"Biliyorum. Giyinmeliyim."

Siktir . Eğer bana kalsaydı, asla bir dikişlik kıyafeti olmazdı.

üze

rin "O kadar hızlı değil."

de. Elimi eteğinin altına soktum.

Gözleri açılıyor. "Sen ne-"

Parmağımı nemli kasıklarında gezdirirken dudağını ısırıyor.

Külot.

Cotton. *Haklıydım*.

"Ben-"

"Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır...evet. Bilmiyorum." Oflayarak tavana bakar. "Ben hiç... bilirsin işte."

Lanet olsun. Bu beni bu kadar tahrik etmemeli. Bakirelerden *nefret ederim*. Ama onunla ilgili diğer her şey gibi... öyle.

"Merak etme." Kalçalarını ayırarak ona göz kırpıyorum. "Sadece bir parmağımı kullanacağım."

Koluma vurdu. "Göt."

Tanrım, şu anda ne kadar güzel göründüğünün farkında değil.

Bir bankta üstsüz oturuyordu ve ben onun ayrılmış kalçalarının arasında diz çökmüştüm.

O büyük göğüsleri hâlâ döllerimden parlıyordu.

Müstakbel karım şimdi gidip benden boşanmalı çünkü hayatımın sonuna kadar buna 31 çekeceğim.

"Nazik olacağım." Külotunu kenara çekip parmak eklemimi pürüzsüz, çıplak teninde gezdiriyorum. "Amını tıraş et."

Burada bir orman bulmaya tamamen hazırdım.

Bu beni caydırmazdı. Bu noktada hiçbir şeyin caydıramayacağına eminim.

Yanaklarının kızarmasına bayılıyorum. "Balmumu aslında. Dylan'ın hatası. İlk kez gideceği için gergindi, ben de onunla gitmeyi teklif ettim ve-"

Başparmağım klitorisinin üzerinde kayıyor.

Kardeşimin kız arkadaşı şu anda düşünmek ve konuşmak istediğim kız *değil.*

"Çok seksi." Yavaşça parmağımın ucunu içine sokuyorum. "Kendine dokunduğunda ne düşünüyorsun?"

Sertçe nefes alıyor. "Bu *gerçekten* kişisel bir soru."

"*Gerçekten* kişisel bir şey yapıyoruz," diye hatırlatıyorum ona, parmağımı daha derine batırarak.

"Nick Jonas," diye sırıtarak cevap veriyor.

Eğer onunla karşılaşırsam, Tanrı o orospu çocuğuna yardım etsin.

"Hiç beni düşündün mü?" Doğrudan konuya girerek soruyorum.

"Bir kez," diye itiraf ediyor.

"Sadece bir kez

mi?" "Tamam. İki

kere."

daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum ama kabul ediyorum. "Ben ne ?"

"Aslında hiçbir şey. Çoğunlukla sana bir şeyler yapıyordum."

Sikim kalkıyor ama onu görmezden geliyorum. Daha önce sırası gelmişti. Sonraki sekiz dakika on saniye tamamen onunla ilgili.

Parmağımı kabzasına kadar itiyorum, etrafımda gerildiğini hissettiğimde dişlerimi sıkıyorum. Onun içinde olmayı o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum.

"Tanrım. Çok sıkısın."

Öne doğru eğilerek meme uçlarından birini ağzıma aldım.

Miyavlıyor, keskin bir nefes çekiyor. Meme uçlarının hassas olmasına bayılıyorum, çünkü onlarla oynamayı çok seviyorum.

Neredeyse onun küçük amcığıyla oynamayı sevdiğim kadar.

Topuğumu klitorisine bastırarak parmağımı içine pompalamaya başladım. On

u. Gözleri çırpınarak kapandı. "Siktir."

"Hoşuna gitti mi?"

Klitorisinin üzerinde yavaş daireler çizerken "Evet, aman Tanrım" diye nefes alıyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor."

"Öp beni," diye emrediyorum. "Şimdi."

Öpüşünde beni çıldırtan bir şey .

Çekingen, alaycı, sanki koyacakmış gibi başlıyor. Ve sonra içeri girmeme izin verdiği an, tatlı bir teslimiyet.

Şu anki öpüşmemiz de farklı değil. O nazlı... alaycı.

Zaten *benim* olan bir şeye sahip olamayacakmışım gibi davranmak.

Bayıldım buna.

Gerekirse onu dünyanın her santimetrekaresinde kovalarım.

Alt dudağını kemiriyorum, erişim talep ediyorum. Hemen vermeyince daha sert bastırıyorum.

Dudaklarını ayırdığı anda dilimi içeri sokuyorum ve parmağımı kıvırıyorum.

Elini yanağıma koydu, ağzıma boşaldı. "Oh...Tanrım. Kahretsin."

"Dikkatli ol, İncil Thumper," diye takılıyorum. "Seni duyabilir."

Ağzımı ısırdı. *Sertçe*. "Siktir."

Elim sırılsıklam oldu. Neredeyse geldi.

Eksik olan tek şey ağzım. Ama neredeyse altı-dört yaşında olduğumu ve zaten yerde diz çöktüğümü düşünürsek, daha fazla alçalamam.

Daha kolay erişmem

lazım. "Uzan."

Gözlerinde meydan okuma parlıyor. "Ben köpek değilim

Covington." "Yap," diye ısrar ediyorum. "Güven bana."

Bunu yaptığında, bacaklarından birini başımın arkasına

yerleştiriyorum. Aletim canlanıyor. Güzel, pembe ve

mükemmel. "Ne yapıyorsun?"

Parmağımı tekrar içine sokuyorum. "Seni parmaklarken klitorisini emen biri oldu mu hiç?"

Gözlerini kırpıştırıyor. "Hımm... Bırakın aynı anda yapmayı, ayrı ayrı yapan hiç kimsem olmadı."

"Bugün senin şanslı günün, tatlım."

Boştaki elimle onu açıyorum ve klitorisine yavaşça

Yal

a. Titriyor. "Cole."

Tadı cennet gibi... Eğer cennet gerçekten var olsaydı ve

amcığın tadına bakmak.

Ağzımı hassas tomurcuğun üzerine kapatıyorum ve ağzımla emme temposu yapıyorum.

Sırtını eğiyor ve saçımı bir avuç tutuyor. "Vay anasını. Eğer durursan, yemin ederim senden ayrılırım."

Bir kıkırdamayı bastırmak zorundayım, ama mizah kısa ömürlü çünkü göz kapakları ağırlaşıyor ve kalçalarını sallıyor - bu da elbette o güzel göğüslerinin sallanmasına neden oluyor.

Nefes nefese bir inilti çıkarıyor. "Sanırım ." *Düşünüyor*
mu?

Siktir et şu sesi. Kesinlikle *öyle*.

Orgazmı parmaklarımın arasından geçiyor ve vücudu titremeye başlıyor.

Bu kız uzun zamandır o kadar gergin ki, bir gayzerin patlamasını izlemek gibi.

Bankı kavrayıp amını etrafımda sıkıştırırken irkilmiş, boğuk bir ses çıkarıyor.

" bu, bebeğim." Hâlâ zonklayan klitorisine yumuşak bir öpücük
konduruyorum. "Bırak
git."

Ben doruğa ulaşırken göğsü kabarıyor.

"Sana bana bebeğim deme demiştim," diyor bir dakika sonra, ama bir Yüzünde tembel bir gülümseme.

"Bana asla takılmayacağımızı da söylemiştin ama buradayız."

"Biliyorum." İç çekiyor. "Bu her gün bir şey olamaz." "İki
günde bir olsa da olur."

Bana sert bir bakış attı. "Ben ciddiyim. Aramızın bozulmasını istemiyorum. Ama..."

"Ama ne?" O otururken ben soruyorum.

"Ama haklısınız. Bizler insanız ve dolayısıyla ihtiyaçlarımız var. Arada bir birbirimizle ilgilenmemizde bir sakınca görmüyorum... Yeter ki bu konuda akıllı davranalım ve birbirimize bağlanmayalım."

Tut şu lanet telefonu. *Beni* aramaya mı çalışıyor?

Eğilerek gömleğini ve sütyenini yerden alıyor. "Ne olursa olsun, sen olduğun için memnunum. Şaşırtıcı bir şekilde..."

"İnanılmaz mı?" Ben teklif ediyorum. "Bu dünyanın dışında mı?"

"Tuhaf *değil*." Alt dudağını çiğniyor, düşünüyor. "Rahat."

Alınmamaya çalışıyorum ama bu kör bir insana gökkuşağına bakmasını söylemek gibi bir şey.

"Yüzümün her yerine boşaldın... ve bu *rahat* mıydı?"

"Bunu kötü anlamda söylemiyorum. Hem de hiç. Yaptığın işte *gerçekten çok* iyisin Cole. Ve en iyisi, bu konuda kendimi ürkütücü hissetmedim."

"Teşekkürler. Yelp'e yorum bırakmayı unutma." Ayağa kalktım. "Ne oluyor Sawyer?"

Gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. "Ne?"

"Rahatlık bir erkeğin biriyle takıldıktan sonra duymak isteyeceği bir şey değildir."

"Oh." Kaşlarını sallıyor. "Sen sahip olduklarımın en iyisiydin, büyük baba. Daha iyi mi?"

Aynı anda hem beni aşağılayıp hem de gülmek istememe neden olan sinir bozucu yeteneğinden nefret ediyorum.

"Azıcık bile değil."

Bluzunu eteğinin içine sokuyor. "Kavga etmek istemiyorum."

"O zaman pislik gibi davranmayı bırak."

Ağzı açık kaldı. "Az önce *bana* pislik mi dedin?"

"Özür dilerim." Ona birkaç diş gösterdim. "*Rahatsız* pislik demek istedim." Ve sonra oldu... Gülmeye başladı.

Ve kahkahası o kadar bulaşıcı ki... Ona katılmadan edemiyorum.

Boku yedim.

Bölüm 41

"Ona rahat olduğunu söyledim," diye fısıldıyorum telefonuma.

Oyun yirmi dakika içinde başlıyor, ben de kimya laboratuvarındaki dolapta saklanıp Dylan'la konuşuyorum.

Bir daha penis görmeye hiç niyetim yok.

Tabii bir oyun kurucuya ait değilse. "Aman

Tanrım," diye haykırır Dylan. "Sen *yapmadın*."

"Yaptım."

Histerik bir şekilde gülmeye başlar. "O duvarda bir sinek olmak için."

"Ona ilişkimizin rahat olduğunu söylemenin nesi bu kadar önemli anlamıyorum. Sevdiğim birçok şey rahattır. En sevdiğim kapüşonlu sweatshirt. En sevdiğim yoga pantolonum. En sevdiğim Nick Jonas tişörtü-"

"Cole Covington'ı en sevdiğin kapüşonluya, yoga pantolonuna ve *Nick Jonas*'a benzettiğinin farkındasın, değil mi?"

"Ne istiyorsun?"

"Sawyer, ondan hoşlanıyorsun. Hatta bence ona *aşık* bile olabilirsin." "Sevmiyorum."

"Aynen ."

"Güzel. *Güçlü* bir çekim var. Ama şu anda ancak bu kadarını kabul edebilirim."

"Merak etme, sırların benimle güvende." İnliyor. "Maç başlamadan önce çamaşırlarımı değiştirmeliyim. Sahada görüşürüz, *Izzy*. Kuyruk tüyünü sallamanı izlemek için sabırsızlanıyorum. Özellikle de artık sen olduğunu bildiğim için."

"Har, har, . *Çok* komik." "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diyorum telefonu kapatmadan önce.

Neredeyse anında, telefonum gelen bir mesajla titriyor.

Bu akşam maça geliyorsun, değil mi?

Saçmalık.

Oakley Scott'a kimseye gerçeği söylemeyeceğine dair söz verdi çünkü görevden alınmak istemiyor. Belli ki çocuğun bir gün büyük liglerde maskot olma hayalleri var ve sezonun son maçlarında *maskotluk* ya da her ne deniyorsa kalıcı sicilinde tür leke bırakacağını düşünüyor.

Bu da demek oluyor ki *kimseye* Izzy olduğumu söyleyemem. Cole'a bile.

Bu gerçekten berbat çünkü bu akşamki maç büyük bir maç. Kim kazanırsa şampiyonluk kupasında oynayacak. Cole'un onu desteklemediğimi düşünmesini istemiyorum.

Kız arkadaşı olarak maçlarına gitmemin beklendiğinden bahsetmiyorum bile.

Neyse ki bir plan yaptım.

Cole galibiyet golünü atmadığı ve Knights geçen seferki gibi maçın bitimine üç dakika kala gol atmadığı sürece... sahaya çıkıp amigo kızlarla dans etmek zorunda kalmayacağım.

Üstümü değiştirmek için gizlice kaçabilirim ve sonra geri gelip tüm oyunu Sawyer olarak görmüş gibi davranabilirim.

Cole orada olduğum için mutlu olacak ve ben de kötü bir mono vakası geçiren dokuzuncu sınıftaki bir çocuğa verdiğim sözü tutmuş olacağım.

Bir nefes üfledim.

Gizli bir kimliğe sahip olmak zor. Süpermen'i yeniden takdir etmeye başlıyorum.

Tam çıkmak üzereydim ki kapı açıldı. "Beni görmezden gelmeyi bırak," diye tersliyor Bianca.

Laboratuvar dolabına geri dönüyorum.

"Seni görmezden gelmiyorum," diyor Oakley.

"Meşguldüm." "Evet, Morgan *ve* Hayley ile meşguldüm."

"Duyduğuma göre, Hayley ile meşgulmüşsün.
"

"Kıskandın mı?" Bianca alay ediyor. "*Güzel*. Belki şimdi biliyorsundur nasıl hissettirdiğini."

Oakley iç çeker. "Sana söyledim-"

"Kapa çeneni," diye tıslıyor. "Hâlâ okuldayız. Birileri kulak misafiri olabilir bize."

Evet, *biri* olabilir. Ne haltlar burada?

Bir daha düşündüm de... Cevabı bilmek istediğimden pek emin değilim.

"Bu gece Cole uyuduktan sonra geleceğim," diyor. "O zaman konuşabiliriz."

Ne hakkında konuşacağız?

"Hayır," diye homurdanıyor Oakley. "Konuşacak bir şey yok. Hasta, çarpık, *sikik* psikopat küçük kafanda her ne olduğunu düşünüyorsan yanlış."

Tanrım, Oak. *Biraz sert oldu.*

"Biliyor musun?" Bianca diyor ki. "Haklısın. Babama misafirhanesinde uyuşturucu sattığını ve bir gece sen ve kızının-"

"Sana söylemiştim. O gece bir *hataydı*."

Oh hayır. Kötü Oakley. *Kötü*.

Önce üvey annesi. Şimdi de Bianca.

Sanki aleti, ona göre olmayan kızları tercih ediyor.

Onu

. Jace ve Cole bunun için onu *öldürecekler*. Ve

bu Dylan'ı hesaba katmıyor bile. Bayılacak gibi

hissediyorum.

Nefes alamıyorum.

Ama çoğunlukla? Keşke kütüphanede saklansaydım.

"Ama sen-" Bianca söylemeye çalışır ama Oakley yine sözünü keser.

"Şunu kalın kafana sok evlat. Seni istemiyorum. Seni asla

Seni istiyorum ve seni *asla* becermeyeceğimden eminim. On altı ya da yüz on altı yaşında olman fark etmez. Bana kalırsa sen elbise giymiş bir şeytansın. Sana tahammül etmemin tek nedeni kardeşlerin."

Vay be, ahbap. Bir şeyleri bitirmek istemeni anlıyorum ama biraz daha hıyar olabilir misin?

"Ama-" Bianca söylemeye başlar.

"Devam et ve babana söyle. Kardeşlerine söyle. Lanet olası po- po'ya uyuşturucu sattığımı söyle. Seninle yatmam için beni manipüle edemezsin, çünkü bu asla olmayacak."

Vay be.

"Ve bir daha ben uyurken yatağıma girersen, Morgan'ı arayıp seninle ilgilenmesini isteyeceğim. Anladın mı?"

Aman Tanrım. Bianca onun kıçına ölümcül bir çekim uyguladı.

Bianca, "Sen tam bir pisliksin," diye .

Oh, adamım. Doğruyu söylemek gerekirse, kızın duyguları hissedebileceğini düşünmemiştim.

Öfke ve manipülasyon dışında.

"Bil diye söylüyorum, misafirhanenize gizlice girdiğim gece Liam'ın ölüm yıldönümüydü. Oraya seni aramaya gittim çünkü Jace Dylan'la meşguldü, Cole asla onun hakkında konuşmak istemiyor ve babam da hiç evde olmuyor." Sesi çatlıyor. "Onu *çok* özlüyorum... ama kimsenin umurunda değil." Titrek bir nefes alıyor. "Sen her zaman çok iyi ve anlayışlıydın. Ve sana ne söylersem söyleyeyim, beni asla yargılamadın. Seninle güvende olduğumu sanıyordum Oakley. Ta ki *o* geceye kadar."

"Ben yapmadım-"

"Önemli değil." Boğazını temizliyor. "Ama belli ki unutmuşsun. Beni öpen *sendin*. Tam tersi değil."

"Bilmiyordum-"

"Evet, biliyorum. Beni Hayley sandın. Ya da Morgan. Ya da o gece kafan iyiyken eve getirdiğini düşündüğün kaltak. Üzgünüm ama ben sadece arkadaşlarının, havuzda boğulmamak için ağlayacak bir omuza ihtiyaç duyan psikopat kız kardeşiydim."

Kalbim sıkışıyor. Oraya koşup sarılmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

On

u. "Bianca-"

Tenin tene keskin vuruşunu duyuyorum. "Beni rahat bırak." Oakley tekrar konuşmaya çalışıyor ama Bianca buna izin vermiyor.

"Hayır." Sanki fiziksel olarak itmeye çalışıyormuş gibi küçük bir homurtu çıkarır.

ama yapamıyor. "Sakın bana dokunma. *Git* buradan."

Bir an sonra sınıf kapısı çarparak kapanıyor... aynı anda telefonum Cole'dan gelen başka bir mesajla titriyor.

Bana yine mi kızgınsın? Yoksa biri seni kaçırdı diye bir arama ekibi mi kurmalıyım?

Sawyer: Hayır. Üzgünüm, ders çalışıyordum. Maçta olacağım. Söz veriyorum.

Bu bir yalan değil.

Güzel. Sonra, İncil Thumper.

"Artık dolaptan çıkabilirsin Sawyer," diye Bianca. "Yoksa... Izzy mi demeliydim?"

Kahretsin.

"Nereden biliyorsun?" Birkaç deneme adımı atarak söylüyorum.

"Çünkü Scott mono hastası ve o salak Morgan'ın Casey'ye Oakley'nin onun yerine baktığını söylediğini duydum. Ama Oakley 1.80 boyunda, Scott ise 1.80 boyunda. Kostüm ona uymaz."

"Ama ben olduğumu nasıl anladın?"

"Scott, kardeşim sahaya çıktığında Jack in the Box gibi zıplamıyor. Ayrıca sürekli kıçına da bakmıyor."

Yeterince adil.

Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre.

"Bakın, olanları duydum. Özür dilerim-"

"Olma." Duygusuzca gülüyor. "Tanrım, bunun gerçek olduğunu mu sandın?" Gözlerini deviriyor. "Beni aşağılamasına kızdığım için onunla dalga geçiyordum."

İyi bir rol sergiliyor, ancak şu anda kabadayılığının tamamen bir gösteri olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Cole'dan öğrenmiş olmalı.

O iri kahverengi gözler jilet gibi keskinleşiyor. "Ama açık konuşalım, eğer kulak misafiri olduğun şeyi birine söylersen, kardeşimle olan ilişkine -sahte ya da başka türlü- veda edebilirsin." Yüzüme rahatsız edici bir şekilde yaklaşıyor. "Çünkü kalbini o lanet göğsünden söküp atıştırmalık olarak yerim. Anladın mı?"

Elbiseli şeytan mı? Kulağa doğru

geliyor. "Kimseye söylemem."

"Güzel." Bana şeker gibi tatlı bir gülümseme verdi. "Şimdi *Izzy*'ye söyle kıçını kaldırsın. Casey beş dakika içinde sahaya çıkmamızı istiyor."

Bununla birlikte kapıya yöneliyor.

"Bianca."

Arkasını dönmek için hiçbir hareket yapmıyor. "Ne?"

"Konuşacak birine ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Yüce İsa. Yalakalık yapmayı bırak, Church. Sadece beş yaşında olmasına rağmen kardeşim bir *şekilde* sana aşık olmayı başardı. Tebrikler."

Bölüm 42

"Geliyor musun, Covington?" Lennox soruyor. "Herkes seni bekliyor."

"Evet, sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Anlayışla başını sallıyor. "Son dakika kakası, ha?"

Hayır demek üzereydim ama böyle düşünmesine izin vermek daha kolay geldi. "Evet." "Başka bir şey söyleme, dostum. Seni yakaladım."

Dışarı çıkmadan hemen önce ellerini ağzına götürdü. "Hepiniz ona bir dakika daha verin. Tuvaletini yapıyor."

Dolabımın kapısını açıp yeşil kumaş parçasını arıyorum. Bunu her maçtan önce yapmıyorum... sadece önemli maçlardan önce.

Gözlerimi kapatarak malzemeyi fırlattığım kolumun ve yeni dövmemin üzerine sürüyorum.

Bugün gerçekten yardımına ihtiyacım var, ağabey.

"Koç Stalter saha kenarında tükürüyor. "Defans hattımızı bokun kazı delip geçtiği gibi delip geçiyorlar!"

Renkli benzetmeye rağmen, gerçek bu.

Genelde savunmamız harikadır...ama bugün. Bugün Warriors daha iyi.

Buna hazırlanıyor olmalılar. Skor

tabelasına baktım.

Yirmi bire on yedi... Warriors lehine.

"Lennox, gelecek sezon seni yedek bırakmadan önce kafanı kıçından çıkarsan ve kahrolası sahada karahindiba toplamayı bıraksan iyi edersin."

Lennox başını öne eğdi. Dürüst olmak gerekirse, onun için çok ama şu anda buna odaklanamam.

Savunma kötü olunca hücum da boşluğu doldurmak zorunda kalıyor.

Özellikle de maçın bitmesine sadece üç dakika kalmışken.

Koç bana baktı. "Umarım Tanrı'ya inanıyorsundur Covington. Çünkü ona orada ihtiyacın olacak."

İnanmıyorum... ama kendime

inanıyorum. Ellerimi çırpıyorum.

"Hadi yapalım şunu."

Tribünlere bakıp Sawyer'ı görmeye çalışıyorum. Onu bulamıyorum ama burada olduğuna eminim.

Olacağına söz vermişti.

Yine de *bu* oyuna tanık olmasından nefret ediyorum.

Momentum çok düşük, taraftarlarımızın dörtte biri gitmiş, amigo kızlar depresif görünüyor ve...oh, kahretsin.

Maskotumuz Şövalye Izzy o kadar mutsuz ki, kelimenin tam anlamıyla *dua ediyor.*

kenardan bir zafer için.

Pozisyonumu alırken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

I Biliyorum tam olarak ne Koç olur istiyorum
Ben için yap-al gol atmak için herhangi bir fırsat.

Ancak Warriors gibi bir takımla kazanmanın tek bir yolu vardır. Daha akıllı oynamak zorundasınız.

Orta oyuncu topu kaptığında. Topu Dwight'a atıyorum. Sahaya doğru koşuyor, sonra yan çizgiye doğru dönüyor.

Beş metre. *Mükemmel.*

Yine de biraz daha zamana ihtiyacım var.

Uzaktan, Koç Stalter avazı çıktığı kadar bağırmaya başlar.

Çıtçıt elime geçtiği anda yine aynı şeyi yapıyorum.

Ancak bu sefer, Dwight on yard sonra durur ve topu

Be

n. *Gol atmaya hazır olsa iyi olur*.

Sırıtarak topu itiyorum.

Yakaladığında güzel bir şey oluyor.

Ama sonuna kadar geçtiği an kadar güzel değil.

Bölge.

Başardık amına *koyayım*.

Ekibim koşarken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor.

Ben.

Bir kez daha tribünlere bakıyorum... etkilemek istediğim tek kişinin az önce ne olduğunu görmesini umuyorum.

Jace ve Dylan'ı gördüğümde göğsümde hayal kırıklığı titreşiyor... ama Sawyer'dan hâlâ bir iz yok.

Kazanmış olabilirim... ama şu anda öyle hissetmediğim kesin.

Bölüm 43

Vay anasını. Kazandılar!

O kadar heyecanlıyım ki zıplıyorum, yumruğumu havaya kaldırıyorum.

Cole'un yüzünde üzgün bir ifadeyle tribünlere doğru baktığını fark ettiğimde anladım...

Beni arıyor.

Dev bir aptal şövalye kafası takıyor olmam iyi bir şey çünkü amigo kızlara katılırken kesinlikle kaşlarımı çatıyorum.

Fıskiyem ancak çiseliyor... ve işim biter bitmez sahadan kaçıyorum.

Telefonum çaldığında normal kıyafetlerimi giymek için kimya laboratuvarına giden yolu yarılamıştım.

Cole'un adı ekranda yanıp sönüyor.

Kahretsin.

Telefonu açtığımda "Hey," dedim. "Harika
oyundu." "Nereden biliyorsun?" diye soruyor.
"Ben oradaydım, aptal. Her şeyi gördüm. İnanılmazdın-" "Jace
seni hiç görmediğini söyledi."

Lanet olsun. O sıçan piç. Dylan'la onu desteklediğim için bunlar geldi... Dylan'a pislik gibi davrandığı zamanlarda bile.

"Çünkü o oturmadı... Ben onunla oturmadım. Çok kalabalıktı." "Onun ve
Dylan'ın hemen yanında boş bir koltuk vardı."

Ona gerçeği söylemek için ağzımı açıyorum ama yapamıyorum.

Oakley'e sırrını saklayacağımı söyledim ve ben sözünden dönen biri değilim.

Oakley'i bulup Scott'a Cole'a ağzımdan baklayı çıkardığımı söyletmem gerekecek.

Bu arada, *küçük* beyaz bir yalan söylemek zorundayım.

"Özür dilerim Cole. Maça gider gitmez patronum beni işe çağırdı. Acil bir durum vardı ve-"

"Bunu bana neden söylemedin?"

"Yapmalıydım," diye itiraf ediyorum. "Sadece kızmanı istemedim."

"Sana kızgın değilim, Sawyer. Gelmediğin için hayal kırıklığına uğradım... tabii.
Ama anlıyorum. Patronun tam bir pislik." "İnan bana, *hiçbir* fikrin *yok.*" "Saat kaçta çıkıyorsun?"

"Ha? Oh, iş demek istiyorsun... doğru. On bir. Neden?"

"Daha sonra benimle Christian'a gelmek ister misin? Seni alabilirim. Ya da... istersen başka bir şey yapabiliriz." Ona cevap vermeye başladım ama sonra "Seksten bahsetmiyorum. Gerçi seks benim için sorun olmazdı. Sadece seni görmek istiyorum... Ne yapacağımız umurumda değil."

Telefonu tut. "Bana teklif etme şeklin bu muydu?"

"Belki." Boğazını temizliyor. "Aslında, biliyor musun? Öyleydi amına koyayım. Bununla ilgili bir sorunun mu var, Church?"

"Aklıma bir tane gelmiyor Covington."

"Güzel. On birde görüşürüz."

Bununla birlikte telefonu kapatır.

Bölüm 44

"Nereye gidiyoruz?" Bianca yolcu koltuğundan soruyor. "Evimiz tam ters tarafta, aptal."

Elimi direksiyonun etrafında kenetleyerek ona ters ters bakıyorum. "Bizim eve gitmiyorum, moron."

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Her neyse. Bu gece rehin alınmayı kabul etmedim, o yüzden beni eve bırak."

Son zamanlarda her zamankinden daha da şirret bir ruh hali içinde.

"Benim arabam... *benim* kurallarım. Ayrıca, sadece beş dakika sürecek. Sawyer'ın iş yerine uğrayacağım."

"Neden?

" "I..."

Neden onun işine gidiyorum?

Oh, doğru ya. Çünkü onu beş dakikalığına kaçırmak ve yüzünü öpmek istiyorum... *diğer* şeylerin yanı sıra.

"Canım tavuk çekti."

Ve tavuk derken... Yüzümü tekrar göğüslerine ve amına gömmekten bahsediyorum.

Bunun üzerine Bianca güler. "Doğru." Bir iç çekiş daha. "Tanrım, sen *çok* yayıldı."

"Değilim. Kapa şu lanet çeneni."

Homurdanıyor. "Vay *canına*, *çok kötüsün*." Yüz ifadesi mizahtan ciddiyete dönüşüyor. "Sorun değil, biliyorsun. Doğruyu söylemek gerekirse, aslında bunun harika olduğunu düşünüyorum. Seni hayatım boyunca tanıdım ve hiç böyle görmemiştim..." Sesi kesiliyor.

Yan gözle bakıyorum. "Ne?"

"Mutlu."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Her neyse."

"Bana *ne* istersen söyle, ama ondan hoşlanıyorsun."

"O benim tipim değil," diyorum, bunda zerre kadar doğruluk payı olmadığını bile bile. O *tam* benim tipim. "Birbirimizin tamamen zıttıyız."

"Bu konuda ne derler bilirsin."

Keskin bir sola dönüş yapıyorum. "Sinir bozucu biri." Kıkırdıyor. "Sen de öylesin."

"Bu gerçek değil."

"İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz."

Haklı olmasından nefret ediyorum.

Sonraki birkaç dakikayı sessizlik içinde geçirdik.

İçeri girip *onu tezgâhta* gördüğüm anda bunun kötü bir fikir olduğuna dair bir işaret olarak almalıydım.

Stone DaSilva.

Tommy'nin küçük

kardeşi.

Bianca . "Onunla çalıştığını bilmiyordum." Ben de bilmiyordum.

Bir şeyler söylemesi gerekirdi. Kabul ediyorum, o

Stone, Tommy değil.

Çok da önemli değil.

Sistemlerinde hâlâ aynı zehirli katil kan dolaşıyor.

Bizi gördüğünde yüzündeki ifade, bizim onu görmekten hoşlandığımız kadar onun da bizim burada olmamızdan hoşlanmadığını gösteriyor.

Havlusunu tezgâhın üzerine atıyor. "Ne istiyorsun?"

"Vay canına," diyor Bianca alaycı bir şekilde. "Burada hoş karşılanmadığımızı düşünebilirsin."

"Sen *değilsin*."

Bianca bana baktı. "Biliyor musun, misafirperverlikten yoksun olması beni biraz aşağıladı."

Ben de öyle.

"Hoş karşılanmadığımızı kim söyledi, salak?" Homurdanarak etrafıma bakıyorum. "Ailen akşam yemeğinde hamamböceği yiyor. Buranın sahibi olduğunuzdan şüpheliyim."

Çenesi çalışıyor. "Eğer Tommy'i arıyorsan, o şehri terk etti."

"O zaman o katil pisliği aramıyor olmamız iyi bir şey." Bianca bir sürahi suyu devirir. "Öyle değil mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bakın, sizin gibi bir grup zengin züppenin buraya yemek için geldiğinden şüpheliyim, o yüzden neden sadede gelmiyorsunuz?"

"Kız arkadaşını görmeye geldik." Bianca parmaklarını çırptı. "Öyleyse neden uslu bir sürtük olup koşarak Sawyer'ı bizim için getirmiyorsun?"

Bir kahkaha attı. "Hayır, cidden. Ne sikime buradasın?" Eğildim.

"*Kekeledi* mi, göt herif?"

"Hayır, dostum." Göz kırpıyor. "O senin kardeşindi, hatırladın mı?"

Midemde öfke birikiyor ve gömleğinin yakasını yumrukluyorum. "Dişlerini bu tezgâhta kırmadan önce bana kız arkadaşımın nerede olduğunu söylemen için iki saniyen var."

Öksürerek, "Sawyer burada değil," dedi.

"Saçmalık," diye homurdanarak elimi sıkıyorum.

Sawyer yalan söylemez.

"Doğru," diye ısrar ediyor. "Genelde arka tarafta çalışırım ama okulundaki futbol maçına gidebilmek için bu geceki vardiyasını benim üstlenmemi istedi."

Bianca yüzünü buruşturur. "Bir daha düşündüm de... o haklı. Sawyer kesinlikle maçtaydı."

"Hayır, değildi. Bana işe çağrıldığını söyledi."

Bir parmağını kaldırdı. "Hemen döneceğim... Sadece kısa bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Ben onu durduramadan dışarı koşuyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Sawyer neden bana yalan söylesin ki?

"Hayır!" diye bağırıyor elinde süpürge olan yaşlı bir adam. "Sen dışarı.
Şimdi!"

Stone'u tuttuğum yeri bırakarak ona bakıyorum. "Özür dilerim dostum. Sen de kimsin lan?"

Ayağını yere vuruyor. "Burası *benim* yerim." Her şey büyük bir dalgayla yüzüme çarptı.

Bianca bana Sawyer ve patronundan bahsediyor.

Sawyer maçta olduğu konusunda yalan söylüyor.

Patronu vardiyasından önce onu arıyor ve onu görebilmek için erken gelmesini istiyordu.

Stone bana maça gittiğini ve burada olmadığını söyleyerek onu korudu... burada olduğunu itiraf etmesine rağmen.

Bianca bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı koşuyor... büyük olasılıkla uyarı
Onu.

Tanrı aşkına, onun babası olacak yaşta. Hatta belki de *Büyükbaba*.

"Sen Sawyer'ın patronusun."

Bu bir soru değil. Bunlara ayıracak vaktim yok. Avının üzerine inen bir akbaba gibi iğrenç yaşlı adama doğru adım atmaya başladım bile.

Konuşmak için ağzını açıyor ama fırsat bulamıyor.

Yumruğumu geri sardım ve yüzüne doğru fırlattım. "Seni hasta sapık, orospu çocuğu."

Bölüm 45

"Neden benimle konukevinde buluşmadın?" Ben arabasına doğru yürürken Oakley soruyor.

"Çünkü Cole işte olduğumu sanıyor." "Neden?"

"Çünkü onun maçına *kendim* olarak gitmedim. Ve kimseye söylememem için bana söz verdirdiğin için ona Izzy olduğumu da söyleyemedim." Parmağımla göğsünü dürtüyorum. "Bu arada, bu gece onu gördüğümde verdiğim sözü tutmayacağım."

Surat asıyor. "Scott çok üzülecek."

"Oh, pekala. Kendimi kötü hissediyorum ama Cole'a yalan söylemeye devam edecek kadar kötü değil. Bu akşamki maçta *beni* istedi... Izzy'yi değil. Onu tekrar incitmeyeceğim." Omuz silkiyorum. "Ayrıca, çenesini kapalı tutacağından eminim."

"Lanet olsun, kızım."

"Ne?"

"Onunla gerçekten ilgileniyorsun."

Bakışlarımı kaçırıyorum. "." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Peki, tamam. Öyleyim.

Bu bir suç mu?"

Bir esrar çıkarıp yakıyor. "Hayır. Bu iyi bir şey, kısa yığın." Boş olduğundan emin için park yerine bakıp fısıldıyorum,

"Getirdin mi?"

"Evet." Cebine uzanıp bana bir şişe fırlattı. "Bu sefer otuz tane var."

"Teşekkürler."

Ağzıma bir tane atıyorum ve su şişemden bir yudum alıyorum.

Bana ihtiyatla bakıyor. "Bu gece ders çalışmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır. Cole beni bir randevuya götürüyor ve ben yorgunum. Biraz destek iyi gelir diye düşündüm."

Ayrıca, aç olup da insanların önünde domuz gibi yemek istemiyorum. Onu

. Özellikle de bugün itibariyle 12 kilo verdiğim için.

Oak çenesini ovuşturarak beni değerlendiriyor. "Bana bunları yardım için aldığını söylemiştin.

çalışıyorsun."

"İstiyorum."

"Ama bu gece ders çalışmıyorsun."

"Ciddi misin Oakley? İlk ve tek kez hemen ardından ders çalışmadan bir tane alıyorum."

Bir duman bulutunu içine çekiyor. "Sana bok vermeye çalışmıyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Neden olmayayım ki?"

"Bilmiyorum. Belki de bu hapların senin gibi kızların muhtemelen biraz fazla hoşuna gidecek belirli bir yan etkisi vardır. Bu boku yanlış bir nedenle kullanmanı istemiyorum."

Oakley'nin beni inciteceğini hiç düşünmemiştim. "Kızlar beni
sever mi?"

Yüzü düştü. "Kastettiğim bu değildi." "O
zaman ne demek istedin?"

Ağzı açılıp kapanıyor ve sonra şöyle diyor: "Okuldaki insanlar pislik. Onların *seksi* anlayışı, Instagram'da mükemmel olana kadar fotoğraflarına fotoşop yapan bir model. Artık kimse doğal güzelliği takdir etmiyor." Savunmacı bir şekilde elini kaldırıyor. "Seksi olmadığını söylemiyorum. Pek çok erkeğin hoşuna giden o sevimli inek kız havası sende de var. Cole da onlardan biri."

"*Şişman* inek kız şeyinden bahsediyorsun."

"Hayır, boo. Sen şişman değilsin. Kalınsın. Bunu kabullen. İnsanlar farklı şekil ve boyutlarda olabilir ve biri diğerinden daha iyi değildir."

"Bunu, Kaliforniya sörfçüleri dergisine kapak olacakmış gibi görünen ve sıska sarışınlardan hoşlanan adam söylüyor."

Yüzünü sıvazlıyor. "Ne diyebilirim ki? Bu yakışıklı kupayı ben
istemedim.
Ayrıca, herkesin bir tipi vardır, biliyorsun-"

Telefonumun çalma sesi onun kesti. Bianca beni
neden arıyor ki?

"Ben Bianca," diyorum telefonu kulağıma götürerek. "Alo?"

Oakley parmaklarıyla bir haç işareti yapar ve "İsa'nın gücü sizi zorlasın" der.

"Hey," diyor Bianca. "İki sorum var."

"Tabii. Çek."

"Bir, neden kardeşime Izzy olduğunu söylemedin? Ve ikincisi, neden işte olduğun konusunda yalan söyledin?"

Midem bulanıyor.

"Oakley'e kimseye bir şey söylemeyeceğime dair söz verdim çünkü o da Scott'a söylemeyeceğine dair söz vermişti. Cole'a da yalan söyledim çünkü neden maçta olmadığımı sorduğunda başka ne diyeceğimi bilemedim. Doğru olduğundan değil, sadece herkesi mutlu etmeye çalışıyordum."

"Oh, şey, bu bok geri tepti."

Donup kaldım. "Nasıl?"

"Çünkü seni iş yerinde ziyaret etmeye karar verdi. Ayrıca neden bize o yılan Stone DaSilva ile çalıştığını söylemedin? Gitmem gerek. Cole yaşlı bir adama yumruk atıp onu bayılttı."

Kalbim boğazıma fırladı. "Ne?" Telefon

hattı kesildi.

Oakley'e baktım. "Gitmem gerek. Sanırım Cole az önce patronumu

yumrukladı." "Kahretsin." Oakley elindeki esrarı fırlattı. "Benim

arabamla gideriz. Daha hızlıdır." Hiç vakit kaybetmeden yolcu

koltuğuna atladım ve o da motoru çalıştırdı. "Cole neden patronuma

yumruk atsın ki?"

Çalıştığım için üzgün olduğunu anlıyorum... ama bu delilik.

"Hiçbir fikrim yok." Otoparktan çıkarken müzik setindeki bir düğmeye bastı. "Baba, bu senin bir numaralı spermin. Bunu aldığında bana geri dön... Yani Calvin. Soyadı Bovington'la kafiyeli. Bir dükkân sahibine saldırıp onu yumrukladı."

"*Calvin* de kim?" Telefonu kapattığında sordum.

"Hiçbir fikrim yok." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Eğer gerçek adını kullanmazsam, mahkemede kullanılamaz."

Sonra Cole'u aramaya çalışır ama telesekretere düşer. İç çekerek başka bir tuşa basar ve Bianca'yı arar.

İkinci zilden sonra telefonu açıyor. "Benimle bir daha *asla* konuşma lafının neresini anlamadın?"

"Sakin ol. Seni çağırmıyorum, Şeytan. Cole'la birliktesin, değil mi?"

"Evet, ama şu anda biraz meşgul. Bay'ı dövmekle meşgul. Gonzales ve diğerleri-" Bir küfür mırıldanıyor. "Ve *şimdi* de

Stone." Aman Tanrım.

Oakley gaza basıyor. "Polisler mi?" "Henüz gelmedi."

"Bay Gonzales nefes alıyor

mu?" "Söyleyebildiğim

kadarıyla."

Elim ağzıma gitti. *Korkunç* bir şey bu.

"O zaman kardeşini oradan çıkarmalısın, yoksa Mr. Gonzales kendine gelir ve polisler ortaya çıkar."

"Vay canına," diyor Bianca. "Teşekkürler, Kaptan Apaçık. Ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun, ahmak? Stone onu yemleyip duruyor, gitmiyor."

Oakley bana yan gözle bakıyor. "Ona Sawyer'ın başının dertte olduğunu söyle."

Bölüm 46

"Ne oluyor lan?" Stone çığlık atarak tezgâhın üzerinden atlıyor. "Az önce onu bayılttın." Onun yanına düşer. "Bay G, uyanın."

Şimdilik bu kadarını yaptığım için şanslı.

Yaşlı adamın yüzüne tükürdüm. "Genç bir kızdan faydalandığı için bunu hak etti."

Restorandaki birkaç kişinin nefesi kesilir. Bazıları fotoğraf çekmeye başlar.

Güzel. Bırakın bunu belgelesinler ve sosyal medya ile haberlere taşısınlar. Eğer biri Sawyer'a zarar verirse, onu mahvederim. Bu kadar basit.

Liam*'a karşı bu kadar korumacı olmaman çok kötü.* Zihnim alay ediyor. *Belki o zaman ölmezdi*.

Sakat bırakan acıyı gidebildiği yere kadar iterken kırmızı bir sis görüşümü bulandırıyor.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Stone bağırıyor. "Hangi genç kız?" Gözleri dehşetle irileşen Stone, ön kapıdan tekrar içeri giren Bianca'ya bakıyor. "Seni kaltak."

Saçını bir avuç tuttum. "Kız kardeşime bir kez daha sürtük de. Sana meydan okuyorum."

Masalardan birinden tereyağı bıçaklarından birini alacağım ve lanet olası boğazını santim santim keseceğim.

"Bay Gonzales hakkında dedikodu uydurduğu için o bir sürtük," diye bağırır. Bianca gücenmiş görünüyor. "Ben Bay Gonzales hakkında dedikodu uydurmadım-

Oh, lanet olsun." Suçluluk duygusu yüzünü renklendiriyor. "Bir daha düşündüm de, yapmış *olabilirim*." "Evet, yaptın, kaltak-"

Açık avucumla yüzüne bir tokat atıyorum. "Bunu son uyarın olarak kabul et.

Bir dahaki sefere seni bitireceğim."

Hırlıyor. "Bay Gonzales'i bebekliğimden beri tanırım. Küçük kız kardeşine dokunmazdı, dostum. Hayatım üzerine yemin ederim."

Bu hıyarın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Bianca? Bunun onunla hiçbir ilgisi yok-"

"Aslında, öyle." ovuşturarak, "Bunu ben , Cole.

Sawyer patronuyla yatmıyor."

Stone öksürmeye başlar. "Sawyer? Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki Bay Gonzales'le yatmıyor. Ailenin nesi var böyle? Hepiniz çıkarcı pisliklersiniz."

Bianca'ya ters ters baktım. "Bunu neden uydurdun ki?"

"Çünkü seni Sawyer konusunda kıskandırırsam, o gece beni eve o götüreceği için partide kalmama izin vereceğini biliyordum." Uykusundan uyanmaya başlayan Bay Gonzales'e bakıyor. "Hiç düşünmemiştim... Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim."

Stone ayağa kalkar. "Siktirin gidin. İkiniz de."

"Burada yetkili sen değilsin-" diye söze başlıyor Bianca ama çalan telefonunun sesi sözünü kesiyor.

Stone öfkeli bakışlarını bana çevirdi. "Senin gibi asil bir pisliğin Sawyer gibi iyi bir kızı nasıl elde ettiğini kimse tahmin edemez." Bay Gonzales'in yerden kalkmasına yardım ediyor. "Şimdi gidin bok çuvalları, çünkü dedikodularımız bitti." Hâlâ telefonda olan Bianca'ya ters ters bakıyor. "Photoshoplu penis resimleri." Bana ters ters bakıyor. "Ve ölü ikiz kardeşler."

Düşünmüyorum, sadece sallamaya

başlıyorum. "Cole, dur."

Bianca beni ondan çekmeye çalışıyor ama .

Ben çekemiyorum.

Onu incitmeden duramıyorum.

Ona ödetmeden duramıyorum.

Suçlu hissetmeyi bırakamıyorum.

"Cole, lütfen." Uzaktan gelen siren sesleri kolumu daha sert çekiştirmesine neden oluyor. "Polisler yolda." Bu işe yaramayınca, "Oakley az önce beni aradı. Sawyer'ın başı dertteymiş. Sana ihtiyacı var."

Sawyer mı? *Bela* mı? Sanki kalbime bir epinefrin iğnesi vurulmuş gibi. Ayağa fırladım. "Nerede o?"

Gözleri etrafı tarıyor. "O... Christian'ın evinde."

"Artık biraz daha sakin olduğuna göre, sana karşı dürüst olmam gerekiyor," dedi Bianca.

motoru durdurduğumu söylüyor.

Müziğin sesini buradan duyabiliyorum.

"Sawyer'ı bulana kadar bekleyebilir mi?"

"Sawyer'ın başı dertte değil. Oakley polisler gelmeden önce gitmenizi sağlamak için bunu size söylememi istedi."

Lanet olsun. Bu gece herkes lanet bir *yalancı* olmaya mı karar verdi?

Gülmeye başladım.

İçinde sıkışıp kaldığınız bokun derinliği bir metreyi bulduğunda, acı o kadar şiddetli olduğunda, en büyük hatanızı ve en büyük kaybınızı hatırlamadan bir parça mutluluktan bile zevk alamazsınız... Yapacak başka bir şey yoktur.

Sefaletine gömülmek dışında.

Çünkü her saniyesinde acı çekmeyi hak ediyorsun. "Cole."

Bianca solgunlaşıyor. "Beni biraz korkutmaya başlıyorsun."

Manyak kahkahalarım yükseliyor. "Sadece biraz mı?"

"Belki de eve gitmeliyiz-"

"Hayır." Anahtarları kontaktan çıkarıp ona fırlatıyorum. "Evine kendin git, *delikanlı*."

"Cole-"

"Hayır."

Bu konuda konuşmak istemiyorum.

Beni gelecekteki hastalarından biri gibi psikanalize tabi tutamaz. "Onu özlüyorum."

Yumruğumla gösterge panelini yumrukluyorum. "Kapa şu lanet çeneni." "Tamam," diyor usulca. "Bu konuda konuşmak zorunda değiliz." "*Hiç* konuşmak istemiyorum."

" değil. Başka bir şey yapabiliriz. Ne istersen." Arabamın kapısını açıp ayağa kalktım.

Şu anda yapmak istediğim tek bir şey var. Sarhoş olmak ve acıyı uyuşturmak.

Bir süreliğine şanslı yedi ol... çünkü *Colton* olmak beni o kadar hasta ediyor ki her şeyi bitirmek istiyorum.

Bölüm 47

Bianca: Christian'lara gelme. Cole kendini iyi hissetmiyor.

Eğer *bu* endişe verici bir metin değilse, ne bilmiyorum.

Stone'a bir buz torbası verdim. Görünüşe göre, Cluck You'ya bir dakika geç vardık ve onları kaçırdık.

Polisler de öyle.

"Bakın, Bay Gonzales," diye başladı Oakley'nin babası. Bizden hemen sonra kapıdan içeri girdi. "Müvekkilimin babası çok güçlü bir adam. Her şeyi ödemeyi teklif etti... buna sizin çektiğiniz acı ve ıstırap da dahil. Oğluna karşı suç duyurusunda bulunmadığınız ."

Stone dilini şaklatır. "Tabii ki yaptı." Öfke yüz hatlarını keskinleştirir. "Bay Gonzales para ilgilenmiyor. O adalet istiyor."

"Özür dilerim," diyor Bay Zelenka. "*Siz* ?" "Ben onun

dövdüğü diğer adamım."

"Pekala, tamam. Bay Covington size hiçbir şey teklif etmiyor." Yüzü ifadesiz ama çenesinde bir gerginlik var. "Oğlunun ölümünden kardeşinin sorumlu olması nedeniyle."

"Kardeşim bir bok yapmadı. Boynuna ilmiği geçiren *o* değil-"

"Stone," diye bağırıyorum. "Neyin *var* senin?"

Tommy'nin kardeşi olduğunu biliyorum, doğal olarak onu savunmak istiyor ama Tommy'nin ne yaptığını herkes biliyor.

Liam'ın ölümünde oynadığı rol.

Stone kapıyı işaret ediyor. "Benim sorunum o aile. Bu kasabanın sahibiymiş gibi davranmalarından bıktım. Buraya hayvanlar gibi daldılar ve sebepsiz yere benimle uğraşmaya başladılar." Bay Gonzales'i işaret ediyor. "Onu genç bir kızla yatmakla suçladılar ve sonra da ona *saldırdılar*." Ellerini yumruk yaptı. "Orospu kız kardeşi bile her şey hakkında yalan söylediğini itiraf etti ve yine de beni . Bu adam tam bir oyun kurucu. Yumruklarının nasıl *hissettirdiğini* biliyor musun? Muhtemelen beynimde kalıcı hasar var."

Stone'un iki siyah gözüne ve yarılmış dudağına rağmen, bu Cole'a benzemiyor... yani, tam olarak değil.

Bir şey onu tetiklemiş olmalı.

Sebepsiz yere insanlara .

Tamam, *öyle*. Ama de. Bir şeyler doğru gelmiyor. "Onu kışkırtacak bir şey söylemedin mi?"

"Hayır." Stone kollarını kavuşturuyor. "Duymayı hak etmediği bir şey değil." Bu güven verici. *Ama değil*.

Bay Gonzales ellerini . "Ödeme yok. *Hapiste* öder." Oakley ve ben gergin bir bakış alışverişinde bulunduk.

"Lütfen Bay Gonzales, Cole öyle biri değil." Kendimi işaret ediyorum. "Yalan söyleyip ona burada olduğumu söyleyen bendim. O benim onurumu koruyordu."

Sayılır. Izzy olduğum konusunda yalan söylemiş olabilirim ama kesinlikle onu patronumla oynaştığıma inandırmadım. *İğrenç*.

Bay G gözlerini kısar. "Sen, geç kalan kız. Şimdi *kovuldun* kızım." Vay anasını. "Ne? Bu hiç adil değil."

Stone beni savunmaya geldi. "Sawyer'ın bununla hiçbir ilgisi yok. Bir dangalak yüzünden onu kovma. Sahip olduğun en çalışkan kişi o ve bunu sen de biliyorsun. Burası onsuz dağılır."

Bir dakika boyunca bunu düşündü. "Bir hafta uzaklaştırıldı." Gözleri tekrar bana kayıyor. "Maaşsız."

Ben alırım.

Kollarını tekrar sallıyor. "Ama burada erkek arkadaş yok. Asla."

"Bir daha buraya adım atmamasını sağlayacağım. Söz veriyorum."

Oakley'nin babası boğazını temizliyor. "Bu konuyu çözdüğümüze göre, dava açma konusunu konuşabilir miyiz?"

"Evet."

"Harika. Yani Bay Covington'ın anlaşmasını kabul ediyorsunuz?" Başını bolca sallıyor.

"Hayır."

Stone gülümsüyor ve üçümüz de inliyoruz.

Oakley öne çıkar. "Bakın, yaptığı şeyi savunmuyorum ama daha önce bizim yaşımızda oldunuz, nasıl olduğunu bilirsiniz. Bazen düşünmeden bir şeyler yaparız. Ama Cole buraya sorun çıkarmak için gelen bir serseri değil. Kız arkadaşı için endişeleniyordu. Düşündü ki

Birisi ondan faydalanıyordu. Size yumruk atmamalıydı ama o kötü bir adam değil."

Bay Gonzales yüzünü buruşturdu. "Kötü *o*."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Bu adamın benden neden bu kadar nefret ettiğini asla anlayamayacağım.

"Bu doğru olabilir," diyor Oakley, tartışmamam için bana uyarıcı bir bakış atarak. "Ama Cole onu korumaya çalışıyordu. Her iyi erkeğin kadını için yapacağı gibi. Senin de kendininki için yapacağından emin olduğum gibi."

"Bu, yüzümü sebepsiz yere kıymaya çevirmesinden önce miydi, sonra mı?" Stone tartışıyor.

Oakley parmaklarını şıklatır. " sesini, küçük adam."

"Küçük adam mı? Ben *ikinci sınıf öğrencisiyim*. Muhtemelen taşaklarımda senden daha fazla kıl vardır."

Oakley burnunu kırıştırır. "Sızdırılan fotoğraflarına bakılırsa, bundan şüpheliyim."

"Çünkü o aptal amcık-"

Oakley ellerini çırptı. "Hey. Bu *kadar yeter*, küçük çocuk. Evine git. Yatma vaktin geçti." Patronuma geri döndü. "Cole'u iyi niyetle yaptığı bir hata yüzünden cezalandırma. O dik duran bir çocuk. İyi bir okula gidiyor. Futbol oynamak için kıçını yırtıyor. İyi notlar alıyor. Ama en önemlisi, daha önce *hiç* başı belaya girmemiş. Bir yanlış anlaşılma yüzünden hapse atılmayı hak eden bir tehdit gibi mi görünüyor?"

Vay be. Oakley iyi.

Göz ucuyla babasının gururla parladığını görüyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Bay G konuşur. "Hapishane yok." Oakley'nin babasına bakar. "Beş yüz bin. İkinci bir dükkan açmak istiyorum."

Elini uzattı. "Olmuş bilin. Müvekkilime haber vereceğim ve o da parayı size havale edecek." Sırıtarak çenesini polislere doğru uzattı. "Evinize gidin çocuklar." Oakley'e bakar. "Konuşmak için bir dakikan var mı?"

"Üzgünüm, yapamam. Ben-" Oakley bana döndü. Gözleri onu kurtarmam için .

"Cole Christian'larda ve gelip onu almamızı istiyor. Oakley beni buraya getirdi, yoksa ben yapardım."

Bay Zelenka'nın çenesi gerildi. "O arabayla iki haftan daha var Oak... tabii eve dönmezsen."

"Bunu iki hafta önce söylemiştin."

"Oakley," diye tısladım.

Bir tartışmayı kazanmanın yolu bu değildir.

Cole'un nasıl olduğunu görmek istediğimden bahsetmiyorum *bile*.

"Bianca Cole'un kendini iyi hissetmediğini söyledi. Gitmeliyiz."

Oakley anahtarlarını çıkardı. "Hadi gidelim."

Kapıdan girer girmez Cole'u bulmak için partiyi tarıyorum. Onu bulamıyorum ama Bianca'nın Hayley ile dans ettiğini görüyorum. "Hey. Kardeşin nerede?"

Gözleri fincan tabağına dönüşür. "Sen buradasın. *Neden geldin*? Sana gelme demiştim." "Cole'u görmem gerek."

Sinirli bir şekilde gülüyor. "Bu gece değil. Güven bana."

Bir şeylerin ciddi şekilde yanlış gittiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. "Neler oluyor?"

"O... biraz zor bir gece geçiriyor. Ve eğer ayık olsaydı -ki kesinlikle *değil*- onu bu şekilde görmenizi isteyeceğini sanmıyorum."

Göğsüm sıkışıyor. "Neden?"

Bileğimden tutarak beni derme çatma dans pistinin dışına sürükledi. "Lütfen beni kardeşim ve arkadaşım arasında seçim yapmak zorunda bırakma, çünkü bu senin için iyi bitmeyecek."

"Anlamıyorum-"

"Evine git, Sawyer. Güven bana." Yere bakıyor. "Ve Pazartesi günü okula , söylentilere kulak asmamaya çalış."

Midem bulanıyor. "Ne söylentisi?"

Bakışlarımı tutuyor. "Kardeşimin sana karşı hisleri var. Ama şu anda sarhoş ve canı yanıyor. *Aptal* bir çocuk olmak-"

Midemdeki bulantı hissi daha da kötüleşiyor. "Nerede o?"

Başını sallar. "Hayır. Yapmayacağım-"

Cortland gülümseyerek, "Dışarıda jakuzide," diye araya giriyor. "Muhtemelen boğulmadan önce gidip onu kontrol etmelisin."

"*Ne*?"

Onları iterek, aceleyle avlu kapısından çıktım.

Onu gördüğümde göğsümdeki organ cam gibi paramparça oluyor. Ya da daha doğrusu *onları*.

Cole'un gözleri kapalı ve başı çıkıntıya yaslanmış durumda. Elinde büyük bir fincan ve küvetin dışına saçılmış birkaç boş şişe var.

Ama kötüsü bu değil.

En *kötüsü* de yüzünü adamın boynuna gömerken ona sarılmak. İpli bikinisi -eğer bikiniden sayılırsa- zar zor dayanıyor. "Casey'nin *amında* boğuluyorum," diye bağırıyor Cortland arkamdan.

Birkaç kişi gülüyor.

"Tam bir pisliksin Cortland," diye Bianca.

Güverteden bir şişe alıp fırlatıyor. Küvetin kenarına çarpıyor.

", aptal. Kız arkadaşın burada." Bu onu uyandırdı.

"Selam bebeğim," diye mırıldanıyor Cole, yüzüne tembel bir sırıtma yayılıyor. "İçeri gelip bize katılmalısın... su harika hissettiriyor."

"O şişko düveyi istemiyorum," diye bağırıyor Casey.

Cole onu üzerinden iter. "Çok konuşuyorsun, sürtük. Son zamanlarda *kendini* hiç gördün mü?" Küvetten sendeleyerek çıkar. "İçeri girdiğimde hamile olduğunu sandım... ama sonra burada kimsenin artık seni becermek istemediğini fark ettim."

Bianca gülmeye başlar ve herkes ona katılır. Ama bu komik değil. *Üzücü ve acınası.*

"Sikerim böyle işi." Ona ters ters bakıyorum. "Siktir git." İçeri girmek için döndüm.

"ama, İncil Thumper," diye bağırır Cole. "davranma. Erkek arkadaşınla biraz eğlen."

Onu düzeltmek dilimin ucunda ama yine de bir yanım bunu yapamayacak kadar kıçını önemsiyor.

Adımlarımı hızlandırıyorum.

"Hadi *bebeğim*," diye alay ederek beni evin içine doğru kovalıyor. "Etrafta bir sürü insan var. Tam da istediğin buydu, değil mi?"

Neden bahsediyor bu?

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Ne-"

"Benimle çıkmanın gerçek sebebini bilmiyormuşum gibi davranma." Elindeki fincanı iterek kehribar rengi sıvının bir kısmını bardağın kenarından taşırıyor. "Buradaki herkes *senin* gibi birinin neden *benimle* çıktığını biliyor."

Ellerimi kalçalarıma koyup ona bakıyorum. "Oh, gerçekten mi? Devam et, Covington. Aydınlat beni."

Eğer buna bir son vermek istiyorsa, yoluna çıkmayacağım.

Bu *onun* kaybı.

"Çünkü *ben benim*," diyor yalpalayarak. "Ve *sen*... *sensin*."

"Vay canına, her şeyi açıklığa kavuşturdun şampiyon."

Şaşırtıcı bir şekilde, birkaç kişi gülüyor.

"Oh, şuna bakın. Sawyer *sonunda* biraz ilgi görüyor." İçkisinden bir yudum alır. "Haydi millet. Ona istediğini verin."

Bunların çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok. Onunla

ilgi çekmek için çıkmıyorum.

"Sanki beni tanımıyorsun bile."

Boştaki eliyle kafasına vuruyor. "Oh, ama ben biliyorum." Bir adım daha yaklaşıyor. "Buradaki herkes senin gerçekte ne olduğunu görebiliyor... sen hariç herkes."

"Oh, öyle mi? Neyim ben?"

Dengesini sağlamaya çalışarak titriyor. "Bir ilgi orospusu. Her zaman spot ışıklarına ihtiyaç duyan çılgın, dramatik, iyi şeyler yapan, *ağlak* bir pislik." Parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "Ve ne var biliyor musun? Senden hiç hoşlanmıyorum. Kimse senden hoşlanmıyor. Bu yüzden herkes sana zorbalık yapıyor." Gözleri . "Başka ne var biliyor musun? Ben senden daha iyiyim. Her zaman öyleydim. *Her zaman* da olacağım." Göğsünü yumrukluyor. "Çünkü ben hayattayım ve özgürüm... ve sen asla yeterince iyi olamayacak sahte bir *korkaktan* başka bir şey değilsin."

"Cole," diye bağırır Bianca. "Kapa şu lanet çeneni."

Karnımı tutuyorum. Söylediklerine alınmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü belli ki kafayı bulmuş... ama sözleri yakıyor.

Hayır, bundan daha fazlası. Lanet olası ruhumu yakıyorlar.

Sanki en kötü korkularımı ve en karanlık düşüncelerimi ortaya çıkarıp herkesin görmesi için sergiledi.

"Neden bana bir iyilik yapmıyorsun!" diye bağırıyor tavana doğru. "Ve *dur*

"Hayatımı yaşayabilmem için bana işkence ediyorsun!"

Kendini boğulmuş hissettiğini fark etmemiştim... her . *Öyleydi*.

"Ben-"

"Ne dedin, İncil Thumper?" diye soruyor. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

Ağzımı kapatıyorum. O kadar sarhoş ki artık söyleyeceğim hiçbir şey bir fark yaratmayacak.

"Kendini çok özel sanıyorsun, değil mi?" Odanın etrafına bakar. "Ama bayanlar ve baylar... masum meleğimin sizi kandırmasına izin vermeyin. O da bir *yalancıdan* başka bir şey değil."

Yanaklarım alev alev yanıyor. "Sana yalan söylemedim çünkü seni incitmek istedim."

Başparmağıyla yanağımı okşuyor. "Hayır, tabii ki değil. Sadece gerçek yüzünü gösterdin, hepsi bu." Sırıtışı acımasız. "Ve şimdi... Ben de sana *benimkini* gösteriyorum."

Bunlar gerçek renkler değil... Bu, baş edemediği bir şeyden kaçmak için sarhoş olan biri.

Korkak olan biri varsa, *o da odur*.

"İşte bu kadar. Jace'i arayacağım," der Bianca ona.

"Lütfen yap," diye alay eder Cole. "İnan bana, bunu duymasını çok isterim.

Belki bu özel günün anısına bir dövme daha yaptırır." Oakley bir adım öne çıktı. "Sen sarhoşsun."

"Ve sen de MILF'leri sikmeyi seven ezik bir esrarkeşsin. Herkes için bariz olanı belirttiğin için teşekkürler. Hepimiz minnettarız."

Cortland gülüyor. "Dostum, sanırım sarhoş

Cole'dan hoşlanıyorum." Kesinlikle *sevmiyorum*.

Cole dişlerini gösteriyor. "Öyle mi, dostum?" Elini kalbinin üzerine koyar. "Teşekkür ederim, kalem sik. *Hiç kimse* tarafından sevilmek gerçekten bir onur."

Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bak, Sawyer. Bu bizim adamımız-"

Elimle ağzını kapatıyorum. "Sessiz ol Cole."

Burnuma dokunuyor. "Çok tatlısın, biliyor musun?"

İsa. Yelpazenin bir ucundan diğer ucuna.

"Ve harika göğüslerin var. Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi aslında.

Ve güven bana.

Çok şey gördüm."

Birkaç kişi uluduğunda çok utanıyorum.

Kolunu bana dolamaya çalışıyor ama ben yolundan çekiliyorum.

"Oh, İncil Thumper. Utanmana gerek yok. Babana biraz tattır."

Oakley onu . "Bu kadar yeter. Bu *sen değilsin* Cole."

"Haklısın." İçkisinden bir yudum daha alır. "Öyle değil. Çünkü Cole berbat biri." Odadaki herkese bakar. "Şanslı Yedi siz sürtüklerin istediği kişi. Haksız mıyım?"

Birkaç kişi alkışlıyor.

"Bak, bebeğim." Kaşlarını sallıyor. "Erkek arkadaşın tam bir pislik."

"Daha çok bok kafalı gibi," diyorum ona.

"Burn," diye sesleniyor biri.

Kendisiyle alay edilmesini pek hoş karşılamayan Cole kaşlarını çatıyor. "Bu doğru mu, Sawyer Grace?" Bacağını tokatlar. "Peki, *yeehaw*... neden küçük bir hesaplaşma yapmıyoruz ve kamuoyu mahkemesinin karar vermesine izin vermiyoruz?"

Tanrım, şu anda ona gerçekten *acıyorum*. Kendini ne kadar utandırdığının farkında bile değil.

Kasıklarını tutuyor ve kalçalarını döndürüyor. "Burada kaç kız Şanslı Yedi istiyor?"

Ben ve Bianca hariç tüm kızlar tepki

gösteriyor. "Çıkar şunu," diye bağırıyor

bir kız.

"*Çıkar* onu" diyor bir diğeri.

"Pekâlâ, olun sürtükler. Sıra Sawyer'da."

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldıyorum. "Ne demek istediğini

anladın." "Hayır. Anlattığımı sanmıyorum."

"Sen . Herkes seni istiyor. Anlıyorum."

Puslu gözlerinden bir şeyler geçiyor. "Anlatmak bu değildi." Bacağını tekrar tokatlıyor. "Bu da demek oluyor ki, ikinci raunda geçiyoruz." Bana eliyle işaret ediyor. "Burada kaç kişi Sawyer'ımı istiyor?"

tam anlamıyla bir deliğe girip iğne sesi duyulduğunda ölmek istiyorum.

"Haydi," diye bağırır Cole. "Sizin derdiniz ne piçler?" Bir eliyle ağzını kapatır. "Burada Sawyer'ı isteyen kaç kişi var?"

Kimse tek kelime etmiyor.

"Lanet olası *koyunlar*," diye öfkelendi. "Hiçbiriniz *asla* iyi olamayacaksınız-" "İstiyorum."

Ben daha gözümü kırpamadan Oakley yüzümü kapıyor.

Beni öpmeden hemen önce.

Bölüm 48

O kadar şaşırdım ki beynim geçici olarak durdu.

Dilinin ağzıma girdiğini hissedene kadar aklım başıma gelmiyor ve onu itiyorum.

"Neyin var senin? Neden sen-"

"Seni öldüreceğim, orospu çocuğu," diye kükrüyor Cole, yumruğunu geri savurarak. "Haydi." Oakley çenesini işaret ediyor. "Tam burayı."

"Hayır!" Bianca çığlık atıyor.

Ama artık çok geç, *Şanslı Yedi* çoktan harekete geçti. "Sırtından bıçaklıyor-" Oakley onu hamlesinin ortasında durdurur.

O kadar sarhoştur ki dengesini kaybeder ve ağır bir gümbürtüyle yere düşer.

"İşte bu," diyor Oakley, şimdi kendinden geçmiş olan Cole'u işaret ederken. "Seni bu yüzden öptüm." Eğilir. "Sen ve Bianca birer bacağını tutun, gerisini ben hallederim. Bu dondurma standını patlatma zamanı."

"Sanırım kanaması var," diyorum onu kapıya doğru çekmeye başladığımızda ve küçük bir kan izi gördüğümde.

Oakley, "O büyük bir çocuk, iyi olacak," diyor. "Ama eğer değilse... bunu hak etti sayılır. Değil mi?"

Cole ona tutarsız şeyler bağırmaya başlar.

Oakley, "Ben de seni seviyorum, dostum," diye karşılık verir.

Birkaç dakika sonra onu arka koltuğa yerleştirdik ve yola çıktık.

"Onu eve getirmeyi sorun etmeyecek misiniz?"

Arabamı okulda bıraktığım için önce Oakley'nin beni bırakması gerekiyor. Elini salladı. "Biz hallederiz."

Bianca başını sallıyor. "Biz oldukça profesyoneliz."

Oh. "Peki, bu durumda. İyi geceler."

Arabama doğru yürümeye başladım ama Bianca

beni durdurdu. "Cole'un daha önce söylediği

şeyler-"

Onu orada durdurdum. "Kardeşini sevdiğin için onu savunmak istediğini biliyorum ama onu bu işten kurtaramazsın. O beni incitti ve bu unutacağım bir şey değil."

Şimdi değil... *asla*.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama o şeyler seninle ilgili değildi Sawyer. Yani, *bazı* şeyler öyleydi. Ama kimsenin seni sevmediği ve senden çok daha iyi olduğuyla ilgili uzun bir teğet geçmedi."

Kafam çok karıştı. O kötü şeyleri söylerken kesinlikle *bana* bakıyordu.

"Eğer benim hakkımda o şeyleri söylemediyse, kim-"

"Liam. Söylediği tüm o şeyler Liam'a yönelikti." Kaşlarını çattı. "Bu gece tanık olduğun şey Cole değildi. *Kötü* ikizdi."

"Oh."

Buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum.

Cole'un Liam'la her zaman iyi geçinemediğini ve özellikle yakın olmadıklarını biliyorum... ama bu kardeşine karşı beslediğin büyük bir düşmanlık.

"Senden bunu istemeye hakkım yok ama lütfen ondan henüz vazgeçme. Sen onun için iyisin, Sawyer."

Bu doğru olabilir, ama bu geceden sonra, onun *benim* için iyi olmadığı açık.

Bölüm 49

Kafamın içinde bir çekiç varmış gibi hissediyorum.

Eğer çekiç bir buz kırıcıysa.

Etrafıma şaşkınlıkla bakıyorum. Neden

Oakley'nin kanepesinde uyuyorum?

Yere bakıyorum. Bianca bir battaniye ve yastıkla büzülmüştü.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve buraya nasıl geldiğime dair parçaları bir araya getiremiyorum.

"İyi uyudun mu?" Oakley soruyor.

Başımı mutfağa doğru çeviriyorum. "Saat kaç?"

Buzdolabından bir şişe su alıp, "Saat üçü biraz geçe" dedi. Yanıma geldi ve bana uzattı. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Kapağını açıp uzun bir yudum alıyorum. Boğazım zımpara kağıdı gibi oldu. "Bu gece ne oldu?"

Karşımdaki sandalyeye oturdu. "Tüm dinozorları yok eden K-T olayını biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Bu gece olanlar da bunun gibiydi... sadece daha kötüsü."

anasını. "O kadar kötü, ha?"

Oakley eğlenmiş görünmüyor. "Evet."

Ayağa kalktım. "Pekala, Oak. Bu gerilim beni öldürüyor. Vur bana."

Yüz ifadesi sertleşiyor. "*Meşe* mi? Yoksa MILF'leri sikmeyi seven ezik bir esrarkeş mi?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Yani, biraz *var* çünkü o bir esrarkeş ve üvey annesini becerdi... ama...

Christian'ın oturma odasında tam da bu sözleri haykırdığım an gözümün önünden geçerken irkiliyorum.

"Siktir. Özür dilerim dostum. Ben-"

"Sorun değil. Üstesinden geleceğim." Bana sert bir bakış attı. "Ama Sawyer için aynı şeyi söyleyemem."

. "Evet, patronunu dövdüğüm için kızacağını düşündüm."

Ama ona Bianca'nın yalan söylediğini -ve *o* da yalan söylediği için en kötüsünü düşünüp ona saldırdığımı- söylediğimde beni affedeceğinden eminim.

Sonunda.

Oak gülüyor ama zerre kadar mizah yok. "Kardeşim, Bay Gonzales'i yumruklaman, neden olduğun bok fırtınasının en küçüğü."

Midem bulanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Ayağa kalkarak bir nefes verir. "Bakalım... nereden başlamalıyım?" Çenesini kaşır. "Sawyer'ın Christian'ın arka bahçesine girip seni ve Casey'yi jakuzide bulmasına ne dersin? Baygın *olduğun* için muhtemelen neler olup bittiğinden haberin yoktu ve o yılan da bu durumdan faydalandı ama bu yine de Sawyer'ı ikinize *katılması* için davet etmene engel olmadı."

Dünyamın parça parça dağıldığını hissedebiliyorum. Yalan söylediği için Sawyer'a ne kadar kızgın olursam olayım ya da Stone'un Liam hakkında söyledikleri yüzünden ne kadar boku yemiş olursam olayım, Casey'ye *asla* dokunmazdım.

En azından *isteyerek* değil.

"Yapmazdım..." Elimi yüzümde gezdiriyorum. Sawyer'ı *tekrar* böyle incitebileceğime inanmakta zorlanıyorum. "Bunu Sawyer'a yapmazdım. Ona çok değer veriyorum."

Korku göğsümü dolduruyor.

Bu yüzden doğruyu söylediğini biliyorum.

En çok değer verdiğim insanları incittim.

Her zaman. Her zaman da olacak.

Tanrım. Bu boku çok kötü becerdim.

"Normalde katılırdım ama kendi gözlerimle gördüm dostum." Omuz silkiyor. "Ne olursa olsun, onu becerdiğini sanmıyorum - büyük olasılıkla çok sarhoş olduğun için kaldıramadın - ama hey, bu küçük bir nimet, değil mi?"

Casey ile ilgili hiçbir şey bir değil.

"Özür dilemek zorundayım."

Bunu çok sık yapmayan biri olarak, Sawyer söz konusu olduğunda yaptığım *tek şey* bu gibi görünüyor.

Oakley yüzünü buruşturur. "Evet, bir özrün bunu keseceğini sanmıyorum. Yani, eğer yaptığın *tek* şey buysa... belki." Gözleri kasvetli bir hal alır. "Ama değildi."

Ağzım tekrar kuruyor, ben de suyumun kalanını içiyorum.

"Bana her şeyi anlat."

Bunu duymaya ihtiyacım var... bu şekilde bunu nasıl düzeltebileceğimi bulabilirim.

Nasıl düzeltilir?

"Seni Casey ile yakaladıktan sonra onu eve kadar kovaladın ve ilgi çekmek için seninle çıkmakla suçladın."

Boğazımda bir inilti düğümleniyor. "Sawyer ilgi orospusu değil."

Parmaklarını şıklatıyor. "Bunu söylemen komik çünkü herkesin önünde ona tam olarak sesleniyordun." Parmaklarıyla bir şeyleri işaretlemeye başladı. "Ayrıca ona ağlak bir bebek olduğunu da söyledin. Ondan ne kadar hoşlanmadığını söyledin. Senden ve diğer herkesten. Sonra hayatta ve özgür olmakla ilgili bir şeyler söyledin... sonra da ona korkak dedin ve seni rahat bırakması ve sana işkence etmeyi kesmesi için bağırdın."

Nefes almakta zorlanıyorum.

Sawyer*'a* söylemiş olabilirim...ama kesinlikle konuşmuyordum. Onun *hakkında*.

Göğsümdeki kaslar geriliyor. "Liam."

Oakley kaşlarını çattı. "Bianca da öyle dedi."

"Stone onun hakkında konuşmaya başladı ve ben de kendimi kaybettim."

"Şu Stone denen herif tam bir dangalak." Tekrar sandalyeye oturdu. "Ve sen de öylesin, çünkü tüm bunlardan sonra... herkese onun göğüslerinin ne kadar harika olduğunu söyledin." Nefesini içine çekiyor. "Yani, hakaret değildi ama Sawyer'ın nasıl olduğunu bilirsin."

Muhtemelen aşağılanmış hissetmiştir. İnsanların onun vücudu hakkında konuşmasından nefret etmekle kalmıyor... herkesin önünde ondan bir et parçası gibi bahsetmemden de...

"Yüce Tanrım. Lütfen bana bundan sonra çenemi kapattığımı söyle."

"Dostum, *keşke* yapsaydın, çünkü sonrasında yaptığın şey kesinlikle tabutuna çivi çakmaktı."

"Ben ne yaptım?"

"Sen ve Sawyer arasında küçük bir yarışma yapmaya karar verdin." Kafamın karıştığını söyleyebilirim. "Yarışma mı?"

Bacağını tokatlıyor. "Yeehaw. Bir şey mı?"

Çaldığını söyleyemem. "Hayır."

"Öyle olmalı çünkü bencil kıçın odadaki herkese seni becermek isteyip istemediklerini sormadan önce tam olarak böyle demiştin." Onun

burun delikleri alevlenir. "Bu arada kızlar çılgına döndü. Ama sen masaları devirip erkeklere onu sorduğunda aynı şey zavallı Sawyer için söylenemez."

Tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğümde... . "I-"

Gözleri kısıldı. "İşte o zaman onu öptüm."

Suçluluk duygum hızla öfkeye dönüşüyor ve ayağa kalkıyorum. "*Ne* yaptın, orospu çocuğu?"

O da benim duruşuma uyuyor. "Sawyer'ı öptüm." "Ne sikim-"

"Çünkü randevuya çıkacağı için heyecanlandığı adam dönüp onu herkesin önünde katletti... *yine*." Göğsünü işaret ediyor. "O kızın değersiz olduğuna inanmasına asla izin veremezdim, çünkü sarhoş erkek arkadaşı bir şeyler yaşıyordu ve onu gece için meşhur kum torbası olarak kullanmaya karar verdi, seni acımasız pislik." Yüzünü buruşturarak omuz silkiyor. "Ayrıca bunun beni yumruklamak istemene neden olacağını da biliyordum ve yumruk atmaya çalıştığında yolumdan çekildim ve sen yere düştün. İşte o zaman bitti."

İçimde pişmanlık dalgaları... hayatımda sadece bir kez yaşadığım türden.

"Onu görmem gerek."

Oakley başını sallar. "O kıza bir iyilik yapmalı ve biraz sakinleşmesine izin vermelisin."

"Yapamam."

Sawyer'dan uzak durmak bir seçenek değil...asla.

Cebimde anahtarlarımı arıyorum ama elim boş dönüyorum. "Bianca'da mı hala?"

"Muhtemelen, ama araban Christian'da."

Fark etmez. oraya yürürüm.

Ancak, beni oraya yeterince hızlı götürmeyecek. "Bir araca ihtiyacım var." "Nereye?"

"Onun evi."

Oakley bana başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Kesinlikle hâlâ sarhoşsun. Saat sabahın üç buçuğu."

"Umurumda değil."

Oakley itiraz etmeye başladı ama kestim. "Daha önce hiç sıçıp batırmamışsın gibi davranmayı bırak."

İç çekerek cebinden anahtarlarını çıkardı. "Tamam, gidelim. Ama babası seni vurduğunda ağlayarak bana gelme."

Kahretsin, bu noktada bunu hak ediyorum.

Bölüm 50

Yatağımda dönüp dururken pencereme bir şey çarptı.

Zararsız olduğunu varsayarak döndüm ve tekrar uykuya daldım.

Ta ki birkaç dakika sonra eve doğru bir hışırtı duyana ve ardından alçak sesle "Ah" diyene kadar. Ve "Lanet olsun."

Anında yatakta fırladım... ve penceremi açık bıraktığım için sessizce kendime lanet ettim.

Tam dışarı koşup babamı getirecektim ki, kapüşonlu sweatshirt giyen uzun boylu bir figür penceremden içeri girdi.

Boğazımda bir çığlık düğümleniyor. Sanki gece *daha* da kötüleşemezmiş gibi, kendi yatağımda öldürülmek üzereyim.

Siktir .

Yatağımın altında sakladığım sopayı çıkarıp başımın üzerine

kaldırıyorum. "Tanrım. *Benim*," sesi Cole'a çok benzeyen figür. "Koy sopadan aşağı."

Kabus görüyor olmalıyım.

Ne yazık ki, gerçek hayattaki Cole eşofmanının kapüşonunu indirdi ve bana doğru yürüdü.

Sopayı bırakıyorum ama sadece onu itebilmek için. O kelimenin tam anlamıyla dünyada görmek istediğim *son* kişi, bu yüzden şu anda burada olması bile saçma.

"Defol git buradan-"

Eliyle ağzımı kapatıyor ve beni duvara yaslıyor. "Kızgın olduğunu biliyorum. Buna hakkın var." Bakışlarımı tutuyor. "Özür dilerim."

İnanılmaz biri.

Gecenin bir yarısı penceremden içeri girerek beni affettireceğini sanıyorsa, aklını kaçırmış demektir.

Elini çekiyorum. "Git buradan. Şimdi."

"Hayır. Benden nefret etmediğini öğrenene

kadar olmaz." Ondan nefret etmiyorum.

Ona *pişmanım*. Büyük fark var.

"Tamam, senden nefret

etmiyorum. Şimdi git."

"Hayır."

"O zaman sanırım polisleri arayacağım."

Kapıya doğru yöneliyorum ama kolları belime dolanıyor ve sırtım ona yaslanana kadar beni çekiyor. "Her şeyi berbat ettim, İncil Thumper."

En azından *bu konuda* anlaşabiliriz.

"Dünyada incitmek isteyeceğim son kişi sensin," diye hırlıyor.

"Ama yine de yaptın," diye fısıldıyorum, göğsüm daralıyor. "Bunun geri dönüşü yok. Olan oldu." Sesimin çatlamasından nefret ediyorum. "Casey'ye geri dön."

"*Onu* istemiyorum."

Yaptıklarına bakılırsa beni de istemediğini söylemek için ağzımı açıyorum ama dudakları kulağımın üzerinde geziniyor ve fısıldıyor: "Jakuzide bayılmışım. Onun içeri girdiğini hatırlamıyorum. Jack Daniels şişesini bulduktan sonra olan *hiçbir şeyi* hatırlamıyorum. Ama onu becermedim."

"Tanrım," diye alay ettim. "Kulağa çok tanıdık geliyor. Birlikte olduğumuzu bildiğim halde sen *bunu* da hatırlayamıyorken sana nasıl inanayım?"

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Çünkü ona karşı *hiçbir zaman* sana karşı hissettiğim gibi hissetmedim. Ya da bu konuda başka biri için."

"Bunu göstermek için çok komik bir yöntemin var

Covington." "Bana bir şans daha ver, Church."

"Yaptım. Bak ne kadar iyi sonuçlandı."

"Yalvarmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Gitmeni istiyorum."

"Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp özür dileyeyim

mi?" "Zahmet etmeyin."

Sesi fısıltıya dönüşür. "Bunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini söyle, Sawyer."

"Yapamazsın." Gözlerimi yakan yaşlardan nefret ediyorum. Kalbimi yumruklayan acıdan. Beni bu *kadar* incitmesine rağmen onu hâlâ nasıl önemsediğimden. "Her şey bitti. Aramızdaki anlaşma bitti."

"Hayır, değil."

"Beni herkesin önünde küçük düşürdün. Sadece Casey değil, söylediğin tüm kırıcı ve kötü sözlerle. Belki birlikte olduğun diğer kızların kendine saygısı yok ama benim var."

"Bırak tamir
edeyim."

"Yapamazsın."

"Deneyebilirim."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. "Neden, yine sıçıp batırasın diye mi? Çelikten yapıldığımı mı sanıyorsun Colton? Beni bu şekilde incitmene kaç kez dayanabileceğimi sanıyorsun?"

"Bu son seferdi." Burnunu boynumda gezdiriyor, beni içine çekiyor. "Söz veriyorum."

"Tutamayacağın sözler verme."

"Bunu tutacağım. Ne gerektiği ya da ne yapmam gerektiği umurumda değil.
İşimiz bitmedi."

"Haklısın," diye . "İlişkimiz bitmedi." Başımı çevirip ona bakıyorum. "Hiç başlamamışken bitmiş olamayız."

"Bana *bir* şans daha verin," diye homurdanıyor.

Kalbim sıkışıyor, ona istediği şeyi vermeyi çok istiyorum.
için
. "Neden gitmiyorsun?"

Beni can simidiymişim gibi tutarken sağlıklı düşünemiyorum.
ikinci bir şans istiyor.

"Çünkü seni kaybetmek benim için bir seçenek değil."

Sesi çok inandırıcı geliyor. Sanki milyon dolarlık arabasını kaybetmek yerine beni umursuyormuş gibi.

"O zaman bunu sarhoş olup bizi mahvetmeden önce düşünmeliydin."

Biz. Tanrım, ne kadar aptalım. Biz diye bir şey *hiç olmadı*.

"Haklısın," diye kabul etti. "Ama düşünmüyordum. Ben... Stone..." Sesi kesiliyor. "Hiç önemi yok."

Bırak da buna ben karar vereyim. "O ne yaptı?"

Her ne ise, Cole'un yaptıklarını ortadan kaldırmayacak. Ama en azından aramızdaki bu şeye benzin döküp yakmaya karar vermeden önceki ruh halini anlamamı sağlayacak.

"Sana söyledim, bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey seni geri almak."

"*Bahsi* kaybetmemek için beni geri almak," diye dişlerimi sıktım. "Hayır.

Ama gerçekten düşündüğün buysa, sorun değil." Tutuşunu bırakıyor
Bana. "Çünkü yanıldığını kanıtlayacağım." Onun içindeki kararlılık

sesi tereddütsüz. "Bunu düzelteceğim, Sawyer."

Yüce Tanrım. Hayatımda hiç bu kadar inatçı biriyle tanışmamıştım.

Artık onunla tartışmanın bir anlamı yok. İstediğini düşünmesine izin vermek daha kolay, böylece gidecek.

"İyi. Her neyse." Pencereyi gösteriyorum. "Git."

Bölüm 51

Pazartesi günü dolabım uzun saplı güllerle doluydu.

Salı günü, 5 kilo çikolataydı.

Tabii ki bunlar benim en sevdiğim türdü ve atması çok zordu. Oakley onlardan bir avuç dolusu kaptıktan *sonra* yaptım. Oakley ellerini ovuşturdu. "Sence bugün ne olacak?"

Emin değilim ama umarım yine bir gıda maddesi değildir. Beş kilo daha vermeyi başardım ve baştan çıkarılmak istemiyorum.

Homurdanarak dolabımı açtım. Lanet olsun. Cole zayıflığımı biliyor. Oakley bir kaşını kaldırır. "Bu-" "Nick Jonas," diye iç geçirdim. "Kesinlikle öyle."

Ve *imzalı*. Lanet olsun ona. Cehenneme kadar yolu var. Cole, Nick değil. Nick *mükemmel*.

Ama tıpkı Cole'un beni satın almaya çalıştığı diğer şeyler gibi... Nick de gitmeli.

"Bir zarf var," Oakley.

Ona veriyorum. "Keyfine bak."

Mutlu bir şekilde açıyor... sonra surat asıyor. "Sadece birkaç konser bileti." Omuz silkiyor. "Ön sıradan ama."

Aslında sızlanıyorum.

Bunları çöpe atmak çok zor olacak.

"Bunu benim için yapmalısın," diyorum ona. "Buna gücüm yok."

Homurdanıyor. "Mutlulukla."

"Bekle." Parlak resmi okşadım. "Onu çok fazla incitme. O *çok* güzel."

Oakley gözlerini devirir. "Hediyelerini kabul edebilirsin... ve sonra, bilirsin... özrünü kabul edip ona bir şans daha verebilirsin."

"Oh, Tanrım. Sen de mi?" Bianca'nın beni her gördüğünde onun davasını savunması yeterince kötü, şimdi de Oakley mi?

Masumca omuz silkiyor. "Özür dilerim, değil. Onu hiç bu kadar mutsuz görmemiştim."

"Güzel. Şimdi nasıl bir his olduğunu biliyor."

"Hayatının geri kalanında içki içmeyeceğine yemin etti."

"Harika. Hayatının geri kalanında götlük yapmayacağına yemin etmeli.
"

"Sawyer, seni incitmek istemedi. Bir sürü sorunu var."

Ve keşke bana bu sorunları anlatsa ve *neden* böyle olduğunu anlamama yardımcı olsa
ve yaptığı şeyleri *neden* yaptığını... Ona istediği ikinci şansı vermeyi düşünürdüm.

Ama yapmayacak.

Çünkü o Cole değil.

"Onun sorunlarını senin bilmen ve *benim bilmemem* sorunun büyük bir parçası." Nick'e sessizce veda ettim. Birlikte geçirdiğimiz zamanın bu kadar kısa olması berbattı. "Beni satın alamaz. Özrünü kabul etmemi istiyorsa, bunun için bana bir sebep vermeli... ve bunu yapabilmesinin tek yolu da bana gerçek kendisini göstermesi. Çünkü affetmekle ilgilendiğim tek Cole *bu*." Dolabımın kapısını çarparak kapattım. "Bana kalırsa, *Şanslı Yedi* gidip kendini becerebilir-"

"Anladığım kadarıyla konser biletlerini beğenmedin?" Cole arkasından soruyor
Be
n. Ona ters ters baktım. "Hediyeleri bırak. İstediğim şey hediyeler değil"

"O zaman ne istiyorsun?"

"Hâlâ bilmiyor olman çok üzücü." Uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni engelliyor. "Sawyer."

"Çekil yolumdan."

Kalbimden.

Bölüm 52

"Tamam, ama sınıfa gitmene izin verirsem, öğle yemeğini benimle yiyeceksin." O bebek kahverengi gözler sertleşti. "Hayır."

"Akşam yemeği o zaman."

Yüzünü buruşturuyor. "Olmaz."

Ona en seksi gülümsememi vererek, parmağımı kolunda gezdiriyorum.

"Tatlı?" Burun delikleri alevlendi. "Çekil."

"Tamam." Eğilerek fısıldadım, "Derse git, İncil Zıpzıpı. Ama bu daha bitmedi."

Nefesinin altında yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

Koridorun yarısına gelene kadar bekliyorum. "Bir şey daha var, Sawyer."

Yürümeyi bıraktı. öfkenin yuvarlandığını görebiliyorum. "Ne?"

"Bugün çok güzel görünüyorsun."

Gerçek şu ki, o her zaman güzel görünüyor, ama herkesin beni duymasını istiyorum o.

Hızla bir sınıfa giriyor.

Casey ve Morgan geçerken bakışıyorlar. Morgan, "Vay canına, biri *kırbaçlanmış*," diyor.

"O sadece biriyle bahse girdiği için kırbaçlandı. futbol takımı." Casey bana baktı. "Şişman domuzla işi biter bitmez sürünerek geri gelecek."

Yaparım amına koyayım.

"Nefesini tutma, seni kokuşmuş amcık."

Bana pis bir bakış atıp ikisi de kaçtı.

Oakley, "Bugün dünden daha iyi geçti," diye belirtiyor. "Bu hızla gidersen, on ila yirmi yıl içinde kız arkadaşını geri alırsın." Omzuma bir tokat attı. "Aşağı yukarı."

"Başka ne bilmiyorum."

Aklıma gelen her şeyi yaptım zaten. Tüm tipik kızlar Aşk.

Dürüst olmak gerekirse, Nick Jonas saçmalığının smaç, ama belli ki değil.

Oakley koridorda yürümeye başlarken, "Çünkü dikkatini vermiyorsun," diyor.

Ona katılmam için eliyle işaret etti. "Üç Ps hakkında düşünmeyi bırak ve kızının söylediklerini dinlemeye başla."

"*Söylediği* şey onu rahat bırakman," diye bağırıyorum. "Ve bu olmayacak. Asla."

"Sakin ol, katil. Demek istediğim, *kalbinin* ne söylediği. Piliçlerin size gerçekten söylemeden neye ihtiyaç duyduklarını söylemenin garip bir yolu vardır... beni anlıyor musunuz?"

Hayır. Hiç sanmıyorum. "Nasıl yani?"

"Onun odasına gizlice girdiğinde. Gitmeden önce sana söylediği son şey neydi?"

"Bana gitmemi söyledi."

Başını sallıyor. "Ondan önce."

"Onu sadece bahis yüzünden geri istediğimi söyledim." "Peki *sen* buna ne dedin?"

"Ona bunun doğru olmadığını ve düzelteceğimi söyledim." "Şimdiye kadar bunu gerçekten yaptığını düşünüyor musun?"

Ona ters ters baktım. "Tabii ki hayır. Ama çiçeklerin, şekerlerin arasında-"

"Bak, senin sorununun çözümü çok basit dostum."

Geriye doğru yürürken kollarını yana açıyor. "Ona gerçek bir şey vermelisin."

Bölüm 53

Fildişi tuşlara , kiliseyi *Dishwalla*'nın "Counting Blue Cars" şarkısının akorlarıyla dolduruyorum.

Benim için yeni bir şarkı ama Dylan çaldığı anda aşık oldum.

Ruhunuzu *canlı* hissettirirken hayatın anlamı üzerine düşünmenizi sağlayan türden müzikler için yaşıyorum.

İşte tam da bu yüzden şarkıyı karar verdim. Bu sadece şarkının duygusunu yükseltmekle kalmıyor, aynı zamanda her bir kelimeyi özümsemeyi de kolaylaştırıyor.

Kilisenin boş olduğundan emin olmak için etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra ağzımı açıyorum.

Normalde ezberlemek haftalarımı alır ama bu sefer öyle değil. Bu sefer sanki her nota doğrudan kalbimden geliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, şarkının beni alıp götürmesine izin veriyorum.

Nakarata geldiğimde, hiçbir şeyi geri tutmuyorum. Vibratom ayak parmaklarımın ucundan yayılıyor, duvarlarda yankılanıyor.

"Tanrım... *sesin*," diyor Cole.

Liriğin ortasında mırıldanıyorum ve parmaklarım tuşların üzerinde kayıyor.

"Bu da ne-" Kendimi tutuyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Onca yerin arasında bir *kilisede*.

Omuzlarını silkerek yükseliyor. "Seni burada bulacağımı düşündüm." Sırıtıyor. "Haklıymışım."

Koro çalışmasından önce buraya geldiğim için cidden pişmanım.

Gitmesini istediğimi anlamadan ilk sıraya doğru yürüdü ve oturdu. "Piyano çaldığını ya da şarkı söylediğini bilmiyordum. Özellikle de *böyle*."

"Önemli bir şey değil."

çok daha iyi müzisyenler ve şarkıcılar var. Aslında, kendimi onlardan biri olarak bile görmüyorum.

Ama şu anda buna odaklanamam. *Neden* burada olduğu konusunda çok endişeliyim. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Etrafına bakınıyor. "Hayal ettiğimden biraz daha küçük ama güzel." Dudakları seğiriyor. "Bilirsin, bir *kilise* için."

Tekrar deniyorum. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Kolunu sıraya doğru uzatıyor. "Tanrı'nın bir *kadın* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ha?"

"Şarkı."

"Oh." Buraya ruhani bir aydınlanma arayışıyla geldiğinden şüpheliyim ama yine de onu şımartıyorum. "Sanırım her şey mümkün. Dışarıda her türden farklı din . Hatta bazılarının birden fazla tanrısı var."

Arkasına yaslanıp beni değerlendiriyor. "Yani bana başka bir dinin doğru olabileceğini ve sizin insanlarınızın yanlış yapma ihtimali olduğunu kabul ettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Halkım mı?"

"Hristiyanlar. İsa aşıkları."

"İsa'yı seviyorum ama bu herkesin gerektiği anlamına gelmiyor." "Senden istediğim bu değildi."

Ses tonunda bir gerginlik var ama hakaret etmedim.

Ona karşı duyduğum hayal kırıklığına rağmen, varsayımlarda bulunmak yerine sorular sorması hoşuma gidiyor.

Bu yüzden ona gerçeği veriyorum. *Benim gerçeğimi.*

"Tanrı'ya ilişkin kendi inançlarımın olması, diğer insanların inançlarına saygı duymayacağım anlamına gelmez." Omuz silkiyorum. "Günün sonunda hepimiz aynı yere varmaya çalışıyoruz, değil mi? Ben kimim ki yargılayayım?"

"Peki ya hiç inanmayanlar?"

Avuçlarımı eteğime sürtüyorum. "Onlar için kalbimde bir ağırlık taşıyorum."

Yeşil gözleri meydan okurcasına parlıyor. "Yaptığın şeye inanmadıkları için mi?"

"Çünkü dünyanın yükünün her gün sadece *senin* omuzlarında olması çok zor olmalı." Gözlerinin içine bakıyorum. "Ama kişisel inançlarım ne olursa olsun, asla birini din değiştirmeye çalışmam ya da ona inanmadığı için yanlış olduğunu söylemem. Eminim onların da göre nedenleri vardır... tıpkı benim olduğu gibi."

Konuşmadan önce bir dakikadan daha uzun bir süre bana bakıyor. "Dünyada senin gibi biri yok Sawyer."

Kalbim kendi üzerine katlanıyor. Bana şimdiye kadar karşılaştığı en büyüleyici şeymişim gibi bakmasından nefret ediyorum.

Ama o odaya girdiğinde kalbimin yerinden fırlamasından nefret ettiğim kadar değil...

Ve o gittiğinde göğsümdeki derin, donuk ağrı.

Sanki ruhum ona ve sadece ona uyumlanmış gibi.

"Bak, buraya dini tartışmaya geldiğini sanmıyorum," diyorum aramıza biraz mesafe koymaya .

"Haklısın." Piyanonun yanına gidip bir zarf çıkardı. "Buraya sana bunu vermek için geldim."

"Eğer başka bir hediye ise-"

"Bu bir hediye değil." Bana uzattı. "Söz veriyorum."

Şaşkınlıkla açtım.

On bin dolarlık çeki gördüğümde şaşkınlık ve umutsuzluğun garip bir karışımı göğsümde düğümleniyor.

"Bunu kabul edemem."

Sadece *yanlış* hissettirmekle kalmaz, bağışının beni sözleşmenin bana düşen kısmını yerine getirmeye ikna edeceğini düşünmesini de istemem.

Bana kalırsa, sahte ilişkimiz gerçekten bitti.

"Bunu söyleyeceğini ." Yüz hatları sertleşir. "Parayı al, Church. Bunu hak ettin."

Ona uzattım. "Pek sayılmaz."

Neredeyse birlikte bile

değildik.

Yine de mi? Sarhoş olduğu gece tüm dünyam sona ermiş gibi hissettim. Tanrım, ona karşı hissettiğim tüm bu çelişkili duygulardan *nefret ediyorum.*

Bir an onu yumruklamak istiyorum, sonra da kendimi kollarına atıp aramızın iyi olduğu günlere geri dönmek istiyorum.

Ama çoğunlukla? Sadece o geceki olaylara neyin *sebep* bilmek istiyorum.

Neden zil zurna sarhoş olup tüm o acımasız şeyleri söyledi.

Bir an *nasıl* bu kadar açık ve dobra olabiliyor?

Sonr

aki. çalıştığı *şey*.

Eğer beni incittiği için içtenlikle pişmanlık duyuyorsa... ya da bunların hepsi

Lucky Seven'ın .

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "İstediğim kuruluşa para bağışlama iznim var Sawyer. Eğer kabul etmezsen, parayı amcana kendim veririm."

İnatçı göt.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Amcama vereceğim." *Onu harekete geçiren her neyse*. "Başka bir şey var mı?"

"Evet." Çenesindeki bir kas gerildi. "Seni çok özledim." "Co-"

" şey söylemek zorunda değilsin. Sadece bilmeni istedim."

Eline bakıyorum. Çürükler ve sıyrıklar solmaya başlıyor. "Umarım elin büyük maça engel olmaz."

Bu konuda çok endişeli görünmüyor. "Ben hallederim."

Ben göz temasını kesene kadar garip bir şekilde birbirimize bakıyoruz. "Uğradığın için teşekkürler-"

"Bundan

hoşlanmadım." "Ne?"

"Şu anda olan havadan sudan konuşmalar. Gariplik." Alnındaki oluk derinleşiyor. "Biz değiliz."

Ona *bizim olmadığımızı* söylemeye başlıyorum ama kapı açılıyor ve insanlar içeri girmeye başlıyor.

"Koro çalışması," dedim ona.

Kaşları çatıldı. "Sonra konuşabilir miyiz?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Göğsümdeki organ itiraz ediyor.

Aptal hain. "gereken bir sürü okul ödevim var."

Tartışmak ister gibi görünüyor, ama gitmeden önce bana hızlıca başını sallıyor.

"Kimdi *o*?" Amanda o gittikten sonra sorar.

"Oğlum-" Kendimi durduruyorum. "Sadece okula birlikte gittiğim bir çocuk."

Kalbimi hâlâ kocaman içinde tutan bir adam.

Bölüm 54

", neden bu kadar uzun sürdü?" Caitlyn sabırsızca sızlanıyor.

Hepimiz kızların soyunma odasının önünde toplanmıştık. *Kraliçe* sonunda varlığıyla bizi onurlandıracak.

Artık Rene olduğunu bildiğim bir başka kız saatine bakıyor. "Beş dakika önce esnemek için sahada olmamız gerekiyordu."

Bianca sessiz kalıyor ama dudaklarında sinsi bir gülümsemenin kıvrıldığını fark etmeden edemiyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, Casey'nin kıçını kaldırmasını beklemekten ben bile bıktım.

Şampiyonluk maçı 20 dakika içinde başlayacak ve *Izzy* oraya tek başına gidiyor.

Bu şeyin altının cehennem gibi sıcak olduğundan bahsetmiyorum bile.

Birkaç dakika sonra Morgan soyunma odasından çıktı.

Yüzündeki ifade hiç iyi değil. "Bir sorunumuz var." "Öyle mi *düşünüyorsun*?" Caitlyn cıvıldıyor. "Çok uzun zamandır bekliyoruz."

"Ne kaptan ama," diye mırıldandı Rene. "Sezonun en büyük maçına zamanında gelme zahmetine bile katlanamıyor."

Yemin ederim Bianca'nın sırıtışı büyüyor.

"Bu onun suçu değil," diye savunuyor Morgan. Etrafta başka kimsenin olmadığından emin olduktan sonra sesini fısıltıya indiriyor. "Üniformasına sığamıyor."

Ağızları açık kalıyor... Benim de.

Bianca alaycı bir şekilde soluk soluğa kalır. "*Olamaz*. Tanrım, söylemiyorsun. Bu *korkunç*." Ağzı buruşuyor. "Yediği bir şey yüzünden olmalı."

Caitlyn ve Rene ile esprili bir bakış alışverişinde bulunur.

Morgan'ın kafasının üzerinden geçti. "Biliyorum. Ben daha büyük olduğum için benimkini teklif etmeye çalıştım ama ona da uymadı." Omuz silkiyor. "Her neyse, gelecek yıl amigo kaptanı olacağım için bugünkü maçta onun yerine geçmem için beni görevlendirdi."

Üç kız bir kez daha bakışırlar. *Onaylamıyorlar*.

"Hayır," diyor Caitlyn. "Alınma ama berbat birisin. Takla bile atamıyorsun."

"Kabul Morgan," diye alay ediyor Rene. "Ekibe girebilmenin tek nedeni Casey'nin kıçını öpüyor olman."

Caitlyn, "*Koca* kıçı," diye takılır ve kızlar güler.

Midem bulanıyor. Tanrı biliyor ya, Casey'ye katlanamıyorum ama biraz kilo aldı diye onunla dalga geçmek çok yanlış.

"Her neyse." Morgan ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Artık yeni amigo kaptanı benim. Bunu kabullenin."

Caitlyn'in dili yanağını bulur. "O kadar çabuk değil. Son baktığımda tüm takım yeni amigo kaptanını oyluyordu."

"Şu anda ciddi misin?" Morgan omurgasını dikleştirerek tersledi. "Peki. Sence yeni kaptan kim olmalı?" Gözlerini deviriyor. "Dur tahmin edeyim... *sen*."

Caitlyn başını sallar. "Hayır."

Morgan'ın kaşları havaya kalktı. "O zaman kim?"

Bianca tırnaklarını inceliyor.

"Bianca," diyor Caitlyn ve Rene aynı anda.

Morgan bu durumdan hiç memnun görünmüyor. "Şaka mı yapıyorsun? O sadece ikinci sınıf öğrencisi. Okul takımına girmesinin tek nedeni Casey'nin Cole'la çıkıyor olmasıydı."

İkisinden daha cesur olan Caitlyn, "Seneye üçüncü sınıf olacak, salak herif," diyor. "Ayrıca, zamanında burada, ufak tefek ve fit, takla atabiliyor ve en önemlisi, *iyi biri*."

"*Gerçekten* iyi," diye ekliyor

Rene. Vay anasını.

Bianca bu ikisini şimdiden parmağında oynatıyor. Morgan ağlamak ister gibi görünüyor. "Bunu yapamazsınız. Bu adil değil."

Caitlyn ve Rene ellerini kaldırıyor. "Bianca'nın yeni amigo kaptanı olmasını isteyenler ellerini kaldırsın." Bana baktı. "Izzy, sen de sayılıyorsun. Maskotumuz olduğun için sen de sayılırsın."

Bianca onlara katılırken bana bir bakış fırlatıyor.

İsteksizce elimi kaldırıyorum.

Morgan gerçekten irkildi.

Bu bir iyilikti.

Bianca Morgan'a sakarca bir gülümseme veriyor. "Umarım bugünkü oyundan keyif alırsınız." Gözleri küçük yarıklara dönüşüyor. "Bu senin son maçın olacak."

"Sizler tam bir pisliksiniz."

Bianca parmaklarını zarif bir şekilde salladı. "Güle güle, Felicia."

Morgan çekip gider. "Kötü *kaltak*."

Caitlyn ve Rene gülerek onun peşinden giderler. "Maçtan önce büfeye koşacağız. Bir şey ister misiniz?"

Tırnaklarını incelemeye geri dönen Bianca bir omzunu kaldırıyor. "Bir şişe su harika olurdu."

", Kaptan."

Güvenli bir şekilde kulak mesafesinden uzaklaştıklarında Bianca bakışlarını bana doğru kaldırıyor. "Ve işte dostum*, bu* iş böyle yapılır." Koridorda geriye doğru yürürken sesleniyor, "Bu arada bir şey değil. Casey'nin başına gelenlere ben *karma* diyorum."

Ne kadar yanlış olsa da, içimde bundan zevk alan küçük parçayı inkar edemem. Casey yıllarca kilom yüzünden bana işkence etti.

Belki şimdi ne kadar acı verdiğini anlar.

Ağzımı açıyorum ama sonra göz ucuyla *onları* görüyorum. Midem geri tepiyor. *Yine mi bu saçmalık*?

Kaçmayı düşünüyorum ama artık çok geç. Fark edildim.

Dev futbolculardan oluşan ekip bana doğru geliyor. "Izzy! Izzy! Izzy!"

Lanet olsun. İşte yine başlıyoruz.

"Yanlış soyunma odası, Iz!" Lennox sesleniyor.

Adamın biri ıslık çalıyor. "Izzy'ye bak, amigo kızlara asılıyor."

"Vikinglerin kıçını tekmeledikten sonrası için güzel bir smaç parçası seçiyor!" Cortland haykırıyor.

Hepsi kurt sürüsü gibi uluyor.

Dwight yumruğunu havaya kaldırır. "Izzy! Izzy! Izzy!"

Hayatımı sikeyim.

Beni omuzlarına oturtmaya devam ettiklerinde kendimi bırakıyorum.

Götürün onu çocuklar.

Bölüm 55

Takımımın tezahüratları, dev bir gelgit dalgası halinde soyunma odasına hücum ederken duvarlarda yankılanıyor. "Izzy! Izzy! Izzy!"

Bir kahkaha attım. O küçük pisliği er ya da geç bulacaklarını biliyordum.

Duvardaki saat dikkatimi çekiyor. Koç her an ofisinden çıkabilir.

Odaklanma zamanı.

Izzy'yi hâlâ coşkuyla omuzlarında zıplatan Dwight ve Lennox'a bakıyorum. "Izzy'yi yere bırak."

Koç Stalter sanki bir işaretmiş gibi bağırıyor, "Pekala. Pekala. Herkes birine dokunsun!" Ellerini çırpıyor. "Oyun kurucumuzun bize dua ettirme zamanı geldi."

Lanet olsun, bu kısımdan nefret ediyorum.

İnançsız birinin her maçtan önce takıma dua ettirmesindeki ironi gözümden kaçmadı.

Homurdanıyorum. Keşke Sawyer da burada olup buna şahit olsaydı.

Keşke her şeyi berbat edip benden nefret etmesini sağlamasaydım.

"Komik bir şey mi var Covington?" Koç havlıyor.

"Evet," diye bağırıyorum, beceriksizliğimi örtbas ederek. "Bugün Vikinglerin kıçını ne kadar fena !"

Herkes alkışlar ve ulumalar içinde patlar.

"Tamam, tamam, ol!" diye homurdanıyor bir dakika sonra. "Götür onu, Covington."

"Tanrım," diye başladım.

Yüce Tanrı'ya inanmıyor olabilirim ama takımıma

inanıyorum. Bu spora inanıyorum.

Ve o sahaya çıktığımda *kendime* inanıyorum.

"Büyük maça yaklaşırken, her adımımızda bize rehberlik etmenizi ve her golü bizimle birlikte kutlamanızı istiyoruz."

Derin bir nefes çekiyorum. "Ayaklarımız hızlı olsun, kaslarımız hiç yorulmasın... ve bugün Vikingleri toza çevirirken umudumuz ve kararlılığımız hiç tükenmesin. Size, bizi gelen tribünlerdeki insanlara, bizden asla vazgeçmeyen koçumuza minnettarız... ve

Son dört yıldır sahayı paylaşmaktan onur duyduğum bu takımdaki her bir oyuncu için. Geçen sezon zor bir sezondu ama lütfen... bu kez şampiyonluğu eve getirmemize yardım edin." Tavana bakarak, "Tanrı biliyor ya, bunu *hak ettik*," diyorum.

Etrafımdaki takım arkadaşlarıma bakıyorum, Cortland'a bile.

Çünkü her oyun kurucu ancak arkasındaki takım kadar iyi olduğunu bilir. "Amin."

Oda alkışlarla inliyor. Izzy hariç, o hala dua ediyor.

Hey, ne işe yararsa.

"Kahretsin Covington," diye söyleniyor Dwight. "Bu çok güzeldi."

Koç boğazını temizler. "Kahretsin. *Bundan* sonra nasıl kaybedebiliriz bilmiyorum."

"Yapmayacağız," diye
gürlüyorum. "öyle," diye bağırıyor
Lennox. "İşte bu!!!" Dwight
bağırıyor.

Koç kapıya doğru işaret etmeye başlar. "Oynamak için sahada onları yenemezsiniz, değil mi? Kıçınızı kaldırıp sahaya çıkın."

Göğsümdeki kaslar geriliyor. "Aslında bir dakikaya daha ihtiyacım var."

Bu soyunma odasında son kez birlikte olacağız, yani ya şimdi ya da asla.

İşin bu noktaya gelmesi çok kötü ama ona bunu düzelteceğimi söyledim.

Ve bunda ciddiydim.

Bölüm 56

Cole Covington, takımının iyiliği için varlığına bile inanmadığı bir Tanrı'ya dua etti.

Nefesim kesildi. Bunda çok yüce gönüllü bir şey var.

Ona olan kızgınlığıma rağmen, kendimi bir kez daha onun düşündüğüm kadar bencil olmadığını düşünürken buluyorum.

Çocuklardan birkaçı gitmeye başlar ama Cole onları durdurur. "Aslında bir dakikaya daha ihtiyacım var."

Karışıklık bulutlar onun takım arkadaşları'İfadeler
olarak o ulaşır Dolabının içinde bir şey arıyordu.

Belli ki onlar da gibi kaybolmuşlar.

Belki de büyük maç için bir tür takım hediyesi planlamıştır. Cortland'a anahtarları fırlattığında kesinlikle şaşkına döndüm.

"Yeni arabanızın keyfini
çıkarın." Kalbim .

Bekle... *Ne*?

O
yapmadı...

O
yapamaz...

Herkesin ağzı açık . Benimki de dahil.

Cortland tamamen şaşkın görünüyor. "Bahis ne olacak? Hâlâ dört aydan fazla zaman var."

Yüz hatları sertleşmeden önce Cole'un gözlerinde bir suçluluk parıltısı beliriyor. "Baştan hiç almamalıydım."

İçim içimi yiyor. Oh. Aman
Tanrım. Tanrım. O *yaptı*.

"Kıçınızı kaldırıp sahaya çıkmanın neresini anlamadınız bok kafalılar?" Koç Stalter gürler.

Tek duyabildiğim, bir yığın futbolcu yanımdan hızla geçerken kalbimin kaburgalarıma vuran çılgın gümbürtüsü.

Bunu yapmasını *hiç ama hiç* beklemiyordum.

"Biraz mahremiyet, Izzy?" Cole havlayarak beni düşüncelerimden sıyırdı.

İşte o zaman kafama dank etti. *Altında benim olduğumdan haberi yok.*

Göğsümü tutarken gözlerimden yaşlar fışkırıyor.

Bunu beni geri kazanmak için yapmadı... Bunu yaptı çünkü gerçekten doğru olanın bu olduğuna inanıyor.

Benimle ya da bensiz.

Şanslı Yedi ikinci bir şansı hak etmiyor.

Ama Colton biliyor.

Dolabından yeşil bir kumaş parçası çıkarır... sonra tereddüt eder.

Çenesini esneterek bakışlarını bana doğru çevirdi. "Buradan defolup gider misin, dostum? Tanrım."

Hızla kapıya doğru koştum... sonra durakladım.

"Bugün iyi şanslar, Colton."

Bununla birlikte, dışarı çıkıyorum.

Bölüm 57

Todd Harris'in maçtaki dördüncü golünü atmasını izlerken damarlarıma yavaş yavaş bir öfke dalgası doluyor.

Tribünlerdeki insanların yarısı çılgına dönüyor ve Duke's Heart'tan gördüğüm iki gözlemci öfkeli bir şekilde not defterlerine bir şeyler karalamaya başlıyor.

Çoktan kazanmış gibi dans ederek yumruğunu havaya kaldırıyor. *Piç kurusu*.

Maçın bitimine sadece iki dakika kala ekstra sayı atarlar ve skor otuz yediye yirmi yedi olur. Koç Stalter kusacak gibi görünüyor... iki dakika çok fazla bir zaman değil.

Yenilgiyi kabul etmeye hazır.

Ben değilim.

Lennox sahadan çıkarken gözlerinde pişmanlıkla bana bakıyor. Ancak bu maçı kaybetmemiz savunmanın suçu değil.

Sorun hücumda... özellikle de *bende*.

Bakışlarım Izzy-Sawyer'ın üzerinde geziniyor.

Hiçbir fikrim yoktu. Gerçi geçen hafta tahmin etmeliydim. Izzy hiçbir zaman oyunun ortasında dizlerinin üzerine çöküp dua etmeye başlayan biri olmadı.

Göğsüm sıkışıyor. *Beni gördü*.

"Hazır mısın, dostum?" Dwight çekiştiriyor.

Cortland . "Dostum, önce oyun kurucumuzun kız arkadaşını , sonra da şampiyonluğumuzu. Eğilsen iyi olur. Cole. Boku yedin."

İçimde bir kararlılık dalgası yükseliyor. "Hayır. Siktir et."

Todd eski sevgilimle yatabilir, Duke'un teklifini kaçırabilir ve maçı kazanabilir.

Ama eğer ... sallanarak düşeceğim. Bu spor için lanet olası siyah kalbimi kanatacağım.

Bakışlarım yine Sawyer'a kayıyor. *Onun için*.

"Bir avuç korkak gibi dışarı çıkmayacağız." Dwight'ın kaskının önünü tutarak benimkini onunkine vuruyorum. "Benimle misin?"

Sırıtıyor. "İşte bu!"

Ellerimi çırpıyorum. "Hadi *yapalım* şunu."

Sahaya doğru düzenli yürüyüşümüze başladık. Koçun korkak oynadığını söyleyebilirim, birbiri ardına koşu oyunları gönderiyor. Pas atacağıma güvenmiyor, zor anlarda tıkanacağımdan korkuyor. *Siktir et onu*. Ben Cole Covington'ım ve çok iyi *oynarım*.

Hâlâ sahanın yarısını geride bıraktık ve skor tabelasına baktığımda bir dakikadan az zamanımız kaldığını görüyorum.

Lise futbol kariyerimin bitmesine bir dakikadan az kalmıştı. Ben *değilim* bir enayi gibi dışarı çıkmak.

Gözlerim yine dizlerinin üzerine çökmüş Izzy'yi buluyor ve gülümsemek zorunda kalıyorum.

Dua etmeye devam et, İncil Zıplatıcısı, ama ben .

Koşucumuzun kenardan getirdiği oyunu görmezden gelerek kendi pasımı . Dwight eğimli rotasını mükemmel bir şekilde kullanıyor, pasım tam eline düşerken adımlarını hiç bozmuyor. Gol bölgesine doğru ilerliyor ama güvenlik görevlileri yıldırım hızıyla onu dokuz yard çizgisinde arkadan yakalamayı başarıyor.

Koçun son molamız için bağırdığını duyuyorum ve ne kadar zamanımız kaldığını görmek için bakıyorum.

On saniye. Bir oyun.

Ya hep ya hiç.

Saha kenarına gittik ve Koç yüzüme vurdu.

"Bu saçmalığı bir daha yapma Covington. Beni de zorlama. Duke's Heart benim tavsiyem olmadan seni almaz. Anlaşıldı mı?"

Sikeyim. "Evet, Koç. Açık ve net."

Oyunun şemasını çıkarıyor ve bizi sahaya geri gönderiyor. İşe yaramayacak. Olmayacağını biliyorum. Bütün gece defans oyuncularını izledim ve çok akıllılar. Koç'un oyununu oynarsam kaybederiz.

Ben kaybetmem.

"Huddle up." Sahaya döndüğümüzde hücum takımını çağırıyorum... moladan sonra alışılmadık bir hareket. Yeni bir oyun söylediğimde şaşkınlıkları yerini endişeye bırakıyor.

"Zero right Y jet knightmare on one." "Cole,

bu Koç'un yaptığı şey değil-"

"Zero right Y jet knightmare on *one*. Anladın mı, Dwight?"

Çemberin etrafına, sonra da bana baktı. "Biz hallederiz,

dostum."

"Benimle misin?" diye sormadan önce her oyuncunun gözlerinin

içine bakıyorum. Onların olumlu homurtuları tam da duymayı

beklediğim şeydi.

"Tüm sezonumuz bu oyuna bağlı çocuklar. Hadi biraz eğlenelim."

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

O hariç.

Takımım hücum hattına doğru koşuyor ve ben arka alanda tek başıma shotgun formasyonunda diziliyorum. Pas yapacağımızı anlayan savunma ve defans oyuncularının yer değiştirmelerini izliyorum. Koçun uzaktan bağırdığını duyuyorum ama aldırmıyorum. Mola hakkımız bitti, yani bunu durduramaz.

Adamın rahatlamaya ihtiyacı var.

"Hazır. Hazır," diye sesleniyorum, sesim kalabalığın gürültüsünü bastırıyor. Ayağımı yere vurarak Dwight'ı harekete geçiriyorum. Tam sol gardın arkasına geçerken, "Hike" diye sesleniyorum.

Top doğrudan Dwight'a atıldığında savunma hazırlıksız yakalanıyor, o da çizginin sağ ucuna doğru koşmaya başlıyor. İzliyor ve bekliyorum... hayatımın en uzun üç saniyesi. Defans oyuncuları ve güvenlik oyuncularının ısırdığını ve sahanın sağ tarafına yöneldiklerini gördüğümde, koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde sola doğru havalanıyorum.

Savunmadaki hiç kimse bana dikkat etmiyor. Hepsi Dwight'ı durdurmaya odaklanmıştı. Döndüğümde son bölgeden üç metre uzaktaydım, tam zamanında Dwight'ın döndüğünü ve tüm gücüyle topu fırlattığını gördüm.

Atış yüksek ve beklediğimden daha ileride. İki metre daha ilerledikten sonra gözlerimi toptan ayırmadan kendimi olabildiğince uzağa ve yükseğe fırlatıyorum. Deri beklediğimden daha büyük bir güçle ellerime çarpıyor ama ellerim topun etrafını sarıyor ve omuzlarım yere değer değmez topu içeri çekiyorum. Kalabalığın çılgına döndüğünü ve oyunun sonunu işaret eden zilin sesini duyuyorum.

Bana en yakın hakem kollarını havaya kaldırarak golü işaret etti. Sıçradım ve topu sanki benim orospummuş gibi fırlattım. "İşte bu!"

Vay anasını. *Başardık* amına *koyayım*.

Kalabalık sahaya hücum eder ve saniyeler sonra tüm takımım

Ben.

Ama hak edilmiş zaferimiz beni ne kadar heyecanlandırsa da

Şu anda görmek istediğim tek yüz.

Kalabalığı daha da coşturan fıskiyeyi yapan maskota odaklanıyorum.

Sawyer'ı hak etmiyor olabilirim... ama onu istiyorum.

Her şeyini.
Duvar yok. Korkuluklar yok. Güvenlik
ağları yok. Aptalca bir sözleşme ya da
bahis yok.
Sadece biz.
Bu sefer gerçekten.

Bölüm 58

SAWYER

T Şövalyeler galibiyet golünü atarken hava şok ve heyecanla çalkalanıyor.

. Heyecan sistemime pompalanırken kenarda zıplayıp duruyorum.

Bunun için ne kadar çok çalıştıklarını biliyorum ve bunun her saniyesini içlerine çekmeyi hak ediyorlar.

Bianca, o ve diğer amigo kızlar sahaya doğru koşmaya başlamadan hemen önce "Kahretsin," diye mırıldanıyor.

Casey'nin hareketlerini Casey'den bile daha iyi yaparak küçük kalbini sallayışını ve izliyorum.

Büyük takla zamanı geldiğinde gergin oluyorum, ama her şeyde olduğu gibi bunu da başarıyor.

Dikkatim o kadar dağınık ki, onlara katılmam için verilen işareti neredeyse kaçırıyordum. Izzy'nin koca kafasına tutunarak, kıçımı kaldırıyorum.

Verilen Bu ve son Oyun, I ver benim kötü şöhretli yağmurlama Elimden gelen her şeyi yapıyorum. Kalçalarımı çalıştırıp sırtımı kamburlaştırıyorum.

Kalabalık aklını yitirir, Izzy ve diğer Şövalyeler için tezahürat yapar.

Cesur hissederek ve enerjiden beslenerek popomu sallamaya başladım.

Ta ki bir çift delici yeşil gözün beni izlediğini hissedene kadar.

Bakışları o kadar yoğun ki nefesimi ciğerlerimden çalıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, görevdeki adam gibi sahada yürümeye başladı. Uzun adımları aramızdaki mesafeyi rekor sürede tüketiyor.

Ve sonra durdu... bir tutulma gibi bana yaklaştı.

Izzy'nin kafasını koparıp yere atarken kanım hızlanıyor ve içimden panik akıyor.

Etrafımızı saran insan kalabalığının nefesi kesildi.

"Wh-"

Yüzümü ellerinin arasına alıp, "Sevgilim ol," dediğinde bambaşka bir nedenle paniğe kapılıyorum.

Zihnim dönüyor, aklıma gelen ilk şeyi mırıldanıyorum. "Bu bir şaka mı?"

"Hayır. Bu gerçek." Yüzümü çevreleyen büyük ellerim geriliyor. "Çok gerçek."

Gözlerim sulanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Onu vurmam için o kadar çok sebep var ki. Aramızdaki

ilişkinin yürümemesi için o kadar çok neden var ki.

Geri dönüp kaçmak için çok sebep var.

Ama göğsümde çarpan organım bunların hiçbirini umursamıyor.

Sadece onu önemsiyor.

"Ye-"

Cümlemi tamamlayamıyorum çünkü ağzını ağzıma bastırıyor.

Beni havasız bırakan ve her şeyi spirale çeviren bir öpücük.

Tartışılmaz bir iddiayı ortaya koyan bir öpücük.

Geçmiş için özürlerle dolu bir öpücük, gelecekte daha iyisini yapma sözü ve her zaman bizim için savaşacağına dair bir yemin.

Her şeyi değiştiren bir öpücük.

Elleri belime doğru iniyor, dilini dilime değdirirken beni kendisine doğru tutuyor.

Omurgamda bir ürperti dans ediyor ve ağzımı daha geniş açarak ona karşılık veriyorum.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek dudaklarıma gülümsüyor ve derin bir inilti çıkarıyor.

"Um... merhaba? Siz ikiniz burada durup *bütün* gece birbirinizin suratını mı yalayacaksınız?" Bianca sesleniyor. "Bazılarımızın eve bırakılmaya ihtiyacı var."

Onu görmezden geliyoruz.

her şeyi görmezden geliyoruz.

Çünkü hiçbirinin önemi yok.

Önemli olan tek şey şu anda ne olduğu.

Çünkü bu gerçek.

Bölüm 59

Boğuk bir inilti odayı dolduruyor. "Sikeyim. bu, İncil Thumper. Tam orada."

Gülmemek için kendimi zor tutarak parmaklarımı kaslarına bastırmaya devam ediyorum ve sırtındaki düğümü çözmeye çalışıyorum.

Ekibi bu geceki zaferlerini kutlamak için Christian'a gitmesini istedi ama Cole onlara başka planları olduğunu söyledi.

Belli ki bu planlar onun evine geri dönmeyi de içeriyordu.

Benimle birlikte.

Şikayet ettiğimden değil.

Gecenizi yatakta gömleksiz bir Cole'a dokunarak geçirmekten çok daha kötü yollar vardır.

Erkek arkadaşım.

Vay anasını.

"Bu *çok* iyi hissettiriyor," diyor Cole alçak sesle ve derinden. "Evlen benimle." Bu beni transımdan çıkardı.

"Biraz fazla ileri gidiyorsun, ," diye şaka yapıyorum. "Daha yeni çıkmaya başladık."

Odasına baktım. Evinin geri kalanı gibi abartılı ve gösterişli olmasını bekliyordum ama dev düz ekran televizyon ve Kaliforniya kral yatağı dışında... tamamen futbol hatıralarıyla kaplanmıştı.

Hiç resim ya da kişisel dokunuş yok. "Arabanla ilgili ne yapacaksın?" "Hiçbir şey. Bu Cortland'ın."

"Geri almaya çalışmayacak mısın?"

Bu milyon dolarlık bir araba, Tanrı aşkına.

Babama bundan vazgeçtiğini söyleseydim, eminim birkaç damla gözyaşı dökerdi.

Hatta aptallığı yüzünden Cole'la çıkmamı bile yasaklayabilirdi.

"Hayır. Karşılığında çok daha iyi bir şey aldım."

Sözleri neredeyse jestin kendisi kadar tatlı ama cidden. Bu büyük bir olay.

"Baban üzülmeyecek mi?"

Bunun üzerine gerilir. "Evet, çok kızacak."

Bir yerlerde yasal bir boşluk olmalı. Tam ona bunu söyleyecektim ki, "Neyse o. Annem filmlerinden kazandığı parayla çocukları için bazı fonlar ayırdı. Ben liseden mezun olana kadar benimkini alamayacağım. Milyonlar falan değil ama onunla yeni bir araba alabileceğim."

Mezuniyete daha beş aydan fazla var. "O zamana kadar ne yapacaksın?"

Başını eğerek kaşlarını sallıyor. "Çok seksi ve çok *cömert* kız arkadaşıma binmek için yalvar."

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Peki. Ama bu sana
pahalıya patlayacak." "Öyle mi?"

Sesinde baştan çıkarıcı bir yan var.
Ben.

Ben cevap veremeden yatakta ters dönüp kalçalarımı kavrıyor,
Beni üstüne çekti.

Alt dudağını imalı bir şekilde yalıyor. "Bu bana neye mal olacak, Church?"

Ona sarıldığımda sertçe yutkunuyorum. Genelde hızlı hareket ederim ama o aklımı başımdan aldı.

"Ne istiyorsun?" Soruyorum, ama sonra bunun benim ona ne istediğimi söylemem gerektiğini hatırlıyorum. "Yani-"

Kalçamdaki eli kıçıma doğru hareket ettiğinde sinirlerim geriliyor. Artık onun kız arkadaşı olduğuma göre, onunla seks yapmamı bekleyecek mi?

Çünkü emin değilim... aslında eminim.

Henüz onunla birlikte oraya gitmeyi düşünmeye hazır *olmadığımdan* eminim. Sadece inancım yüzünden değil, biz daha çok yeniyiz.

Cole'un bana karşı bir şeyler hissettiğinden şüphem olmasa da, ilk seferimin beni seven biriyle olmasını istiyorum.

"Bu iyi mi?" Cole eli kalçama doğru ilerlerken soruyor.

Ona başımı salladım. "Sen..." Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Yani, okumadığımı biliyorsun-"

"Sakin ol," diyor. "Sınırın nerede olduğunu biliyorum." Başparmağıyla iç baldırımda daireler çiziyor. "Önce senden yeşil ışık almadan çizgiyi geçmeyeceğim."

Göğsümdeki baskı hafifliyor. "İffetli olmaya çalışmıyorum-"

Başparmağı taytımın üzerinden cinsel organıma dokunduğunda kelimeler boğazımda düğümleniyor. "İnan bana, o soyunma odasında olanlardan sonra sana *en son* söyleyeceğim şey namuslu olduğundur."

Ona utangaç bir gülümseme veriyorum. "Hâlâ bunu mu düşünüyorsun?"

Kalçalarını kaldırıyor, bunu ne kadar *uzun* ve *sıkı* düşündüğünü anlamamı sağlıyor. "Sen söyle."

Geriye doğru kayarak, gri eşofmanının çizdiği etkileyici çıkıntıya bakıyorum. "Sanırım biraz daha kanıta ihtiyacım olacak. Bilirsiniz, bu şekilde bilinçli bir karar verebilirim."

Kolunu uzatıp ince kumaşın üzerinden amımı avuçlarken gözleri kararıyor. "Bundan emin misin? Çünkü bunu düşünen tek kişi ben değilmişim gibi geliyor."

Haksız değil. Tanrım, bu küçük oyunlarımız beni her zaman ateşlemeyi başarıyor.

Rolümü oynuyorum, burnumu kırıştırıyorum. "Kim, ben mi? Hayır."

Yalancı, yalancı.

İnleyerek, şimdi olacak şekilde bizi döndürüyor. "Yanıldığını kanıtlamaktan ne kadar hoşlanacağımı tahmin bile edemezsin."

Ağzı boynumu bulduğunda gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Ondan önce, oranın benim sıcak noktam olduğunu bile bilmiyordum.

"Bundan daha çok çabalaman gerekecek," diye takılıyorum çünkü meydan okumayı ne kadar sevdiğini biliyorum.

Üzerimden yuvarlandığında suratımı astım. "Hey."

Bir dirseğinin üzerinde doğrulup sırıtıyor. "Sana bakmak hoşuma gidiyor."

Büyük bir parçam *neden* böyle göründüğümü sormak istiyor ama bu anı mahvetmek istemiyorum.

Özellikle de avucunu göğsümün üzerinde kaydırdığında. "Mükemmel." Meme ucumu çimdiklediğinde tıslıyorum. "Göğüslerinin bu kadar hassas olmasına bayılıyorum."

Sözlerini aynen ona geri veriyorum. "Öyle mi?"

"Oh, evet." Göğsümdeki eli aşağı kayarken adem elması sallanıyor. "Bu kadar hassas olmana da bayılıyorum-" Başparmağını klitorisime bastırdığında inliyorum. "İşte."

Tüylerim diken diken oluyor ve aşağıya baktığımda meme uçlarımın tişörtümün içinde büzüştüğünü fark ediyorum.

O da öyle.

Dudağını ısırarak parmağının ucuyla şeklimi çiziyor. "Güzel amcığını kızdırmam hoşuna gidiyor, değil mi?"

Titremeye karşı koyuyorum çünkü yaptığı şey tüm sinir uçlarımı ateşliyor.

"Biraz bile değil," diyorum alaycı bir şekilde. "Berbat hissettiriyor." "Çok yazık," diyerek yatağa doğru ilerliyor.

Gözlerindeki bakış düpedüz yırtıcı.

"Neden?"

Kalçalarımı ayırıyor. "Çünkü o zaman bundan kesinlikle hoşlanmayacaksın."

Ben daha gözümü kırpamadan, ağzı amımın üzerindeydi.

Benimle oynarken ısırıp emdiğinde kalçalarım sarsılıyor. Aptal taytını yırtıp atması için ona bağırmak istiyorum ama o zaman bu küçük oyununu kaybedeceğim.

"Çok kötü hissettiriyor," diye inliyorum. "Çok kötü."

Kıkırdıyor, sıcak nefesi omurgama yeni bir ürperti gönderiyor.

"Oh, Tanrım."

"Çoğu insan bana Cole der," diye mırıldanıyor.

"Dick-"

Dişleri yarığıma sürtünüyor ve ben sırtımı kamburlaştırıyorum. "Şu anda kaya gibi sert, sayende."

"Oh, şey, kesinlikle onunla oynamak istemiyorum," diye şaka yapıyorum. Ve onu da çıldırtmak istediğim için ekliyorum, "Ya da öpmek."

İnliyor. "Bu benim oyunum, unuttun mu?" Leğen kemiğimi ısırıyor. "Senin değil." Zaten ıslak olan kumaşı yalıyor. "Ben amımla oynarken sen de uslu bir İncil Thumper'ı ol."

"Um... Sanırım amımı kastediyorsun. teşekkür ederim."

Sırıtarak bana baktı. "Artık değil, değil."

"Ohsanırım bu senin sikinin *benim* olduğu anlamına geliyor."

"Ne zaman istersen senindir," diye kestirip atıyor. "Sadece yeterli."

Eğer durum buysa, bu takası memnuniyetle kabul ederim.

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Hmm. Peki ya şimdi?" Başını sallıyor. "Yapamam."

"Ama sen sadece-"

Bacaklarımın arasına öpücükler kondurdu. "Oyun henüz bitmedi." Burnuyla kumaşı okşuyor. "Ama bunlar sırılsıklam oldu, o yüzden çıkarsak iyi olur."

Bir hamlede taytımı ve iç çamaşırımı aşağı çekti.

Bacaklarımın ortasında durduğunda kafam karıştı.

Bir an için kötü ya da utanç verici bir şey olduğunu düşünüyorum, ama kalçalarımı karnıma bastırıyor ve elleriyle onları yerinde tutuyor.

Bu pozisyon sadece onun beni becermesini görmemi engellemekle kalmıyor, aynı zamanda beni tamamen açıkta ve savunmasız bırakıyor.

Bu adaletsizliğe karşı çıkmak üzereydim ama kirli sakalı çıplak tenimi sıyırıyor... tam da dilini içime sokmadan önce.

Beni unutulma noktasına getirirken tek yapabildiğim inlemek.

"Tanrım, çok yaklaştım."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı, beni yalayarak. "Ama bundan nefret ettiğini sanıyordum?"

Bacaklarım titriyor. "Bu *en kötüsü*." Çarşafları kavrayarak yüzüne doğru . "Lütfen beni boşaltma."

"Merak etme," diyor huysuzca. "Kesinlikle yapmayacağım."

Dudakları klitorisimin etrafını sarıyor ve basınç bir inilti çıkarıyorum.

Daha sert emiyor... gerginlik bir lastik bant gibi kopana kadar.

Sarsılıp titrerken yıldızları gördüğüme yemin edebilirim.

Muhtemelen ne kadar boşaldığımdan ve bacaklarımı serbest bıraktığında altımda hissettiğim nemli noktadan utanmalıyım, ama dürüst olmak gerekirse bunun için endişelenecek enerjim yok.

Cole'un bana bakışı, dağınıklığımı zerre kadar umursamadığını gösteriyor.

Yanıma uzanarak bana orantısız bir sırıtış attı. "Yapmalıyız
bunu bir daha *asla* yapma."

"Asla," diye gülümseyerek kabul ediyorum.

Hâlâ sahip olduğu bariz ereksiyona bakıyorum. "Ve bu iyiliğe gerçekten karşılık vermemeliyim." Parmaklarımı eşofmanının lastiğinde gezdiriyorum. "Yapmalı mıyım?"

"Hayır." Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Çünkü kesinlikle sikimi ağzına sokmak için can atmıyorum." Yüzümdeki tereddütü görmüş olmalı ki hemen ekliyor: "İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

değil... Kötü korkuyorum.

Tecrübe seviyelerimizin gece ve gündüz gibi olduğu gerçeğinin üstünü örtmek mümkün değil.

Yetenek açısından sekiz ya da daha iyisine sahip olmaya alışmışken dört olmak istemiyorum - burada cömert davranıyorum -

Daha önce de porno izlemiştim. Buna sakso demelerinin bir sebebi var. *iş*.

Ancak, yeni bir şeyler öğrenmeye karşı değilim. Özellikle de bana verdiği zevkin bir gramını bile ona veremeyeceğim.

"Hayır, istiyorum-"

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Bana her şeyi sorabilirsin."

Yüz ifadesinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Biriyle en fazla ne kadar uzağa gittin?"

Yanaklarım kızardı. "Bir keresinde ailemle Florida'ya gitmiştim."

Yüzünü buruşturuyor. "Hadi ama Sawyer. Götlük yapmaya çalışmıyorum."

Öyle olmadığını biliyorum, ama yine de bu konuşmayı daha az rahatsız edici hale getirmiyor.

"Dokuzuncu sınıftayken Abbott Carney dilini ağzıma soktu ve elini kazağıma soktu."

Cole'un gözleri kısılır. "Abbott Carney'den *nefret ediyorum*."

Bu beni güldürdü. "Onu tanımıyorsun bile. Aslında *delicesine* zekidir. Çocukken ona çok aşıktım, ama o da ona bakıcılık yapan Catherine'e aşıktı." Omuz silkiyorum. "Çok iyi arkadaştık... Ta ki o olay olana ve o da sürekli ablammış gibi davrandığını itiraf edene kadar."

Burun delikleri alevlendi. "Ne ama."

Bir el salladım. "Eh, dökülen süt. Bunu aştım."

Ayrıca, Abbott Carney benim Colton'ımın *yarısı* kadar bile iyi öpüşmüyor. Elimi sikinin üzerine koyarken gözlerinde ukala bir parıltı vardı.

"Yani bu Abbott Carney aleti bir yana, tüm ilkleriniz ben mi olacağım?"

"Evet-hayır," diyorum anılar kafamda canlanırken.

Zihninizin, unutmayı tercih ettiğiniz korkunç deneyimleri arka plana atabilmesi çok komik.

Cole bir kaşını kaldırır. "Bu konuda biraz açıklamaya ihtiyacım olacak."

Odak noktasını başka bir yere kaydırmak umuduyla eşofmanının içinden uzun boyunu sıkıyorum. Konuyu *ona* getirmek istediğim son şey.

Özellikle de şu anda.

"Önemli değil." Yatakta manevra yapmaya başladım. "Önemli olan şu anda bunu denemeyi ne kadar istemediğim."

Cole yüzünü buruşturur. "Birinin bana bunu yaptığını anlayacak kadar çok cevaptan kurtuldum." Çenemi tutuyor. "Seni asla yargılamayacağım. Ayrıca, geçmişte yaptığım şeylerden sonra, senin yaptıklarına üzülmeye hakkım yok."

Normalde buna katılırdım. Ancak, kuralın her zaman bir istisnası vardır.

Ve ne yazık ki benim için... Ben onu buldum.

Ya da daha doğrusu... sarsıldı.

İki kere. Hayatımı sikeyim.

Yatakta dik duruyorum. "Lütfen kızma. Muhtemelen sana daha önce söylemeliydim ama bundan bahsetmek için uygun bir zaman yoktu. Ve dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten düşündüğüm bir şey değil, bu yüzden aklımdan çıkmış. Onunla takılmak bir hataydı-"

"Kim?"

"Güven bana, söylememem ikimiz için de daha iyi. Bu konuyu açmak seni sadece üzecektir. Sana daha önce de söylemeye *çalıştığım* gibi, bu büyük bir hataydı."

Aslında Cole ve o gün soyunma odasındakilerin yarısıyla kıyaslandığında bu oldukça *küçük* bir hataydı ama bundan bahsetmeye gerek yok.

Cole hasta olacak gibi görünüyor. "Oakley'di, değil mi?" Ayağa kalkar. "Tanrı'ya yemin ederim ki-"

"Vay anasını. *Hayır*. Oakley ile hiç takılmadım." Duraksadım. "Christian'ın evinde beni öpmesi dışında."

Çenesinin tiki bana bunun kesinlikle duruma yardımcı *olmadığını* söylüyor. Sesi soluğu kesildi. "Jace?"

"Hayır." Omzuna bir şaplak attım. "Senin derdin ne be? Bunu Dylan'*a asla* yapmam."

Ellerini kalçalarına koyarak omuz silkiyor. "Bunlar beni üzebilecek aklıma gelen iki erkek." Yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin. Bianca değildi, değil mi-"

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum bıkkınlıkla. "Ben senin en iyi arkadaşınla ya da kardeşlerinden biriyle *hiç* takılmadım, seni ucube."

"Peki kim?" Ellerini sallıyor. "Bana söylemek istemediğin bu *gizemli* adam kim-"

"Tommy," diye itiraf ettim. "Tommy'ydi."

Bölüm 60

Hiçbir işe yaramayan yılan.

Ondan nefret etmek için zaten her türlü nedenim vardı ve Sawyer'a yaptıklarını duyduktan sonra - onu nasıl kullandığını ve onunla işi bittikten sonra asil bir prensmiş gibi davranmaya çalıştığını...

Listeye bir neden daha eklediğimi söyleyebilirim. "Özür dilerim," diye fısıldar. "Ama bu-"

"Üzgün olmanı bir şey yok."

Özür dilememeli. Özür dilemesi gereken biri varsa, *o* da odur. Şerefsizin şehri terk etmesi iyi olmuş, yoksa nefes bile alamazdı.

Aramızdaki anın mahvolduğunu ve ereksiyonumun resmen gittiğini söylemek yeterli.

"Açlıktan ölüyorum." Yatak odamın kapısına yöneldim. "Bize bir pizza sipariş edeceğim. Hemen dönerim."

"Cole."

Döndüm. "Evet?"

"Onun hakkında konuşabilirsin... aslında, sana yardımcı olabileceğini düşünüyorum." "Neden Tom hakkında konuşmak isteyeyim ki-"

"Liam'ı kastetmiştim."

İşte böyle, kalbimin etrafındaki buzlar çözülmeye, donmaya başlıyor.

Ona ters ters baktım. "Eğer ilişki yürüyecekse, üç kuralım var." Kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Bana bir daha asla yalan söyleme. Sakın başka bir adamla takılma. Ve Liam'dan bahsetme... *asla*."

Sesimin ölümcül tonu tartışmaya yer olmadığını açıkça ortaya .

"Ben gidiyorum."

Tabağına baktım. Pizzasından bir ısırık bile almamıştı.

Daha önce attığı Tommy bombasından sonra, işler biraz aramızdaki *gerginlik*.

Yere uzanarak çantasını yerden aldı. "Yarın bütün gün çalışmam gerekiyor. Uğrayın derdim ama... evet."

İznim yok. Bana sorarsan bu saçmalık.

Sawyer'ı görmemi engelleyen her yer yakılıp yıkılmayı hak eden bir yerdir.

"Stone'a selamımı söyle." Saf kıskançlıktan doğan iç burkucu bir düşünce aklıma geliyor. "Tabii sen de onunla takılmıyorsan."

Ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum ama artık çok geç. Sawyer zaten bana kraliyet pisliğiymişim gibi bakıyor.

Öyleyim.

Derin bir nefes alıyor, sanki olabildiğince sakin kalmaya çalışıyor. "Yapamam... Gerçekten söyleyecek sözüm yok, Colton."

Özür dilemeliyim.

O yanlış bir şey yapmadı. Ben yaptım.

Her zaman benim.

Bölüm 61

Onunla bıraktığım şeylerden nefret ediyorum.

Ancak, mesajlarıma cevap vermediğine göre, olanları sadece kendi başına getirdi.

Kapüşonumu yukarı kaldırıp derin bir nefes alıyorum ve evinin yan tarafına tırmanıyorum. Yıllarca süren yorucu futbol antrenmanlarının vücudumu en iyi şekilde tuttuğu için minnettarım, çünkü bu iş filmlerde göründüğü kadar kolay değil.

Neyse ki penceresi yine açık, bu da işimi çok kolaylaştırıyor.

Ben çıktıktan sonra kapıyı kapatması için ona bağırmayı aklıma not ediyorum çünkü herhangi bir manyak gecenin bir yarısı kapıyı açıp içeri girebilir.

Örnek olarak, şu anda yapılmaya çalışılan.

Bir elimle çıkıntıya tutunurken, diğer elimle pencereyi yukarı kaldırıyorum.

Olabildiğince sessiz bir şekilde içeri giriyorum.

Işıklar sönük -gece yarısını geçtiği için- ama dehşete düşüyorum ki o burada değil.

Ha siktir? Minibüsü garaj yolunda.

Telefonumu çıkarıp ona bir mesaj attım.

Cole: Neredesin?

Komodinin üzerindeki telefonun ışığı yanıyor.

Sanırım bu son iki mesajımı neden görmezden geldiğini açıklıyor.

Yatağına oturup beklemek üzereydim ki bir mandal sesi duydum. "'İyi geceler, baba. Seni seviyorum."

Kahretsin. Babası hala uyanık.

Hızlı düşünerek, dolabının açık kapısının arkasına geçip çömeliyorum.

Odasında duran gölgeli bir figür görürse avazı çıktığı kadar bağıracağından ve adamın içeri dalacağından hiç şüphem yok.

Onun aşırı korumacı cahil babasına bu gece beni vurma lüksünü vermeyeceğim.

Odaya girdiği anda vanilya-hindistan cevizi kokusu burun deliklerimi işgal ediyor.

Tanrım. Her zaman çok güzel kokuyor.

Üzerindeki bornozu ve başındaki düğümlü havluyu incelerken parmak eklemimi ısırıyorum.

Sikim seğiriyor. *Duştan yeni çıktım.*

Daha iyi bir gösteri yapabilmek için ışığı açmasını umuyorum ama açmıyor.

Gözlüklerini taktıktan sonra şifonyerine doğru yürür ve bir tişört ile külot çıkarır.

Beyaz pamuğu bacaklarından yukarı çekerken sikim canlanıyor.

Bir sonraki adımda bornozu çıkarmasını umuyorum ama havluyu başından çıkarıp şifonyerinin üzerindeki aynaya dönüyor.

Bir süre sonra makyaj masasının ışığını yakıyor ve fön makinesini eline alıyor.

Ya şimdi ya da asla.

Ayağa kalkıp dolabın kapısını açtım ve dışarı çıktım.

Fön makinesi çalışırken aynı anda zemin gıcırdıyor. Ancak bu

onun aynada beni görmesini engellemiyor.

"Çığlık atma," diye tembihledim, elimi hızla ağzının üzerine koyarak. "Benim."

Kurutma makinesini boğazından korkuyla boğuk bir ses çıkarırken vücudunda dolaşan paniği hissedebiliyorum.

Beyninin sinyali alması birkaç saniye sürüyor ama sinyali aldığında ayağıma vuruyor.

" da ne?" tıslıyor. "*Yine*-"

Kapısının çalınmasıyla kesiliyor. "Her şey yolunda mı, tatlım?" Göğsünü

tutuyor. "Ben iyiyim baba. Sadece biraz sakarım."

Kıkırdıyor. ". Ben yatmak için aşağı iniyorum. Biraz uyu."

"Tatlı rüyalar."

Konuşmadan önce adamın ayak seslerinin kaybolmasını bekliyor. "Neden buradasın?"

"İşleri daha önce bırakma şeklimiz hoşuma gitmedi."

Gözleri açılıyor. "Biliyor musun, şu şık şeyler var.
telefonlar."

"Sana mesaj atmaya çalıştım ama cevap vermedin."

Elini vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Çünkü köpük banyosu yapıyordum, sen-"

Sözünü bitirmeye fırsat bulamıyor çünkü aramızdaki mesafeyi kapatıp onu öpüyorum.

Her zamanki gibi, mücadele ediyor.

Kıçını güzelce avuçlayıp dilimi dudaklarının kenarında gezdirerek erişim talep ediyorum.

Kabul etmediğinde, alt dudağını emip kemiriyorum ve onu duvara yaslıyorum.

O beni ısırdığında pantolonumdaki kalınlık artıyor. Kızgın.

Belki de bunun için doğru çıkış noktasına ihtiyacı
vardır. Şansına, *mükemmel* olanı biliyorum.

"İşte bu," diye törpüledim bornozunun içinden memelerinden birini sıkarken. "Bana ödet."

Bu sefer onu tekrar öptüğümde, bu saf zehirdi.

Dilimi o kadar sert ısırıyor ki tırnaklarını kafa derime geçirirken hırlıyorum.

"Siktir git," diye fısıldıyor.

Elimi bornozunun altına sokup meme ucunu çimdikliyorum.

"Beni kışkırtma İncil Thumper," diye uyarıyorum başımı eğip ağzımı boynuna doğru indirirken.

Tıpkı meme uçları gibi, o da zayıf bir nokta.

İzleri kalacağını bilecek kadar sert emiyorum etini.

Güzeldi. Bende de iz bıraktı.

"Evine git," diyor ama nefessiz bir fısıltıyla.

Olmuyor.

"İkimiz de bunu istemediğini biliyoruz." Bornozunun düğümünü çözerek yana itiyorum ve göğüslerini ortaya çıkarıyorum. "Ayrıca, denesem bile senden uzak duramam." Meme ucuna dilimle fiske vurduğumda tıslıyor. "Ama sanırım sana olan takıntımdan gizliden gizliye hoşlanıyorsun."

Miyavlayarak gözlerini kapatıyor. "Tanrım, *inanılmaz derecede* inatçısın."

"Ve sen buna bayılıyorsun," diye alay ediyorum ağzımı büzülmüş tomurcuğun üzerine kapatmadan önce.

Başparmağımın ucunu külotunun kasıklarında gezdirirken yumuşak bir inilti çıkarıyor.

Tam parmağımı içeri sokacaktım ki tırnaklarını tekrar kafa derime geçirdi. "Bak, bu işte seninleyim Colton. Sonuna kadar. Ama bir daha bana böyle saldırırsan taşaklarına öyle bir tekme atarım ki kalıcı hasar bırakırım." Kara gözleri kömür gibi yanıyor. "Anladın mı?"

"Anlaşıldı."

Aramızdaki bu şeyi mahvetmek istemiyorum.

Titrek bir nefes alıyor. "Güzel." Çenesini hâlâ açık olan pencereye doğru uzatıyor. "Geç oldu ve sabah işim var."

Geri çekiliyorum. "Ben giderim... Eğer gerçekten istediğin
buysa." Başını sallayarak bornozunu yeniden bağladı.

"Muhtemelen en iyisi bu." *Ben katılmıyorum*.

Aklıma bir fikir geldiğinde penceresine doğru ilerliyordum. Hâlâ o kadar heyecanlıyım ki, elli soğuk duş bile
Ka
palı O da aynı şekilde hissediyor olmalı.
. "Kendine dokunacak mısın?"

Nefesindeki kesikliği duyuyorum. "*Ne*?"

Kızardığını anlamak için onu görmeme gerek yok.

Arkamı dönüyorum. "Ben gittikten sonra, kendine dokunacak
mısın?" "Bu-"

"Gerçekten *kişisel* mi?" Ona doğru yürürken alay ediyorum. "Güzel.
Kişisel ol
benimle."

"I-"

Bir hamlede onu kendime çektim. "Bana saçmalama, Church. Ben artık senin *gerçek* erkek arkadaşınım, unuttun mu?"

Gerçekten azgın olan gerçek erkek arkadaşı.

Gözlerinde yine ateş var ve buna bayılıyorum. "Evet, kendime dokunacaktım." Sırıtıyor. "Muhtemelen bu sefer *iki* parmağımla."

Eğer bu beni sertleştirmiyorsa lanet olsun. "Öyle mi?"

"Evet." Dudağını nazlı nazlı ısırarak yanağımı okşuyor. "Senin için çok kötü, sadece iyi çocuklar kalıp gösteriyi izleyebiliyor."

Bütün kanım sikime akıyor.

Genelde beni bunun için uğraştırmasını seviyorum... ama bu gece acımasız bir pislik olma ve benim olanı alma havasındayım.

Kolumu beline dolayarak dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Onu yatağa yatırıp kıçına şaplak atmadan hemen önce.

"Senin için çok kötü, ben hiç iyi bir çocuk olmadım." Elimi bornozunun açıklığından içeri sokarak amını avuçluyorum. Külotunun pamuğundan sızan ıslaklığını hissedebiliyorum. "Ama yine de, pek umursuyormuşsun gibi görünmüyor."

"Cole-"

Bornozunun düğümünü çözüp yere atıyorum. "Bana bunu istemediğini söyle, ben de gideyim."

Bu bir yalan. Gitmeyeceğim, ama ona dokunmayı bırakacağım. Bu beni *öldürebilecek* olsa bile.

"Hayır. Ben de tam senden kapıyı kilitlemeni isteyecektim."

fısıldadım, "Neden? Ailen içeri girer diye mi korkuyorsun?"

Parmaklarımı külotunun içine sokup aşağı çekiyorum. "Beni onların güzelliğinden faydalanırken gör-" Parmağımı yarığının üzerinde gezdiriyorum. "Güzel." Yavaşça parmağımın ucunu içine sokuyorum ve inliyorum. Açı onu daha da daraltıyor. "Masum, kızım."

Parmağımı daha derine sokarken yumuşak bir inilti çıkıyor.

"Bunun benim sikim olduğunu ve içinde kaydığını hayal et," diye törpülüyorum çekip tekrar içeri girerken. "Ne kadar iyi hissettirirdi."

uzanarak elini ereksiyonumun üzerinde gezdiriyor. "Al şunu

"hen

Eğer yaparsam, taşaklarım onun içinde olacak ve buna hazır olmadığını

üz.

biliyorum. Ona hayır demek üzereydim, ama o benim bel kemerimi

çekiştirdi.

Eşofman altı. Boxer giymediğim için sikim dışarı fırlıyor ve göbeğime çarpıyor.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldıyor, elini bana dolayarak.

Dişlerimi sıkıyorum çünkü kalçalarımı itme dürtüsü görmezden gelinemeyecek kadar güçlü. Sikimin başı amına o kadar yakın ki, yumuşak bir esinti bekaretini alabilir.

İçimden bir ürperti geçiyor ve elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Durmalısın."

Onu ne kadar istediğimin farkında olduğunu sanmıyorum. Onu becermemek için kendimi ne kadar tuttuğumu.

Özellikle de amı açık büfe gibi yayılmışken. Ateşli olduğu kadar... aynı zamanda tatlı bir işkence.

Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum. "Neden?"

Parmağımı içine soktum. "Çünkü eğer yapmazsan, iki şeyden biri olacak. Bir, odanın diğer tarafına geçerim ve tekrar doğru düşünene kadar orada kalırım. Ya da ikincisi, senin canına *okuyacağım* Church."

"Oh." Gergin bir nefes alır. "Peki bu durumda, özür dilerim?"

"Olma." Dizlerimin üzerine çökerek fısıldıyorum, "Bunu telafi etmek üzeresin."

"Nasıl?"

"Bu küçük amcığı yememe izin vererek."

Dilim tadına bakmak için dışarı çıktığı anda boğazında boğuk bir ses çıkarıyor. "Oh lanet olsun."

Evet. Ben de *tam olarak* bunu yapmak istiyorum.

Ama aletimle yapamadığım için, onu tamamen açık tutuyorum ve onun yerine dilimle beceriyorum. Onu hevesli, derin vuruşlarla yalıyorum.

"Klitorisini benim için ovala," diye talimat verdim. "Sperminin tadına bakmak istiyorum."

Bir an tereddüt ediyor ama sonra parmağıyla zonklayan küçük tomurcuğun etrafında dönmeye başlıyor.

Dilimi onun derinliklerine sokup uyarılmışlığını yalayıp yutarken nefes alış verişi zorlaşıyor.

Amını yüzüme doğru itiyor. "Sikeyim evet. Sakın durma." Bu noktada beni ölümün bile durduramayacağından eminim.

Hareketlerimi hızlandırıyorum, yüzümü ıslaklığına gömüyorum.

Sawyer çılgına dönüyor, kalçalarını sallıyor. "Çok yaklaştım."

Sikimin ucunda kalın sperm tanecikleri oluşuyor ve ben de boştaki elimle kendime hafif bir vuruş yaparak rahatlıyorum.

"Oh, Tanrım, bebeğim. bu," diye inliyor Sawyer, çarşafları kavrayarak.

Bebeğim mi? Tamam o zaman.

Bir an için dilimin etrafında öyle bir kasılıyor ki, o lanet şeyi ağzımdan koparıp atacağını düşünüyorum.

Vücudu yatağa doğru sarkıyor ve nefes nefese kalmaya başlıyor. "Vay anasını... Bu çok. *Çok* yoğundu."

Rahattan çok daha iyi.

Ne yazık ki aynı şey benim büyük mavi taşak vakam için söylenemez.

Nefesini tuttuğunda homurdanıyorum, "Daha önce reddettiğim teklifi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sözümü geri alıyorum. Sikimle oynamana ihtiyacım var. *Şimdi*."

Elini tekrar sikimin üzerine koyarken güldüğüne yemin edebilirim.

"Bekle," diyorum ona.

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. *Lanet* olsun.
Bir kez daha, ne kadar muhteşem ve seksi olduğunun tamamen farkında değil.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece biraz neme ihtiyacı var."

Parmağımı tekrar içine daldırıyorum ve ıslaklığını uzunluğumun üzerine yayıyorum. Beni izlerken gözleri meraktan puslanıyor.

Ve onun ilgisi *beni* daha çok tahrik ediyor.

Elini tekrar sikime götürüyorum. "Çok daha iyi."

Yavaştan başlıyor. "Eğer sana bir şey söylersem, bu konuda ukalalık yapmayacağına söz verir misin?"

Kesinlikle olmaz. "Hayır." Sırıtıyorum. "Ama yine de söyle. İltifatları severim."

İç çekerek, "G*erçekten* güzel bir sikin var." diyor.

Beni sert ve hızlı bir şekilde sikmeye başladığında ukalaca cevabım boğazımda kalıyor.

Tanrım. O iyi biri.

Genellikle el işi, bir restoranda hamburger yemeye eşdeğerdir. Biftek yemeyi tercih edersiniz ama yine de sığır eti olduğu için şikayet edemezsiniz.

Ancak Sawyer'ın yaptığı şey inanılmaz.

Mükemmel miktarda basınç. Müthiş sabit hız. Tekniğine on üzerinden on veriyorum.

Dolgun yuvarlak kıçının ve mükemmel amının muhteşem görüntüsünden bahsetmiyorum bile. *Kesinlikle bonus*.

Taşaklarım uyarıyla karıncalanıyor. "Siktir. Nereye ?"

"Nereye istersen."

Tanrım. Beni sert ve hızlı bir şekilde pompalarken beyaz sıcak zevk omurgamda cızırdıyor.

İnleyerek kıçının yanaklarını sıktım ve açtım.

Şaşkınlıkla sarsılıyor ama artık çok geç. Döllerim kalın, sıcak ipler halinde kıçına ve amına fışkırmaya başlamıştı bile.

Hiç düşünmeden parmağımla birazını içine itiyorum.

Yüzündeki ifade şok ve tahrik karışımı. "Az önce
-"

"Evet." İnkar çalışmanın bir anlamı yok. Ne yaptıysam onu yaptım. "Bu oldu."

Dürüst olmak gerekirse, ciddi olmadığınız sürece bir erkeğe asla istediği yere boşalmasını söylememelisiniz.

Bağırmaya başlaması için kendimi hazırlıyorum ama .

Sonra söylediği şey çok daha kötü.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum. İyi olmalıyım, değil mi?"

Kahretsin. İşte şimdi gerildim. Sawyer benim için bir aziz ve dünyada doğru olan her şey, ama burada bir sonraki kusursuz gebeliği yaratmaya çalışmıyorum.

Konu hakkındaki engin bilgime güvenmemizi gerektiren bir konumda olmamız... cehennem kadar korkutucu.

Birden ciğerlerim bir dakika önce olduğu kadar iyi çalışmıyor gibi görünmeye başladı. "Olması gerektiği gibi alıyorsun, değil mi?"

Başını sallayarak ayağa kalkıyor. "Evet. Hiçbir dozu
kaçırmadım." Benim güzel, akıllı, seksi, *sorumluluk sahibi,*
İncil Thumper'ım.

Dünyada her şey yeniden yoluna girdi.

Hava alabilmek güzel bir duygu. "Biz iyiyiz."

Bornozuna uzanıyor. "Ben gidip . Hemen dönerim."

Muhtemelen bir Uber çağırıp gitmeliyim ama önce vedalaşmadan gitmek istemiyorum.

Bir yorgunluk dalgası beni vuruyor ve
esniyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp onun
yatağına sürünüyorum. O kadar biraz
kestireceğim.

Bölüm 62

Perdemdeki bir çatlaktan içeri süzülen güneş ışığı beni uykumdan uyandırıyor.

Uyandığımda ilk gördüğüm şey Cole'un uyuyan muhteşem yüzü oluyor.

Odama döndüğümde baygındı ve hareket edemiyordu, bu yüzden onu rahatsız etmemeye karar verdim.

Şampiyonluk maçı ve *diğer* her şey arasında... çok yorulmuş olmalı.

Bakışlarımı hissetmiş gibi gözlerini açtı. "Günaydın."

Göğsüne sarılıyorum. "Günaydın."

"Günaydın," diye babamınkine benzeyen bir ses. İkimiz

de yatakta sıçrayarak kalkıyoruz.

"Baba, ne-"

"Bana *babalık* yapma, genç bayan." Öfkeli gözlerini Cole'a dikti. "Kızımın yatağında ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Uyuyor," diye cevaplıyor Cole kesin bir

ifadeyle. Babam hiç eğlenmiyor.

"Jolene," diye bağırıyor. "Silahımı getir."

Bunun üzerine Cole'un gözleri fincan tabağı gibi irileşir. "Yapma, Jolene." Koluna bir şaplak attım. "Yani, Bayan Church." *Çenesini kapamasını* isteyerek koluna daha sert vuruyorum.

Annem bornozu ve saçındaki jumbo bigudileriyle odama giriyor. "Bu da ne-" Cole'u gördüğünde yüzü kül rengine döndü. "Aman Tanrım." Bornozunu tutarak bana baktı. "Sawyer Grace, bu da ne?"

Konuşmaya başlıyorum ama babam izin vermiyor.

"*Bu* o çok sevdiğin çocuk." Yüzü öfkeden kıpkırmızı, Cole'u işaret ediyor. "Kızımın yatağında."

Annem iç geçirir. "Bunu görebiliyorum Dan. Ben kör değilim."

"Sana bunun olacağını söylemiştim," diye bağırıyor babam. "Çürük bir yumurtaya bulaştığı konusunda seni uyarmıştım." Yine Cole'u işaret ediyor. "Şimdi kötü yumurta onun yatağında uyuyor."

"Bunun nasıl göründüğünü biliyorum," diyor Cole. "Ama sizi temin ederim ki dün gece seks yapmadık."

Annemle babamın yüzlerindeki dehşet, bizim yaptığımızı düşünmediklerini açıkça ortaya koyuyor... Cole büyük, şişman tuzağını açana kadar.

"Umarım *öyle değildir*," diyor annem. "Etrafta ne tür kızlarla dolaştığından emin değilim genç adam, ama Sawyer'ımız düzgün bir hanımefendi olarak yetiştirildi."

"Merak etme," diyor babam, öne doğru kocaman bir adım atarak. "Onunla işim bittiğinde bu çocuk etrafta *hiç* koşturmayacak."

Oh, Tanrım.

"Baba, dur." Şakaklarımı ovuşturarak oluşmaya başlayan baş ağrısını engellemeye çalışıyorum. "*Herkes* dursun."

Çarşafları atıp yataktan kalkıyorum. Birdenbire pijama giyecek kadar mantıklı olduğum için minnettar oldum. "Cole dün gece beni görmeye geldi. Bir okul projesi için yardıma ihtiyacı varmış."

Aileme yalan nefret ama fazla seçeneğim .

Penceremden gizlice girip kızlarına hayatının en iyi orgazmını yaşattığını söylesem akıllarını kaçırırlar.

"Ne tür bir okul projesi?" Annem soruyor.

"Matematik-" diye söze başlıyor Cole, ben ona bir bakış atana kadar.

En son ne zaman bir öğretmen *matematik* projesi dağıttı?

"Bu da üzerinde çalıştığımız bilim projesinin çok önemli bir parçası" diye ekliyor.

Yalan söyleme işini *bana* bırakmalı. Annem

ve babam bunu yemez.

"Hadi şu matematiksel bilim projesini görelim," diyor babam.

"Yapamam." Cole pencereye bir simidiymiş gibi bakıyor. "Bu çok gizli bir bilgi. Eğer bunu birine erkenden gösterirsek, klinik sonuçları değiştirebilir."

"Genç adam, dün doğmuş gibi mi görünüyorum?"

"Hayır," diyor Cole. "Kesinlikle dün doğmuş gibi görünmüyorsun."

Annem alnını ovuşturur. "Sawyer Grace, kuralları biliyorsun. Yatak odanda erkek yok."

"Biliyorum... ama yardıma ihtiyacı vardı." Ellerim kalçalarımı buldu. "Artık on sekiz yaşında olduğumdan bahsetmiyorum bile."

Bana öyle davranıyorlar ki, sanırsınız çete içinde koşturan on yaşında bir çocuğum. Her zaman onların kontrolü altında olmaktan, asla nefes alacak ya da kendi seçimlerimi yapacak yerim olmamasından çok yoruldum.

Catherine'i bu kadar çok sevdiklerine göre, Brown'a gidip *onu* bir süre rahatsız etmeliler.

"On sekiz yaş benim için hiçbir şey ifade etmiyor, genç bayan," diye bağırıyor babam. "Benim çatım, *benim* kurallarım." Gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor. "İki ay cezalısın." Cole'a işaret ediyor. "Ve iki bacağını da kırmadan önce evimden çıkmak için iki saniyen var."

Öfke nabzımı hızlandırıyor. "Bana ceza veremezsin. Ben bir yetişkinim." Hayatımda *hiç cezalandırılmadığımdan* bahsetmiyorum bile.

Başparmağını göğsüne sokar. "Kesinlikle yapabilirim küçük hanım. Ebeveyn benim. Bu yüzden kuralları ben koyarım."

"*Tek* ebeveyn sen değilsin." Anneme baktım. Onları daha önce hiç karşı karşıya getirmemiştim ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. "Mantıksız davranıyor."

Sempati gözlerini gölgeliyor. "Dan, o haklı. Sawyer hiç böyle bir şey yapmadı. Aslında, daha önce bize en ufak bir sorun çıkardığını bile hatırlamıyorum." İç çekiyor. "Sonunda sosyal bir hayatı var ve bazı arkadaşlar ediniyor. Bunu ondan almak doğru değil."

Cole ayakkabılarını giyerken, "Tüm kalbimle katılıyorum," diye yardımcı olmaya çalışıyor. "Sizi temin ederim, kızınız *çok* iyi bir kız."

Babamın önünde sadece bir imada bulunmadı. Sanki ölmek *istiyor*.

"Gidip alır mısın!" Babam bağırıyor.

Cole bana bir öpücük vermek için eğiliyor ama babam boğazını temizliyor. "Seni sonra ararım," diyor pencereye doğru yürürken.

"Hayır, yapmayacaksın," diye itiraz ediyor babam. "Bugünden sonra Sawyer'ın artık bir telefonu olmayacak."

Aklını kaçırmış. "Telefonumun parasını ben ödüyorum. Onu alamazsın." "Benim evim!" Babam kükrüyor. "*Benim* telefonum."

İşler şekilde yürümüyor.

Anneme döndüm. "Anne bir şeyler yap. Kocan manyak gibi davranıyor. Yakında okula gitmemi ve çalışmamı yasaklayacak."

Cole'un nihayet sürünerek çıktığı pencereyi işaret ediyor. "Eğer o çocukla orada buluşmaya niyetliysen, ikisine de veda öpücüğü verebilirsin."

Bir iblisin babamı ele geçirdiğine ikna oldum. "Hiç *duyuyor* musun Şu anda kendinde misin?"

"Onun telefonunu almayacaksın Dan," diye bağırıyor annem. "Okula ya da işe gitmesine de engel olmuyorsun. Sana ne oldu böyle?"

"O çocuk-" Babam içimdeki ip kopmadan önce bağırmaya başlıyor.

Cole'a söylediği şeyler hakkında onunla yüzleşmedim, çünkü bu çok acı veriyor.

"En azından o *çocuk* ön bahçede durup senin yaptığın gibi kızının arkasından şişman demedi."

Annemin ağzı açık kaldı.

Acı, babamın yüzüne sıçradı. "Ben yapmadım-"

"Ona ne söylediğini duydum. *Her* kelimesini duydum." Gözlerim yaşardı. "Bunu annemden beklerdim... ama *senden*? Tanrım, baba. Bu çok acıttı."

Suçluluk duygusu yüzünü renklendiriyor. "Sawyer, güzel olduğunu düşündüğümü ."

Yalanlar. Hepsi yalan. "Evet, *şişman* bir kız için güzel." "Öyle demek istemedim."

"O zaman ne demek istedin? Çünkü duyduğum kadarıyla Cole gibi birinin benim gibi *şişman* bir kızla ilgilenebileceğini düşünmüyormuşsun gibi geldi."

"Ben sadece seni korumaya çalışıyordum, tatlım."

"Neyden? Yanlış yaptığında sana haddini bildiren birinden mi? Beni *gerçekten* önemseyen birinden mi?"

Çenesi düştü. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun ki? Doğru ya, sen de futbolcuydun, bu da otomatik olarak Cole'un da kötü haber olduğu anlamına geliyor." Pencereyi gösteriyorum. "Ama değil. O senin düşündüğünden çok daha fazlası." Kollarımı kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Devam et ve istediğin kadar beni cezalandırmaya çalış, ama onunla görüşmeyi bırakmayacağım. Bu olmadan önce taşınacağım."

Nutku tutuldu.

Şifonyerime doğru yürüdüm. "İzin verirseniz, işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor."

Gözlerini hüzün doldurur. "Sawyer-"

Anneme baktım. "Cezalı mıyım anne?"

Başını sallıyor. "Hayır."

"Güzel. Bu durumda, eve geç geleceğim." Babama ters ters baktım. "İşten sonra erkek arkadaşımın evine gideceğim çünkü artık burada istenmediği çok açık."

Bölüm 63

"Kahretsin kızım," diye fısıldıyor Bianca. "Ne halt ediyordun sen? Çünkü her ne yapıyorsan işe yarıyor."

Gülümsememi saklamaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Cole ile resmiyet kazanmamızın üzerinden bir ay geçti ve bu süre zarfında 10 kilo *daha* vermeyi başardım.

Annem o kadar sevindi ki önümüzdeki hafta sonu alışverişe çıkmamızı ve kız kıza bir gün geçirmemizi önerdi.

Daha önce *hiç* kızlar günü yapmamıştık... Catherine'le hep böyle bir şey yapardı.

Umursamazca omuz silkiyorum. "Çılgınca bir şey değil. Sadece biraz düşük karbonhidrat diyeti."

"Böyle devam et. Casey'nin krallıkta onun yerini almanı çok kıskandığı söyleniyor."

"Krallıktaki yeriniz?"

"RHA'nın kraliçesi, salak."

"Gerçekten takip etmiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Cole hâlâ okulda en çok aranan adam. Özellikle de şimdi bir köylüye aşık olduğu için. Garip bir nedenden ötürü, bu herkesin onu daha çok istemesine neden oluyor." Tırnak etlerini koparıyor. "Her neyse, artık onun kolunda olan *sen olduğuna göre*, bu seni resmen yeni kraliçe yapıyor." Burnunu kırıştırıyor. "Gelecek yıl ben devralana kadar."

Bu bana hiç uymuyor. "Kraliçe olmak istemiyorum."

"Çok geç." Çantasından bir pudra çıkarıp burnunu pudralıyor. "Cidden, kilise kızı. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum. Bu insanların sana yaşattıklarından sonra, arkana yaslanıp keyfini çıkarabilirsin." Sesini fısıltıya düşürüyor. "Hazır başlamışken saçın ve makyajın için de bir şeyler yap." Kompakt kapandı. "Ne de olsa kraliçe görünüşünü korumalı." Bana bir öpücük gönderdi. "Sonra konuşuruz-"

"Yo-" Oakley araya girip dolabıma doğru ilerliyor. "Bir dakikan var mı?"

"Senin gibi bir beleşçi için mi?" Bianca ters ters bakarak soruyor. "Asla."

"Öfkeni gerçekten umursayan birine sakla, bebek Şeytan." Oakley bana baktı. "Sawyer'la konuşuyordum."

Bianca orta parmağını kaldırıp yalıyor. "Kıskanıyorsun çünkü eski sevgilin amımın tadının senin sikinden çok daha iyi olduğunu söyledi."

Aman Tanrım. İşte .

Oakley'nin çenesi bükülür. "Bu dün gece bana sakso çekmesinden önce miydi sonra mı?" Bianca bocalıyor. "Ne?"

"Beni duydun." Ona hınzırca bir sırıtış atıyor. "Buraya geldiğinde içtiği tek şey benim değildi diyelim."

"Yalan söylüyorsun," diyor ama pek inandırıcı gelmiyor.

Dilini şaklatıyor. "Kanıt ister misin?" Morgan'el sallıyor. "Hey, ufaklık. Çabuk oğluna selam ver."

Morgan neredeyse koşacak. "Ne oldu?"

Kolunu ona doluyor. "Bianca'ya dün gece ben, sen ve Hayley'nin ne kadar eğlendiğini anlat."

Yanakları alev alev yanan Morgan etrafına bakınır. "Ne , Oak? Olanların aramızda kalacağına söz vermiştin."

"Lanet olsun. Haklısın, boo." Bianca'ya ters ters bakarken yanağına bir öpücük konduruyor. "Benim hatam."

Morgan oflayıp puflayarak gitti.

Bianca konuşmaya başlıyor ama Oakley eğilip fısıldıyor: "Benimle uğraşmaya devam et bebeğim. Sana meydan okuyorum."

Ona attığı bakış bir cesedi bile öldürebilir. "Meydan okuma kabul edildi."

"İkinizin arasında neler oluyor?" O uzaklaştıktan sonra tısladım.

"Hiçbir şey." Kaşlarını çatıyor. "Ama biri dünyaya bir iyilik yapmalı ve o küçük psikopatı uslu durmayı öğrenene kadar süngerli bir odaya kapatmalı." Sertçe nefes veriyor. "Her neyse, ihtiyacın olan dolumu aldım. Okuldan sonra otoparkta buluşalım."

"Neden Oakley'nin arabasındaydın?"

Cole'un sesiyle sıçradım. Minibüsümün diğer tarafında beklediğini bilmiyordum.

"Ne?"

"Okuldan çıktığında kendi araban yerine doğruca Oakley'nin arabasına gittin. Neden?"

Kahretsin. "Notları bırakmam gerekiyordu."

"Daha sonra ona ders vermeye geleceğini sanıyordum. Neden o zaman vermedin?"

Şu an gözlerindeki bakıştan nefret ediyorum. *Sanki bana güvenmiyormuş gibi*. "Neden bana üçüncü dereceden bakıyorsun?"

Sesindeki sertlik bir parça yumuşuyor. "Ben sadece...siktir. Haklısın."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak kollarımı boynuna doluyorum. "Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun."

Alnını benimkine dayıyor. "Evet, ben sadece..." Sesi kesiliyor.

"Kıskanman için bir neden yok Colton."

"İnan bana, kıskanmak için *her türlü* sebebim var." Yüzünü boynuma gömüyor, beni içine çekiyor. "Bağımlılık yapıyorsun, İncil Thumper." Dişleri tenimi ısırıyor. "Ama sen *benim* bağımlılığımsın."

Gözlerim çırpınarak kapandı. "Sen de benim bağımlılığımsın."

Bölüm 64

Uber'den indim ve kiliseye doğru yürüdüm.

Sawyer'ın Oakley'ye ders verdikten sonra gelip takılması gerekiyordu... ama son anda iptal etti.

İkimize de.

gece gençlik grubunu çalıştırdığını , çok ciddi bir şey olmadığını umuyorum.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

İçeri girdiğimde boştu.

Sunakta duran yaşlı bir adam dışında.

İçimdeki kötü hislere hiçbir faydası olmuyor.

". Sawyer'ın nerede olduğunu biliyor musunuz acaba?"

Yüzündeki ifadeye ne anlam vereceğimi bilemiyorum. "Hâlâ aşağıda."

başladım ama beni durdurdu. "Kabalık etmek istemem ama sen kimsin?"

Kaşımı kaldırıyorum. Kim olduğum önemli değil. Sawyer'ın iyi *olduğundan* emin olmak önemli.

"Kimsin *sen*?"

Dudakları seğiriyor. "Ben bu kilisenin papaz yardımcısıyım." Bir an . "Aynı zamanda Sawyer'ın büyükbabasıyım."

Lanet olsun.

Sanki hayatında *babayla* biten herkes benden nefret etmeye mahkummuş gibi. Elimi uzattım. "Ben Sawyer'ın erkek arkadaşıyım."

. "Erkek arkadaşı olduğunu ilk kez duyuyorum." Bu beni neden bu kadar sinirlendiriyor bilmiyorum ama sinirlendiriyor.

"Sadece birkaç hafta oldu."

Yüzümü inceliyor.

"Anlıyorum."

Ben de görüyorum.

Görüyorum ki torunuyla çıkmamdan hoşlanmıyor.

Zor iş.

"İkiyüzlü değilseniz -ki kabul edelim ki çoğunuz öylesiniz-, din adamlarının herkesi sevmesi gerektiğini sanıyordum."

Bunun üzerine kıkırdadı. "*Kaba* olduğunu söyledi." Bu kafamı karıştırıyor. "Ama az önce dedin ki-"

"Erkek arkadaşı olduğunu ilk kez duyduğumu söyledim. *Seni* ilk kez duymuyorum."

"Oh."

Gözlerinin kenarları kırışıyor. "Varsaydığınızda ne olduğunu gördünüz mü?" "Eğer bana bir vaaz vermek üzereysen-"

"Vaaz mı istiyorsun?" "Pek değil."

"O zaman sana bir tane vermeyeceğim." Bana merakla bakıyor. "Sadece bir sorum var."

"O da ne?"

"Sawyer'a hiç kızdığın oluyor mu?"

Ne garip bir soru. Saçmalayarak kurtulmalıyım ama buraya onu etkilemeye gelmedim.

Buraya kızımı görmeye geldim.

"Evet, aslında. Hem de çok. Çoğu gün beni delirtiyor. Ama aynı zamanda beni mutlu ediyor. Gerçekten çok mutlu ediyor. İşte bu var."

Kullandığım dil için bana bağırmasını bekliyordum ama bağırmadı.

Omuzumu sıkıyor. "Olumlu bir sonuçla bitirdiniz. Aferin sana, genç adam."

Olumlu mu *bitti*?

"Bu ne anlama geliyor?" Koridorda yürürken sordum. Yine kıkırdadı. "Kız arkadaşına sor."

Onu duyduğumda merdivenlerden iniyordum.

Ve *onu*.

"Bunu kimseye söyleyemem Oliver." Oliver mı?

Oliver da kim?

Göğsümde çirkin bir his var.

Biliyordum. Sawyer'la olan bu şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu ve er ya da geç daha yeşil çayırlara taşınacağını biliyordum.

Sesi yumuşak bir fısıltıya dönüşüyor. "Lütfen, yardım etmeme izin ver."

Yardım edeyim mi?

"Yapamazsın," diye itiraz eder *Oliver*. "İnan bana, durumu daha da kötüleştireceksin, bebeğim."

"Bunu tekrar yapabilsin diye oraya geri dönmene izin vermeyeceğim."

"Bırak artık Sawyer," diye boğulur adam. "Seni bu pisliğe bulaştırdığım için özür dilerim."

"*Asla* üzülme," diyor. "Kimse bunu hak etmiyor. Kimi istersen onu sevmeye hakkın var."

Boğuk hıçkırıklar kulaklarıma doluyor. "Cehenneme gideceğimi söyledi. ibne."

Sawyer, "Bu doğru değil," diye savunuyor. "Tanrı insanları aşk."

Adam burnunu çekiyor. "Emin misin?"

"Eminim." Boğazını temizliyor. "Ama seni oradan çıkarmama izin vermelisin Oliver. Sana tekrar zarar vermesine izin verememem."

"Bir hafta daha on sekiz yaşına girmeyeceğim. Polisleri arayacak ve beni geri götürecekler."

"O zaman güvende olacağın bir yerde, birinin yanında kalmalısın. Aileme sorabilirim. Eğer bizimle kalmak istemezsen, en iyi arkadaşım Dylan ve erkek arkadaşının dairelerinde fazladan bir oda var-"

"Hayır, teşekkürler ama erkek arkadaşım ve annesiyle kalabilirim." Titrek bir nefes verdi. "Eşyalarımın hiçbiri yanımda değil ve eve gidip eşyalarımı toplamaya başlarsam... o, bilirsin işte, korkuyorum."

Bir daha döv onu.

"Ben de seninle geleceğim," der Sawyer. "Ondan sonra seni erkek arkadaşına götürebilirim."

Cesedimi çiğnemen lazım.

Köşeyi dönüp, yerde toplandıkları odaya giriyorum.

"Ben gidiyorum."

Ben o pisliğin ikisine de elini sürdüğünü görmek isterdim.

Sawyer'ın kollarını doladığı adam başını kaldırır. İki siyah gözü, kanlı bir burnu ve patlamış bir dudağı vardır.

Tanrım.

Ebeveynlerin çocuklarıyla her zaman aynı fikirde olmamalarını anlıyorum ama eşcinsel olduğu için onu kanlı bir hamur haline getirene kadar dövmek mi?

Bu tür saçmalıklar bana hiç mantıklı gelmiyor. "Kimsin sen?"

Sawyer kocaman gözlerle, "O benim erkek arkadaşım," diye cevap verir. "Burada ne var senin?"

Bir adım daha atıyorum. "I-"

"Erkek arkadaşın mı?" Oliver söylüyor. "*Kahretsin*, kızım." Sawyer'ın dudakları seğirir. "Anladığım kadarıyla onaylıyorsun?"

"Onaylamaktan fazlasını yapıyorum." Tavanı işaret ediyor. "Yukarıdaki iyi Tanrı *seni* kutsadı, tatlım." Gözlerini tekrar ona dikerek, "Bu muhteşem, uzun su bardağına nasıl sahip olduğunla ilgili her kelimeyi duymak istiyorum" diyor.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum çünkü artık bu konuşmaya dahil olmadığım açık.

Gülüyor. "Eşyalarını aldıktan sonra sana detayları anlatmama ne dersin?" Ayağa kalkarak onun yerden kalkmasına yardım ediyor. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Bana dönerek elini uzattı. "Parlak zırhlı şövalyemin bir adı var mı?"

Adamın espri anlayışı var, vereyim. "Cole."

"Eve bir kız getirmenin zamanı gelmişti," diye bağırıyor sarhoş piç.

"Sawyer benim arkadaşım. Bazı eşyalarımı almama yardım ediyor," diye bilgi veriyor Oliver.

"Eşyalarını aldın mı? Oh, gittiğini mi sanıyorsun, seni küçük homo? benden sonra ne kadar uzağa gideceksin-"

İşte burada *ben* devreye giriyorum. "Ona elini sürersen her bir parmağını kırarım, orospu çocuğu."

Gözleri büyüyen göt herif sendeleyerek geri çekilir. "Sen de kimsin be?" Oliver'a döner. "Dur tahmin edeyim. O da bir şekerleme paketleyicisi."

"Hey-" diye bağırmaya başladı Sawyer ama ben adamı gömleğinden yakaladım.

"Eğer çeneni kapatmazsan o sefil sarhoş kıçını yok edecek adam benim."

Oliver ve Sawyer'a bakıyorum. "Eşyalarınızı alın."

"Siz ikiniz bir süre daha kalmak istemediğinize emin misiniz?" Oliver'ın erkek arkadaşı sorar. "Dışarısı çok kötü."

Haksız değil. Kaliforniya'da nadiren yağmur yağar... Bu gece hariç tabii.

Bu gece bardaktan boşanırcasına yağıyor.

Sawyer'ın anahtarlarını elinden aldım. "Onu eve sağ salim götüreceğim." Oliver gülümser. "Teşekkür ederim-"

"Bize teşekkür etmene gerek yok." Sawyer ona sarılır. "Seni yarın ararım, tamam mı?"

"Sen daha iyisin."

Apartmanın otoparkına doğru yürürken elini tutuyorum. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, biz de koşmaya başlıyoruz.

Neredeyse minibüse varmıştık ki Sawyer, "Cole," dedi.

"Biliyorum. Hava-"

Beni öpüyor.

Şu anda yağmurun umurumda olmadığını söyleyebilirim.

Aman *Tanrım*. Öpücüğünün ardında o kadar büyük bir tutku var ki boğazımdan boğuk bir inilti çıkıyor.

Bu sadece onu teşvik ediyor. Beni minibüsünün kenarına sıkıştırdı.

Bunu neyin gerektirdiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bunu durdurmak için bir şey yapacağımı da sanmıyorum.

Ağzı boynumun kenarına doğru ilerliyor. "Oliver için yaptıkların-" diye geveliyor. "Sen inanılmazsın."

Neden bilmiyorum. Önemli bir şey değildi.

Eğer bir şey varsa, onun için yaptıkları fark yarattı. Ben sadece kas gücüydüm.

Ancak, ben de aptal değilim. Eğer sevişirken bana iltifatlar yağdırmak istiyorsa.

Ve şimdi sertleştim.

"İçeri gir," diye homurdanıyorum o ıslak kotumun içinden okşamaya devam ederken. "Şimdi."

Yağmur artık çiselemeye başladı ve hızlanırsam on beş dakikadan kısa bir sürede evime varabiliriz.

Hızla yolcu kapısını açar ve içeri atlar.

Şok olmuş bir şekilde -ve aletimin zevkiyle- yanıma gelip içeri girdiğimde onu kazağının düğmelerini çözerken buluyorum.

Her zaman olduğu gibi, bu kız sürprizlerle *dolu*.

Koltuğun diğer tarafına uzanıp memelerinden birini sıkıyorum. "Bunları tekrar sikmek istiyorum."

Başını koltuğa yaslayarak fısıldıyor, "Önce ağzına al."

Eğer iyi bir şey yapmak onu *böyle* , lanet bir aziz olacağım.

Hiç vakit kaybetmeden sütyenini indirdim ve göğüs ucunu dudaklarımın arasına aldım.

İnlemeye başlar... sonra donar. "Bekle. *Dur*. Sanırım biri bizi izliyor."

Elbette, bakışlarımı ön camdan dışarı fırlattığımda, terasının tentesinin altında durmuş sigara içen bir adam fark ediyorum.

Bize doğru bakıyor.

Sawyer göğüslerini tekrar kazağının içine sokar. "Ona inanamıyorum-"

"Ellerini gösterge paneline koy."

"Ne? Neden?"

Dilimi boğazının sütunu boyunca gezdiriyorum. "Güven bana."

"Ne-"

Elimi eteğinin altına soktuğumda yutkunuyor. Genelde kıvrımlarını gizlediği için bu uzun şeylerden nefret ederim. Ancak, yapmak üzere olduğum şey için çok uygun.

"Güzel olduğun için sana bakıyor." Elimi kalçasından yukarı kaydırıyorum. "Ve seni istiyor."

Gözlerini deviriyor. "Lütfen-"

Başımı eğerek hırkasının üzerinden göğüs ucunu ısırıp okşuyorum. "Ama sana sahip olamaz... değil mi?"

Gözleri şehvetle kararıyor ve başını sallıyor. "Hayır."

Parmağımı külotundaki ıslak noktanın üzerinde gezdiriyorum. "Neden?" Ne duymak istediğimi biliyor. Duymam *gerekeni*.

Kalçalarını hafifçe aralıyor. "Çünkü ben seninim."

"öyle." Külotunu bacaklarından aşağı çekiyorum. "Hâlâ izliyor mu?"

Dudaklarını yalıyor. "Bir sigara daha yaktı."

Tabii ki yaptı.

Ne yazık ki, yeni konumumuz onun hiçbir şey göremeyeceği anlamına geliyor.

Onu boşaltırken yüzündeki ifade hariç.

"Ellerini gösterge panelinden çekme." Yavaşça parmağımı içine sokuyorum. "Benim olanı göremez."

Onu çalıştırırken avucumu klitorisine bastırıyorum.

Göğsü kabarıyor, o ağır göğüsleri yukarı kaldırıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Yağmur ve Ocak ortası olması nedeniyle camlar buğulanmaya başladı. Bu da hızlanmam gerektiği anlamına geliyor.

Bu sapık herife bir ders vermek istiyorum.

Sawyer'ın kime ait olduğunu.

İkinci bir parmak eklediğimde şaşkınlıkla sarsılıyor, kenetleniyor.

"Rahatla," diye fısıldıyorum. "Sana zarar vermeyeceğim."

O büyük kahverengi gözler o kadar güven dolu ki parçalanıyor.

Biraz yavaşlatıyorum, yeni hissiyata alışmasına izin veriyorum.

Vücudu tekrar sakinleştiğinde, başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve biraz daha hızlı itiyorum. "Bu acıtıyor mu?"

"Hayır." Başı geriye yatıyor. "Durma."

Öne doğru eğilerek dudaklarımı boğazına bastırıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Şerefsiz üçüncü sigarasını içiyor.

İnliyor. "Daha hızlı git."

Benim var.

Etrafımda kenetlenip kasıldıkça aletim seğiriyor. Gösterge panelini kaldıraç olarak kullanarak elime binmeye başladı. "İşte bu kadar. Parmaklarımı becer."

Çenesi düşerken kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşur. "Oh, Tanrım. Çok sert boşalacağım."

Tanrım. Masum İncil vurucumun kontrolünü kaybetmesine bayılıyorum. Bu.

"Öyle mi?" İkna ediyorum. "Bana tattıracaksın."

Titriyor, parmaklarımı bir mengene gibi kavrıyor.

Dışarıda duran adam aklımdan çıkmıyordu.

elimin her yerine geliyor.

"Ne kadar dağınık bir kız," diye törpülüyorum o inlerken ve yatağa doğru kıvranırken.

Otur.

Parmaklarımı emerek onu serbest bırakıyorum, pencereden dışarı bakıyorum.

Şimdi sinirli görünen adam sigarasını fırlatır ve geri döner

İçeride.

Sawyer gülüyor. "Sanırım şovu beğenmedi."

"Kimin umurunda." Elini kot pantolonumdaki çıkıntının üzerine koyuyorum. "Ben yaptım."

Göz kapaklarını indirdi. "Muhtemelen bu konuda bir şeyler yapmalıyız, ha?"

Başımı sallamaya başlıyorum ama tırnağını fermuarımda aşağı yukarı gezdirince homurdanıyorum. "Arka koltuğa geçebilir miyiz? Tekrar çıkarsa diye."

"Güven bana. Sikimi görmesi umurumda değil."

Kızardı, o kadar ve gergin görünüyordu ki kimse onu bir yabancı izlerken parmakla becerdiğimi düşünemezdi.

"*Ağzımı* sikinin üzerinde görmesini istemiyorum."

Beynim geçici olarak bozuldu.

O günkü Tommy konuşmasından beri Sawyer bu konuyu bir daha açmadı. Bir keresinde yatak odamda onun memelerini sikerken ağzını açtı, sanki tatmak istiyormuş gibi... ama sonra...

Sadece bu görsel işleri hızlandırdı diyebiliriz. Arka koltukta o kadar hızlıyım ki başım dönüyor.

Gerçi bunun Sawyer'ın bana sakso çekmek üzere olmasıyla daha çok ilgisi var.

Arka koltukta dizlerinin üzerine çöktüğünde sikim zonklamaya başladı.

Eski bir minivan kullanması hakkında söylediğim tüm saçmalıklara rağmen, kendimi ekstra oda için minnettar buluyorum.

Yüzünde yine o utangaç ifade var.

Bunu ne kadar istesem de, o istemezse yarısı kadar bile eğlenceli olmaz. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Oh, hayır. İstiyorum," diyor aceleyle. "Ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin." Kan basıncım yükseliyor... ve sonra güneye düşüyor.

Kotumun düğmesini açıyor ve fermuarımı indiriyor. "Ben sadece... Ben gerçekten..." Sesi kesiliyor.

Kotumu aşağı çekerken kalçalarımı kaldırıyorum. "Ne?"

Parmakları boxerımın bel bandıyla oynuyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım, bu yüzden bana izin vereceğini umuyordum... zamanımı al ve seni keşfet. Bu şekilde nelerden hoşlandığını bileceğim."

Aletim sarsılıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Ona bu noktada sadece ağzına alması gerektiğini söyleme isteğimi bastırıyorum ve bunun yerine yanağını avuçluyorum. "Beni ve sikimi istediğin kadar keşfedebilirsin."

Boxerımı indiriyor. "Neyi sevdiğini bana söyler misin? Geliştirebileceğim şeyler?"

O kadar sertleştim ki, sikim karnıma çarpıyor. "Elbette."

Beni memnun etmeyi bu kadar önemsiyor çok seksi. Saçını arkadan bağlarken dudağımı ısırıyorum.

Santim santim başını eğiyor.

Elini etrafıma sarıp alt karın kaslarımı öperken nefesimi tutuyorum.

"Çok seksisin."

Bir sürü kız bir ilişki sırasında aynı şeyi söyledi, ama umursadığım tek kişi oydu.

Birini önemsediğinizde farklıdır... bir şekilde ayırt edicidir.

Daha fazlası demek.

Dilini ilk kez ucumda gezdirdiğinde bir küfür mırıldandım. Sawyer yukarı baktı, "İyi mi kötü mü?"

"Güzel-" Hareketi tekrarladığında homurdanıyorum. "Çok güzel." Şaftım boyunca sıcak bir çizgi yaladığında dişlerimi sıkıyorum.

Ona keşfedebileceğini söyledim, ama buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Tanrı aşkına, sikim resmen onun için *ağlıyor*.

Fark gibi görünerek sıvıyı başparmağıyla daireler çizerek ağzına götürüyor. "Tadın çok güzel."

Vay anasını. Bu sakso beni öldürecek ve daha başlamadı bile. He

nüz "Sawyer."

. Ölüyorum. Burada ölüyorum.

"Öyle mi?" Tekrar ucumu okşuyor, ama bu sefer dilini oynatıyor. deliğe karşı.

Beni öldürüyor. *Lanet olsun, beni öldürüyor.*

"Onu emmeni istiyorum."

"Oh. Doğru."

Emniyet kemerini kapıyorum ve sikimin başını ağzına alıp emdiğinde neredeyse ikiye ayıracaktım.

"Daha fazla baskı mı, daha az mı?"

"Biraz daha... ve çok daha aşağı."

Dürüstlük istiyordu.

Elini tabanıma dolayarak ağzını aşağı kaydırıyor, sonra tekrar yukarı kayıyor.

"Oh, lanet olsun. Aynen böyle."

Islak bir patlamayla beni serbest bırakırken sikime yavaş bir sarsıntı veriyor. "Seni derin boğazlayabileceğimi sanmıyorum." Sanki bu onun için bir zahmetmiş gibi oflayıp pufluyor. "Sen çok büyüksün, Colton."

Bir kahkahayı bastırmak zorundayım. *Küçük hevesli kunduz*. "Sorun yok. Yaptığın şey iyi."

Ciddiyim. Bana bir porno yıldızı gibi sak çekiyor mu? Hayır.

Ama beni memnun etme hevesi, nelerden hoşlandığımı bilmek istemesi... sahip olduğu deneyim eksikliğini telafi ediyor.

"Ancak, samimi bir geribildirim istiyorsan, İncil'i oku. Daha az konuş ve daha çok başarılı ol, lanet olası İsa."

Beni *daha uzun... daha sert... daha derinden* emmeye başladığında aletimde bir ısı dalgası cızırdıyor. "Vay anasını. Bunu sevdim... Bunu *çok* sevdim. Lütfen sakın durma. *Asla*."

Sikeyim beni. Bu kız beni yalvaracak hale getirdi.

Ellerim. *Allah kahretsin.* Ellerimi başının arkasına koyma ve sürekli orada tutma isteğiyle yanıp tutuşuyorum.

Yine de bu konuda akıllı davranmalıyım. Yanlış bir hareket Sawyer'ı bana kafa vermekten vazgeçirebilir ve ben bunun olmasını istemiyorum.

Tam üzerine oturacaktım ki hareketleri durdu. "var?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim.

Bana attığı bakış bunu yemediğini açıkça ortaya koyuyor. "Hadi ama Cole. Birbirimize karşı dürüst olmamız gerekiyor, unuttun mu? Söyle bana-"

"Kafanın arkasını tutup yüzünü sikmemeye çalışıyorum, tamam mı?"

İşte. Söyledim işte.

Gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. "Yani, istersen *yapabilirsin*."

Artık Sawyer'ın yeryüzünde bir melek olup olmadığını merak etmeme gerek yok... çünkü şu anda bundan eminim.

Ağzını tekrar sikimin etrafına sararak beni emmeye devam ediyor, parmakları hafifçe taşaklarımı okşuyor.

Çok yaklaştım. "Çok yaklaştım," diye mırıldanıyorum.

Sawyer bunu daha çok çalışması gerektiği anlamına alıyor olmalı çünkü aletimin üzerinde şehre gidiyor.

Bu sefer başının arkasından tutup itiyorum.

Höpürdetmeler ve taşaklarımın uzaya gibi hissetmesi arasında, bir erkeğin dayanabileceği çok şey var.

Tekrar ittim, bu sefer boğazının arkasına vurdum. "İşte bu." Öğürür gibi bir ses çıkardı ama artık çok geçti.

Zevk o kadar güçlü ki neredeyse bayılıyorum. Yutuyor.

Tabii ki yutar.

Çünkü o mükemmel.

Koltuğa yaslanıyorum, vücudum şampiyonluk maçından sonra olduğundan daha bitkin hissediyor.

"Özür dilerim," diyorum içimden, benden nefret etmemesini umarak. "Ne için?"

"Daha az sert davranmalıydım. Sanırım."

Bu konuda çok endişeli görünmüyor. "Keşke gelmeden önce beni uyarsaydın, ama başardım."

Yanımda oturuyor. "İyi misin?"

Onu kendime çekerek başımı sallıyorum. "İyiden de öte. Bu inanılmazdı."

savmak üzere ama izin vermeyeceğim.

Muhtemelen çoğu gün gezegendeki en az düşünceli erkek arkadaşım, ama bu gece yaptığı şeyin onun için büyük bir olay olduğunu biliyorum.

"Ciddiyim, Sawyer."

Alnını benimkine yaslıyor. "Sana çok değer veriyorum. Bu beni korkutuyor."

Bu ikimizi de yapar.

Bu kıza karşı hislerim o kadar derin ki... o kadar yoğun ki her şeyi tüketiyor.

O seni hak etmiyor. "Öp
beni."

Dudakları dudaklarıma değdiği anda göğsümdeki baskı hafifliyor ve nefes alabiliyorum.

Ama kısa sürdü.

Çünkü en çirkin gerçekler ancak bu kadar uzun süre gömülü kalabilir. Ve eğer Sawyer benimkini öğrenirse...

Bana asla eskisi gibi bakmayacak.

Çok uzaklara kaçacak ve asla geri dönmeyecek. Benden nefret edecek.

Tıpkı ondan nefret ettiğim gibi.

Bölüm 65

"Üzgünüm tatlım, ama bu işe yaramıyor. Sana yepyeni bir elbise sipariş etmemiz gerekecek." Yüzümdeki dehşet ifadesini fark etmiş olmalı ki hemen "Merak etme. Siparişi bugün verdiğim sürece, düğünden önce yeni tadilatları yaptırmak için hâlâ vaktin olacak. Hemen döneceğim."

Kilo verdiğimi biliyorum... ama *bu* kadar olduğunu düşünmemiştim.

On dört beden o kadar dardı ki, ilk provaya geldiğimde tam ortadan yırtılacağını düşündüm.

Sonra tekrar... bu Kasım ortasındaydı. Üç

aydan biraz fazla bir süre önce.

Anneme baktım. Nedimelerin elbiseleri pahalı ve ailem benimkini ödemeyi teklif etti. Onlara bir yük daha bindirmek istemiyorum.

"Özür dilerim. Satın alabilirim-"

Annem el sallıyor. "Her şey yolunda Sawyer. Hatta iyiden de iyi. Bu iyi bir şey. Hayatında bir kez olsun diyetine sadık kalmana sevindim."

Dylan onun yanında irkilir. "Sawyer *her zaman* güzeldi."

"Elbette. Ama şimdi daha da güzel. *Sağlıklı* olduğundan bahsetmiyorum bile." Annem onun bacağını okşuyor. "Yine de sen iyi bir arkadaşsın."

Annemin Dylan'ın ona doğru yönelttiği öldürücü bakışı görmemesi muhtemelen iyi bir şey.

Elbiselerle ilgilenen kadın elinde iki elbiseyle geri geldi. "Arkada birkaç örnek elbisemiz vardı, bu yüzden denemeniz için bir tane getirdim. Bu sefer doğru yaptığımızdan emin olmak istiyorum."

Orijinal elbisemden *iki* beden küçük olduğunu fark ettiğimde neredeyse gözlerim yuvalarından .

Şaşırtıcı bir şekilde, eldiven gibi oturuyor.

"Hmm." Ben dışarı çıktıktan sonra bayan beni değerlendirdi. "Biliyor musun, bu konuda birazcık kıpırdama alanın var. Düğüne daha dört hafta var. O zamana kadar daha fazla kilo vermeyi düşünüyor musun?"

Dürüst olmak gerekirse *hiçbir fikrim yok*. Her şey Adderall'a bağlı.

Başlangıçta olduğu kadar iyi çalışmıyor. Son üç haftada sadece dört kilo verdim.

Üç buçuk ayda otuz bir kilo vermekten şikayetçi olduğumdan *değil*.

"Ben-"

"Sawyer Grace, sakın durma. En az 10 kilo daha almayı hedeflemelisin..." Hepimiz ona baktığımızda annem omuz silkiyor. "Ne yani? Fotoğraf makinesinin 10 kilo aldırdığını herkes bilir. Fotoğraflarda iyi görünmek istiyorsun, değil mi?"

O haklı. "I-"

"Bence daha fazla kilo vermene gerek yok," diyor Dylan. "Önceden de mükemmeldin, şimdi de mükemmelsin."

Benimle gelmeyi kabul ettiği için minnettar hissederek ona gülümsüyorum. Destek olmadan annemle uğraşmak zor olabiliyor.

Annem Dylan'ın bacağını tekrar okşuyor. "O *çok* iyi bir arkadaş."

"Sadece beş kilo daha verirsem, yine de on bedeni değiştirebilir misiniz?"

Bundan daha fazlasını nasıl kaybedeceğimi gerçekten bilmiyorum.

Dozajımı biraz arttırmazsam.

"Elbette," diyor kadın. "Hiç sorun olmayacak. Hatta birkaç kilo bile alabilirsin. Sadece dikişleri biraz açacağız."

Evet, kesinlikle bir şey *kazanmak* istemiyorum. Sadece kendimi iyi hissetmeye başladım.

"Ya beş kilodan fazla verirsem?"

Cevap vermeden önce bir süre bunu düşünüyor. "Şey, herkes için farklıdır. Genellikle on ila on beş kilo birine bir beden büyük gelir. Ama sen *çok* kısasın, bu..." Sesi uzaklaşıyor ama onu net bir şekilde okuyabiliyorum.

Bir buçuk metreden uzun kızlar, buçuk metrelik kızlara kıyasla çok daha zayıftır.

"Sekiz sipariş et."

Daha sonra Oakley'e gidip daha fazla hap almak için aklıma bir not düşüyorum.

Bölüm 66

Parmağımla kaşını çiziyorum. "Hayatında yapmak istediğin şeyin futbol olduğunu ne zaman anladın?"

Bu gece izinli olduğum için, tembel bir Pazar gününü onun yatağında geçireceğiz. Ve ikimizin de bu sabahtan beri

Duke'un Kalbi henüz.

"Jace elime bir tane tutuşturduğu an" diye cevap vermeden önce düşünmüyor bile.

"Yani ilk görüşte aşktı."

Sırıtıyor. "Oldukça."

Omurgamda aşağı yukarı küçük daireler çiziyor. "Öğretmen olmak istediğini ne zaman ?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Kaşları çatıldı. "Ama düşündüm ki-"

"Yani, kesinlikle öğretmen olmak istiyorum," diye açıklıyorum. "Sadece *fen* öğretmeni olmak istediğimden emin değilim."

"Hangi konuyu öğretmeyi tercih edersiniz?"

Ona söylemenin bir anlamı yok çünkü böyle bir şey . "Fark etmez. Ve bana gülmeni istemiyorum."

"palyaço okulu olduğunu söylemediğin sürece sana gülmeyeceğim."

Bu beni gerçekten güldürüyor. "Ayaklarım o kadar büyük değil." Bakışlarımı kaçırıyorum. "Elimde olsaydı, çocuklar için müzik öğretmeni olurdum."

Annemin aksine, onları hayallerinin peşinden gitmeleri için cesaretlendirirdim... neye benzediklerine bakmaksızın.

"Kim demiş yapamazsın diye?"

"Bu pek pratik değil Cole. Giderek daha fazla okul müzik bölümlerinden kurtuluyor."

Kendini dirseğinin üzerinde destekliyor. "değil. Ayrıca, her zaman özel ders verebilirsin."

Bir an bunu düşündüm ama bunun daha da mantıksız olduğuna karar verdim. "Hayır. Ben plana sadık kalacağım."

Bir kaşını kaldırıyor. "Plan nedir?"

"Fen öğretmeni ol. Kiliseyle ilişkisi olan güneyli iyi bir adamla evlen ve bir çocuk yap... çünkü birden fazlası seni beş parasız bırakır. Şişmanlıktan bahsetmiyorum *bile."*

Bu küçük bilgi için anneme teşekkür edebilirim. "Kulağa sıkıcı bir plan gibi geliyor."

Yüzümü tavana dönene kadar yuvarlanıyorum. "Ailemi suçla. Yıllardır *bu* planı boğazıma tıkıyorlar."

"Buna uymak zorunda değilsin. Her zaman yeni bir plan yapabilirsiniz."

Bir kahkaha uçar. "Sanırım... ama benim planım onlarınkinden çok da farklı değil... sadece..." *Hayır, bunu ona kesinlikle söylemeyeceğim*. "Boş ver."

Hiçbir şeyin peşini bırakmayan Cole parmaklarını benimkilere geçiriyor. "Bana şimdi söylemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

İç çekiyorum. *Evet*. Bazen inatçı kıçına istediğini vermek daha kolaydır.

"Güzel. İdeal hayatımda müzik öğretmeni olurdum." Ona bakıyorum. "Bana o kadar aşık biriyle evlen ki, ne kadar zor olursa olsun bizim için hep savaşsın." *Çünkü ailem gibi olmak istemiyorum*. "Ve sadece bir bebek istemiyorum... *Birçok* bebek istiyorum."

Bunun üzerine kaşları havaya kalktı. "Kaç kişi?"

Derisi yüzülmüş dizleri, öpücükleri, masalları ve her birini kalbimi patlatacak kadar çok sevdiğimi düşündükçe sırıtıyorum.

"Dört... en azından."

Nefesini dışarı üflüyor. "Vay be. Bu çok fazla." Kaşlarını çatar. "Ama bu kadar çok olunca... insan kendini dışlanmış ve ihmal edilmiş hissediyor. Özellikle de en sevdiğin değillerse."

Büyürken de böyle mi hissetti *diye* düşünmeden edemiyorum. Sanki Liam ve diğer kardeşleri ondan daha önemliymiş gibi.

Anlamadığımı söyleyemem, ama şanslıyım ki rekabet etmem gereken sadece bir kız kardeşim var.

Catherine tabii ki annemin favorisi ama ben her zaman gizliden gizliye babamın favorisi olduğumu biliyordum. Ya da *öyleydim*.

Her halükarda, ebeveynlerimden biri tarafından sevildiğimi hissedecek kadar şanslıydım. İçimden bir ses Cole'un bunu *hiç hissetmediğini* söylüyor.

Ve Tanrım, bu ne kadar berbat bir şey... Çünkü annesi bir çocuk doğurdu. *inanılmaz* bir .

Buna tanıklık etmek için hayatta olmaması çok yazık.

Ama hâlâ buradayken ona olduğu gibi değer vermemesi kadar utanç verici değildi.

Hafifçe kayarak başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. "Çocuklar bebek ya da film değildir. Birini diğerine tercih etmemelisin. Her biri kalbimden ve ruhumdan eşit bir parça alır."

Olması gerektiği gibi.

Elimi ağzına götürerek bileğimin iç kısmını öpüyor. "Harika bir anne olacaksın, Sawyer." Bana attığı bakış iliklerime kadar işliyor. "Yakın zamanda değil ama... eninde sonunda."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki sanki maraton koşmuşum gibi hissediyorum.

Bu onun da benim gibi bizi uzun vadede birlikte gördüğünü söyleme şekli mi yoksa biz ayrıldıktan ve ikimiz de hayatımıza devam ettikten sonra bunun gerçekleşeceğini mi ima ediyor bilmiyorum.

Ancak kalbimdeki keskin sızı bana Colton Covington'ı *asla* unutamayacağımı söylüyor.

O sadece derimin altında değil... içimde o kadar derinlere gömülü ki artık benim nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını bilmiyorum.

Hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmadım, o yüzden doğrudan konuya girdim. "Bu hayatı istiyor musun... benimle?"

Gözleri o kadar büyüyor ki kafasından fırlayacak diye korkuyorum. "Gidip bize yemek sipariş edeceğim." Yanmış gibi yataktan zıplıyor. "Özellikle bir şey yemek ister misin?"

Evet. Seri katil olmak isteyip istemediğini sormuşum gibi davranmayı bıraksın ve bu gece ilk cinayetlerimize başlayalım.

"Aç değilim."

"Yine de sana bir şeyler getireceğim." Telefon elinde, kapıya doğru yürümeye başlar. "Hemen döneceğim."

Yemek siparişi vermek için neden uzaklaşması gerektiğini sormak için ağzımı açıyorum... ama çoktan gitmiş oluyor.

Bölüm 67

Sawyer'a karşı hislerim var mı? Kesinlikle evet.

Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek ve *bebek* sahibi olmak istiyor muyum? Hiçbir fikrim yok.

Tanrı aşkına, daha 18 yaşındayım. Ne yaptığımı bile bilmiyorum.
Bırakın beş yıl *, yarın bile*.

Tanrım. Neden kızlar her şeyi bu kadar karmaşık hale getirmek zorunda?

Ayrıca, bizim için yaptığı planda büyük, göze batan bir kusur var.

Yalanlar üzerine kurulu olduğu sürece onun istediği büyük ve parlak geleceğe birlikte sahip olamayız.

Beş yıl sonra nerede olacağımızı bilmiyor , ama şunu biliyorum ki
Şimdi ondan vazgeçmek istemiyor.

Ondan vazgeçebileceğimden emin değilim.

Telefonumu kulağıma götürüyorum, bir sürü abur cubur sipariş etmek niyetindeyim, çünkü Sawyer son zamanlarda daha da fazla kilo kaybediyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor ama ekranım gelen bir aramayla aydınlanıyor.

Numarayı tanımıyorum ama üst kattaki *masal diyarına* katılmadan önce kendime biraz daha zaman kazandırmak istiyorum.

"Alo?"

"Merhaba, ben Duke's Heart'tan Koç Jenkins. Cole Covington'ı ."

Neredeyse telefonu elimden düşürecektim. "Konuşuyor."

Yumruğumu havaya kaldırarak sessiz bir tezahürat
yapıyorum. *Nihayet*. Aramasının zamanı gelmişti.

"Bildiğinizden eminim, bu yıl olağanüstü bir sezon geçirdiniz," söze başladı. "Bu nedenle, bu telefon görüşmesinde doğrudan konuya gireceğim. Sana takımımızda oyun kurucu olarak yer vermeyi teklif ediyoruz. Tabii ki tam burslu olarak. Oyun kurucumuz mezun olacak ve ilk günden itibaren onun yerini alıp oynayabilecek birine ihtiyacımız var."

Kesinlikle evet. "Bu benim. Ben senin adamınım."

Todd Harris terli taşaklarımı emebilir.

"Bunu duyduğuma sevindim. Todd Harris Ohio için bizi geri çevirdiğinde mahvolduk sanmıştık."

Göğsümde atan şey durdu.

Todd onları geri mi *çevirdi*?

"Alo?" diyor telefonda. "Kahretsin. Sanırım kötü bir bağlantımız var. Gelecek hafta sizi arayacağım."

Telefon kapanıyor ama kayıtlara geçmiyor.

İlk tercihleri ben değildim.

Asla kimsenin ilk tercihi olmadım.

Bölüm 68

Koridorun sonunda kısmen açık bir kapı fark ettiğimde banyodan çıkıyordum.

Bianca olmalı diye düşünerek selam verebilmek için o yöne doğru gidiyorum. O olmadığını fark ettiğimde kendimi aptal gibi hissediyorum... Hiç kimse.

Tam dönüp gidecektim ki bir rafın üzerindeki büyük blok harfleri fark ettim.

Liam.

Vicdanım bu odada işim olmadığını ve çekip gitmem gerektiğini söylüyor.

Ama merakım bunun önüne geçemeyecek kadar güçlü. Cole onun hakkında konuşmayacak... asla.

Dylan ve Jace onun hakkında bir azizmiş gibi konuşuyorlar... Bu da pek faydalı olmuyor çünkü Liam ve Cole'un *neden* anlaşamadıklarını anlamama yardımcı olmuyor.

Genellikle bir kişinin odasına bakarak onun hakkında bir fikir edinebilirsiniz... nelerden hoşlandığını, ne tür şeylere ilgi duyduğunu, nasıl bir kişiliğe sahip olabileceğini.

Liam'ın evine adım attığım anda keskin bir hüzün kaplıyor içimi.

On üç yaşındaki herhangi bir çocuğun tipik odası gibi görünüyor. Çok erken bitmiş bir hayat.

Yatağın üzerindeki yeşil yorganı ve yastıkları gördüğümde göğsümde bir ağırlık hissediyorum.

Cole bunun en sevdikleri renk olduğunu söyledi.

Masaya doğru yürüdüm. Post-it'ler, fosforlu kalemler ve notlarla dolu birkaç not defteri var.

Benim gibi Liam da okulu ciddiye alırdı.

Hatta aynı bilimsel hesap makinesine sahiptik... ve masamızın üzerinde bir güneş sistemi haritası vardı.

Elementlerin periyodik tablosunu gördüğümde gülümsüyorum.

Yedinci sınıftayken öğrendiğimi hatırlıyorum... ve sonra o gün kütüphanede fotokopi çekmek için acele ettiğimi, böylece ileriye atlayıp her birini ezberleyebildiğimi.

Acaba o da aynısını yaptı mı?

Asla bilemeyecek olmam çok kötü.

Şifonyerine doğru dolaşırken ilk fark ettiğim şey
Toz.

Birisi buraya gelir ve temizlik yapar.

Bunda çok trajik bir şey var. Sanki onlar
onun anısı.

Bir gün eve döneceğini umuyorum.

Gözlerim çerçevedeki bir resme takılıyor.

Titreyen parmaklarımla aldım. Covington'lar. *Hepsi*. Çok daha mutlu zamanları olmalı.

Cole'un annesinin Bollywood dansçısı olduğunu ve bu nedenle güzel olduğunu biliyordum, ancak yine de ne kadar nefes kesici olduğu beni şaşırttı.

Ve Bianca'nın ona ne kadar benzediğini.

Bakışlarım daha sonra babalarına yöneliyor. Uzun boylu, 1.80'in üzerinde. *Cole ve Jace boylarını buradan alıyor olmalılar*.

Ayrıca çok yakışıklı. Neredeyse *fazla* yakışıklı.

Jace her iki ebeveyninden de özellikler taşırken ve Bianca açıkça annesini tercih ederken... Cole çarpıcı yeşil gözleri ve açık teniyle babasının tıpatıp aynısı.

Fotoğrafta nasıl sıralandıkları dikkatimden kaçmadı. Fotoğrafta henüz küçük bir çocuk olan Bianca annesi tarafından kucağa alınıyor ve üç oğlan da yerde yatıyor. Liam ve Cole -o kadar benzer giyinmişler ki onları birbirinden ayıramıyorum- Jace'in iki yanında oturuyorlar... ikisi de kaşlarını çatmış.

Sanki birbirlerinin yanında olmaya dayanamıyorlardı.

Tam resmi yerine koymak üzereyken şifonyerin üzerinde bir İncil görüyorum. Cole dindar değil ve ne Jace ne de Bianca daha önce dinden bahsetmemişti, bu yüzden şaşırtıcı.

On üç yaşındaki bir çocuğun yatak odasında bulabileceğiniz bir şey olmadığından bahsetmiyorum bile.

Elimde olmadan sayfalardan birinde yer imi olduğunu fark ediyorum. Çerçeveyi bir elimde tutarak açıyorum.

Kitap ayracının beşikte uyurken el ele tutuşan iki değerli özdeş bebeğin resmi olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Çok güzel bir an yakalanmış.

Tam kapatacaktım ki, daire içine alınmış bir kutsal yazı olduğunu fark ettim.

"Bir kimse, 'Tanrı'yı seviyorum' der, ama kardeşinden nefret ederse, yalancıdır. Çünkü gördüğü kardeşini sevmeyen, görmediği Tanrı'yı sevemez. Ve bize şu buyruğu vermiştir: Tanrı'yı seven kardeşini de sevmelidir.

-1 Yuhanna 4:20-21

'*Kardeşinden nefret eder'* ifadesinin altı çizilmiştir.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Bir zamanların güzel resmi şimdi bir şekilde lekelenmiş gibi geliyor.

Kutsal kitabın kendisi hepimizin birbirimizi sevmesi gerektiğini hatırlatıyor. Ancak resim, altı çizilenler, ikiziyle olan ilişkisi göz önüne alındığında... Birinin bunu nasıl kelimenin tam anlamıyla alabileceğini görebiliyorum.

Özellikle de yas tutuyor ve cevap arıyorlarsa.

İçimde ürkütücü bir his var.

Cole'un inanmamak için nedenleri olduğunu biliyordum - ve sorun değil, bu onun seçimi - sadece yardım edemem ama bunun onunla bir ilgisi olabileceğini hissediyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Cole'un buz gibi sesi beni irkiltiyor ve resim çerçevesi elimden düşüyor.

"Çok özür dilerim." Hiç düşünmeden yere düştüm ve elime bir parça kırık cam. Cam parmağımı delip geçerken, hâlâ İncil'i tuttuğumu hatırlayarak, "Kahretsin," diyorum.

Cole eğildi.

Parmağımı incelerken gözlerinde karanlık, tehditkâr bir bakış var. "Seni uyarmıştım, benim boktan parçalarımla kendini keseceksin, İncil vurucusu." Dişleri bembeyaz parlıyor ve dolabı işaret ediyor. "İşte orada yaptı. Bakmak ister misin? Merakını daha da tatmin etmek ister misin?"

Tekrar özür dilemek için ağzımı açıyorum ama bana fırsat vermiyor. "Burnunu sokmayı bitirdiğinde çıkabilirsin."

Bununla birlikte, hışımla odadan çıkar.

Bir dakika sonra, ön kapı çarparak kapandı.

Bölüm 69

Ön kapıdan çıkarken kanıma öfke pompalanıyor. Anahtarlarımı arıyorum ama arabam olmadığını hatırlıyorum.

Arkamı dönüp misafirhaneye doğru koşmaya başladım.

Oakley kapıyı ikinci çalışımda açtı. Arabasını ödünç almak istediğimde bakış ona dalga *geçmediğimi* söylüyor olmalı, çünkü anahtarları uzatıyor.

"Ne oluyor-"

O cümlesini bitiremeden ben gidiyorum.

Oraya girmemeliydi.

Liam'ın eşyalarını karıştırmaya hiç hakkı yoktu. İçimi bir
korku kapladı.

Şimdi onun hakkında sorular soracak. Neden
kendi kıydı *gibi* sorular. İncil'deki o bölüm neydi?

Ailemizin iyiliği için Jace'e gerçeği söylemeyebilirim ama ona yalan söyleyemem.

Benim içimi görüyor.

Gaza o kadar sert basıyorum ki caddede uçarken lastik yakıyorum.

Onu kaybedeceğim.

Keskin bir sola dönerken dişlerimi sıkıyorum.

Aklımı kaçırmadan önce bir *şeylerin*, birilerinin okumam lazım.

Onu kaybet.

Ne yazık ki Stone için, ağabeyi artık etrafta değil.

ısı.

Sawyer'ın arabasının arkasına yanaştığımda içimden hastalıklı bir kahkaha yükseldi.

ve motoru kestim. *Ağabeyim de burada değil.*

Vardiyası bitene kadar beklemeyi planlıyordum ama buna kalmadı çünkü onu arkadaki çöp konteynerine çöp atarken gördüm.

Bianca da avazı çıktığı kadar bağırarak onun peşinden gider.

Bunun ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama zaten ateşlendim, bu yüzden arabadan atladım.

"Hey, DaSilva."
Yumruğumla suratını dağıtmadan önce aldığı tek uyarı bu.

Bölüm 70

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye bağırıyor Bianca. "Jace telefonuna cevap vermiyor ve bende Dylan'ın numarası yok."

Tanrım. Onu hiç bu kadar korkmuş duymamıştım.

"Tamam, sakin . oluyor?" Çantamı aldım ve Covington'ın merdivenlerinden aşağı indim. "Daha da iyisi, bana nerede olduğunu söyle. Gelip seni alırım."

"Cluck You'dayım" demeden önce bir an tereddüt ediyor. "Neden-"

"Bu önemli değil. Önemli olan Cole'un şu anda Stone'u kanlı bir posa haline getirene kadar dövüyor olması. Bu kötü, Sawyer. Çok kötü."

"Bırak onu Cole" diye bağırdığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Onu öldüreceksin."

Minibüsüme doğru koştum. "Yola çıkıyorum."

Liam'ın odasına hiç girmemeliydim.

Açıkçası onu *bu* kadar kızdıracağını düşünmemiştim.

Sadece *bir şey* bilmek istedim.

Çünkü bana hiçbir şey söylemiyor.

"Cole, lütfen!" Bianca . "Sawyer, bilmiyorum-"

"Vur ona," diye bağırıyorum. "Ona bir şeyle vur. *Hemen*. Bu onu durduracaktır."

Para her zaman bir cinayet suçlamasından kurtulacağınızı garanti etmez ve onu kaybedemem.

Diğer hattan yüksek bir patlama sesi duydum. "Kafasına bir tuğla attım." Neredeyse yoldan çıkıyordum. "*Tanrım*, Bianca-"

"Merak etme, ıskaladım. Çöp konteynerinin kenarına çarptı. Ama kavgayı ayırdı ve lanet olsun. *Şimdi* ne yapıyorsun, seni manyak?"

"Ne oldu?" "Cole havalanıyor."

"mı? Nasıl? Arabası yok ki." "Oakley'nin arabasını kullanıyor."

Ördeği sikeyim. *Uber'e bindiğini sanıyordum*.

"Tamam, Stone için bir ambulans çağırın."

"Şaka mı yapıyorsun-"

"Yap şunu Bianca. Muhtemelen ciddi şekilde yaralanmıştır." O itiraz edemeden telefonu kapatıyorum ve Oakley'i arıyorum. "Hey-"

"Arabanızda bir tür GPS takip cihazı var mı?"

Adını bile bilmiyorum. Minibüsüm çok eski. "Cole'la kavga ediyor olabileceğinizi düşündüm ama ben-"

"Cole Stone'la savaşıyor, Oakley. En azından tekrar kaçmadan önce öyleydi. Konum takip cihazın var mı yok mu? OnStar? Herhangi bir şey?"

"Evet."

Bir nefes çekiyorum. "İyi-"

"Ama Jace'e devre dışı bıraktırdım. Babamın beni izlemesini istemedim." Tabii ki devre dışı. *Tanrım, direksiyona geç*.

"Bana bir iyilik yap ve Jace'i ara. Bakalım senin için telefonu açacak mı?"

"Eğer , ona Cole'un Stone'u tekrar dövdüğünü söylememi ister misin-"

"Hayır.

upse-" O kadar sert vurdu ki kafama tuğla düşmüş gibi hissettim. "Bir daha düşündüm de, . Gitmem gerek." Başka bir düşünce aklıma geldi. "Babanı ara. Bianca, Cole'un Stone'u fena dövdüğünü söyledi-"

"Bianca neden oradaydı?"

"Hiçbir fikrim yok. Ve şu anda gerçekten de umurumda değil. Umursadığım tek şey Cole'a ulaşmak."

Ve şu anda olabileceği tek bir yer var.

Bölüm 71

"Şimdi mutlu musun Liam?" Gece gökyüzüne bağırıyorum. "İstediğin bu muydu?"

Acı o kadar derin ki aynı anda binlerce bıçak saplanıyormuş gibi kesiyor.

O kadar kötürümleştirici ki, her nefes son nefesim olabilirmiş gibi geliyor.

Karma.

Ben onun hayatını aldım... bu yüzden benimkini yok etmesi adil.

Beni aç ve gerçekte ne kadar acımasız bir pislik olduğumu ortaya çıkar.

"Cole," diye sesleniyor Sawyer o görünmeden önce. " oluyor? Konuş benimle."

Ona bakıyorum. Ayın başının arkasında parlaması onu bir kanadı eksik bir meleğe benzetiyor.

Çünkü onu yok ettim.

Her şeyi yok ediyorum.

"Nasıl yaptın-"

"Orası senin en sevdiğin yer."

Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyorum.

Ben onu durduramadan yanıma, çimlerin üzerine uzandı. "Özür dilerim. -"

"Özür dileme." Göğsümdeki kaslar geriliyor. "O bağlıydı
er ya da geç ortaya çıkacak."

Sadece daha sonra olmasını umuyordum. *Çok daha sonra.*

"Neydi?"

Çirkin gerçek.

Unutmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım... sorumlu olduğum bu çirkin ve korkunç olayı asla telafi edemeyeceğim.

Ona tekrar bakmak için başımı
çeviriyorum. O kadar güzel ki.

Çok saf, masum ve *iyi*.

Benim gibi bir günahkarın asla hak etmediği bir aziz.

Bir kez olsun Tanrı'nın gerçek olmasını dilerdim. Keşke Cennet, Cehennem ve reenkarnasyon yasal olsaydı da kefaretimi ödeyip ikinci bir şans isteyebilseydim.

Onunla başka bir hayatta tekrar buluşacağım. *Onu gerçekten hak ettiğim bir yerde.*

"Sana her şeyi anlatacağım." Yer değiştirip yüzümü ona dönüyorum. "Anlatmadan önce seni son bir kez öpmek istiyorum."

Her şey yok olmadan önce son bir kez.

Ona ne kadar değersiz bir bok parçası olduğumu göstermeden ve benden vazgeçmeden önce.

Sen kazandın, Liam.

Seni önemsemiyordum ama onu kaybetmek beni *öldürecek*.

Sawyer'ın kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor ve ayağa kalkıyor. "Hayır, beni son bir kez öpemezsin. Çünkü bana ne söylersen söyle, hiçbir yere gitmiyorum."

O . *Çok yanlış*. "Bunu şimdi mi söylüyorsun-"

"Ciddiyim." Yüzümü tutuyor. "Her ne olursa olsun, senin için hissettiklerimi değiştirmeyecek. *Asla*. Colton, seni seviyorum-"

"Bu benim hatam."

Elleri sıkılaşıyor. "Ne oldu?"

"Liam... onun ölümü. Hepsi benim suçum."

Bölüm 72

COLE

Geçmiş...

"Dansa Heather'la geldiğini sanıyordum?" Müzik eşliğinde sallanırken Hayley soruyor.

Teknik olarak yaptım ama dansın ortasında Hayley beni yakaladı. Göz
. Ya da daha doğrusu, *göğüsleri* yaptı.

Yedinci sınıftaki çoğu kızın henüz düzgün bir seti yoktu, ama Hayley.

Kızın bir avuç dolusu var... ve bu gece elbisesinin içinde göründükleri kadar iyi hissedip hissetmediklerini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Acaba bir şeyler hissetmeme izin vermesi için ne gerekiyor? "Cole?"

"Ha?"

Göğüslerini düşünmekle o kadar meşguldüm ki, bana bir soru sorduğunu unuttum.

Küçük dansımıza ara verip bana baktı. "Heather." "Ne olmuş ona?"

"Buraya onunla geldiğini sanıyordum?"

Hay aksi. "Yani, aynı arabaya bindik-" Göz ucuyla *Liam*'ın eski sevgilimle dans ettiğini görüyorum.

Bu çok ilginç.

Buradaki ışıklandırma düşündüğümden daha kötü olmalı. *Ben olduğumu sanıyor.*

Her iki da, bunu kesinlikle kendi avantajıma kullanabilirim.

"Ama Liam'la aralarında bir şeyler var." Hayley'e en güzel gülümsememi veriyorum. "Bu benim için sorun değil, çünkü ben tamamen *seninle* ilgileniyorum."

Ve boynunun birkaç santim güneyindeki iki yumuşak minder.

Kızarıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet..."

Dur bakalım. Liam neden Heather'la dans ediyor? Benim artıklarım için bu kadar çaresiz mi?

Beni ne kadar kızdırsa da, onu suçladığımı söyleyemem.

Annemizi öldüren kaza, yüzünde birkaç yara izi ve kötü bir kekemelik bıraktı.

Aile doktoruna göre, kazadan sonra gelişen beyin travması ve anksiyetenin bir kombinasyonu.

Ben şahsen tüm bunların saçmalık olduğunu düşünüyorum.

Gerçekten denese gayet iyi konuşabilirdi... ama konuşmamayı tercih .

Sanırım insanların onun için üzülmesini *istiyor.*

Her iki da, bu kekemelik onun tüm ilgiyi benden çalmasının bir başka yolu. *Her zaman yaptığı gibi.*

İşin iyi tarafı, öyle bir ucube gibi görünüyor ve öyle bir sesi var ki, insanlar artık bizi asla karıştırmıyor.

Her neyse. O pislik benim artıklarımı alabilir.

Heather onun gerçekten istediği kız olmasa bile.

Bu Dylan olmalı. Jace'in en iyi arkadaşı. Ya da *eski* en iyi arkadaşı mı demeliydim?

Görünüşe göre, Jace Britney'i dansa davet etti...ve sonra Liam fırsatı değerlendirdi ve Dylan'a *onunla* dansa gitmesini teklif etti.

Şaşırtıcı bir şekilde evet dedi.

Gerçi bunu asla bilemezsiniz, çünkü Dylan şu anda Tommy DaSilva ile oldukça hararetli görünen bir konuşma yapıyor.

Bir kahkahayı bastırarak yanağımın içini ısırıyorum.

Tommy, Jace'in düşmanıdır ama aralarındaki kişisel bir anlaşmazlıktan dolayı değil.

Hayır... Jace ondan nefret ediyor çünkü Tommy Liam'a zorbalık yapıyor.

O kadar ki, Liam için küçük bir lakap bile uydurdu. *Tarih*. Çünkü tarih her zaman tekerrür eder.

Duyduğum anda gülmekten ölmek üzereydim. *zekice Tommy*.

Tabii ki, evde ilk kez kullandığımda, Jace koluma yumruk attı ve kesmemi söyledi.

Yine de Jace etrafta yokken Liam'la alay etmemi engellemedi.

"Neden gülüyorsun?"

Çünkü birazdan bir dram yaşanacak ve bu her zaman komiktir... benimle ilgili olmadığı sürece.

Hayley'nin gözlerinin içine bakıyorum. "Senden başka birini isteyebileceğimi düşünmen çok komik."

Yanaklarından süzülen allık derinleşiyor. "Benden böyle hoşlandığını bile bilmiyordum. Yani, *çok ateşlisin*."

"Biliyorum." Sırıtıyorum. "Sen de o kadar kötü ."

Ancak, o iğrenç diş telleri dişlerinden çıktığında ve yüzündeki şişliğin bir kısmını kaybettiğinde daha iyi görünecek.

Yine de ortaokuldaki diğer kızlarla karşılaştırıldığında, o hala orada... önemli olan tek şey bu.

"Heather'ın kızmayacağından emin misin?"

"Heather wh-"

Dur bir dakika. Heather neden tribünde oturmuş ağlıyor...yine mi? Liam nerede?

Dylan'ı bulabilmek için Hayley'i dans pistinde döndürüyorum.

Tıpkı randevusu gibi... O da gitmiş. Jace ve Tommy de öyle.

Tanrım. Sanki herkes hayalet olmuş ve kaybolmuş gibi. "Sen iyi misin?" Hayley soruyor.

"Ben iyiyim, Heather-Hayley."

Kahretsin. İsimlerinin bu kadar benzer olmasına lanet olsun. Dans etmeyi bıraktı. "Ben *Hayley*."

"Ne haltlar ?" Gözle görülür bir şekilde perişan olan Liam'ın salona yeniden girişini izlerken mırıldanıyorum.

Sırıtan bir Tommy hemen arkasından geliyor.

Bu iyi olamaz.

Hayley'i bırakıp onlara yaklaştım. Ve sonra olan oldu.

Tommy hâlâ ağlayan Liam'ı işaret ediyor. "Şu bebek gibi ağlayan ibneye bakın."

Herkesin Tommy'ye, daha doğrusu Liam'a bakması uzun sürmedi.

Araya girip buna bir son vermeliyim.

Ama benim yok.

Liam spot benden çalmayı o kadar seviyor ki... işte burada.

Boğul.

Liam sümüğünü ve gözyaşlarını kolunun tersiyle silerek kendini toparlamaya çalışıyor. “F-f-f-f-f-f-f-f-f-f-f-f.”

Kekemeliği sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor. O kadar kötü ki tek bir *kelime* bile söyleyemiyor. Tabii ki, bu sadece herkesi daha çok güldürüyor.

"Bu da ne, tarih mi?" Tommy alay eder. Liam'ın

yüz hatlarını öfke kaplıyor. "F-f-f-f-f."

Tommy'ye gidip kendini becermesini söylemeye eminim, ama bunu bile doğru yapamıyor.

Hayal kırıklığına uğrayan Liam gitmeye çalışır, ancak etrafını saran insanlar buna izin vermez.

Ve işte o zaman her şey kötüden daha kötüye gider.

Tommy yıldırım hızıyla Liam'ın pantolonunu indirir.

Ne yazık ki Liam için, Jace bu hafta çamaşırları yıkamaktan kaçındı ve komando olmak için *en kötü* geceyi seçti.

Spor salonundaki kahkahalar birkaç desibel artar ve birkaç refakatçi çembere doğru koşar.

Ama artık çok geç.

"Lanet olsun, o bir *kız*!" Tommy bağırıyor. "O ufacık tefecik şeyin sik olarak nitelendirilmesine imkan yok."

Daha fazla kahkaha.

Göğsüm sıkışıyor. İkinci el utanç meşru bir şey olmalı, çünkü bunu yaşadığımdan eminim.

Tommy de futbol oynuyor ve onu soyunma odasında gördüm.

Liam'dan daha fazla eşya toplamıyor.

Ya da bu konuda herhangi birimiz.

Ama hiçbir ortaokul çocuğu kalkıp bir grup kızın önünde bunu ilan etmez.

Zaten ortaokul kızlarının çoğu aradaki farkı anlayamaz... çünkü henüz bir tane bile görmedikleri için karşılaştıracakları bir şey yok.

Ayrıca, taraftarlardan gelen bir taslak olması ve birkaç ay öncesine kadar ergenlik dönemine girmemiş da yardımcı .

Ama bunların hiçbiri önemli değil.

Bu andan itibaren Liam sonsuza kadar bebek pipili kekeme olarak bilinecek.

Hayatının geri kalanında onu her yerde takip edecek.

Hatta *beni* bile takip edebilir.

Panik göğsümü tırmalıyor. Kendimi ondan ne kadar uzak tutmaya çalışsam da, tek yumurta ikizi olduğumuzu inkar edemem.

Herkes küçük bir aleti olduğu için onunla dalga geçerse... benim de bir tane olduğunu varsayacaklarını söylemek güvenli.

Bunun olmasına izin
veremem. Bu yüzden
onlara katılıyorum.

"Büyüteci olan var mı?"

Öğretmenler onu kargaşayı dağıtmadan önce Tommy, "İyiydi," diyor.

Liam pantolonunu yukarı çekip spor salonundan koşarak çıkarken utanç sistemimde dolaşıyor.

Bunu durdurabilirdim. Onu savunabilirdim.

Ama ben yapmadım.

Gitmek üzereydim ama Jace beni fark etti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Liam'la yaşananların sonunu gördüğünü varsayıyorum.

"Liam nerede?"

Ya da değil.

Omuz silkiyorum. "Neye benziyorum, onun mı?"

"Cole," diye dişlerini gıcırdatıyor.

Tommy'den alıntı yapıyorum. "Küçük bir sürtük gibi ağlayarak
eve koştu." "Neden?"

"Emin değilim," diye başlıyorum. "Tommy ve Liam birkaç dakikalığına spor salonundan çıktılar. Geri döndüklerinde Liam ağlıyor, Tommy ise akvaryum balığı yemiş kedi gibi sırıtıyordu."

Tam olarak yalan sayılmaz. Sadece gerçeğin
tamamı değil. "Kahretsin."

"Daha da kötüleşiyor." . "Tommy onu işaret etmeye ve gülmeye başladı. Ona iffetli ibne diyordu. Çok geçmeden herkes ona katıldı." Bakışlarımı kaçırıyorum. "Liam kendini savunmaya çalıştı ama o kadar üzgündü ki-"

"İlk kelimede takıldım."

Homurdanıyorum. "Daha çok ilk mektup gibi. Oldukça acımasızdı, ben bile onun için üzüldüm."

Ona her şeyi anlatmak üzereydim ama gözlerindeki hayal kırıklığı yüzüme asit gibi geldi.

Annemiz öldüğünden beri bu dünyada önemsediğim tek kişi Jace.

Tommy'nin ne yaptığını ve Liam'ı savunmak için hiçbir şey yapmadığımı öğrenirse.

Ya da daha kötüsü... gerçekten katıldığımı.

Benden nefret edecek.

Tıpkı diğer herkes gibi.

Jace ve ben ön kapıdan içeri girdiğimiz anda Bianca, "Liam sana *çok* kızgın," diyor.

Hayley ile aramı düzeltmek istiyordum ama Jace bana Liam'a boktan bir kardeş olduğumu söyledi ve beni onunla eve gelmeye zorladı.

Bana çok yararı oldu. O piç beni . Jace bana bakıyor.

Hayal kırıklığı geri geldi.

"Danstan ağlayarak kaçması *benim* suçum değil," diye bağırıyorum. "Tommy DaSilva'yı suçla."

Herkesin Liam'ın sorunları için *beni* sürekli azarlamasından bıktım. Bunu kendi kendine yapıyor.

"Sen değil." Jace'e bakıyor. "Sana."

Jace şaşırmış görünüyor... bu ikimiz yapar.

Ben ve Liam'ın aksine, *Jace* ve Liam çok iyi anlaşıyorlar.

Harika Jace, Dylan'a olan gerçek hislerini inkar ediyor. Bana sorarsanız bu saçmalıktan başka bir şey değil. Nabzı atan herkes Dylan ve Jace'in birbirleri için mükemmel olduklarını görebilir.

"Ben mi?" Jace soruyor. "Nedenini söyledi mi?"

Bianca bunu bir süre düşündükten sonra "Hayır" diye cevap verir. Sırıtarak tavana bakıyor. "Ama bana yarasanın nerede olduğunu sordu."

Sanki bir işaretmiş gibi, üst kattan büyük bir gürültü geliyor.

anasını. Görünüşe göre Liam o da korkak değilmiş.

Bir kurt düdüğü çaldım. Drama treni resmen istasyondan ayrıldı. "Bir tahminde bulunacağım ve onu doğru yöne yönlendirdiğini söyleyeceğim."

Bianca tırnaklarına üflüyor. "Duh."

"Çok teşekkürler," diye mırıldanıyor Jace merdivenlerden yukarı çıkmadan önce. Ben de hemen arkasındayım. "Ne yaptın sen?"

Bunu duymalıyım. Jace ve Liam asla kavga etmezler. "Hiçbir fikrim yok."

Ben buna inanmıyorum. Liam'ın boktan bir yarasa aldığını düşünürsek. *bir şey*.

Bianca arkasından fısıldayarak, "Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim," dedi.

Biz.

Bu ikimizi de yapar. Bu da onun kanepede kalması gerektiği anlamına geliyor.

güvenli bir yerde.

Jace ve ben arkamızı döndük. "Aşağıya in."

Suratını asarak merdivenlerden aşağı süzüldü. "Umarım Liam taşaklarına bir sopa indirir."

Jace yatak odasının kapısını açtığında cam kırıkları kulaklarımı tırmalıyor.

İçeri girdiğimde ağzım neredeyse yere çarpacaktı. Odası tamamen yağmalanmış.

Pislik, Jace'in en değerli eşyası olan dev bir bilgisayar monitörünü bile yok etmeyi başardı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Jace bağırır.

Elinde sopası, kızgın gözlerini bize çeviriyor. "Sevdiğin bir şeyi başka bir yöne götürüyorsun." Liam tekrar sallıyor, bu sefer kuleye saldırıyor. "Belki şimdi bunun nasıl bir şey olduğunu anlarsın."

Jace de en az kadar kaybolmuş görünüyor. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Ben hiçbir şey almadım-"

"Dylan," diye homurdanıyor Liam, Xbox'ına doğru ilerlerken. Çeşitli plastik ve metal parçaları odanın dört bir yanına savruluyor. "İkinizi dolabın içinde öpüşürken gördüm."

Mikrofon. Bırak.

Lanet olsun. *Bastır Jace.*

Nihayet. "Tam zamanında," dedim ona.

Jace, Dylan'a karşı olan hislerini yıllardır Liam'ı incitmemek umuduyla bastırmaktadır.

onu eve getirdi.

"S-s-s-kes sesini," diye bağırıyor Liam, sesi kırılarak.

Yüce İsa. Ne bebek ama.

Ellerimi kaldırıp durumu kontrol altına almaya çalışıyorum. "Kardeşim, psikopat gibi davranıyorsun. Sopayı yere bırak."

"Hayır." Sonra bir yığın video oyununa vuruyor. "Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyordun."

Jace hasta olacak gibi görünüyor. "Nasıl ?"

Belli bir kendini beğenmiş yüzü gözümün önünden geçiyor. Tommy DeSilva olduğundan şüpheleniyorum.

İki ağabeyim gibi o da Dylan'dan hoşlanıyor. Sadece onlardan farklı olarak, Dylan onunla hiçbir şey yapmak istemiyor. *Gerçi bu gece çok yakındılar.*

Sonra yine Jace, Dylan'ın düşmanı olduğunu *herkesin* bildiği Britney ile dansa gitti.

Çenemi ovuyorum. Belki de Liam onu dansa davet ettiğinde *bu* yüzden evet demişti. Dylan kıskançtı ve incinmişti. Belki de bu iyiliğe karşılık vermek ve Jace'e kendi ilacından tattırmak istedi.

Ve bunu yapmak için ona aşık olan erkek kardeşi Liam'ı kullanmaktan daha iyi bir yol olabilir mi? Sadece, Liam muhtemelen ondan hoşlandığı için evet dediğini düşündü. *Enayi.*

Bu arada Dylan dansın büyük bölümünü Tommy'ye sokularak geçirdi.

Ve sonra bir şekilde, Jace'i bir dolapta öptü... *sürpriz, sürpriz* Liam sihirli bir şekilde buna tanık olmak için oradaydı.

Fare kokusu alıyorum. Aslında, *iki* tane kokusu alıyorum.

Aşağılanmış bir kadının öfkesi

cehennemde bile *yoktur*. Ve ortalığı

karıştırmayı seven bir işkenceci.

Liam, "Sana az önce söyledim, aptal herif," diye bağırıyor. "Gördüm-"

"*Dolapta* olduğumuzu nereden bildin?" Jace'in kafasına dank ettiği anı görebiliyorum. "Lanet olsun."

Evet, bu bok çok kötü. *Gerçekten* kötü.

Özellikle de Tommy'nin hemen sonra Liam'a yaptıklarını düşünürsek.

Birini düşerken bahsediyoruz.

Liam daha sonra Jace'in televizyonunu parçalar. "Tommy bana arkamdan iş çevirdiğini söyledi. Ona inanmadım ama

kanıtlayabileceğini söyledi."

Lanet olsun, bu pislik çok *iyi*. Jace'in yüzü düşer. "Ben-"

Bir Jimmy Eat World şarkısı odayı dolduruyor. *Dylan'ın zil sesi*. Kızın yaptığı şeyden sonra onu arayacak cesareti varmış. Liam ona bir şahin gibi bakıyor. "Bu o mu?"

Tabii ki öyle, salak. O aptal gruba kafayı takmış başka hangi kızı tanıyoruz?

Jace hızlıca telefonundaki görmezden gelme düğmesine basar. *Akıllıca* bir *hareket*. "Fark etmez."

Liam, Jace'in yepyeni Apple dizüstü bilgisayarını masasının üstüne yerleştirir.

Babam doğum günü için ona almayı teklif etti ama Jace reddetti... her zaman yaptığı gibi.

Bunun yerine geçen yıl çim biçerek kazandığı her kuruşu biriktirerek kendisi satın aldı.

Jace ona doğru bir adım atar. "Liam, dur!"

Liam, dizüstü bilgisayarı açıp paramparça etmeden önce havaya savurarak onu korkutuyor.

Şimdiye kadar hiç birini öldürme dürtüsü hissetmemiştim. Jace'in bunun için ne kadar çok çalıştığını biliyorum.

Dylan'ı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ve Liam'ı.

Bu doğru değil. Liam istediğini alamayan şımarık bir çocuk gibi davranıyor ve bu Jace için hiç adil değil.

"Ona onu sevdiğimi söyledin mi?" Tekrar sallıyor. "İkiniz de güldünüz mü?"

"Hayır. Sana bunu yapmayacağımı söylemiştim."

Ben ona inanıyorum. Jace'in Liam'a ihanet etmesine imkan yok.

"Ha. Sanki sana güvenebilirmişim gibi," diye bağırıyor. "Sen bir yalancıdan başka bir şey değilsin."

Hayır, değil. O iyi bir kardeş ve Liam'ın şu anda ona yaptığı saçmalıkların hiçbirini hak etmiyor.

"Tanrım, dostum. Kendine gel," diye bağırıyorum. "Manyak gibi davranmayı ve Jace'in eşyalarını yok etmeyi bırak."

Liam bana ters ters baktı. "Öptü, Dy-"

"Evet, biliyorum. Ama Dylan asla senin olmadı, dostum." . Umursamazlığı neredeyse komik. "Gerçekten *onunla bir* şansın olduğunu mu düşündün?" Gülmemeye çalışarak topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Kör biri bile onun bir süredir Jace'ten hoşlandığını görebilir. Ama öyle olmasaydı bile senin gibi biriyle *asla* çıkmazdı."

Garip ve şirret olmasına rağmen Dylan on sentlik bir

parça. Liam beşlik bile değil. Artık değil.

Okuldaki bazı çocuklar, yüzündeki yara izleri ona yeşil gözlü canavar adını takmışlardı.

Ebeveynlerimizin olağanüstü görünüşleri sayesinde, ailemizdeki herkes Ortalamanın *çok* üstünde bir görünüm.

O hariç herkes. Şimdi dışı içine uyuyor. "Cole," diye tersliyor

Jace.

Hayır. Eğer kendini savunmayacak ve Liam'a acıma trenini

durdurmayacaksa..

Olac

Birinin Liam'a haddini bildirmesinin zamanı geldi. Bunu ikizinden daha ak

iyi kim yapabilir? "Kimse seni sevmiyor Liam. Kendi ailen bile." Tiksinti mı?

yuvarlanıyor

içimden. "Utanç vericisin. Her zaman ağlayarak ve kekeleyerek dikkat çekmeye çalışıyorsun-"

"Bu kadar yeter," diye homurdanıyor Jace, yumruğunu geri çekerek. "Bir kelime daha edersen yemin ederim seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

Ciddi misin? Liam onun tüm eşyalarını yok etti, sevdiği kızla mutlu olmasına izin vermiyor ve bir şekilde bu senaryoda sorun hala *ben miyim*?

Sanki değer verdiğim herkes at gözlüğü takmış ve kimse gerçekleri

göremiyor.

gerçek o.

Belki ben de etrafta maskeyle dolaşmalıyım.

İnsanları benim harika olduğuma inandıran bir şey... Tıpkı Liam'ın

yaptığı gibi. "Her neyse. Siktir et." Liam'a bakıyorum. Hiç kimseden bu

kadar nefret etmemiştim.

ondan nefret ettiğimden daha fazla. Asla nefret etmeyeceğimden eminim. "Canın cehenneme."

İkisine de ters ters baktım. "Siz pislikler kendi işinizi kendiniz halledin. Benden bu kadar." Uzaklaşmaya başladım ama kapı çerçevesine ulaştığımda duraksadım. "Keşke annem yerine içinizden biri ölseydi. Belki o zaman bu aile böyle bir felaket olmazdı."

Biri gidince, belki sonunda beni sevebilirdi.

Tam dönüp uyumak üzereydim ki kapım çalındı.

Görmezden geliyorum.

Diğer tarafta kimin olduğunu biliyorum ve onun saçmalıklarıyla ilgilenmiyorum.

Tak, tak. "Git başımdan."

"Lütfen," diye Liam. "Seninle konuşmaya... ihtiyacım var." Oh, lanet olsun. *İşte başlıyoruz*.

Tıpkı annemiz gibi Liam da ailemin *ruh hali değişimleri* dediği durumdan muzdarip.

Genellikle üzgün olduğunda yatakta kalır ve uyur, ama bazen saatlerce ayakta kalır. Aptalca şeyler yapıyor.

Oturma odasında bir duvar resmi yapmak gibi. Hem de iğrenç bir tane.

Babam resmi gördüğünde çok kızdı. Ama tabii ki Liam, annemi ne kadar özlediğini ve çirkin yeşil bir kelebeğin yer aldığı bu çirkin tabloyu çok beğeneceğini söyleyerek ağlamaya başladı.

Sadece başı belaya girmedi... Bu canavar altı ay boyunca duvarda kaldı.

Bir başka rastgele gece buzdolabındaki tüm yiyecekleri atmaya karar verdi. Sabah onunla bu konuda yüzleştiğimizde, hayvanları öldürmemizden bıktığını söyledi ve hepimizin hemen vegan olmasını istedi.

İtiraz ettiğimizde, polisi aramakla ve onlara katil olduğumuzu söylemekle tehdit etti.

Başı belaya girdi mi? Hayır.

Liam bir hafta sonra yeteri kadar yediğimize karar verip bizi bu sefaletten kurtarana kadar tavşan gibi yemeye zorlandık.

Sonra trombon çalmayı öğrenmek istediğine karar verdi.

Ne zaman antrenman yapmayı severdi? Sabahın üçünde.

Hepimiz iki hafta boyunca kulak tıkacı takmak zorunda kaldık... ta ki canına tak edip yüzme havuzuna atana kadar.

Jace onu çıkarırken tek kelime etmedi ama içten içe fark ettiğini biliyordum.

Liam hastaydı. Tıpkı annemiz gibi.

Ama vidaları gevşemiş olsun ya da olmasın, bu yine de ona bir pislik gibi davranmak ve etrafındaki herkesi rahatsız etmek için bir bahane vermiyordu.

Jace babamızın onu terapiye götürmesini sağlamaya çalıştı ama o reddetti.

Liam, babamız değil.

İstemeye istemeye kapıyı açtım. Açmazsam dışarıda kamp kurup bütün gece kapıyı çalmaya devam edeceğini biliyorum.

"Ne istiyorsun?" Kırmızı cam gibi gözlerini ve üzerine örttüğü battaniyeyi görmezden gelerek soruyorum.

Çok mu dramatik?

Aklı olsaydı Bianca'nın odasına giderdi. Kaza olduğundan beri bazı gecelerini orada geçiriyordu.

Jace ve ben bunun tuhaf ve biraz sapıkça olduğunu düşünürdük ama araştırmaya gittiğimizde onları birbirlerine sarılmış, titrerken ve ağlarken bulduk.

sonra bu konuda onları bir daha rahatsız etmemeye karar

verdik. Beni geçip gitti. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ne konuda yardım?"

Yatağıma oturdu. "D-d-dylan benden asla hoşlanmayacak... değil mi?"

Olayları ballandıra ballandıra anlatacak biri değilim, bu yüzden ona gerçeği söyledim. "Hayır." Gözlerinde öfke parlıyor. "Jac-c-ce bana ihanet etti."

"O sana ihanet etmedi."

Her zaman onunla ilgili değil. Herhangi bir aptal yıllardır birbirlerinden hoşlandıklarını görebilir. *Herhangi bir aptal ama o*.

Belki de . *Sadece Jace'in mutlu olmasını istemiyor*.

Dylan'la daha çok vakit geçirmek Jace'le daha az vakit geçirmek demek. *Onun yerine bakıcısı*.

"Evet, yaptı!" Liam ayağa kalkarak bağırıyor. "Ve T-T-Tommy... o... herkes gördü. Bunu asla . Şimdi okulda işler daha da kötüleşecek... öyle değil mi?"

"Muhtemelen."

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. "Keşke insanlar benimle dalga geçmeyi bıraksa."

"O zaman onlara sebep vermeyi bırakın."

Cevap çok basit. Aptal herif uyum sağlamayı *reddediyor*. Sanki herkesten farklı olmaktan hoşlanıyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

Jace'in buraya gelip onu ağlattığım için bana bağırmasını istemediğimden konuyu kapatıyorum. "Bir şey yok." Kapıma doğru yürüyorum. "Ben yatmaya gidiyorum. Çık dışarı."

Liam başını iki yana sallayarak battaniyeyi daha sıkı sarıyor. "Benimle dalga geçmeye devam edecekler. Hayatım mahvoldu."

Bunun için havamda değilim. Bana kalırsa, kendi mezarını kazdı. "Defol. Dışarı."

"Kendimi iyi hissetmiyorum, Colton." Gözlerini sıkarak başını defalarca yere vuruyor. "Bir şey-bir şey-yanlış." Boğuk bir hıçkırık serbest kalır. "Çok ama çok acıyor."

Onu bu kadar acı içinde görmek iyi hissettirmemeli... ama . Bir kez daha kapıyı işaret ediyorum. "Umurumda değil."

"Annemi özlüyorum," diye hıçkırıyor. "O beni seven tek kişiydi. Bana özel olduğumu söylerdi."

Eminim öyledir.

Öfke tenimi sarıyor ve kolunu tutuyorum. "O zaman belki de ona katılmalısın."

"Ne?"

"Odamdan çık!" Hayal kırıklığım artarak bağırıyorum. "Yatmak istiyorum."

Liam ayaklarını yere vuruyor, kıpırdamayı reddediyor. "Hayır, hayır."

Bana başka seçenek bırakmadı. Kolunu sıkıca kavrayarak onu kapıya doğru çektim.

Liam sürekli benimle dövüşüyor ama ben daha güçlüyüm, o yüzden ben kazandım.

"Neden kalmama izin vermiyorsun? Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Çünkü herkes beni onunla kıyaslıyor.

Çünkü o etraftayken ben yokum.

Çünkü onun tarafından sürekli gölgede bırakılmaktan bıktım.

Çünkü o hassas, zayıf, kırılgan ve sahte.

Çünkü kusurları olmasına izin var.

Çünkü o benim olmadığım her şey.

"Çünkü *sen sensin*."

Ben de benim.

Kaşlarını çatıyor. "Belki ben de senden nefret

ediyorumdur." Gözlerinin içine bakıyorum. "Güzel."

tek şey bu olacak. Kapı kolunu çeviriyorum.

"Git buradan."

Burnunu çekiyor, bebek gibi battaniyesiyle yüzünü siliyor. "Lütfen Colton. Yalnız kalmak istemiyorum."

Kapatmaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum. "Ve odamdan çıkmayı reddeden sinir bozucu bir ikiz kardeşe sahip olmak istemiyorum, ama hey... hayat adil değil." Yüzüne yaklaşıyorum. "Şimdi seni yumruklamadan önce çık dışarı."

"Colton."

Koridoru gösteriyorum. "Dışarı. Aptal suratına bakmaktan yoruldum."

Başı öne eğik, sonunda odamdan çıkıyor.

Kapıyı arkasından öyle hızlı çarpıyorum ki battaniyesi sıkışıyor.

"B-b-b-battaniyem."

Eğer , onu tekrar görmek zorunda kalacağım. Siktir

et. "Oh, pekala."

Kumaşın yırtılma duyana kadar biraz homurdanma ve çekiştirme oluyor.

Sonunda gitti.

P ain.

Tüm göğsümü gibi hissettiren keskin bir ağrı. Yatakta sıçradım. *Liam.*

Komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Saat sabahın üçünü geçiyordu.

Liam muhtemelen uyuyordur.

Bir başka keskin ağrı, iğnenin iğneye batması gibi kalbime saplanıyor. *Acıtıyor*.

Canım o kadar yanıyor ki ağlamaktan başka çarem yok. "Liam."

Bu salak yapmaması gereken bir şey yapmasa iyi olur. Başka bir diyet değişikliği ya da kulak tırmalayıcı trombon çalma olayı için havamda değilim.

Gidip onu kontrol etmeliyim. Kim bilir ne yaparken yaralanmadığından emin olmalıyım.

Yorganı kaldırıp bacaklarımı yatağın üzerinde

sallıyorum. Ama aynen öyle... Acı azalıyor.

O iyi.

Esniyorum, yatağa geri kayıyorum ve uykuya dalıyorum.

"Ne yemek istersin Cole?" Jace krep yapmaya devam ederken homurdanıyor.

Sadece krep değiller. *Liam'ın en sevdiği kahvaltı yiyeceği*. "En sevdiğim kahvaltı yiyeceği."

Onu kızdırdığımı biliyorum ama umurumda değil. Jace'in odasını mahvetmişken Liam neden özel muamele görsün ki?

"Peki," diyor Jace, gözle görülür bir şekilde tedirgin. "Artık çırpılmış yumurta olmadığına göre, *yeni* favorin ne?"

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümseyerek mısır kasemi itiyorum. "Frittata ve crème brûlée."

Frittata'nın ne olduğundan emin değilim ama bir keresinde babamızın sekreterinden kendisine bir tane getirmesini istediğini duymuştum.

Kulağa süslü ve yapması zor geliyor. *Mükemmel*.

Jace tavana bakar. "Hayatında hiç frittata yememişsin. Ayrıca crème brûlée bir kahvaltı yiyeceği değil, tatlı. Ve açıklığa kavuşturalım, ben lanet olası bir şef değilim, bu yüzden ya yaptığım boku ye ya da yeme."

"Neden herkes *hâlâ* bağırıyor?" Bianca yanımdaki koltuğa otururken mızmızlanıyor.

"Çünkü Jace, Liam'ı benden daha çok seviyor."

Lafı dolandıracak biri değilim.

"Bu değil-"

"Duh." Meyve sepetinden bir elma çıkarıyor. "Herkes Liam'ı daha çok seviyor."

Bianca da öyle.

"Annem yapmadı. Ben onun favorisiydim."

Bazen gerçekler çok acıtır... Yalan söylemeyi tercih ederim. Bianca gülmeye başlar. "Hayır-"

"Bianca." Jace ona uyarıcı bir bakış atar. "Kes şunu." Ellerini havluya silerken bana bakıyor. "Neden bugün sen, ben ve Liam takılmıyoruz?"

Bianca yüzünü buruşturuyor. "Peki ya ben?"

"Duh," der ona. "Bayan Garcia'yı arayıp bizi alışveriş merkezine götürmesini isteyebiliriz. Ya da sinemaya gidebiliriz."

Görünüşe göre, başka bir Liam şovuna ön sıradan bilet bulmuşum.

Hayır, teşekkür ederim.

"Bunlar *Liam'ın* en sevdiği şeyler," diye hatırlatıyorum ona, buna ihtiyacı olduğundan değil.

İç çekerek burnunun kenarını çimdikliyor. "Gitmeden önce arka bahçede bir süre top oynayabiliriz."

Lanet olsun ona. Aşil topuğum. Belki Jace beni *gerçekten* önemsiyordur.

"Tamam." Bianca'ya bakıyorum. "Sence Liam geçen seferki gibi ağlar mı?"

"Sadece topu tekrar yüzüne atarsan."

Ah, eğlenceli zamanlar. "İyi fikir."

"Duracak mısın?" Kirli tavayı lavaboya atıyor ve başka bir tava çıkarıyor. "Tüm bu saçmalıklar olmadan birlikte lanet bir gün geçirebilir miyiz?"

Bianca beni dürttü. "Onun sorunu ne? Her daha huysuz." "Seni hâlâ duyabiliyorum, biliyorsun," diye bağırıyor Jace.

Onu görmezden gelerek, ona 411'i veriyorum. "Jace ve Dylan dün gece dansta takıldılar ve Liam kendini kaybetti."

"Neden?" Yüzünü buruşturuyor. "Jace ve Dylan aylardır birbirlerine silik silik bakıyorlar." Sepetten birkaç üzüm koparıyor. "Liam'ın gerçekten bir şansı olduğunu düşündüğüne inanamıyorum."

"İşte harika bir fikir," diye homurdanıyor Jace. "Bu konu hakkında konuşmasak nasıl olur?"

Bianca öpüşme sesleri çıkarıyor. "Ama sen ve Dylan birbirinize *aşıksınız*."

"Hayır, ara . Biraz ara verdik." Krep hamurunu daha sert karıştırıyor. "Liam gelene kadar... bilirsin."

Onun deli kıçını sakinleştirir ve senin bir hayatın olmasına izin verir.

"Sana izin mi verdi?" Bianca kelimeleri ağzımdan alarak soruyor.

"Aşağı yukarı," diye mırıldanıyor.

"Bu çok aptalca," diyorum. "Liam'ın bunu sineye gerekiyor. Dünya onun etrafında dönmüyor."

Bianca, "Belki Dylan'la gizlice görüşebilirsiniz," diye öneriyor. "Geçen gün bir film izledim, kadının kocası işe gitmiş ama havuzcu çocuk gizlice içeri girmiş. Kadın onu görünce o kadar heyecanlandı ki dizlerinin üzerine çöktü-"

"Ne oluyor lan?" Jace ve ben aynı anda bağırıyoruz.

"Nasıl yaptın... nerede yaptın..." Jace söylemeye çalışıyor, ama kelimelerinde takılıp kalıyor.

Bianca armudundan bir ısırık alıyor. "Geçen hafta annemin ojesini aramak için babamın odasına girdim. Tırnaklarımı boyamak için aşağı inmek istemedim, bu yüzden televizyonu açtım ve film açıktı." Suratını asıyor. "Yine de bitiremedim. Tam kadın dua etmeye başladığında ojeyi halıya döktüm."

Jace ve ben bakıştık.

"Dua etmeye mi başladın?" Her şeyi yanlış anladığımızı ve porno yerine kilisede bir şeyler izlediğini umarak soruyorum.

"Evet." Bianca masumca omuz silkiyor. "Yoksa neden dizlerinin üzerinde olsun ki?"

Bu çok kolay. "Çünkü o b-" Jace bana

ölümcül bir bakış fırlattı.

"Dua etmek." Öksürüyorum. "Eminim çok iyi dua ediyordu."

O videoyu bulup *dua etme becerilerini* kontrol etmeyi aklıma not ettim kendim.

Jace ocaktaki krebi çevirir ve saate bakar. "Biriniz yukarı çıkıp Liam'ı çağırabilir mi? Kahvaltı birazdan hazır olur."

Bianca ve ben aynı anda "O değil," diyoruz.

"İyi-" demeye başlar ama ön kapı açılır.

Babamız mutfağa adımını attığı anda ortamı bir gerilim kaplıyor.

Jace onu küçümsüyor. Aslında, benim Liam'dan nefret ettiğim kadar o da ondan nefret ediyor diyebilirim.

Bianca ve ben ona tahammül ediyoruz, ama sadece bize havalı şeyler aldığı için. Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirerek etrafına bakınıyor.

Ailemizin ne kadar berbat bir durumda olduğunu unutmak gibi garip bir huyu var.

gittiğinde çocukları olduğunu unutması gibi. "Vay canına. Bütün bunlar da ne?"

Jace ona ters ters bakar. "Neye benziyor?"

"Tamam, peki. Gerçekten güzel kokuyor." Bakışlarını kaçırarak Bianca'nın saçlarını şakacı bir şekilde karıştırır. "Teşekkür ederim, Jace."

Jace'e her zaman buradaki kiralık yardımcı gibi davranıyor. Ama annem de ona böyle davranırdı.

O öldüğünden beri tüm dünya onun omuzlarına yüklendi.

Çoğu gün Bianca, Liam ve benim bir çocukluk geçirebilmemizin sebebinin Jace'in kendi çocukluğundan vazgeçmesi olduğunu unutuyorum.

Jason Covington da bunu fark etse ve ebeveyn olmak için adım atsa iyi olurdu.

"Her neyse." Jace spatulayı tezgâhın üzerine fırlatır. "Gidip Liam'ı uyandıracağım."

Jace merdivenleri tırmanıyor... bizi sperm donörüyle yalnız bırakıyor.

"Okulda ilginç bir şeyler oluyor mu?"

Bianca tırnak etlerini koparıyor. "Hayır, pek sayılmaz."

Bana baktı. "Peki ya sen? Futbol nasıl gidiyor?"

"Hiçbir fikrim yok... *Bahar* geldi."

Gergin bir şekilde gülüyor. "Ne diyebilirim ki? Zaman sürekli önüme geçiyor." Çenesini ovuşturuyor. "Ama biliyor musun? İş yerinde bazı şeyleri değiştireceğim ve gelecek sezon maçlarınıza gitmeye başlayacağım."

Nefesimi tutmayacağım. Henüz bir tanesine bile katılmadı.

Bu arada, Jace onları hiç özlemiyor.

"Sen öyle diyorsan."

Bianca'ya geri döner. "Dersler nasıl gidiyor?"

"Peki." Dudaklarını büzüyor. "Alışverişe gitmek için para alabilir miyim? Gerçekten yeni ayakkabılar ve oje istiyorum."

Yüzü aydınlanıyor. Annemizin tıpatıp aynısı olan Bianca ve ikisinin garip bir karışımı olan Jace'in aksine, Liam ve ben yeşil gözlerimiz ve soluk İrlandalı tenimizle onu tercih ediyoruz.

Nefret ediyorum.

"Elbette, tatlım. Gitmek istediğin zaman bana haber ver, ben de Mrs. Garcia kartım."

"Jace bugün bizi alışveriş merkezine götürmek istediğini söyledi."

"Sanırım onu Jace'e vereceğim." Gözleri genişledi. "Bir daha düşündüm de, programımı iptal edip peşinize takılsam nasıl hissederdiniz?"

Bianca neredeyse içkisini yudumluyordu. "Gerçekten mi?"

"Kendini iyi hissediyor musun?" Bizimle vakit geçirmek için işten izin aldığını hiç hatırlamıyorum. Bunun tek bir anlamı olabilir. "Kovuldun mu?"

Bianca kül rengine döndü. "Kanser misin?"

Gülüyor. "Hayır, kovulmadım. Ve hayır, kanser değilim. Şirketin sahibiyim ve ne zaman istersem bir gün izin alabilirim."

Bianca şaşkınlıkla bana baktı. "Oh."

Meyve sepetinden bir elma koparır. "Ee, spor. Alışveriş merkezinde sana almamı istediğin bir şey var mı?"

Bana sporcu demesinden *nefret ediyorum*.

Yine de bana bir şeyler almasına bayılıyorum.

Tırnaklarımı masaya vurup düşünüyorum. "Pek sayılmaz ama bu yaz gitmek istediğim bir futbol kampı *var*. NFL'de oynamış bir adam tarafından yönetildiği için çok pahalı."

"Olmuş bilin."

Bianca onu yakından izlerken "Suçlu görünüyorsun baba," diyor. "Kötü bir şey mi yaptın?"

Kadının sorusu onu şaşırtıyor ve elması boğazında düğümleniyor. "Hayır. Tabii ki hayır. Sadece çocuklarımla vakit geçirmek istiyorum, hepsi bu." Bana bakıyor. "Jace'in isteyebileceği bir şey aklına geliyor mu? Burada ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum ve onun için güzel bir şey yapmak istiyorum."

"Evet." Parmaklarımla bir şeyleri işaretlemeye başladım. "Bir dizüstü bilgisayara, yeni bir bilgisayar monitörüne, yeni bir kuleye, yeni bir Xbox'a ihtiyacı olacak-"

"Dur bakalım, spor. Şimdi sahip olduklarına ne oldu?" Bianca, "Liam onlara sopayla vurdu," diye bilgi veriyor.

Ağzı şok içinde açılır. "Ne? Neden-"

Gürültülü bir feryat onun sözünü kesti. Daha iyisini bilmesem, yukarıda yaralı bir hayvan olduğunu söylerdim.

"Baba!" Jace bağırıyor, sesi çatlıyor. "Baba, sana ihtiyacım var. Liam'ın bir var!"

Midem yere vuruyor. Jace yıllardır ona *baba* dememişti. Bu çok kötü. *Gerçekten çok kötü*.

Herkesten önce ben ayaktayım.

Belki Liam dün gece aptalca bir şey yaptı ve yaralandı.

Çalışma odasındaki yüksek kitap raflarından birine tırmandığı, ayağının kaydığı, kafasını bir köşeye çarptığı ve beş dikiş atılması gerektiği zamanki gibi.

Merdivenleri ilk çıkan ben olduğum için odasına da ilk ulaşan ben oluyorum. "Ne oldu-"

Kanım donuyor. Göğsümdeki şey dibe . Bu Liam'ın dikiş attırdığı zamanki gibi değil.

Dikişler bunu düzeltmez.

Tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum, bunun bir kabus olduğuna ikna oluyorum. Ama öyle değil.

Çünkü iki metre önümde ikiz kardeşim var... Dolabının kapısında bir iple asılı.

Jace, babamın annemin cenazesinde olduğundan daha da çaresiz görünüyor. "Ne-oh, Tanrım," diye bağırıyor babamız, bacakları tutmuyor.

"Neler oluyor?" Bianca koridorda bağırıyor, ayak sesleri giderek yaklaşıyor.

Sezgilerim devreye ve o ulaşmadan kapıyı kapatıp kilitliyorum. Bunu görmesine izin veremem. Hayatının geri kalanında kâbuslar görecek.

Ağabeyini çok seviyor. En sevdiği o.

"Hey! Beni içeri alın!" Bianca çığlık atıyor, kapıyı yumrukluyor. "Aşağı in ve 911'i ara!" Jace bağırır.

Yardımı olmaz. Liam yardımın ötesinde.

Ama bu onu şimdilik meşgul edecek.

"Onu indirmeliyiz," diyor Jace. "... Onu bırakamayız..." Gözleri yaşlarla doluyor. "Belki... belki hala zaman vardır..."

Öyle bir şey yok.

Kaskatı kesilmiş vücudu mavimsi bir renk almış ve gözleri neredeyse kafatasından fırlayacak gibi olmuş.

Onu kurtaramayız. Kimse kurtaramaz.

Jace şu anda yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış olan babamıza bakıyor. "Baba."

, ihtiyar. Kendini toparla. *Çocuklarının sana ihtiyacı var*. Lanet hayatında bir kez olsun ebeveyn ol.

Ama yapmayacak...yapamaz. *Nasıl yapacağını bilmiyor*.

Üzerimde taşıdığım çakıyı bulmak için ceplerimi karıştırıyorum. "Ben yaparım o."

Ondan o kadar nefret ediyordum ki... Ben olmalıydım.

Jace olduğu gibi benim için duygusal . *Sadece başka bir görev*.

İleriye doğru bir adım atmaya başladım... ama odanın zeminindeki yeşil örtü dolap dikkatimi çekiyor.

Bir parçası eksik.

Bu sabah yatak odamın zemininde buldum.

Liam bana anlatmaya çalıştı.

Tam o sırada aklıma korkunç bir düşünce geliyor. O kadar iğrenç, o kadar çarpık, o kadar berbat ki nefes nefese kalıyorum.

Ona katılmasını söyledim.

Ama ben... Ben onun...

Bunun gerekiyordu. Liam dikkat çekmek için bir şeyler yapar, ama *Bu* mu? Onu kontrol etmeliydim.

O hissi yaşadım. O hissin ne anlama geldiğini *biliyorum*.

Gözyaşlarını koluyla silen Jace, çakıyı kaptığı gibi Ellerimi. "Yapabilirim."

Bianca tekrar kapıya vurur. "Ambulans yolda. Beni içeri alın."

"Aşağı in," diye bağırıyor Jace.

"Hayır. Liam'ı görmek istiyorum."

O yapamaz.

Onu bir daha asla göremeyecek.

Hiçbirimiz yapmayacağız.

Çünkü asla geri gelmeyecek.

"Bianca, aşağı in," diye tekrar bağırıyor Jace, ama o kadar boğuluyor ki kelimeleri güçlükle çıkarıyor.

"Liam!!" Bianca ağlıyor, kapıya daha sert vuruyor. "Liam, buraya gel!!"

Yapamaz.

hıçkırık sesleri yükseliyor. "Liam'ı görmek istiyorum."

Gitmiş.

Asla geri gelmeyecek.

"Onu aşağı götürmeni istiyorum. Sağlık görevlileri buraya geldiğinde onları atlatmaya çalışacak."

Sanırım Jace benimle konuşuyor ama sesi çok uzak

geliyor. Her şey çok görünüyor. Alternatif bir evren gibi.

Liam'ın artık parçası olmadığı bir evren.

Farklı hissediyorum... daha az.

Sanki içimde bir şey eksikmiş gibi. Bir organ ya da...

Bianca kapıyı tekmeliyor. "Liam!"

"Cole."

Liam ve Cole... Her zaman Liam ve Cole'du.

Şimdi sadece...

"Cole," diye yalvarır Jace. "Lütfen."

"Tamam." Sesimi tanıyamıyorum. Parçalanmış.

Görüşüm bulanık ve kapıya doğru ilerlerken gevşek erişte gibi hissediyor.

Bir şekilde düğmeyi çevirmeyi başardım.

O kadar kendimde değildim ki Bianca'nın gücüne hazırlıklı değildim.

Uçarak geçiyor.

Be

n. Kan donduran tiz bir çığlık odayı dolduruyor. "Liam!" "Kahretsin," diye tıslıyor Jace.

"Özür dilerim." Ona bakmak için döndüm. "Her şeyi ettiğim için özür dilerim."

Çok kötü batırdım. O kadar kötü ki beni asla affetmeyecek.

Kendimi asla affetmeyeceğim.

Bianca'yı tekmeleyerek ve çığlık atarak kucağıma aldım ve

Merdiven.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum o hıçkırırken.

En sevdiğin ağabeyin artık burada olmadığı için *üzgünüm*.
Dün gece bana ihtiyacı varken onu dinlemediğim için *özür dilerim*.
Onu sevmem gerekirken ondan nefret ettiğim *için özür dilerim*.
Burada olması gerekirken öldüğü için *üzgünüm*.
Göğsümdeki ağrı şiddetle geri döndü ama Liam'ın canı yandığı için değil.
Çünkü -tıpkı o yeşil battaniye gibi- benim de bir parçam eksik artık.
Asla tamir edemeyeceğim bir parça.
Asla geri alamayacağım bir

parça. Ve hepsi benim hatam.

Bölüm 73

Gözyaşlarım o kadar hızlı akıyor ki kolumla yeterince hızlı silemiyorum.

Kalbim Liam için binlerce küçük parçaya ayrılıyor. Jace için.

Bianca için.

Ama daha çok *onun*

için. "Cole-"

"Cesedini götürdükten sonra dolaba geri döndüm ve İncil'i buldum," diyor, sesi fısıltıyı zor aşıyor. "Battaniyesinin altındaydı. O sırada elinde tutuyor olmalıydı..."

"Cole-"

"Not bırakmadı... ama *bunu* bıraktı."

"O pasajı neden daire içine aldığını sadece Liam biliyor. En kötüsü zaten gerçekleşmişken bir şeyi olumsuz olarak görmek kolaydır. Belki de Liam bunu insanlara herkesi sevmelerini hatırlatmak için yapmıştır çünkü kendisi de zorbalığa uğramıştır

-"

Cole ayağa kalkarken "Onu tanımıyorsun," diye itiraz ediyor. "Onu tanımıyordun bile."

Gökyüzüne bakıyor, ifadesi o kadar kederli ki kalbimin her bir telini koparıyor.

"O benim yüzümden öldü."

"*O* öldü çünkü kendini öldürdü," diye düzeltiyorum, çimlerin üzerinden kalkarak.

Suçu Liam'a atmak için değil, Cole'un üzerinden atmak için.

Kimseyi içeri almamasına şaşmamalı. Gerçek Colton bir suçluluk mezarının içinde.

Sanki o da o gün ölmüş gibi.

Başını sertçe sallıyor. "Bana bir şeylerin yanlış olduğunu söylemeye çalıştı."

Olaydan *sonra* bu şekilde görmek kolaydır.

Cole onu gönderdi çünkü Liam onu rahatsız ediyordu ve onun başka bir manik nöbet geçirdiğini ya da ilgi aradığını düşünüyordu.

Ölmesini istediği için değil.

Cole'un yaptığı duyarsızca ve acımasızcaydı... Buna kimse itiraz edemez.

Ama Liam'ı o öldürmedi.

Yüzünü tutarak onu bana bakmaya zorluyorum. "İdeal bir dünyada onu durdururdun, tamam mı? Ama ne olacağı hakkında hiçbir fikrin yoktu. Liam o gece niyetini gösteren yanıp sönen bir neon tabela takmıyordu ki."

Birinin son nefesini verdiğini asla tam olarak bilemezsiniz... bu intihar olsa bile.

"Evet, . Ve ben bunu görmezden geldim. Görmezden daha kötüsü... Daha da ."

Onun için doğru bir cevabım yok. *Duymaya hazır olduğu bir cevap* da *değil.* Ama denemek ve ona ulaşmak zorundayım.

"Çünkü sen bir *çocuktun*!" Çığlık attım. "Kardeşiyle geçinemeyen bir çocuk. Kendi ruh sağlığı sorunları olduğu için kardeşinin ruh sağlığı sorunlarıyla nasıl başa çıkacağını bilmeyen bir çocuk. Cehalet suç *değildir.* Bu, yüzmeyi hiç öğrenmemiş birini boğulduğu için suçlamaya benzer. Doğru araçlara ya da bilgiye sahip değildiniz. Bilmiyordun-"

"Bana anlatmaya *çalıştı* ve ben onu geri çevirdim." Acı yüzünü kesiyor. "Kahretsin, muhtemelen bu lanet fikri kafasına en başta sokan bendim."

"Bunu bilmiyorsun. Yardıma ihtiyacı vardı Cole. Ciddi bir yardıma. Bunu alamamış olması berbat bir şey."

Gözlerini kapatır. "*Benim yüzümden* olmadı."

"Hayır, çünkü herkes -yani yetişkin olan baban- Liam'ın hastalığından o kadar korkuyordu ki, onu halının altına süpürdü."

Bay Covington'ın kötü bir insan olduğunu düşünmüyorum. Yaşadığı her şey için kalbim onunla birlikte. Bu kadar yakın bir zamanda eşini ve oğlunu kaybetmenin acısını hayal bile edemiyorum.

Ancak, diğer çocukları dünyaya gelmeyi istemediler ve kesinlikle ölmediler.

Onun bir ebeveyn olmasına ihtiyaçları vardı... ve o onları hayal kırıklığına uğrattı.

Yüzünde hayal kırıklığı çizgileri. "Anlamıyorsun, Sawyer." "*Sen* de öyle.

İntiharla ilgili en yıkıcı şey geride pek çok soru ve *sıfır* cevap bırakıyor. Ama sadece

çünkü bu cevaplara sahip olmamanız, bunun sizin hatanız olduğu anlamına gelmez. Kararlarımızı şekillendiren *o kadar* çok küçük şey var ki-"

Boğuk bir ses onu terk eder ve tekrar yere düşer. "Dur. Bahaneler üretmeyi bırak... Sana gerçek beni gösterirken bana o saçma pembe gözlüklerinle bakmayı bırak."

Onu suçlamamı ve onunla işimin bitmesini istiyor.

Hak ettiğinin bu olduğunu düşünüyor... ama değil.

diz çöküyorum. "Liam'ın intiharına *tek bir gözle* bakmayı bırak.
lens."

Homurdanıyor. "Tanrım. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Ona zorbalık ettim. Canını yaktım. Her lanet *gün* o çocuğun canını yaktım. Ben asla-" Sesi çatlar. "Ben asla..."

Kelimeleri söyleyemiyor.

Kollarımı ona doladım. "Sen hiç-"

Sesi kırık bir fısıltıya dönüşmeden önce, "Onu hiç *sevmedim*," diye karşılık veriyor. "Ve şimdi asla böyle bir şansım olmayacak." Kazağımı ellerinin arasında sıkıyor, bana karşı titriyor. "Onu benden aldı. O bencil, *korkak* orospu çocuğu."

Ona daha sıkı sarılıyorum. O kadar sıkı ki vücudunda dolaşan acıyı hissedebiliyorum. "Bu çok kötü, Colton. Hem *de çok* kötü. Ama yine de senin hatan değildi."

Cole bunu kavrayamazsa asla yoluna devam edemez. Neden kendini suçlamak istediğini anlıyorum. Eminim bazı insanlar da onunla aynı fikirdedir.

Ama siyah ve beyaz değil. *Bunun gibi şeyler asla öyle değildir*.

"Bunu düzeltmek için hiç şansım olmadı," diye boğuk bir sesle boynuma sarılıyor. "Düzeltmem için bana hiç şans vermedi."

Liam'ın ölümünün en üzücü yanı da bu olsa gerek.

Liam ve Cole ilişkilerini onarmış olabilirler...ama kimse onarmayacak
asla bilemezsin.

Acısı o kadar elle tutulur ki. "Ben korkunç bir insanım, Sawyer. Bir ho-"

"Korkunç bir insan olsaydın Oliver'a yardım etmezdin." Yüz ifadesi bulutlanıyor. "I-"

Hayır. Bahane üretmesine izin vermeyeceğim. Bazıları tutana kadar onu kelimelerimle tekrar tekrar dövmeye devam edeceğim.

"Eğer kötü bir insan olsaydın, Cortland'a
arab
a." Öfkeyle homurdanıyor. "O b-" yi asla almamalıydım.

"Eğer kötü bir insan , yangın alarmını çalıştırmazdın.
okulda bir gün."

Dondu kaldı. "Bunu biliyor muydun?"

Tabii ki hatırladım. O olayın her bir acı verici anını hatırlıyorum.

Herkes bir çember oluşturmuş bana -okulun yeni şişman kızına- bakıyordu, ben ise üzerimde havludan başka bir şey olmadan öylece duruyordum.

Bir görevdeymiş gibi sürüden uzaklaşan Cole hariç herkes.

Ondan kısa bir süre sonra yangın alarmı çaldı.

Herkes doğru koşmaya başladı ama ben soyunma odasına doğru geri koştum.

Binanın yanıyor olması ve diri diri yanacak olmam değildi. O
gün ölmek *istedim*.

Ancak içeri girdiğimde bankın üzerinde bir ceket gördüm. İç
etiketinde CC harfleri vardı.

Tam o anda, yangın alarmını kimin çaldığını biliyordum... Annem yeni kıyafetlerle okula gelene kadar üzerimi örtmeme yardımcı olacak bir şeyim olsun diye bana ceketini veren kişiyle aynı kişi.

Hafifçe geri çekilerek ona bakıyorum. "Hayatımın en kötü günüydü ama sen bana yardım ettin. Yardım etmene gerek yoktu. Herkes gibi sen de bana katılabilir ve benimle dalga geçebilirdin... ama yapmadın."

Onun özel olduğunu böyle anladım.

İçi boş bir kara delikten daha fazlası.

Colton Covington muhteşem bir adam ve altın gibi bir kolu olan yetenekli bir futbol oyuncusu.

Ama o gün ona kalbimden bir parça vermemin nedeni bunlar değildi.

Ona verdim... çünkü o bana kendi kalbini gösterdi.

Bazen, hiç beklemediğiniz bir anda... iki güzel kırık ruh birbirini bulur.

Dünya bunu yapmamaları gerektiğini söylese bile... çünkü aynı kutuya sığmıyorlar.

"Korkunç insanlar başkaları için böyle şeyler yapmaz," diyorum ona.

Bakışlarını kaçırıyor. "Yine de Liam'a yaptıklarımı silmiyor. Ona zorbalık ettiğim gerçeğini ortadan kaldırmıyor... bana ihtiyacı olduğunda onu geri çevirdiğim gerçeğini ortadan kaldırmıyor."

"Haklısın, bu geçmişte yaptıklarını değiştirmez." Alnından, yanaklarından öpüyorum. "Ama bu öğrendiğin anlamına geliyor... *büyüdüğün*. Hepimiz hata yaparız. Bazıları o kadar korkunçtur ki mideleri bulandırır, kalpleri kırar ve hayatları mahveder. Ama insanlar değişebilir ve değişir de. Artık o on üç yaşındaki çocuk değilsin. Liam'ın ölümü trajikti ama bundan iyi bir şey çıktı çünkü seni değiştirdi... daha iyiye doğru."

Parmağımı çenesinde gezdiriyorum. "Liam o gece ölmüş ve bunun için seni suçlamış olsa bile. Bir şeyleri düzeltebilmeyi dilediğin gerçeği... Ona kötü davrandığın için pişman olduğun gerçeği. Onu dinlemediğin için pişman olman. Hâlâ buradayken onu sevmediğin için pişman olman... affedilmeye değer bir ruha sahip olduğun anlamına gelir, Colton." Titrek bir nefes aldım. "Ve o gitmiş olsa bile... onu sevmeye başlamak için çok geç değil."

Birini sevmeye başlamak için asla geç değildir.

Bana öyle sıkı sarılıyor ki ciğerlerimdeki havayı

çalıyor. "Az önce hayatımı kurtardın, İncil vurucusu."

O zaman ödeştik.

Çünkü bir zamanlar.

Benimkini de kurtardı.

Bölüm 74

SAWYER

Christian'ın evinin kapısından girerken Bianca, "Sadece biraz nefes almaya ihtiyacı var," diyor. "Boşluk bir ilişki için iyidir."

Haklı olabilir, ama bu acıyı azaltmaz.

Erimesinden bu yana neredeyse bir ay geçti ve işler pek de iyi gitmedi.

Hâlâ birlikteyiz ama aramızda bir mesafe var.

Sanki ben onu ne kadar çok seversem o da beni o kadar çok itiyor.

Yarın kız kardeşimin düğününe gitmek için havaalanına gideceğim, o zamana kadar işleri yoluna koyabileceğimizi umuyordum.

Ancak, Oakley ile erkek erkeğe takılmak için planları olduğunu söyledi. Ben olsam reddedildiğim için üzülürdüm ama cidden? Oakley, Cole'un kafasını toparlamasına yardım edecekse, ben varım.

Geceyi evde geçirmeyi planlıyordum ama Bianca onunla Christian'lara gitmemi istedi.

"Ayrıca bunun senin hatan olduğunu sanmıyorum," diye devam ediyor alkol dolu masaya doğru yürürken. "Jace'le arasının açılmasına çok üzülüyor."

Bu doğru.

Cole, Liam ölmeden önce onunla yaptığı konuşmayı itiraf etmeye karar verdi.

Jace benim kadar anlayışlı diyelim.

Cole'a kardeşi olmaya *ara* vermesi gerektiğini söyledi.

Cole tabii ki söylemiyor ama acı çektiğini biliyorum.

Ancak, biraz daha zamanla Jace'in geleceğini biliyorum. Ya gelmezse? Onu ziyaret edeceğim.

"Olanlar hakkında ne hissediyorsun?"

Bunu bir partinin ortasında dile getirmek muhtemelen yanlış, ama madem konu açıldı.

Bianca kırmızı Solo bardağını içmeye zahmet etmeyeceği likörle doldururken bunu düşünüyor. "Keşke onu durdursaydı. Ama Cole'un o zamanlar kendi bencilliğinin ötesini görebildiğini sanmıyorum, bu yüzden Liam'ın... bilirsin işte." Boğazındaki duyguyu temizliyor. "Hayatımın geri kalanını Cole'dan nefret ederek geçirebilirdim ama o zaman iki kardeşimi kaybederdim."

Tam da Bianca'nın çıkarcı, şımarık bir baş belasından başka bir şey olmadığını düşündüğünüz anda... size kalbinizi kavrayan bir yanını gösteriyor.

Etrafıma bakınıyorum. "Biliyorsun, istersen partiyi bırakıp konuşmak için bir yere gidebiliriz..."

Yalnızmış ya da kimsesi yokmuş gibi istemiyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Üzgünüm, kilise kızı. Teklifin için teşekkürler ama lezbiyenlik dönemimi geride bıraktım-" Bakışları odanın öbür ucundaki bir şeye takılıyor. "Bir daha düşündüm de." Bana içkisini uzattı. "Birazdan dönerim."

"Ne-" Ben söylemeye başlıyorum ama o çoktan oturma odasındaki derme çatma dans pistine doğru ilerliyor.

Morgan ve Hayley'nin dans ettiği yer.

Evet, kendimi *bu* pisliğe bulaştırmayacağım bile. Onun yerine biraz temiz hava almak için verandaya çıkıyorum.

Cole'u jakuzide görememek çok garip ama sorunlarını çözmek için içki içmeye ve partilere yönelmediği için onunla gurur duyuyorum.

"Dur tahmin edeyim," diyor Cortland arkamdan. "Seni terk etti." Ona siktirip gitmesini söyleyemeden yanımda dikiliyor. "Sadece an meselesiydi."

Cole ona milyon dolarlık bir araba verdikten sonra boş konuşmayı bırakacağını sanırsınız ama hayır. Pislik herif etrafına sefalet saçmaya kararlı.

"Seni kim incitti, Cortland?"

Bira şişesinden bir yudum alarak gülüyor. "Ben de sana aynı şeyi sorardım ama kimin yaptığı çok açık. Tabii o burada değilse." Alaycı bir tavırla etrafına bakınıyor. "Hayır. Burada *değil*." Bana bakıyor. "Gerçi bu onun için büyük bir hata olacak gibi görünüyor, çünkü bugünlerde karaya vurmuş bir balinadan çok ateşli bir kadına benziyorsun." Şişesini hâlâ elimde tuttuğum bardağa vuruyor. "Aferin sana."

O kadar aşağılık biri ki tüylerim diken diken oluyor.

"Cole benden ayrılmadı. Gayet iyi gidiyoruz, salak."

Umarım.

"Ne kadar için?" Cortland düşüncelerimi yankılayarak,

"Daha ne kadardiye soruyor. Yemi yutmayacağım.

"Öylece *çekip* gidecek misin?"

"Tamam." Yakına eğiliyor. Çok yakın. "Ama artık ona göre olmadığına karar verdiğinde ve bir veda bile etmeden koca kıçını terk ettiğinde... sakın uyarılmadığını söyleme." Bana bir gülücük attı. "İyi geceler."

Acımasız sözleri beni ürkütüyor.

Cole öyle değil... Sahip olduğumuz şey mükemmel ya da yirmi dört saat güneş ışığı ve gökkuşağı değil. Ama *gerçek*.

O ben nefesimi tutuyorum... ta ki Casey yanıma gelene kadar.

"En tepedeki kız olmak zor... değil mi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Henüz değil, bilmiyorsun," diye fısıldıyor. "Ama yapacaksın ve güven bana tatlım. Cehennem gibi acıyacak."

Sözleri kehanet kokuyor ama onun gibi bir yılana güvenilmeyeceğini çok iyi biliyorum. "Uyarın için teşekkürler-"

Kıkırdıyor. "Bu bir uyarı değil Sawyer. Bu kaçınılmaz. Cole Covington kalbini binlerce parçaya ayıracak. Ve senin bu gece burada olman ve onun olmaması? Bu, düşündüğünden daha erken olacağı anlamına geliyor."

Kalbim göğsüme çarpıyor. "Seni ne-"

"Çünkü senden önceki kız bendim, hatırladın mı?" Kaşlarını çatıyor. "Onun gibi adamlar aşık olamazlar. Onlar sadece bir sonraki güzel fetihlerine geçmeden önce geçici olarak sana aletlerini verebilirler."

Kalbimi sıkıştıran acıya rağmen, "Bu doğru değil." diyorum.

Cole ve ben henüz seks bile yapmadık.

Doğruyu söylemek gerekirse, son zamanlarda pek *bir şey* yaşamadık, ama bunun nedeni onun bir şeyler yaşıyor olması.

"Tanrım, bu kadar zeki birine göre çok aptalsın." Yüzünü bana döndü. "Cole senden asla senin ondan hoşlandığının yarısı kadar hoşlanmayacak." Beni bir aşağı bir yukarı süzerken yüz ifadesinden tiksinti okunuyor. "Evet, biraz kilo veriyorsun ama hâlâ şişman ve çirkinsin. *Asla* onun fiziksel olarak çekici bulacağı türden bir kız olamayacaksın Sawyer." Elini göğsünün üzerine koydu. "Bunu sana sürtüklük olsun diye söylemiyorum. Sadece sana dostça bir uyarıda bulunmaya çalışıyorum, böylece onu terk edebilirsin ve o bunu da söküp atmadan önce saçma ilişkini biraz onurlu bir şekilde bitirebilirsin."

Bununla birlikte, uzaklaşıyor.

Ve kafamın içindeki, bastırmak ve görmezden gelmek için çok uğraştığım küçük dırdırcı sesin haklı olup olmadığını merak ediyorum.

Bölüm 75

"Pizza sipariş edeceğini söylemiştin." Elinde iki pizzayla Oakley'nin misafirhanesinin kapısından içeri giren Jace'e ters ters bakıyorum. "Benim eski kardeşim değil."

Oakley buzdolabına doğru yürür. "Hayır, pizza sipariş ettiğimi ve *birinin* gelip alacağını söyledim. Sadece o kişinin Jace olduğunu söylemeyi unuttum." Bana baktı. "Bütün gece bunu mu yapacaksın?"

Şu anda mutfak zemininde oturmuş tenis topu zıplatıyorum. "Evet." Top bana geri sıçramadan önce odanın karşısındaki duvara çarpıyor. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Sawyer stresimi yönetmek için sağlıklı bir yol bulmam gerektiğini söyledi çünkü içki içmek ve Stone'u dövmek *öyle değil*.

Dün benim için bir paket tenis topu bıraktı. Pek yardımcı olmuyorlar ama kafamı dağıtmamı sağlıyorlar. Ya da öyle oldu. Ta ki *o* gelene kadar.

Jace kıçını mutfak masasına park tek kelime etmez.

Oakley'nin erkekler gecesinde bir müdahale düzenlemeye çalışacağını bilmeliydim.

Ancak, Jace'in nasıl olduğunu bilirim. O sadece kin tutmaz... onları *yıllarca* zincire vurur ve anahtarı atar.

İçimde küçük bir parça, Liam benim yerimde olsaydı onu çoktan affetmiş olurdu diye düşünmeden edemiyor.

Ve eski alışkanlıklar bir gecede , şimdi ona karşı bir kin tutmaya karar verdim - daha güçlü, daha iyi bir kin - onun *bana* karşı tuttuğunu bir üst seviyeye çıkaracak.

Piç kurusu.

Jace tabağına bir dilim pizza koyarken hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Tabii ki ananası seçti. O ve Liam dışında aklı başında hiç kimsenin sevmeyeceği bir sos.

"Siktiğimin ananası," diye mırıldanıyorum topu sektirirken. Bu sefer daha sert. "Sürpriz, sürpriz."

Kaşlarını kaldırarak ikinci pizza kutusunu açtı. Köfte.

Benim favorim. "Pislik."

"Dangalak," diye karşı çıkıyor.

Oakley masaya doğru ilerlerken elini sallıyor. "Bu iyi.
Devam edin. Sonunda bir yere varıyoruz."

Kıçımın bir yerinde. Şikayet ettiğim için beni aptal yerine koymak için en sevdiğim pizzayı aldı.

Kendini beğenmiş pislik.

"Şu anda neden buradasın, orospu çocuğu?" Havladım. "Ara vermek istediğini sanıyordum?"

Kardeşim olmaya bir ara.

Onun için öldüğümü söyleseydi daha az acırdı.

"Buraya senin için gelmedim, bok kafalı. Oakley aradı ve uğrayıp takılmak isteyip istemediğimi sordu. Senin burada olacağından bahsetmedi." Tek omzunu silkti. "Yine de istersen kalabilirsin."

"Vay *canına*. Çok teşekkürler,

Majesteleri." "Bir şey değil, ahmak."

Oakley bir pencere açıyor ve bir sigara . "İkinizi de buraya çağırdım
çünkü bu lanet olası şeyi sona erdirmenin zamanı geldi."

Bu benim suçum değil.

"Onu suçla," diyorum. "Mola isteyen ben değildim."

Tanrım. Jace'in eski sevgililerinden biri gibi konuşuyorum.

"Ara istedim çünkü üzerime attığın bombayı sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Tanrım, Cole. Yıllarca o gece Liam'la konuşan son kişinin *ben* olduğuma inanmama izin verdin."

"Bu farklı onuru sizden almak . Benim hatam."

Elimde olsa memnuniyetle geri verirdim.

Jace homurdanıyor. " ederim, bazen çok bencil bir pislik olabiliyorsun."

"Haklısın. Yanlış ikiz kendini öldürdü. Belki bir gün koca adam
taşaklarını bulup bunu itiraf edersin."

Jace ayağa kalkar. "Senin derdin ne lan? Böyle şeyler söylemeyi kes."

Yerden kalkıyorum. "Yap beni."

Oakley'nin bakışları aramızda ping pong yapıyor. "Herkes sakin olsun." Elindeki esrarı havaya kaldırıyor. "Daha da iyisi. Bundan birkaç fırt çekin ve sakinleşin."

Onu görmezden geliyoruz.

"Neden?" Jace'i itiyorum. "Gerçek bu."

Beni geri itti. "Hayır, öyle değil. Kelimeleri ağzıma tıkma."

"Ben sadece senin cesaret edemediğin şeyleri söylüyorum-" Yüzüme inen yumrukla sendeleyerek geri döndüm.

"Kapa çeneni," diye bağırır Jace. "Ölseydin de aynı şekilde canın yanardı, seni lanet olası pislik." Homurdanıyor. "Ama her zamanki gibi Cole her şeyi *kendisiyle* ilgili hale getirmek zorunda. Tanrı kimsenin Liam için yas tutmasını yasaklıyor." Göğsüne vuruyor. "O senin ikizin olabilir ama benim de kardeşimdi, lanet olsun. Sen onunla anlaşamamış olabilirsin ama ben anlaştım. Ve sırf seni üzdüğü için onu özlemiyormuş gibi davranmayı reddediyorum. Senin yanında yumurta kabuklarının üzerinde yürümekten *bıktım*."

Hay sikeyim. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Jace henüz sözünü bitirmemiş. "Seni suçlamıyorum. Onu kovduğun için senden nefret ediyorum. Ama bana ihtiyacı olduğu tek gecede onunla kavga ettiğim için kendimden nefret ettiğim kadar değil. Kavga etmemiş olsaydık sana asla gelmezdi. Bana gelirdi... tıpkı her zaman yaptığı gibi."

Sözleri yüzüme inen yumruktan daha çok canımı yaktı.

"Tanrım. Bana ne kadar boktan bir kardeş olduğumu anlat."

Kollarını ardına kadar açtı. "Liam için boktan bir kardeştin. Burada durup seni daha iyi hissettirmek için her şeyi ballandıra ballandıra anlatmayacağım. Ama..." Nefesini içine çekiyor. "Liam her zaman... senin için de iyi bir kardeş değildi. İkiniz yağ ve su gibiydiniz... Birbirinize hiç uymuyordunuz." Eliyle kafa derisini ovarak bir adım geri çekiliyor. "Annem büyüdüğünüzde daha iyi anlaşacağınızı söylerdi... Haklı olduğunu kanıtlamak için hiç şansın olmaması çok kötü."

Göğsümdeki kaslar pişmanlıkla geriliyor. "Keşke yapsaydık."

Sawyer bana onu sevmeye başlamak için çok geç olmadığını söyledi ama bunun beni tamamen affetmeye yeteceğini sanmıyorum.

Yapabileceğim tek şey bu. *O geri gelmeyecek.*

Jace'in gözlerinde hüzün var. "Biliyorum."

"Biriniz bu esrarı bitirmeme yardım edecek mi, mi?" Oakley soruyor.

Jace ondan alır. "Evet. Şu anda işime yarayabilirdi."

Tenis topumla birlikte tekrar yere oturdum.

Havada hala gerginlik var ama eskisi kadar kötü değil. Ancak bu, verdiğim zararı ortadan kaldırmıyor.

Verdiğim zarar.

Kapı çalındığında bir dilim pizza almak üzereydim. Jace, Oakley'e baktı. "Misafir mi bekliyorsun?"

Oakley kapıya doğru ilerliyor. "Hayır. Bu gece bütün sürtüklerimi beklemeye aldım." Kapıyı açar. "Bu Cole'un."

Kız içeri girerken Sawyer onun koluna vurur. "Ben onun kaltağı değilim, seni pislik."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Bu gece olacaksın."

Kollarını kavuşturarak bana bakıyor. "Teklifin için teşekkürler ama sabah havaalanına gideceğim, unuttun mu?" Jace'e bakıyor. "Bu arada, eğer kız kardeşini arıyorsan, o hâlâ Christian'ın evinde. Ona Cole'a veda etmek için gideceğimi söyledim ama orada kalmakta ısrar etti." Gözleri Oakley'e kaydı. "Sürtüklerinle birlikte."

Oakley gözlerini kısar. "O bi-"

Jace kafasının arkasına tokat atar. "Ağzından çıkanı kulağın duysun." Dürüst olmak gerekirse, hissettiği için Oak'ı suçlamıyorum.

"Ona karşı sakin ol. Bianca'nın bütün kızları çalıp durması onun suçu değil."

Oakley parmağını havaya kaldırır. "Şunu açıklığa kavuşturalım, o *hırsızlık* yapmıyor.
benden bir şey alamazsın."

"Merak etme. Onunla konuşacağım," diyor Jace. "Hayatını neden mahvettiğini ."

"Neden?" Ayağa kalkıp pizzamdan bir dilim aldım. "Eğer kızlarla takılıyorsa, eve hamile dönmez ve *biz de* cinayetten hapse girmeyiz."

Jace bir an için bunu düşünür. "İyi bir noktaya değindin." Oakley'nin omzuna bir tokat atar. "Kusura bakma dostum. Tek başınasın."

"Bir dilim ister misin?" Kendiminkini tabağa koyarken Sawyer'a soruyorum.

Evet demesini umuyorum çünkü kıvrımları kayboluyor ve bundan *nefret ediyorum*.

Kızlar neden düğünler için kilo vermek gibi aptalca şeyler yaparlar, .

Umarım düğün bitince o kıvrımlar geri gelir.

"Hayır, teşekkürler." Ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Uçağım sabah sekizde kalkıyor." "Seni havaalanına bırakmamı ister misin?" Cevap vermeye başladı ama ben
Oakley'e. "Ödünç alabilir miyim-"

"Hayır, o yüzden öyle demedim." Ellerini sıkıyor. "Ne zaman düğünden bahsetsem konuyu değiştiriyorsun. Bugün zaten Perşembe gecesi Cole. Düğün cumartesi günü. Uçak biletini aldın mı, almadın mı?"

Kahretsin.

Gerçekten gitmemi istediğini biliyorum ama aramıza biraz mesafe koymalıyım.

Ona karşı hissettiklerim çok yoğun olmaya başladı. Çok güçlü.

Çok kafa karıştırıcı.

Tanrı aşkına, kendimi tamamen kaybettim ve lanet olası ruhumun en karanlık kısımlarını ona açtım.

Sawyer beni en kötü, en savunmasız halimde gördü... yine de kaldı.

Hatta o geceden sonra beni tekrar sevdiğini ama ben karşılık veremedim.

Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve bu onun için adil değil.

"Ben yapmadım." Bakışlarımı kaçırıyorum. "Üzgünüm, yapmam gereken bir şey var. Ama umarım eğlenirsin."

Arkasında Oakley ve Jace bakışırlar.

Gözlerinde korkular dolaşıyor. "Benden ayrılıyor musun?" Hayır.

Bunu yapamayacak kadar bencilim.

Benden çok daha iyisini hak ettiğini ilişkiyi kesene kadar bekleyeceğim.

"Hayır. Ben sadece... işimi yapıyorum. Kendimi yapıyorum."

Jace pizzasını yerken boğulmaya başlar. Oakley uzun bir nefes çekiyor.

"Yapıyor musun?" diye tekrarlar.

"Evet...bilirsin."

"Hayır, bilmiyorum." Ellerini havaya kaldırır. "Her neyse. Bunun için zamanım yok. Götlük yapmayı bitirdiğinde beni ara."

Uzaklaşmaya başladı ama ben onu geri çektim. "Seni önemsediğimi biliyorsun. Hâlâ bu işin içindeyim."

Eğer , bu benim yüzümden olmayacak. *Asla*. "O

zaman öyle davran Colton."

Kapıya doğru yürürken Jace ve Oakley'nin bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

Onu durdurmalıyım.

Duraksıyor, sanki yaptığım hatayı düzeltmem için bana bir şans veriyor ama onun yerine Oakley'e dönüyor. "Seninle dışarıda hızlıca konuşabilir miyiz?" Yüzümdeki merakı fark edince, "Derslerle ilgili" diye ekledi.

Kapı kapandığı anda Jace bana baktı. "Sen bir aptalsın."

Kavgamızın bittiğini sanıyordum ama belli ki bitmemiş.

Masaya oturdum. "Ben şimdi ne yaptım?"

Ön kapıyı işaret ediyor. "Orospu çocuğu, sen dünyada sevmesi en zor insansın ve o kız bunu zahmetsizce yapıyor. Eğer o düğüne tek başına gitmesine izin verirsen, onu kaybetmeyi hak eden lanet olası bir aptalsın."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Senden flört tavsiyesi istediğimi hatırlamıyorum." "Sadece gördüğüm gibi ." Oakley'in bıraktığı kırpılmış sigarayı yaktı.

kül tablasını alıp koltuğa oturdu. "Siktiğimin moronu." "Güven bana, Sawyer'ın ne kadar harika olduğunu biliyorum. Sorun bu değil." "O zaman sorun ne?"

"Ben sadece... sen anlamazsın."

"Dene bakalım."

"Annem beni sevmedi."

Huffs. "Tanrım, işte başlıyoruz."

"Ne var biliyor musun? Siktir git. Sen reddetmeye devam ederken sana hiçbir şey açıklamayacağım."

İfadesi samimiyete dönüşür. "Peki. Çenemi kapalı tutacağım." Parmağını masaya vuruyor. "Ama bilgin olsun, annem bütün çocuklarını severdi, o yüzden bana bu saçmalıklarla gelme."

"Bu doğru ama benim için durum farklıydı."

Ağzını açmaya başladı ama sözünü kestim. "Haklı olduğumu biliyorsun. Onun en az sevdiği bendim. Lanet olsun, Jace. Beni ondan daha çok sen büyüttün."

Bir duman bulutu üflüyor. "Burada tartışma yok. Ama dostum. Onunla *her* konuda dişinle tırnağınla mücadele ettin. Senin için iyi bir şey yaptığında bile, sanki hiç yeterince iyi değilmiş gibi onu yerden yere vurdun."

Haksız değil.

"Çünkü Liam'ı daha çok sevdiğini biliyordum."

Bana karşı ne zaman nazik olsa, samimiyetsiz, *sahte* hissediyordum. Buna dayanamazdım.

"Liam'ı daha fazla sevmedi." Göz temasını kesiyor. "Liam sadece onu sevmeyi kolaylaştırdı."

Gerçek sadece acıtmaz... *yok* eder. "Bunu
anlıyorum," diyorum ona. "Ama onu seviyordum."

O aynı şekilde hissetmese bile... Onu hala seviyordum.

"Yaptığını biliyorum Cole. Aklımın almadığı şey ise Sawyer'la neden bu kadar uğraştığın."

"Çünkü beni seviyor."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu gerçekten her şeyi ." "Onu tekrar
sevemem."

Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Neden?"

Ona gerçeği söyledim. "Çünkü kimseyi nasıl seveceğimi bilmiyorum... kendimi bile."

Annem ve Liam öldükten sonra kendimden nefret ederek o kadar çok zaman geçirdim ki, bu sanki bir daha açılmayan bir şalter gibi.

"Ama Sawyer... ona yaşattığım onca şeye rağmen... yaptığım onca şeye rağmen. Beni hâlâ seviyor." Sertçe nefes vererek ona bakıyorum. "Beni o kadar çok seviyor ki, o yanımdayken kendimden nefret etmenin nasıl bir his olduğunu unutuyorum."

Bu kız için o kadar çok şey hissediyorum ki, tüm boşlukları dolduruyor. *Beni yeniden bütünleştiriyor.*

Jace konuşmadan önce bir dakikadan daha uzun bir süre beni değerlendiriyor. "Dediğim gibi... sen bir aptalsın."

Onu yere sermemek için elimden geleni yapıyorum. "Ciddi misin? Az önce kendin söyledin, sevilmesi zor biriyim." Göğsümü yumrukluyorum. "Her şeyi berbat edip onu o kadar kötü incitmem an meselesi ki bir daha asla geri dönmeyecek."

Tıpkı annem ve Liam'a yaptığım gibi.

"Sana sevmesi zor dedim, orospu çocuğu. Sevmenin imkansız olduğunu söylemedim." Kalan sigarayı kül tablasına atıyor. "Çok geç olmadan onunla aranı düzelt." Ayağa kalkarken ifadesi ciddileşiyor. "Tanrı'ya inanmadığını biliyorum... ya da başka *bir şeye.* Ama belki de, sadece belki de... Annem ve Liam'ın onu sana göndermelerinin bir nedeni vardır diye düşünmeden edemiyorum." Sırtımı tokatladı. "Bu senin uyandırma çağrın, kardeşim. Sakın mahvetme."

Göğsüm sıkışıyor. *O haklı.*

Hatalar listeme Sawyer'ı da eklemek istemiyorum.

"Kahretsin."

Göz kırpıyor. "Ne?"

"O düğüne yalnız gitmesine izin verememem."

Bu onun için önemli, dolayısıyla benim için de önemli. Burnunun köprüsünü çimdikliyor.

"*Sence*?"

Dışarı çıkmak üzereydim ki Oakley ön kapıdan içeri girdi.

Tek başına.

"Sawyer nerede?"

Başparmağını arkasına doğru kaldırıyor. "Havaalanına gidiyor. Belli ki düğünde acil bir durum varmış ve gelin çok korkuyormuş, o yüzden bir sonraki uçakla gidiyorlar."

Jace telefonunu çıkarırken gözlerini devirir.

"Lanet olası moron," diye mırıldanıyor telefonu kulağına götürürken. "Merhaba, California'dan Kuzey Carolina'ya bir sonraki uçuşun ne zaman olduğunu merak ediyordum." Saatine bakıyor. "Tamam, bu gece için her şey doluysa, bir sonraki ne zaman?" Bana bir başparmak işareti yaptı. "Harika, sekizinci uçuş için rezervasyon yaptırmak istiyorum.
Kardeşim için sabah uçuşu."

Mükemmel. Şimdi Sawyer'dan özür dilemek ve hazırlığa yardım etmek için bolca zamanım olacak.

Çaba göstermek babasının benden daha az nefret etmesini bile sağlayabilir.

"Ne?" Jace haykırır. "İptal edilme ihtimali mi var? Neden?" Gözleri büyür. "Lanet olsun." Ahizeyi kaldırır. "Belli ki Carolinas'ta yarın bir *kasırga* bekleniyor."

Oakley bana baktı. "Acil durum bu olmalı."

Bölüm 76

COLE

Oakley, Jace'in arabasının arka koltuğundan, "Araştırmalarıma göre Mart ayında kaydedilmiş sadece bir kasırga var," diyor. "1908 yılında."

"Otuz iki lanet saat daha," diye mırıldanıyor Jace, elleri direksiyonu sıkarken.

Zaten altı saattir arabadayız.

Görünüşe göre Kaliforniya'dan Kuzey Carolina'ya gitmek neredeyse iki gün sürüyormuş.

Ancak, uçağa binememe riskini göze almak istemedim.
Bu yüzden Jace ve Oakley yolu benimle paylaşmayı teklif ettiler.

Teklif etmekten kastım, hiç uyumadan yola edersem kendimi yoldan çıkaracağımdan yakındılar, bu yüzden istemeye istemeye geldiler.

Knightdale'e vardığımda resepsiyon neredeyse bitmiş olacak. Ama orada olacağım ve önemli olan da bu.

"Uyuyor olman gerekiyordu Oak," diye hatırlatıyor Jace ona. "Telefonunda kasırga haberlerini okuman değil."

Oakley sigarasını dudaklarına götürür ve içine çeker. "Gece kuşu olduğum için ilk vardiyayı istediğimi söylemiştim ama hayır, *sen*-"

"Otuz iki saat daha," diye tekrarlıyor Jace, bana ters ters bakarak. "Bana borçlusun."

Oakley, "İşemem lazım," diyor. "Kenara çek."

Siktir et onu. Son durakta işemeliydi. Daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamam.

Oraya varmamıza sadece beş saat kaldı.

Ayağımı gaza çarptım. "Hayır. Üç saat önce durduk."

"Üç saat çok uzun bir süre, dostum," diye sızlanıyor. "ama dostum. Bir kalbin olsun."

Bir kalbim var... ve şu anda Kuzey Carolina'da.

Sawyer'la son konuştuğumda uçağının sağ salim indiğini, ancak kız kardeşinin açık havada yapılacak düğününün içeri taşınması gerektiğini ve bu konuda gelinzilla krizi yaşadığını söyledi.

Bundan kısa bir süre sonra, aceleyle telefonu kapattı.

Ona olduğumu söyleyecektim ama kasırgada araba kullandığım için onu korkutmak istemedim.

Ve B-sürpriz unsurunu yok et.

Geçmişte benim için işe yaramıştı -örneğin Izzy'nin kafasını koparıp ona kız arkadaşım olmasını teklif ettiğim zaman- ve geçmişimi mahvetmek istemiyorum.

Dünyanın en boktan erkek arkadaşı olabilirim, ama ilişkimizde nasıl iyi yapılacağını bildiğim bir şey varsa, o da ona kur yapmaktır.

Ve bugünden itibaren, hiç beklemediği bir anda ona kur yapacağım.

Halsiz Jace, Oakley'e boş bir su şişesi uzatır. "Buraya işeyin."

"Eğer aletimin *herhangi bir* parçasının oraya sığacağını düşünüyorsan, fena halde yanılıyorsun dostum."

Jace bana baktı. "Kenara çek de işeyebilsin."

"Buna *nişan* almak deniyor, orospu çocuğu," diye dişlerimi sıkıyorum. "İyi ama Jace'in derisine işersem-"

"Kenara çek Cole," diye homurdanır Jace. "Şimdi."

Azı dişlerimi gıcırdatarak sağa kırdım ve frene bastım. "Eğer bir dakika içinde işini bitirmezsen, kıçını yolun kenarında bırakırım."

Oakley etrafına bakınır. "Neredeyiz biz? Bilirsin... her ihtimale karşı?" Jace'in dudakları seğirir. "Knoxville, Tennessee."

"Hayır," diye karşı Oakley. "Kıçımı başka yerde bırak."

"Ah, Tanrı aşkına," diye homurdanıyor Jace. "Cole anevrizma geçirmeden önce çık şu lanet arabadan."

"Tamam." Oakley bana baktı. "Ama beni burada bırakma Covington. Nerede yaşadığını biliyorum."

Gözlerimi kapatarak kendimi sakin kalmaya ve en iyi arkadaşımı boğazlamamaya zorluyorum.

Geliyorum, İncil vurucusu.

Sonunda.

Oakley arka koltuktan, "Tipik bir fırtına," diyor. "Size anlatmaya çalıştığım gibi, Mart ayında kasırga olmaz. Tabii 1908 hariç. Uçağa binmeliydiniz."

Jace ve ben birbirimize sinirli bir şekilde bakıyoruz.

Kırk dakika içinde Knightdale'e varmış olacağız. Şimdi yapmalıydım, yapmalıydım, yapmalıydım zamanı değil.

"Öte yandan bir kasırga," diye devam ediyor Oak. "Bu olabilir. Aslında, bin dokuz yüz seksenlerde ölümcül bir salgın vardı.
-"

"Ağzını bantlayalım mı?" Jace homurdanıyor.

"Bence onu bagaja koyalım."

Oakley koltuğunda doğruluyor. "Kesici dişlerim bir vampirinkinden daha keskindir.
Sadece *yabancı tehlike* diye bağırmakla kalmam, kollarınızı da kemiririm."

Jace koltuğunda döner. "Kesici dişleri bana normal göründü. Bence bunu yapalım, sonra da dönüş yolunda onu çöle gömelim."

Oakley küstahça gülümser. "Devam et. Ama Dylan'a kayboluşumu açıklarken iyi eğlenceler."

Jace arkasını dönmeden önce bunu düşünür. "Ona zarar veremem. Dylan çıldıracak." Saatini kontrol eder. "Mekâna varmamıza ne kadar kaldı?"

Sertçe yutkunuyorum. *Hiçbir fikrim yok*.

"Hangi mekan?"

"Resepsiyonun olduğu yer mi?" "Evet, o
konuda..."

Sawyer'ın bir keresinde düğün hakkında konuştuğunu hatırlıyorum ama üzerinde dekolteli bir kazak vardı ve benim dikkatim başka yerdeydi.

Jace'in burun delikleri alevlenir. "Resepsiyonun nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır." Cebimden telefonumu çıkarıp Oakley'e fırlatıyorum. "Al, Wikipedia. Bir işe yara ve etrafı aramaya başla."

"Vay, vay, ," Oakley şarkı söylüyor. "Bakın şimdi kimin yardımıma ihtiyacı var."

"Lanet ," diye kükredim. "Şunu kesecek misin?"

Arabada tıraş olmak daha zormuş.

Özellikle de Jace lanet yolun her yerinde suda kaymaya devam ederken. "Doğa anayı durduramam, ahmak."

Oakley iç çeker. "Sadece uçağı almalıydım-"

"Keser misin sesini!" diye ikimiz de aynı anda bağırıyoruz.

Otele varmamıza üç dakika kaldı ve Oakley'nin "Sana söylemiştim" laflarından bıktım.

Her şey mükemmel olacak.

Oraya gireceğim ve onun canına .

Benim kur yapmam onu çok şaşırtacak, gözleri yaşaracak ve bana banyoda sakso çekmeyi teklif edecek.

Ama ben bir olduğum için izin vermeyeceğim.

Resepsiyondan *sonra* yapabileceğini söyleyeceğim. "Kravatım nerede?"

Homurdanıyorum.

Oakley, "Yanında getirmemişsin," diye cevap verir. "Ama merak etme, ben ." "Ne diye kravat getirdin ki?" Jace sorar.

"Ateşli nedime seksi."

Jace gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. "*Kiminle* ateşli nedime seksi?"

Omuz silkiyor. "Kim D'yi isterse. Seçici değilim."

İşte o zaman fark ettim. "Düğünü basmayacaksın, orospu çocuğu."

Bu noktada davet edildiğimi bile sanmıyorum.

"Lanet olsun, ." Arabanın etrafına bakar. "Otuz saattir bu hapishanede kapana kısılmış durumdayım. Kendime biraz ateşli güneyli nedime amı alacağım."

"Bırakın ne yapıyorsa yapsın," diyor Jace. "Önemli olan şu ki resepsiyonun sonuna yetişmek için zamanında orada olacaksın."

O haklı.

Kravatı kaptım. "Tamam. Ama Sawyer'ı ya da beni utandıracak bir şey yapma. Kukunu al ve defol."

"Anlaştık."

Bir süre sonra Jace otelin önünde durur. "Sen içeri gir ve kız arkadaşını al. Ben bu gece için bir oda tutacağım, Dylan'ı arayacağım ve yatacağım." Oakley'e bakar. "Bir daha düşündüm *de*, *iki* oda olsun."

Oakley'i de yanıma alarak içeri girerken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Onu gördüğümde ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bu da kur yapmak için oldukça önemli görünüyor. *Her neyse*. Eminim bana gelecektir.

"Sawyer gelemeyeceğini söyledi," diye sesleniyor derin bir ses ben salona girmeden önce.

Sikeyim.

Kısa kesiyorum. "Hey, Bay Church."

"Kahretsin," diye fısıldar Oakley. "Ben onun dikkatini dağıtacağım. O seni vurmadan önce sen kaç."

"Beni vurmayacak," diye çıkıştım.

Bay Church'ün gözleri küçük yarıklar halinde kısılır. "Olabilir."

"Peki, bu durumda içeri girip önce kızınızdan bir pislik olduğum için özür dileyebilir miyim?" Saatime baktım. "Burada olabilmek için son otuz yedi buçuk saatimi bir arabanın içinde geçirdim."

Kaşları tavana doğru kalkıyor. "Neden?"

"Çünkü bir kasırga uyarısı vardı ve uçuşları durduracaklarını düşündüm. Burada olmanın onun için önemli olduğunu biliyordum ve bunu kaçırmak istemedim."

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Mart ayındayız. Arada sırada bugünkü gibi küçük bir fırtına olabilir ama kasırga yok."

"Sana söylemiştim," diye tıslıyor Oakley.

Koridoru işaret ediyor. "Sawyer ikinci masada."

Elimi uzattım. "Teşekkür ederim."

Elini sallayarak Oakley'e bakar. "Arkadaşın kim?"

"Oakley. O-"

"Nedimeler için geldim."

Benim ve Sawyer'ın ortak arkadaşı diyecektim ama artık o da yok.

Bay Church kıkırdar. "Bugün senin şanslı günün evlat. Kızım Catherine kız öğrenci birliğinde."

"Güzel. Seksi mi?"

"O *gelin*," diye dişlerimi sıkıyorum.

Bay Church güler. "Senden hoşlanıyorum. Eğer kızlarıma dokunursan seni öldürürüm... ama senden hoşlanıyorum." Boğazını temizliyor. "Demek istediğim, nedimelerden birkaçı kız öğrenci birliği üyesi. Ancak senden biraz daha büyükler, bu yüzden kartlarını doğru oynasan iyi olur."

Bu Oakley için kedi nanesi gibi.

Oakley yumruğunu havaya kaldırır. "Teşekkürler, İsa."

Oakley ve Bay Church'ü kız öğrenci yurdu kızları hakkında konuşmaları için yalnız bırakıp koridora çıkıyorum.

Sawyer masasında oturmuyor ve dans pistindeki yanıp sönen neon ışıklarla birlikte odanın mor tonu onu bulmayı zorlaştırıyor. Ancak Sawyer'ın büyükbabasını görebiliyorum.

Hemen yanına gidip elini sıktım. "Hey, Sawyer'ın nerede olduğunu biliyor musun? Her yerde onu arıyordum."

Odanın diğer ucunu işaret ediyor. "Elbette. İşte orada."

Onu gördüğüm an kalbim duracak gibi oluyor. *İki* nedenden

dolayı. Birincisi, o kadar muhteşem ki nefesimi kesiyor.

Ve ikincisi, gülüyor ve bir adamla konuşuyor. Benim

hoşuma gitmeyecek kadar yakın.

"Kim o?"

"Abbott Carney. çocukluklarından beri tanıyorlar.
Yerel kiliseye çok yardım ediyor. Gerçekten iyi bir çocuk."

Bölüm 77

"*Ben* de dedim ki, gelip Tanrı için çalışmalısın. İş zor, saatler uzun ve ücret düşük. Ama emeklilik hakları bu dünyanın dışında." Abbott Carney hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi gülüyor. "Anladın mı? Çünkü o-"

"Cennet, evet." Bir kahkaha daha atmaya zorluyorum. "Bu iyiydi."

Umarım Tanrı şu anda daha merhametlidir ve bana acır, çünkü buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

"Ben bara gidip bir içki alacağım."

Göz kırparak parmağını silah gibi bana doğrultuyor. "Umarım bakiredir." Tanrım, şu anda o sahte silahın gerçek olmasını ne kadar isterdim.

Yıllarca bu aptala büyük bir aşk besledim ve dürüst olmak gerekirse nedenini .

Knightdale'in küçük bir kasaba olmasını suçluyorum. *Yeterince çeşitlilik yok*. Telefonumu çantamdan çıkarıp Cole'u aramalı mıyım diye düşündüm. Hayır. *Umutsuz olma*.

Burada olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ama yine de gelmemeyi tercih etti.

"Hemen geliyorum-"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve bir an için bir şeyler görüyor olmalıyım diye düşünüyorum çünkü Cole Covington karşımda duruyor.

Bir erkeğin sahip olabileceğinden daha muhteşem görünüyorsun.

Gerçek olduğundan emin olmak için kendimi çimdiklemek istiyorum. "Buradasın." Nefesini içine çekiyor. "Buradayım."

"Olmadığını sanıyordum-"

"Arkadaşın kim şekerim?" Abbott bir kolunu belime dolayarak çekiştiriyor.

Abbott kendimi bildim bileli bana şeker diyor ama Cole'a bunu açıklamaya ya da Abbott'ın kolunu kaldırmaya fırsatım olmuyor çünkü Cole'un yumruğu burnuna geliyor.

"Ben onun lanet olası erkek arkadaşıyım, *şekerim*."

Bölüm 78

Muhtemelen ona yumruk atmamalıydım.

Ama kolunu kız arkadaşımın beline ona şekerim dememeliydi.

Kurumu mahvetti.

Birkaç kişi soluk soluğa bize doğru koşuyor.

Sawyer, "Biri peçete buz getirsin," diye bağırarak Abbott'un yanına yere yığılır.

Bana baktı. "*Deli* misin sen?"

Evet, *onun* için deli oluyorum ama bunu söylemeye fırsatım olmuyor çünkü Abbott'un kanı o kadar hızlı fışkırıyor ki beyaz takım gömleğinden aşağı damlıyor.

Etrafımızda daha fazla insan toplanıyor.

"Aman Tanrım. O iyi mi?" diye sesleniyor bir kadın. "Abbott'u hastaneye götürelim mi?" diye bağırıyor başka bir kadın. "Ona kim yumruk attı?" diye sorar bir adam.

Sawyer bana ters ters bakıyor... onu hiç görmediğim kadar kızgın görünüyor.

Kahretsin. Böyle gerekiyordu. Buraya gelip parlak zırhlı şövalye olmam gerekiyordu.

Düğünü mahveden kötü adam değil. Ama benim işim bu.

Doğru şeyi yapmaya çalıştığımda bile, her zaman yanlış şeyi yapıyorum.

Ve *her şeyi mahvediyor*.

Kargaşanın içinden Oakley beni yakaladı.

"Kaç." Ben de kaçtım.

Bölüm 79

COLE

Suyumdan bir yudum almadan önce "Bir bbott aptalca bir isim," diye mırıldandım.

Keşke daha sert bir şey olsaydı, ama otel barında kimlikler var ve yanımda sahtesi yok.

Tören yaklaşık bir saat önce sona erdi... Abbott'un başı döndüğü için ambulansla götürülmesiyle aynı saatlerde.

Sawyer'la işleri yoluna koymak istedim ama o Abbott'la, kavga yüzünden sinir krizi geçiren kız kardeşiyle ve ortalığı toplamakla meşguldü.

Ayrıca, ona yaklaşmaya çalıştığımda bana attığı bakış, konuşmak isteyeceği son kişinin ben olduğumu açıkça gösteriyordu.

İşte buradayım, otelin barındayım. Kendim için üzülüyorum.

"Aptalca bir isim ya da değil, yine de ona yumruk atmamalıydın," diyor Jace. "Sawyer'ın seni asla aldatmayacağını biliyorsun."

Biliyorum ama mantıklı düşünmüyordum.

Beline dolanan sahiplenici kol, kız arkadaşından uzak durmam için çok da ince olmayan bir uyarıydı.

Sadece Sawyer onun sevgilisi değil. O *benim kızım*.

Ancak o anda tek düşünebildiğim, ailesinin yuva kurmasını istediği adamın mükemmel tarifine uyan bir pislik yüzünden onu kaybetmekti.

"Sıçıp batırdım." Suyumun kalanını yutuyorum ve barmenden yeniden doldurmasını istiyorum. "*Sürekli sıçıp* batırıyorum."

Jace omzumu sıktı. "Eminim seni affedecektir. Sadece sakinleşmesi için ona biraz zaman ver." Bar taburesinden kalktı. "Çok yorgunum dostum. Yukarı çıkıp biraz uyuyacağım."

Otuz sekiz saatlik ani bir yolculuktan sonra bir tane hak ediyor.

"Birazdan kalkacağım." Gitmek üzereydi ama onu durdurdum. "Teşekkürler... bilirsin işte."

Kıçımı kurtarıyor. *Her zaman yaptığı gibi*.

Yumruğunu benimkine vuruyor. "Sen benim kardeşimsin, pislik." Bununla birlikte, çekip gitti.

"Üzüntülerini barda içerek gideriyorsun, ha?" Sawyer'ın babası yanımdaki boş bar taburesine otururken söyleniyor.

Boş bardağımdaki buzu çalkalıyorum. "Su."

"Güzel. Umarım bu, bu gece başka kimseyi bayıltmayacağın anlamına geliyordur."

İşte başlıyoruz.

"Eğer bir özür bekliyorsan-"

"Abbott Carney'i yumrukladığı için mi? Tabii ki hayır. Sawyer eve ağlayarak geldiğinden beri bunu yapmak istiyorum çünkü o orospu çocuğu onu öptü ama Catherine'miş gibi davrandı."

"Evet, bana bundan bahsetmişti." Elim bardağın etrafında sıkılaşıyor. *Daha fazla zarar vermeliydim*. "Pislik herif."

Kaşları kalkıyor. "Sadece o değil."

Barmen bana suyumu uzatırken "Bir şey ister misiniz?" diye soruyor.

"Burbon."

"Elbette."

Konuşmadan önce kadının uzattığı bardaktan uzun bir yudum alıyor. "Neden başlangıçta buraya gelmedin? Sakın bana kasırgayla ilgili saçmalıklar anlatmaya kalkma."

Lanet olsun. "Çünkü ben bir aptalım."

"Vay canına. Şu egon artık bir kenara itilebilir." "Aptal kıçının otuz sekiz saat araba kullandığına inanamıyorum" demeden önce bir dakika boyunca beni inceledi.

"Yardım aldım," diye itiraf ediyorum. "En iyi arkadaşım Oakley ve kardeşim Jace benimle birlikte yolu paylaştılar."

Başını sallıyor. "Görünüşe göre hayatında sağlam insanlar var."

Benim var.

Uzun bir iç çekiş onu terk eder. İstifa etmiş gibi. "Cevabı zaten bildiğime eminim ama neden geldin? Sawyer yokluğundan dolayı hayal kırıklığına uğradı, elbette. Ama o kadar da üzgün değildi, seni affetmezdi... eninde sonunda."

"Sadece bu . Beni affetmek zorunda bir hata daha yapmak istemedim."

Çünkü onu seviyorum.

Ve berbat olmaktan çok yoruldum.

İçkisinden uzun bir yudum daha alır. "Cehennem, evlat. Hata yapmak birini sevmenin büyük bir parçasıdır."

"."

"Aşkın mükemmel olduğunu mu düşünüyorsun? Masallardaki gibi mi?" Başını sallar. "Kesinlikle *hayır*. Aşk zordur... zordur. Her gün birinin saçmalıklarıyla uğraşmak ama asla ondan vazgeçmemektir çünkü kalbin buna izin vermez. Onlardan ayrılmak için milyonlarca nedene sahip olmak... ama her zaman kalmak için iyi bir nedene sahip olmaktır."

Sanırım daha önce hiç böyle düşünmemiştim. *Hiç* düşünmemiştim.

"Bunu nasıl düzeltebilirim?"

"Genç adam, tüm cevaplara sahip bir terapist gibi mi görünüyorum? Hiçbir fikrim yok." İçkisinin kalanını yudumlar. "Ama sanırım işe benim yerime onunla konuşarak başlamalısın."

Adam haklı. "İyi fikir."

Bir iç çekiş daha. "Sen gerçek bir pisliksin, Covington." Ben

de konuşmamızın çok iyi gittiğini sanıyordum.

"Benim de bazı anlarım oluyor."

Barmenden bir içki daha sipariş eder. "Catherine'in nedimelerinden biriyle aynı odayı paylaşıyor. Oda 227."

Gitmeye başladım ama kolumu tuttu. "Tanrı yardımcım olsun, seni bir daha onun yatağında görürsem bu sefer kıçına tekmeyi basarım."

Hayır, yapmayacak.

Ama olsa bile, Sawyer buna değer.

Bölüm 80

"Bu iyi görünüyor mu?"

Clementine -evet, bu onun *gerçek* adı- banyodan çıkarken kafamı kaldırıyorum.

Jartiyer kemeri ve file çoraplarla tamamlanmış seksi kırmızı iç çamaşırı giyiyor.

Lanet olsun. Elbisemin altına giydiğim tek şey düzgün bir sutyen ve güvenilir bir çift Spanx'tı.

Catherine'in en iyi arkadaşı olduğu için kızı beş yaşımdan beri tanıyorum ama yine de karşımda iç çamaşırından başka bir şey giymeden durması garip.

Yine de güzel göründüğü inkar edilemez, ben de ona öyle söylüyorum.

"Muhteşem görünüyorsun, ama yatak için biraz... um, *aşırı*.... Sence de öyle değil mi?"

Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden atarak gülüyor. "Çok tatlısın." Otel odamızda başka kimse olmamasına rağmen bir elini ağzına götürüyor. "Düğünde bir adamla tanıştım."

Aferin ona. "Bu harika."

Çeşitli şeyleri bir çantaya atmaya başladı. *Hmm*. "Sanırım

bu geceyi burada geçirmeyeceksin?"

Çantayı yatağın üzerine koyarak küçük siyah bir elbise giyiyor. "Hayır, sadece bir geceliğine şehirde. Görünüşe göre, arkadaşlarından birinin küçük bir kız sorunu varmış, *bu* yüzden arkadaşının kızla işleri düzeltebilmesi için buraya gelmelerini önerdi." Elini kalbinin üzerine koydu. "Tanrım, başkalarına karşı şefkatli olan erkeklere *bayılıyorum*." Yatağıma doğru yürüdü. "Fermuarımı çeker misin?"

"Elbette."

Yatakta kıpırdanarak fermuarı elbisesinin arkasına doğru sürüklüyorum. "Bir gece, ha? Bu berbat."

"Biliyorum." Bir çift kırmızı topuklu ayakkabının içine adım atıyor. "Normalde böyle bir şey yapmazdım ama o daha önce tanıştığım herkesten çok farklı. Gerçekten açık ve dışa dönük... ama aynı zamanda derin. Neredeyse felsefi." Kaşları dans ediyor. "Ayrıca çok *maceraperest* biri gibi görünüyor, anlatabildim mi?"

Yakaladım, tamam.

"Bu harika. Senin adına sevindim."

Gülümsemesi o kadar parlak ki güneşle yarışıyor. "Ben de öyle. Onun gerçekten aradığım kişi olabileceğini düşünüyorum."

Olumsuz bir Nancy olmak istemediğim için çenemi tutuyorum.

Ayrıca, kim bilir? Belki de öyledir.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bu arada, sana daha önce söylemek istemiştim. *Çok* güzel görünüyorsun kızım. Resepsiyonda erkeklerin senin için kavga etmesine şaşmamalı."

Şu anda düşünmek istediğim bir şey değil. O kadar kötüydü ki, Catherine Cole'u davet ettiğim için beni herkesin önünde azarladı.

O kadar sinirlenmişti ki, *annem* beni savunmaya geldi ve ona susmasını ve biraz düğün pastası yemesini söyledi.

Yine de işe yaradı, çünkü Catherine vücuduna biraz karbonhidrat alır almaz şımarık bir çocuk gibi davrandığı için özür diledi.

Kendimi rahatsız hissederek halıya bakıyorum. "Evet."

Clementine neredeyse kapıya doğru zıplayacaktı ama onu durdurdum. "Onu tarif edebilir misin? Bir şey olursa diye."

Kız geceyi onunla geçirmeden önce adam hakkında bilgi almam gerektiğini bilecek kadar suç programı izledim.

Gözlerini kırpıştırıyor. "Oh. Yani, tabii ki *muhteşem* biri. Aslında bana bir sörfçüyü hatırlatıyor. Uzun boylu, kirli sarı saçlı, gizemli mavi gözlü." Elini tekrar ağzına götürüyor. "Ot gibi kokuyor."

Dur bir dakika. Hayır, olamaz. .

"Adı ne?"

İşaret parmağıyla çenesine vurarak bunu düşünüyor. "Tam olarak hatırlamıyorum. Biraz garip olduğunu biliyorum."

Adı *Clementine* olan kız söylüyor. "Sanırım

adını bir ağaçtan alıyor."

Lanet olsun.

"Oakley?" Çığlık atıyorum.

"Evet, işte bu." Kapıyı açarken bana bir öpücük gönderdi. "İyi geceler, tatlım. Sabah geri geleceğim."

"Wai-"

Ben onu durduramadan kapandı. *Lanet* olsun.

Bir dakika sonra, bir kapı sesi duydum.

Anahtarını unutmuş olmalı. Yani Oakley trenine atlamasını engellemek için hala zamanım var.

Kapı kolunu çeviriyorum. "Oakley ile seks yapma-"

Diğer tarafta Cole'u gördüğümde içime sığmıyor. Kravatı çözülmüş, takım elbise ceketi çoktan gitmiş, gözlerinin altında halkalar var ve siyah saçları dağınık.

Yine de o kadar yakışıklı ki, neredeyse ona kızgın olduğumu unutuyorum.

Cole'un kaşları havaya kalktı. "Bunu planlamıyordum ama uyarı için teşekkürler."

"Burada ne yapıyorsun?"

Gözleri beni delip geçiyor. "Abbott Carney ile evlenmeni ve ondan çocuk sahibi olmanı istemiyorum."

Şimdi ne diyeceksin?

"Wh-"

Bir adım öne çıkıyor. "*Benimle* evlenmeni ve bebeklerimi doğurmanı istiyorum." Adem elması sallanıyor. "Seni hak ettiğim için değil, sana o kadar aşığım ki senin için savaşmaktan *asla* vazgeçmeyeceğim... bizim için."

Çenemin yere çarptığından eminim.

Duygular boğazımı tıkıyor. "Cole-"

"Düğünü mahvettiğim için özür dilerim. Çok yaklaştığında seni uzaklaştırdığım için özür dilerim. Her şeyi ettiğim için özür dilerim. Keşke söyleyebilseydim, ama gerçek şu ki, muhtemelen milyonlarca kez daha berbat edeceğim... ama *asla* yapmayacağım tek şey seni sevmekten vazgeçmek. Asla." Kalbinin üstündeki noktaya yumruk atıyor. "Buraya girmemen gerekiyordu ama girdin." Yüzümü avuçladı. "Ve şimdi sıkıştın."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. "Güzel.

Çünkü ben de *tam olarak* orada sıkışıp kalmak istiyorum."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "Hem de çok."

Öpüşü, boğulduktan sonra nefes almak gibi.

Korkunç bir fırtınadan sonra güzel bir gökkuşağı.

Zorlu bir diyetten sonra ilk çikolata parçan. Onun öpücüğü *her şeydir*.

Bir kolunu belime dolayarak kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor.

Ve tıpkı bunun gibi, öpüşmemiz nazik ve tatlıdan... tutkulu ve her şeyi tüketen bir hale geliyor.

Bir yağmur damlasından bir gelgit dalgasına.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor ve boğazımın sütunlarına öpücükler konduruyor.

"Ben de seni seviyorum."

Onu o kadar çok seviyorum ki, onsuz olabileceğimi düşünmek bile dünyamın dönmesini engellemeye yetiyor.

Ama olmayacak... çünkü o burada.

Ve bu işi ne kadar berbat edersek edelim... her zaman birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağız.

Çünkü sahip olduğumuz şey *gerçek*.

Clementine'in bana söylediklerini hatırlayarak, "Buraya arabayla geldiğine inanamıyorum," diyorum. "Uçakla da gelebilirdin."

"Tanrım, sen de mi?" Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Ne olursa olsun, senin bindiğin uçağa binmediğim için özür dilerim."

Gözlerindeki samimiyet -ve buraya gelmek için otuz sekiz saat araba kullanmış olması- öyle olduğunu kanıtlıyor. "Biliyorum."

Dudakları tekrar boynumu buluyor. "Benden vazgeçmeyeceğine söz ver." Vazgeçmeyeceğim. *Asla*.

"Söz veriyorum."

Saplantılı öpücükler ve yumuşak "seviyorum" seslerinin birleşimiyle yatağa düşüyoruz. Kontrol edilemeyen dokunuşlar ve düzensiz nefeslerin bir karışımı.

İki hasarlı, kırık insan birbirlerine öylesine kaynaştılar ki yeniden bütün oldular.

Gömleğinin düğmelerini çözüp omuzlarından sıyırıyorum ve köprücük kemiği boyunca bir dizi öpücük konduruyorum.

Eskiden seksin ne olduğunu bildiğimi sanırdım -hormonlar ve şehvet. Biyolojik bir dürtüyü tatmin etmek ve bastırılmış bir dürtüyü serbest bırakmak.

Ve tüm bunlar ... bundan daha fazlası da olabilir.

Birini o kadar çok sevebilirsiniz ki, ona kendinizin en ham, en soyulmuş parçalarını vermek isteyebilirsiniz... çünkü onun için ne kadar hissettiğinizi ifade etmek için yeterli kelime yoktur.

Biraz daha az güçlendirilmiş bir şeye ihtiyacı var... ve çok daha savunmasız.

Saf ve gerçek bir şey.

"Seni içimde istiyorum," diye nefes alıyorum yüzünü göğüs dekolteme gömerken.

Homurdanarak pijama pantolonumu indirdi. Külotum da hemen onu takip etti. "Parmaklarım ve dilim her an içinde olabilir. Söz veriyorum."

Bu kadar kayıtsız olması neredeyse çok sevimli.

"Hayır... Sizi kastetmiştim. Hepinizi." Boğazımı temizliyorum.

"Seks." Çünkü eğer söyleyemiyorsan, yapmamalısın.

Hareket etmeyi bırakıyor. Bir dakika boyunca nefes almadığına eminim.

Sonunda başını kaldırıyor. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Ben hazırım."

Kaşları çatılır. "Ben... Prezervatifim yok. Beklemiyordum..." İçinden bir hava kaçıyor. "Evlenmeyi beklediğini sanıyordum."

Bu kadar uzun süre beklemeye razı olması benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Ama ben ne istediğimi biliyorum. Onu. *Şimdi*.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Prezervatifsiz seks yapmaya karşı değilsen-"

"Daha önce hiç seks yapmamıştım." Sertçe yutkunuyor. "Sen benim ilkim ." Dudakları bir sırıtışla kıvrılıyor. "Bana karşı nazik ol."

Omzuna bir tokat attım. "Ahmak."

Çeneme dokunuyor, ifadesi ciddileşiyor. "Bundan pişman olmanı istemiyorum... *benden*. Çünkü bir kere oldu mu, biter. Geri dönüşü yok."

Elimi boynunun dibinde kavuşturarak onu kendime yaklaştırıyorum. "Senden asla pişman olmayacağım, Colton."

Çöküp yansak bile... Bunu ona verdiğim için asla pişman olmayacağım.

Onu sevdiğim için asla pişman olmayacağım.

Yataktan kalkıp pantolonunu ve boxer'ını çıkarıyor.

Karşımda duran çıplak Colton'ı görmek...şey, kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Ancak, yüz ifadesindeki kırılganlık beni etkiliyor.

içi
nd Sanki bu onun için de seksten daha
e. fazlasıymış gibi. "Seni görebilir miyim?"

diye mırıldanıyor. "Hepinizi mi?"

Panik boğazımda yükseliyor. Ne zaman bir araya gelsek.

üzerimde bir giysi bulundurarak kendimi korumaya çalışıyorum.

Ama şimdi onunla bunu yapamam. Birini sevmek, ona her şeyini vermek demektir.

Hiç görmemelerini tercih ettiğiniz çirkin yanlarınız da dahil.

Gömleğimi başımın üzerine kaldırıp yere atıyorum... kendimi ona gösteriyorum.

"Çok güzelsin."

Bunu söylerken bedenime değil de gözlerimin içine bakıyor olması kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden oluyor.

Yatağa sürünerek, eli bacaklarımın arasına kayarken beni yavaşça öpüyor. "Önce hazır olduğundan emin olmak istiyorum."

"Öyleyim."

Parmakları içime batıyor. "*Gerçekten* hazırım."

İçimde o kadar çok endişe var ki sakinleşmek çok zor. Bu endişe ya da korku değil... sadece... bedenim ve zihnim ne olacağının tamamen farkında, bu da orgazm olacak kadar rahatlamamı imkansız kılıyor.

"Yapamayacağım... ama sorun değil," diyorum o başını eğerken. "Bu senin hatan değil, sadece yaralıyım-"

Bacaklarımı ayırıp, diliyle amıma vurdu.

"Gözlerini kapat," diye mırıldanıyor, hassas etime özensiz öpücükler yerleştiriyor.

Bunu yaptığımda, ağzı klitorisime kenetleniyor ve inliyorum. Beni her zaman nasıl memnun edeceğini bilmesine bayılıyorum.

Parmaklarını diliyle birlikte pompalayarak beni sınıra yaklaştırdıkça nefesim daralıyor.

İlk kıpırdanmalar saçlarını avuçladım. "Boşalacağım."

Beni daha sert, daha hızlı kucaklıyor... ta ki ben titreyen bir karmaşadan başka bir şey olmayana, onun adını haykırana kadar.

"Bu işleri biraz daha kolaylaştıracaktır," diyor ve üstüme doğru hizalanıyor.

Girişimi dürttüğünü hissettiğimde kalçalarımı daha geniş açıyorum.

"Bunu ne kadar istesem de, seni incitecek olmaktan nefret ediyorum," diye fısıldıyor.

"İlk sefer asla harika değildir," diye hatırlatıyorum ona, yıllar boyunca diğer kızlardan duyduğum her şeyi hatırlayarak. "Bunu sana karşı kullanmayacağım.

Yine de." Bir gülümseme serbest kalır. "Ayrıca, bunu ömür boyu akıllara durgunluk veren bir seksle telafi edebilirsin."

Sırıtıyor. "Buna inansan iyi edersin, İncil Thumper." Aramıza uzanarak kendini içime sokuyor, santim santim dayanılmaz bir şekilde. "Biraz durmamı istersen söyle."

İlk baskı dalgasıyla bedenim geriliyor. "Yapacağım."

Duraksıyor. "İyi misin?"

Acı geçicidir. *Biz sonsuzuz*. "Devam et."

Bir acı nöbeti daha beni ele geçiriyor ve . " mısın?" Çenesi

çalışıyor. "Ciddi misin?"

Oh, . Kesinlikle demek istemedim. Kesinlikle yanlış anlaşılma yok. "Sonuna kadar demek istedim."

"Hayır. Sadece yarısına kadar. Seni incitmemek için yavaş çalışıyorum."

Bu benim için işe yaramayacak. Ben her zaman yara bandını yırtıp atmayı seven bir kız oldum.

"Sence sadece... bilirsin." "Zorlamak mı?"

O kadar sert başımı sallıyorum ki kafamın şaşırıyorum. "Tanrım, evet. *Lütfen*."

Kendimi acıya hazırlıyorum ama yine duruyor.

Ona bağırmak üzereyim ama gözlerindeki hayranlık o kadar baskın ki kalbim takla atıyor.

"Seni seviyorum, Sawyer."

Eğilip dudaklarından öpüyorum. "Ben de seni seviyorum,

Colton-Oh." Aleti bir hamlede içime kayıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Cole.

Zonklayan bir ağrıya dönüşen keskin bir bıçak darbesi içime işliyor. Onu karşılamak için gerinirken kendimi nefes almaya zorluyorum.

Cole alnını benimkine yaslıyor, çılgınca nefes alıyor. "Tanrım, *harika* hissediyorsun.″

Ellerimi sırtında gezdiriyorum. "Sen de öyle."

Hala biraz rahatsızlık var ama buna rağmen bunu yapmak konusunda hiçbir şüphem yok.

Dünyada bunu vermek istediğim başka kimse yok. Sadece

Colton'a. *Sadece Colton'a*.

Alnı kırışır. "Yapabileceğim zaman bana haber ver-"

"Şimdi," diye nefes alıyorum. "Lütfen."

İtmeye başladığında bakışlarımız çarpışıyor.

"Sawyer," diye inliyor, sesi boğuk ve düzensiz.

Tırnaklarımla sırtına küçük daireler çiziyorum. "Daha hızlı hareket edebilirsin." Bundan zevk almasını istiyorum.

Ayrıca, bir sonraki rauntta biraz daha rahatladığımda ve daha az ağrım olduğunda bunu telafi edeceğini biliyorum.

Dizlerimden birini kaldırarak geri çekildi ve tekrar içeri girdi.

"Tanrım." "Seni seviyorum," diye tekrar fısıldıyorum, onu daha derine çekmek için poposunu kavrıyorum.

Onunla seks yapmak Tanrı'ya ettiğim yemini bozmak gibi gelmiyor... ruh eşime özel bir şey vermek gibi geliyor.

Bana bakarken gözleri affedilmişlikle kararıyor. "Seni seviyorum."

Bunu yapmak onu öldürüyor olsa da yavaş ve istikrarlı ritmini sürdürürken gözlerim dalgalanarak kapanıyor.

Onun nazik itişlerine kalçalarımla karşılık veriyorum.

"Daha hızlı. Lütfen." "Seni boşaltmak istiyorum."

Böyle bir şey . En azından *bu* sefer. "Zaten yaptın, hatırladın mı?"

Hızını artırırken yüzü zevkten geriliyor. "Yani... *tekrar*."

Bu çabayı alkışlasam da bedenim çok huzursuz. "Sonra da yapabilirsin."

İtiraz edecekmiş gibi görünüyor ama ben büyük silahlarımı çekiyorum. "İçime girdiğini hissetmek istiyorum."

Gözleri kukuletaya dönüyor ve alçak sesle ve derinden inliyor. "Yüce ."

Kalçalarını o kadar hızlı itiyor ki bacaklarım titriyor.

Bir an sonra boğuk bir inilti onu terk eder ve titreyerek kendini bırakır.

Yüzünü boynuma gömüyor, beni içine çekiyor. "Ben...siktir."

"Sorun yok." Parmaklarımı nemli saçlarında gezdirerek ona gerçeği söyledim. "Mükemmeldi."

Çok
mükemmel
.

Yani biz.

Çok gerçek.

Bölüm 81

COLE

Son otuz dakikadır Sawyer'ın uyumasını izliyorum.

O kadar huzurlu görünüyordu ki gitmeden önce onu uyandırmaya kıyamadım. Ben de kaldım.

"Günaydın," diyorum uykusundan uyandığında. Esneyerek göğsüme sokuluyor. "Günaydın." "Nasıl hissediyorsun?"

Dün gece olduğunu biliyorum ama umarım geçmiştir.

Bana bakıyor, parmağı göğüs kafesimde bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Farklı." Gülümsüyor. "Ama iyi bir farklılık."

O da biraz farklı görünüyor... sanki parlıyor. Çıplak omzunu öpüyorum. "Seni seviyorum."

Gülümsemesi büyür. "Seni seviyorum."

Birbirimize bakıyoruz, Sawyer'ın nefesi kesilmeden önce iki aşık salak gibi sırıtıyoruz. "Kahretsin. Saat kaç?"

Komodinin üzerindeki saate bakıyorum. "Dokuzu biraz geçiyor. Neden?"

Avucunun içini alnına gömüyor. "Kahvaltı uğurlaması için gelin partisinin geri kalanıyla birlikte aşağı inmem gerekiyordu."

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Kahvaltı uğurlaması mı?"

"Kız kardeşim bugün balayına gidiyor. Gitmeden önce gelin partisiyle kahvaltı yapmak istediler."

Yorganı geriye atıyorum. "Üç dakika içinde buradan çıkacağım."

Kolumdan çekiştiriyor. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Gitme."

Odanın karşısındaki hâlâ boş olan yatağa bakıyor. "Clementine'in aşağıda olduğunu varsayıyorum... bu da en azından bir saatimiz daha var demek."

"Peki ya kahvaltı uğurlaması?"

"Yeni kocası onu balayı için Fransa'ya götürüyor. İnanın bana, küçük kız kardeşinin kahvaltı uğurlaması için orada olmasına ihtiyacı yok."

Dudağını ısırarak eli çarşafın altında kayboluyor. "Ancak, şu anda ihtiyacım olan bir şey var." Elini sikimin etrafına sardı. "İyi

Tanrım, Cole. Sabahları hep böyle sert mi olursun?"

Evet. "Seksi, çıplak bir kızın yanında uyandığımda öyleyim."

Utangaç bir şekilde gülümseyerek gövdemin aşağısına bir dizi öpücük yerleştiriyor. "Bu seksi çıplak kız, oda arkadaşı gelmeden önce erkek arkadaşıyla ateşli, çıplak bir seks yapmak istiyor. Bu iş için hazır mısın Covington?"

Aletimi işaret ediyorum. "Sen söyle, Church."

Suratını asıyor. "Bilmiyorum. Henüz ikna olmadım."

Başını eğip dilini sikimin başında gezdirdiğinde boğazımda bir inilti düğümleniyor.

Altı ay önce biri bana, benden nefret etmek için her türlü nedeni olan bir kıza aşkımı ilan etmek için ülke çıkacağımı söyleseydi... onlara asla inanmazdım.

İşlerin en iyi şekilde sonuçlanması ne garip.

"Siktir." Beni ağzına çekip uzun ve derin emerken çarşafları yumrukluyorum. "Tanrım."

Kızımın lanet olası bir Hoover gibi ağzı var.

Ona bakıyorum. "Sawyer."

Islak bir patlamayla beni bırakıyor. "Evet?"

Onu vücudumda sürüklüyorum. "Eğer sikimi böyle emmeye devam edersen, ateşli çıplak seks olmayacak."

Onu sırtüstü yatırıp kalçalarını ayırıyorum ve aralarından manevra yapıyorum. "Bil diye söylüyorum, bu sefer sikimin her yerine boşalacaksın."

Nazlı nazlı gülümsüyor. "Ne istersen-"

Ben içine girerken ağzından bir tıslama kaçıyor. "İyi misin?"

Gözleri kapalı, mırıldanıyor. "İyiden de öte."

Kaldıraç olarak yatak başlığını tutarak hızımı artırıyorum. "Bugün katılman gereken başka bir aile etkinliğin var mı?"

"Hayır." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden?"

Ona kendini beğenmiş bir gülümseme veriyorum. "Çünkü bir saat yeterince uzun olmayacak." Sawyer Church'le bir ömür geçirmek istiyorum... hatta daha fazlasını.

Bölüm 82

"Sadece yirmi beş tane daha lazım," diye fısıldadım. "İşte bu " Oakley kaşlarını çattı. "Bunu geçen sefer de söylemiştin."

Adil olmak gerekirse, haklı olduğu bir nokta var. Ama o düğün içindi, ki neredeyse iki hafta önceydi. *Bu* şişe kilo kaybımı sürdürmek için.

"Gerçekten çalışmam gerek-"

"Duke's Heart'a kabul edilmiştin, hatırladın mı?"

Bu konuda neden bu kadar zorluk çıkardığını anlamıyorum. Ondan *gerçek* uyuşturucu istemiyorum ki.

"Biliyorum ama önümüzde birkaç sınav daha var ve bunlar konsantre olmama gerçekten yardımcı oluyor."

Çenesi çalışıyor. "O zaman belki de bir doktora gitmeli ve onlar için bir reçete almalısın."

"Son şişe, söz veriyorum." Eğiliyorum. "Sadece lise kariyerimi yüksek bir notla bitirmek istiyorum. Ayrıca, bugün okul birincisi olacağımı öğrendim."

Kaşları kalkıyor. "Gerçekten mi? Vay be. Bu harika, kısa yığın."

"Biliyorum." Gülümsemekten kendimi alamadım. Bu haber neredeyse mutluluktan bayılmama neden olacaktı. "Ama bu Miles Wilson'la benim aramda ve o çocuğun ne kadar zeki olduğunu *biliyorsun*. Alabileceğim her yardımı kullanabilirim."

"Tamam, seni yakaladım." Parmağını yüzüme doğru salladı. "Ama bu *son* zaman."

Benim için sorun yok. "Dea-"

"En son ne zaman?" Cole araya girerek kolunu belime doluyor.

Ateş et. Koridor yirmi saniye önce boştu.

Oakley, "Cumartesi günü bana özel ders vermekte ısrar ediyor," diye bağırıyor. "Programımı mahvediyor. Bu saçmalıkla işim bitti."

Oakley'e minnettar bir gülümseme veriyorum.

"Dostum, sakin ol," diye haykırıyor Cole. "Sawyer bu kez mezun olmana yardım etmeye çalışıyor, unuttun mu?"

Oakley utangaç görünüyor. "Evet, biliyorum."

"Don't Endişelen, sen Bu Dangalak. O yapamam öğretmen Önümüzdeki Cumartesi," diyor Bianca küçük çemberimize katılırken.

Kafam karıştı. "Neden?"

"Benimle alışverişe gelmeni istiyorum."

Gözüme çatal sokmayı tercih ederim.

Yardım için Cole'a bakıyorum.

"Gelemez. Planlarımız var."

Bianca'nın gözleri kısılır. "Neredeyse bir hafta var. Benim bilmediğim ne tür planlarınız olabilir?"

Yüce Tanrım. Çok mu sapıksın?

Cole bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Üzerinde hiç kıyafet olmamasını gerektiren türden."

Bianca burnunu kırıştırır. "İğrenç."

Kolunu tokatlıyorum. Seks yapıyoruz diye -tamam, *harika* bir seks- bunu tüm dünyaya duyurmak zorunda değil. Ya da kız kardeşine.

"Sinemaya gidiyoruz... sonra da Christian'a."

Aklıma gelen tek inandırıcı şey bu. Ayrıca, ortalık karıştığından beri birlikte orada değildik ve herkese Cole'la aramızın iyi olduğunu kanıtlamak istiyorum.

Casey ve diğer boktan konuşan sürtüklere hadlerini bildir.

Bianca başını sallar. "Film yok. Planladığım şey biraz zaman alacak."

Cole eğiliyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Planladığım şey de biraz zaman alacak."

Bir savaşıyorum. *Onun* planlarını *onunkilere* tercih ettiğimi söyleyebilirim.

Bianca defteriyle ona vurur. "Yine...*iğrenç*." Dolabıma yaslanıyor. "Bak, ağabey, bunu senin için gerçekten basitleştireceğim. Sawyer'la olan ilişkine de Jace ve kevaşesine yaptığım gibi müdahale etmemi istiyor musun?"

Ona ters ters bakıyorum.

"Hey-" "Siktir et, hayır,"

diyor Cole.

"Harika. O zaman sikini pantolonunda tut ve kız arkadaşını çalmama izin ver.

bir öğleden sonra."

"Kötü fikir, kardeşim," diye homurdanıyor Oakley. "Güven bana."

Bianca ona dişlerini gösterir. "Merak etme, Oakley'nin orospularının aksine... Sawyer'ı geri vereceğim." Bana bir öpücük gönderiyor. "Cumartesi görüşürüz, sevgilim."

Bölüm 83

"Neden burada olduğumuzu bana bir daha hatırlatır mısın?" Dylan mağazaya girerken homurdanıyor.

"Çünkü Bianca onunla alışverişe gidip gitmeyeceğimi sordu ve ben yalnız gitmiyorum."

Bu, idam mangasıyla yüzleşmeye eşdeğer bir şey olurdu. "Benden nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?"

Evet. Onu davet etmemin bir başka nedeni de bu.

Bianca ne kadar *zor* biri olsa da onu arkadaşım olarak görüyorum. En iyi arkadaşımla yeni arkadaşımı takılmaya zorlamanın aralarındaki bu kavgayı sonsuza dek bitireceğini umuyorum.

O zaman *hepimiz* takılabiliriz.

"Ona bir şans ver Dylan. Onu tanıdıktan sonra o kadar da kötü değil. Promi-"

"Bir dakika, kardeşimin düzüştüğü katil orospuyu bize katılması için davet ettiğimi *hiç* hatırlamıyorum." Bianca araya giriyor.

Bir daha düşündüm de, belki *de* bu kötü bir fikirdi. Artık geri dönmek için çok geç.

Odadaki fili ele almadan önce birkaç derin nefes alıyorum. "Liam'ın başına gelenler onun suçu değildi Bianca. İçten içe bunun doğru olduğunu biliyorsun."

İncelemekte olduğu gömleği masanın üzerine fırlatıyor. "Onu burada istemiyorum."

Dylan ellerini havaya kaldırır. "Bana uyar."

Gitmeye başladı ama ben kolundan tuttum. "O kadar hızlı değil." Bakışlarım ikisinin arasında geziniyor. "Birbirinizle sorunlarınız olduğunu biliyorum ama aynı zamanda *çok* önemli bir ortak noktanız var."

"Lütfen," diye haykırır Bianca. "Onunla *hiçbir* ortak noktam yok."

"İkiniz de Jace'i seviyorsunuz," diye hatırlatıyorum ona. "Ve onun hayatındaki en önemli iki kadının sürekli birbiriyle didişmesi hiç adil değil."

"Bu *benim* hatam değil-" Dylan söylemeye başladı ama ben onu susturdum. "Biliyorum."

Bianca, "Bu *benim* de hatam değil," diye savunuyor.

Ona bir bakış attım. Kavga kesinlikle *onun* suçu.

"Her neyse. Yaptığı şey için onu *asla* affetmeyeceğim." Yüz hatları biraz olsun yumuşuyor. "Ama kalabilir... Sanırım."

Fazla bir şey değil ama yine de bir şey.

Dylan itiraz etmeye başladı ama ben fısıldadım, "Zeytin dalını al." Elini sıkıyorum. "Jace için."

Tavana ve . "Peki."

Bianca askıdaki bir dizi giysiyi parmaklıyor. "Bedenin kaç kilise kızı? Birkaç şey seçtim bile, ama sana uyacaklarından emin olmak istiyorum."

Dylan'a bakıyorum çünkü Bianca'nın benimle konuşuyor *mümkün* değil.

Gözlerim son moda butiğin etrafında dönüyor. Buradaki tek bir kıyafet benim bir haftada kazandığım paraya mal oluyor. "Senin için alışveriş yaptığımızı sanıyordum."

"Gerçekten *senden* kıyafet *bana* yardım etmeni isteyeceğimi mi sanıyorsun?" Göğsünü tutarak homurdanıyor. "Oh, Tanrım. Sen *istedin*. Bu çok tatlı."

"Evet," diye mırıldandı Dylan arkamdan. "Kız gerçek bir *şeftali*."

"Üzgünüm ama bugün alışveriş yapmayı planlamıyordum." Kontrol ettiği bir elbisenin üzerindeki fiyat etiketini fark edince irkildim. "Öyle olsa bile gideceğim yer burası değil. Burada hiçbir şeye param yetmez."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bianca bana kredi kartını gösterdi. "Bu yüzden bunu getirdim."

Aklını kaçırmış. "Kıyafetlerimin parasını ödemene izin vermeyeceğim."

Boğazından rahatsız edici bir ses çıkarıyor. "Bak, bu ileri geri konuşmalarla aram pek iyi değil. O yüzden tartışmayı tamamen geçelim ve sen benim dediğimi yap." Kısa beyaz bir elbiseyi bana doğru itti. "Git bunu dene."

Elbise bana çok küçük görünmekle kalmıyor, benim tarzım da değil... He

psi. "Hayır."

Dudaklarını büzüyor. "Biz arkadaşız, değil

mi?" Ona ihtiyatla bakıyorum. "Evet."

"*Arkadaşın* olarak, etrafta dolanıp durmana izin vermeyi reddediyorum. bir tür Amish evsizi gibi." İğrenme yüz hatlarını dolduruyor. "İlk başta çok sevimliydi ama artık o kadar da değil."

"Teşekkürler."

"Seni aşağılamaya çalışmıyorum. Sadece dürüst oluyorum. Baloya beş hafta var ve sana söz veriyorum Cole balo kralı, Casey de kraliçesi olduğunda kendini köpek bokundan beter hissedeceksin. *Yine*." Kıyafet raflarını karıştırmaya devam ediyor. "Ayrıca, enerjimi odaklayabileceğim yeni bir pozitif projeye ihtiyacım var. Sana bir makyaj yapmak mükemmel olur."

Bunu yapmasına izin veremem. "Hayır-"

"Doğum günüm Haziran'da," diyerek sözümü kesti. "Bunu bana süper erken doğum günü hediyen olarak kabul et."

"Makyaja ihtiyacı yok," diyor Dylan. "Bu haliyle harika görünüyor."

Bianca yüzünü buruşturur. "Eski püskü kotlar ve konser tişörtleriyle yaşayan kız söylüyor bunu. İkinizin bu kadar iyi anlaşmasına şaşmamalı. Stevie Wonder siz salaklardan daha iyi kıyafetler seçebiliyor."

Dylan ve ben birbirimize kızgın bir şekilde bakıyoruz.

"İyi," diye tersliyor Bianca. "Sana yardım etmeme izin verme. Ama balodan sonra Cole Casey'ye döndüğünde ağlayarak bana gelme."

Sinirden karnıma ağrılar giriyor. Cole'un beni Casey için terk edeceğini bir an bile düşünmüyorum... ama aptal beynimin hâlâ beni daha iyi biri için terk edebileceğini düşünen küçük parçasından nefret ediyorum.

Daha iyi derken? Daha güzel ve daha zayıf demek istiyorum. Özellikle üniversiteden sonra profesyonel olduğunda. Kızlar şimdiden ona atlıyor... Beş yıl içinde ne kadar kötü olacağını *düşünmek* bile istemiyorum.

"*Bir* kıyafet," diye .

Bianca'nın dudakları bükülür. "Üç. Artı, bir balo elbisesi, bir saç kesimi ve bir boya işi." Çantasından telefonunu çıkarır. "Lens reçeteni biliyor musun? Babama işten birkaç lens örneği getirmesini söyleyeceğim."

Ciddi olamaz. "Bir kıyafet, balo elbisesi *yok* ve bir süs." İşte.

Uzlaşma.

"Hayır." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "İki kıyafet. Sana *marjinal* bir fikir vereceğim bir balo elbisesi. Boyut için biraz uzun katlar ve yüzü çerçeveleyen birkaç karamel röfle. Oh, ve *Sephora*'ya bir gezi. En fazla bu kadarına razıyım."

Bianca'nın takasın nasıl işlediğini anladığını sanmıyorum.

Ya da belki de öyle, çünkü bir şekilde kendimi aynı fikirde buluyorum.

"Sana uymayacağını söylemiştim," diye yakınıyorum daracık kırmızı kumaşı kalçalarımın üzerine çekerken.

Bunu kim yaptıysa, giyen kişinin nefes alıp alamayacağını hiç düşünmemiş olmalı.

Bianca bana doğru yürüyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Tam da böyle *olması gerekiyordu*."

Etikete baktım. "6 beden olduğu yazıyor. Ben altı beden *değilim*."

Daha dün gibi hatırlıyorum, on dört beden bir elbise çok dar geliyordu. Be
n. Bianca beni aynaya doğru çevirirken gülümsüyor. "Artık öylesin."

Atkuyruğunu saçımdan çıkarıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. koyu renk kilitler. "Dostum, lezbiyen gibi davranmak istemem ama çok seksisin."

Vay anasını.

"Vay canına, farklı görünüyorum."

Sanki bir karnavaldaki lunapark aynalarından birine girmişim gibi.

Daha ince ve daha güzel olsaydınız nasıl görüneceğinizi görmenizi sağlayan.

Ama bu sahte *değil*.

Gülüyor. " da bu zaten, şapşal." Dylan'a
bakıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Ayaklarını sürüyerek yürüyor.

"Gerçekten mi?" "Elbette."

Ondan daha azını beklemiyorum.

"*Kendin* gibi görünmüyorsun. Dürüst olmak gerekirse, amigo kız takımına aitmişsin gibi görünüyorsun." Öfkelendi. "Bu çok aptalca, Sawyer. Makyaja ihtiyacın yok. Sen *her zaman* güzeldin."

Şişman bir kız için.

Bir yandan Dylan'ın ne dediğini anlıyorum. Hemen kaynaşmamızın en büyük nedeni Casey gibi kızlara karşı duyduğumuz ortak küçümsemeydi.

Biz reddedilenlerdik.

Biz de reddettik.

Çünkü asla ait olamayacağınız hissine kapıldığınızda yüzeysel olanı bir kenara bırakmak sizi daha iyi hissettirir.

Ama onların dünyasının bir yer olduğunu anladığınızda... ne *kabulü* sanki..

Toplum sizi şişman bir kız olarak görmeyi bırakıp, size ilgi ve şefkate layık gerçek bir *insanmışsınız* gibi bakmaya başladığında...

Güneşin bulutları yarması gibi. Dünya çok

daha sıcak... çok daha az karanlık.

Aynaya geri dönüyorum. "Bunun yeşili var mı? Cole'un en sevdiği renk."

Bölüm 84

"Aman Tanrım. Sawyer Grace," diye annem. "Ne yaptın sen?" İrkildim. "O kadar kötü, ha?"

Bianca'nın başlangıçta kararlaştırılandan biraz daha fazlasını almasına izin verdim. Özellikle, dört kıyafet, bir balo elbisesi - gerçekten sevdiğim bir elbise

-Birkaç uzun kat ve röfle ve bir ton yeni makyaj.

Oh, ve... bağlantılar.

Ki bunları yerleştirmek ciddi bir baş belasıydı.

Elini kalbinin üzerine koydu. "Hayır. Çok *güzel* görünüyorsun." Bir adım geri çekilirken gözleri yaşarıyor. "Tanrım, tatlım. Seninle çok gurur duyuyorum."

Yıllar boyunca sürekli olarak Ulusal Onur Topluluğu'na girdim, SAT sınavımda 1600 puan aldım, Duke's Heart'a tam bursla kabul edildim ve mezuniyette okul birincisi olmaya adayım.

Yine de bu kadın bana *bir kez bile* benimle gurur duyduğunu söylemedi. Şimdiye kadar.

Babam beni görünce durdu. "Ne-" Hayal kırıklığı kahverengi gözlerini dolduruyor. "Anlıyorum."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Her neyse. Ayrılmamız sadece *onun suçu*.

Benim kilo vermem onun kızını kaybettiği anlamına gelmez.

Ayrıca, o gün arkamdan bana şişman diyen oydu. Sorunu hallettiğim için sevinmeli.

"Teşekkürler anne." Saate bakıyorum. "Kahretsin. Cole'u almaya gitmeliyim." Mutfak masasından çantamı ve hazırladığım gece çantasını alıyorum. "Oh, ve sakın bekleme. Geceyi Dylan'larda geçireceğim."

Bu bir yalan. Geceyi Cole'da geçireceğim. Ama bunu bilmelerine gerek yok.

Yine de annemin içten içe gerçeklerden şüphelendiğini düşünüyorum.

"Partide iyi vakit geçir." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "*Dikkatli* ol." Evet, bunu yüksek sesle ve net bir şekilde okudum.

Eve hamile gelme yoksa *baban* erkek arkadaşını vurur. "Hoşça kal baba."

Sinsice uzaklaşmadan önce nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor. Ben kapıya doğru yürüyorum. "Hoşça kal anne. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

için elimden geleni yapıyorum.

Bugün ikide iki oldu.

Önce gurur duydu... Şimdi de beni seviyor.

Bu hapları almak gelen *en iyi* şeydi.

Daha fazla almam gerekecek.

"Dışarıdayım da ne demek?" Oakley sorar. "Pazartesi günü sana yirmi beş tane verdim."

"Sesini alçalt," diye tıslıyorum.

Misafirhanedeyiz, ama Cole ya da Bianca'nın rastgele içeri girip bizi duyamayacağı gibi bir şey değil.

"Gerçekten yoğun bir haftaydı Oak. Çalışmam gereken *çok şey* vardı, hatırladın mı? Ayrıca, haplar eskisi kadar işe yaramıyor, bu yüzden biraz destek almak için daha fazla almam ."

"Evet, buna tolerans geliştirmek deniyor. Ama *yıllardır değil de* sadece birkaç aydır kullandığını *ve* sana verdiğim tüm lanet hapları bitirdiğini düşünürsek, belli ki alman gerekenden *çok* daha fazlasını alıyorsun."

İçimde dolaşan utançtan nefret ediyorum.

Ama bana pislikmişim gibi bakmasından nefret ettiğim kadar değil.

Bu hiç adil değil. Daha önce hiç sorun yaşamamış ya da hap kullanmamış gibi davranıyor.

Onun aldığının aksine, bu ilaca gerçekten ihtiyacım var. Haplarım her şeyi daha iyi yapıyor... daha kötü değil.

"Vay canına, uyuşturucu sattığını en yakın arkadaşlarından saklamakla kalmayıp, aynı zamanda

"Bir gece aklını kaçırdı ve küçük kız kardeşlerinden faydalandı." Bu sert ve yanlış.

Ama mutluluğumun anahtarının onda olmasından nefret ediyorum.

Oakley istediği zaman benimle ilişkisini kesebilir ve her şeyi mahvedebilir.

Bunun olmasına izin veremem.

Bir daha asla şişman kız olmak istemiyorum. Sonunda istediğim her şeyi elde etmişken olmaz.

Oakley ona tokat atmışım gibi bakıyor. "Ben yapmadım... bir hataydı. Yatağıma girdi-"

Ağzımdan çıkacak bir sonraki sözcüklerden nefret ediyorum... ama bunlar çok gerekli bir kötülük. "Jace ve Cole'un öğrendiklerinde gerçekten böyle düşüneceklerini mi sanıyorsun?"

O kadar ihanete uğramış görünüyor ki ağlayabilirim.

Tanrım, kendime dayanamıyorum.

"Senin gibi kitap kurdu olmayabilirim ama şantajın kokusunu bir mil öteden alırım." Omuzları çöktü. "Ne istiyorsun?"

"Yüz beni önümüzdeki ay boyunca bağlar." Yüzü allak bullak oldu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Senin yargına ihtiyacım yok, Oakley."

"Hayır, bu *haplara* ihtiyacın yok." Başını avuçluyor. "Bu *sen değilsin*."

"Haklısın. Öyle *değil*. Ve Tanrı'ya şükürler olsun. Çünkü *o* Sawyer iğrençti ve-"

"Hayır, değildi." Sesi hüzünle doluydu. "Uyuşturucu için bana *asla* şantaj yapmayacak bir arkadaşımdı." Cebini karıştırıp bir hap şişesi çıkardı. "Al sana yoksunluk çekmene yardımcı olacak on tane. Çünkü ondan sonra... İşim *bitti.*"

Panik göğsümü tırmalıyor. "Ciddi olamazsın."

Kapıyı işaret ediyor. "Güven bana, ciddiyim."

Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben ona engel oluyorum. "Lütfen Oakley. Yapma bunu. İhtiyacım var-"

"Hayır, ."

Karnım dönüyor ve başım dönüyor. Eğer beni keserse, yine şişman olacağım.

Her şeyi kaybedeceğim.

Bedenim, annemin sevgisi... Belki Cole bile.

Oda dönerken göğsüm sıkışıyor. "Lütfen. İstediğin her şeyi yapacağım. *Her şeyi*."

Yüzüne uzanıyorum ama bileklerimi tutuyor. "Aman Tanrım. Senin derdin ne lan?"

Donup kaldım, teklif etmek üzere olduğum şeyin farkına varmak beni tam kalbimden vurdu.

İnanamıyorum, *neredeyse...*

Tanrım, hasta hissediyorum. *Çok hastayım.*

"Bu *sen değilsin* Sawyer."

O haklı.

"Özür dilerim-"

"Benden özür dileme," diye alay ediyor. "Cole'dan özür dile. Bir fahişeye aşık olan o."

Ona tokat attım. *Sertçe*.

"Ne cüretle-"

"Para ya da uyuşturucu karşılığında kendini erkeklerin atan birine başka ne denir?"

Oh, Tanrım. Nefes alamıyorum.

". Yapmadım-" Konuşamıyorum.

Bunu Cole'a *asla* yapmam.

Onu seviyorum. Hem *de çok.*

Sonunda sesimi buldum. "Ben bir fahişe değilim. Adderall için seninle asla yatmam çünkü ben değersiz bir uyuşturucu bağımlısı değilim." Ona ters ters baktım. "Ben *sen* değilim."

Kolumu çekiştirdiğinde irkildim. "Komik, annem de değersiz bir uyuşturucu bağımlısı olmadığına yemin ederdi." Ön kapısını açtı. "Sonra kocasının banka hesabını boşalttı ve dört yaşındaki oğlunun önünde torbacısını becerdi... ailesini temelli terk etmeden hemen önce."

İçimde bir sempati uyandı. "Meşe-"

"Çık dışarı." Beni itti. "Tekrar Sawyer olduğunda geri gel." "Ben Saw-"

"Hayır, *değilsin*."

Bölüm 85

"Beğenmedin mi?" Sawyer dudağını ısırarak soruyor.

Hayır. Hiç sanmıyorum.

Elbise, saç, topuklu ayakkabılar, yüzündeki makyaj...

temaslar.

olduğum kıza hiç benzemiyor. "Bu... tamam," diye

karar verdim. "Sanırım."

Hıyarlık etmeye ya da onu incitmeye çalışmıyorum, ama burada durup yeni görünüşünü beğenmediğim halde beğenmiş gibi davranmayacağım.

Neyse ki aşık olduğum gerçek Sawyer hâlâ içeride.

Umarım.

"Benim sürmemi ister misin?"

"Hayır." Topuklu ayakkabılarıyla yolumda salınırken bana soğuk bir bakış fırlatıyor. "Ben iyiyim."

"Bana kızgınsın."

"Tanrım, öyle mi

düşünüyorsun?"

"Seni incittiysem özür dilerim-

" "Sorun değil."

Elimi bileğine dolayarak onu durdurdum. "Yüzündeki tüm o pisliğe ya da o küçük elbiseye ihtiyacın yok." Sertçe nefes alarak ona bir doz daha dürüstlük veriyorum. "Ve madem konu açıldı, bence sen... her ne diyet yapıyorsan bırakmalısın."

Anlayışlı olmaya çalıştım ama artık *yapamıyorum*.

Tamamen farklı biri gibi görünüyor.

Kıvrımları gitmiş. Kıçı neredeyse yok.

Ve memelerinden bahsetmiyorum bile... onlardan geriye ne kaldıysa.

Ancak, son zamanlarda bu kadar yorgun ve huysuz olmasaydı tüm bunlarla başa çıkabilirdim.

Eğer hala o sevimli, alaycı, şımarık, tatlı hali olsaydı.

Ama değil.

Sanki her kiloda onu daha fazla kaybediyorum.

Daha zayıf görünebilir... ama daha sağlıklı görünmüyor.

Daha iyisini bilmeseydim, neredeyse gergin söylerdim.

Muhtemelen yeterince yemediği içindir.

Gözleri küçücük yarıklara dönüşüyor. "Çok sinirlisin." Pembe pençelerinden biriyle göğsümü dürtüyor. "Bütün okulun önünde bana şişman dedin, şimdi de kilo verdim diye-"

"Hatalıydım, Sawyer. Ciddi olduğum için söylemedim. Söyledim çünkü-"

"Çünkü bu bekleniyordu," diyor sesi titreyerek. "Şişman kız kutusuna konulduğum için söylemek *zorunda kaldığın* şey." Bileğini geri çekiyor. "Siktir et o kutuyu. Sonunda çekici olduğum için kendine güvensiz olduğun için beni artık sevmiyorsan sen de siktir git."

Her şeyi yanlış anladı. *Hem de çok yanlış*.

"Seni sevmediğimi hiç söylemedim. Ve bu güvensizlik değil... Bu senin sağlığın için endişe. Arada büyük fark var."

"Doğru." Başını geriye atarak gülüyor. "Tanrım, insanlar beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Şişmanken tek duyduğum şey-" Parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor. "'Sağlığın için endişelenmelisin'. Ve şimdi nihayet normal kilomdayım... Hâlâ *aynı* saçmalıkları duyuyorum. Hiç inandırıcı değil."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Toplum berbat... Bazen insanlar her zaman doğru anlamıyor.

Daha büyük olmak her zaman sağlıksız olduğunuz anlamına gelmez ve daha küçük olmak da sağlıksız olduğunuzu garanti etmez.

Ama toplumu düzeltemem.

Yıllar boyunca insanların ona söylediği ve kendisini mükemmelden daha az hissetmesine neden olan tüm boktan şeyleri ortadan kaldıramam.

Kendisini *benim* gördüğüm gibi görmesini sağlayamam.

Onu *her zaman* gördüğüm gibi... kilo vermeden önceki gibi. Her şey benim kontrolüm dışında.

Yapabileceğim tek şey onu sevmek.

Her ne şekilde gelirse gelsin.

Kollarımı ona doladım. "Bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle."

"Yapamazsın," diye boğuluyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Sadece erkek arkadaşımın bana güzel göründüğümü söylemesini istedim, böylece partiye gidip eğlenebilecektik. *Bir* geceliğine normal bir kız olmak istedim."

Sawyer normal bir kızdan başka bir şey... ve bu tam da onun sevdiğim yanı.

Ama bunu almasını istiyorum.

Çünkü onu mutlu etmek istiyorum.

Çenesini eğerek başparmağımla rimel izlerini siliyorum. "Çok güzel görünüyorsun, İncil Thumper." Eğilerek ona bir öpücük veriyorum. "Hadi gidip partide eğlenelim."

Bana baktığında gözlerindeki o ışıltı geri geldi. "Ciddi misin?"

"Evet."

Arabaya binerken gözüme çarptı. Ona doğum günü

için aldığım tasarım çanta.

O olmadığına yemin ettiği kişi.

Bölüm 86

"Neden yemiyorsun?" Dylan soruyor. "En sevdiğinden aldım." Peynirli patates kızartması tabağına bakarken içimi bir tiksinti kaplıyor.

Midemdeki gurultuya rağmen, daha iyisini biliyorum.

Bir ısırık her şeyi yok eder.

Neyse ki, kısa bir süre önce beş Adderall attım, bu yüzden sadece zihinsel açlıkla mücadele ediyorum.

Cazibeden kurtulmak için onları itiyorum. "Evden çıkmadan önce yedim."

Dylan bana ihtiyatla bakıyor. "Neden? Bu gece abur cubur ve film maratonu yapacağımızı biliyordun."

Beni delmesine dayanamıyorum. "Neden her zaman abur cubur olmak zorunda?" Konuşmaya başladı ama ben izin vermedim. "Herkes senin gibi doğuştan zayıf değil. Akciğer kanseri olan bir hastaya sigara götürür müsün?"

Aşağılanmış görünüyor. "Tabii ki hayır. Ama Sawyer sen değilsin... hiçbir zaman olmadın... biliyorsun."

Beyaz sıcak öfke kanımda dalgalanıyor. Onu tanıdığımdan beri bu kelimenin etrafında nükleer bir füzeymiş gibi dolanıyor.

"Tanrı aşkına, şu kelimeyi söyle Dylan. Şişman." Ayağa kalkıyorum. "F-A-T. *Kıvrımlı* değil. Tombul değil. İri kemikli değil. Tombul değil. Şişman."

Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor. "Konu sen olunca bu kelime aklımdan *hiç* geçmedi. Asla."

Tanrım. Sanki şişman kıza asla şişman demediği için ödül istiyor.

"Tebrikler, madalya ister misin?"

İçkisini yere çarptı. "Senin derdin ne lan?"

Bir duygu seli beni boğazımdan yakaladı. Daha önce hiç kavga etmemiştik. "Hiçbir şey, her şey."

"Konuş benimle." Nefesini sertçe veriyor. "Çünkü son zamanlarda öyle davranıyorsun ki..."

"Ne?"

"Endişeliyim, Sawyer. Gerçekten endişeliyim. Bu kadar kilo vermenin arasında

-"

"Şaka yapıyor olmalısın." "Ne?"

"Sen *iki* bedensin Dylan. Ben senden tam anlamıyla iki beden büyüğüm, bu yüzden kendini açlıktan öldürme tehlikesiyle karşı karşıya olan bir anoreksikmişim gibi davranmayı bırak."

"Kendini aç bırakan bir anoreksik olmayabilirsin ama kesinlikle kendin gibi *davranmıyorsun*."

O da değil. "Tanrım, insanların bana bunu söylemesinden *çok* ."

Koltuğunda geriye yaslanıyor. "Eğer bu kadar çok insan size aynı şeyi söylüyorsa, muhtemelen bunun nedenini uzun uzun düşünmelisiniz."

Vay be. En iyi arkadaşım olması gerekiyordu ama burada benim yerime başkalarının tarafını tutuyor.

"Ne kadar iyi bir ."

"Pardon?"

"Beni duydun." O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki koltuğum geri gidiyor. "Belki de şişman bir en iyi arkadaşın olmasını seviyorsundur."

Kaşları havaya kalktı. "Wh-"

"Çünkü güzel, sıska kızlar böyle yapar. Erkeklerin önünde kendilerini daha da güzel ve zayıf göstermek için şişman bir en iyi arkadaş edinirler. Tanrım, sen Jace'le birlikte olup beni kıç üstü bıraktıktan sonra bunun böyle olduğunu anlamalıydım."

Bu doğru değil. Ama acı çekiyorum ve onun da acı çekmesini istiyorum.

"Bu o kadar saçma ki nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum, seni ahmak."

"Ahmak mı? Bir kullanıcı olmaktansa bir ahmak olmayı tercih ederim. Geçen yıl Britney hakkında o kadar konuştun ama özünde tıpkı onun gibisin."

O değil, ama ben çoktan başladım ve durdurma düğmesini bulamıyorum. *Her zaman çok sinirliyim*.

Bu kontrol edemediğim ve nereden geldiğini bilmediğim bir öfke.

"Tanrım," diye tersliyor Dylan. "Neyin var senin? Beynin de mi zayıfladı?"

İşte bu kadar. "Hayır, ama bahse girerim bu hoşuna giderdi, değil mi? Böylece diğer her şeyde olduğu gibi şikayet edecek bir şeyin olur." Elimi dramatik bir şekilde alnıma koyuyorum. "Zavallı ben, babam hapiste. Zavallı ben, kuzenim teyzemi becerdi ve mezun olamadı. Zavallı ben, benim

erkek arkadaşım yanına taşınmamı istedi. Zavallı ben, üniversite çok zor. Zavallı ben, erkek arkadaşım bana bir araba aldı. Zavallı ben, en iyi arkadaşım kilo verdi. Seni de dramanı da sikeyim Dylan."

"Vay canına," diye öfkelendi, ayağa kalktı. "Düşündüğüm gibi biri *değilmişsin*."

"Aynen."

Jace ön kapıdan içeri girdiğinde bir dakikadan daha uzun bir süre birbirimize ters ters bakıyoruz.

Gerginliğe aldırmadan masaya doğru ilerliyor. "Peynirli patates kızartması.

Güzel."

"Benimkini al," dedim ona. "Ben de tam gidiyordum."

"Güzel," diye tersliyor Dylan. "Özür dilemeye hazır olduğunda beni ara."

Tanrım, çok kibirli. "Kendini beğenmiş küçük bir velet olmayı bitirdiğinde beni ara."

Ağzı patates kızartmasıyla dolu olan Jace bakıyor. "Ne oluyor?" "Hiçbir şey," diye ikimiz de aynı anda bağırıyoruz.

Yavaşça geri çekiliyor.

"Kafanı kıçından çıkardığında beni ara."

Çantamı aldım. "Sahte bir *sürtük* olmayı bitirdiğinde beni ara."

Çenesi düştü. "*Bianca*'yı kanalize etmeyi bitirdiğinde beni ara."

Kapıya doğru yürürken ona parmağımı gösterdim. "Bir daha düşündüm de, beni arama. *Asla*."

Bölüm 87

"Sadece bir kavgaydı, eminim yakında hepsi geçecektir."

Şu anda Cole'un kollarında yatıyor, onun yatağında bir bebek gibi hıçkırarak ağlıyorum. "Dylan ve ben asla kavga etmeyiz."

Onun sözleri. Bana topraktan daha aşağı biriymişim gibi bakması... çok acıttı.

Neden onun -neden kimsenin- benim için mutlu olamadığını anlamıyorum. "Sadece senin için endişeleniyor," diye fısıldıyor.

"Neden? Kilo verdim Cole. Bir fuhuş şebekesine ya da çeteye katılmadım." Bana baktı. "Sadece... son zamanlarda biraz *gerginsin*. Savunmacı."

"Çünkü herkes vücudumla ilgili *benimle* uğraşıyor."

Ve sonra oluyor... gözyaşları daha hızlı ve daha hızlı dökülüyor. O kadar hızlı ki zar zor nefes alabiliyorum.

Artık sadece kilo kaybetmiyorum. Sevdiğim herkesi kaybediyorum.

Ve nedenini anlamıyorum. Bu kadar olumlu bir şey neden olumsuz hale geliyor?

Neden herkes benden nefret ediyor? Neden her zaman çok kızgınım? *Neden asla yeterince iyi değilim*?

Cole beni kollarında sallıyor. "Rahatla. Her şey yoluna girecek."

"Ya düzelmezse?"

Ya Dylan ve Oakley benden sonsuza dek nefret ederlerse?

Ya Oakley bir sorunum olduğu konusunda haklıysa?

Başımı sallarım. Hayır. *Adderall*.

Dünyanın her yerinde insanlara reçete edilen bir ilaç.

Ve Cole hariç, bu başımıza gelen en iyi şey.

Ben. Sadece küçük bir sorun var. *Hayatımı mahvediyor olabilir*. Çünkü bunu kimseye söyleyemem.

Çünkü neden almaya devam istediğimi anlamayacaklar. Çünkü herkesi kaybedeceğim.

Onları zaten *kaybediyorsun* -zihnim alay ediyor.

Yer değiştirerek kollarımı ona doladım. "Cole."

Gözlerindeki endişe nefesimi . "Öyle mi?" "Lütfen beni asla terk etme."

Kendimi çok çaresiz ve savunmasız hissediyorum. Yanağımı okşuyor. "Bana sahipsin. Her zaman."

Kelimelerden daha fazlasına ihtiyacım var, gömleğini başının üzerine kaldırıyorum. "Söz mü?" "Söz veriyorum."

Eşofmanının kemerine uzandığımda göz kapakları kapanıyor. "Wh-"

"Seni istiyorum."

Şu anda, tüm dünyada beni önemseyen tek kişinin o olduğunu ve ona yakın olmam gerektiğini hissediyorum.

Yaklaşabildiğim kadar.

Beni sırtüstü yatırıp külotumu bacaklarımdan aşağı indiriyor.

Başı güneye doğru iniyor ama onu durduruyorum. "Hayır."

Kalçalarımı gidebildikleri kadar açıp ona bakıyorum. "Şimdi."

Yüzündeki ifade arzu ve kargaşanın bir karışımı, kendini üstüme bırakıp sikinin ucunu şişmiş amıma sürtüyor.

"Sawyer."

Elleri kıçımın altından kayarken ve kendini içime iterken bir yalvarış gibi çıkıyor.

Ona uyum sağlamak için esnedim... Sanki vücudum onun için şekillendirilmişti.

İnliyor, açgözlü itişlerle pompalarken parmakları kalçalarımı kazıyor. "Siktir."

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, başım ve zihnim dönüyor.

Son zamanlarda kendimi normal hissetmiyorum ve hayatım aniden kontrolden çıkıyormuş gibi geliyor, ama o benim fırtınamın sakinliği.

Daha önce söylediklerini tekrarlarken yeşil gözleri sınırsız bir açlıkla dönüyor. "Bana sahipsin. Her zaman."

Kalçalarımı kaldırarak onu itiş kakışla karşıladım.

Ona çok ihtiyacım var... çünkü çok acıyor.

Kollarımı boynuna doladım, ona yapıştım.

Ona ihtiyacım var çünkü onu çok seviyorum... ve elimde kalan tek iyi şey o.

Bölüm 88

Loki: Bir saat içinde seninle buluşabilirim.

Yatağın yanına çömelirken başparmağım telefonumun klavyesinin üzerinde geziniyor. Oakley işime son verdiğinden beri iş yerinden Luis'e bana Adderall bulabilecek birini tanıyıp tanımadığını sordum.

Meğer Loki'yi tanıyormuş ve beni onunla temasa geçirdi. Bugün ilk buluşmamızı yapacağız.

Başımı yatağın üzerinden kaldırıp hâlâ uyumakta olan Cole'a bakıyorum.

Bir kolunu yastığının altına sokmuş, diğer kolunu da sanki bana uzanıyormuş gibi yatağın benim tarafıma .

Sawyer: Yakında görüşürüz.

Hâlâ uyuduğundan emin olduktan sonra cüzdanımdan ilaç şişesini çıkarıyorum.

Günde beş tane alıyorum -genellikle iki farklı dozda- ama eskisi kadar işe yaramıyor.

Bugün gerçekten çalışmam gerektiğini ve Loki'den daha fazla hap alacağımı düşünürsek, biraz daha almamda bir sorun görmüyorum.

Kalan beş hapı elime döküyorum ve ağzıma atıyorum.

Komodinin üzerindeki bir bardak suya uzanıyordum ki, "Ne yapıyorsun?" sorusunu duydum.

Hapları çabucak yutuyorum. "Başım ağrıyor ve çantamda biraz Tylenol olduğunu hatırladım."

Doğrusunu söylemek gerekirse, keşke biraz alsaydım diyorum çünkü dün geceki *antrenmanımız* yüzünden vücudum çok ağrıyor.

Kaşlarını çattı. "Belki de artık hiç uyumadığın için başın ağrıyordur." Yanındaki yere vuruyor. "Yatağa geri dön."

Bir bahane uydurmak ama ona gerçekten hayır diyemiyorum.

Yorganın altına girdim. "Tamam, ama sadece kısa bir süreliğine. Eve gidip ders çalışmam lazım."

Kolunu bana doladı. "Her zaman burada çalışabilirsin."

Bir bastırmak zorundayım. Cole evrendeki en dikkat dağıtıcı şey.

"Teşekkürler, ama bu benim için iyi olmayacak."

Alınmış görünüyor. "Neden?"

Parmağımın ucunu burnunda gezdiriyorum. "Dikkatimi çok fazla dağıtıyorsun."

Başını eğerek boynumun kıvrımını öpüyor. "Benim de dikkatimi dağıtıyorsun... ama iyi anlamda."

"Dikkatimi kötü bir şekilde dağıttığını hiç söylemedim," diye belirtiyorum. Parmak uçları karnımda gezinirken nabzım hızlanıyor. "*Bunu* yaptığımda dikkatin dağılıyor mu?"

Dudağımı ısırdım. "Çok fazla."

Uyku şortumdaki büzme ipiyle oynarken nefes alışım hızlanıyor.

"İyi misin?"

Bu çok garip. "Evet, neden ki?"

Yüzümü inceliyor. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Yoğun bir programınız olduğunda böyle oluyor. Bronzlaşmak gibi eğlenceli şeyler için hiç vaktiniz olmuyor."

Sırıtarak elini şortumun içine sokuyor. "Eğlenceli bir şey için bu nasıl?"

Kalbim küçük bir takla atıyor... ve sonra bir mide bulantısı dalgası beni vuruyor. "Oha."

"Ne?"

Elini çekiyorum. "Yanlış ama kendimi pek iyi hissetmiyorum. sıcak
." Göz kırpıyor. "Nasıl bu kadar sıcak
hissediyorsun?" "Biraz midem
bulanıyor."

Yanmış gibi ayağa fırlıyor. "Mide bulantısı mı?" *Yüce Tanrım*. Kendini hasta hissedenin o olduğunu sanırsın.

"Merak etme. Eminim geçecektir."

Yatağında doğruldum... ama oda dönmeye başladı. *Ya da dönmüyor*.

Gözleri benimkilere kaydı. "Hamile olabileceğini düşünüyor musun?" Şimdi oda tamamen yeni bir nedenden dolayı dönüyor.

Ancak, yüzde doksan dokuz ki . "Doğum kontrol
hapı kullanıyorum, unuttun mu?"

Çenesi titriyor. "Biliyorum. Ama kusursuz değil." Ayağa kalkar, boynunu sıkar. "Sawyer, seni seviyorum ama baba olmaya hazır değilim. Daha on sekiz yaşındayım."

Aynı yaşta değilmişiz gibi davranıyor.

Ancak, yüzündeki taşlaşmış ifade kalbimin boğazıma düğümlenmesine neden oldu. "Sakin ol. Doğum kontrol hapımı her gün alıyorum."

"En son ne zaman regl oldun?" "Düğünden
birkaç gün önce."

Gerçi o kadar hafifti ki bir tane bile sayılmazdı. Şikayet ettiğimden değil.

Kafasından bir şeyler eklemeye çalışıyor gibi görünüyor ama onu durduruyorum. "Hamile değilim. Düğünün olduğu hafta sonu seks yaptık."

Yüzündeki ifade bana bunun ne anlama geldiğini bilmediğini söylüyor, ben de açıklıyorum.

"Sadece üç haftadır seks yapıyoruz. Eğer çılgın bir şans eseri hamile olsaydım, bunu henüz bilmiyor olurduk."

Rahatlamış görünüyor... ta ki kafasında dönen çarkları görene kadar.

"O şeyi ben yaptım." Bana bir bakış attı. "Neden bahsettiğimi *biliyorsun*."

Eğer *şey* derken yatak odamın penceresinden gizlice girip parmaklarıyla amıma boşaldığı geceyi kastediyorsa. O zaman evet, ne olduğunu biliyorum. Ama bu uzun zaman önceydi.

"Biz iyiyiz."

Ancak ben değilim. Bir başka mide bulantısı dalgası beni vuruyor, öncekinden daha kötü. "Aşağıda zencefilli gazoz var mı?"

Benimle yatak odasının kapısı arasına bakıyor, sanki kaçmayı düşünüyormuş gibi.

Bu ne lan?

"Şu anda *ciddi* misin?"

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor. "Ama baba olmaya hazır değilim. Tanrım. Daha liseden bile mezun olmadık. Muhtemelen kürtaja inanmadığını biliyorum-"

Bu . Bu konu hakkında konuşmaya gerek *yok* çünkü
Bebeğim.

"Çeneni kapatır mısın? Ben hamile *değilim*." Yataktan kalktım, gitmeye niyetliydim. "Ama eğer hamile olsaydım, seçimlerime saygı duymayacağını bilmek güzel."

Gözleri büyüdü. "Söylediğim bu değil." "O zaman ne diyorsun?"

"Bence bir teste girmelisin. Sadece emin olmak için."

"Tamam. Eve giderken bir tane alırım. Sen etrafta yokken."

Tartışmak ister gibi görünüyor ama ona fırsat vermiyorum.

Eşofmanımı başıma geçiriyorum, spor ayakkabılarımı giyiyorum, sonra çantamı ve gece çantamı alıyorum.

Kolumu çekiştiriyor. "Sawyer."

"Ne-"

Beni o kadar nazik öpüyor ki... Sanki camdan yapılmışım gibi.

"Ne olursa olsun, ben bu işin içindeyim."

"Vücudumu tanıyorum Cole. Hamile değilim. Ama madem bana inanmıyorsun, lanet olası bir test yaptıracağım."

Yanıldığını kanıtlamak için alabildiğim kadarını alacağım.

"Seninle kavga etmek istemiyorum. Sadece son iki haftadır çok huysuzsun-"

"İyi günler." Onu itiyorum. "Ben ve *huysuz kıçım* gidiyoruz."

Kapıya ulaştığımda "Sawyer," diye sesleniyor. "Ne?"

"Seni seviyorum."

Kalbim küt küt atıyor. "Ben de seni seviyorum."

I banyo lavabosunun yerleştirilmiş üç farklı hamilelik testinin fotoğrafını çekin.

Benim banyo lavabom değil. Eczanenin banyosundaki.

Cole beni o kadar kızdırdı ki, ona yanıldığını kanıtlamak için eve giderken yolda durmaya karar verdim.

Tam da şüphelendiğim gibi, hepsi olumsuz.

Hemen gönder tuşuna basıyorum.

Neredeyse anında cevap veriyor.

Teşekkürler.
Sawyer: Evet.
Üzgün müsün? Evet,
üzgünüm.
Sawyer: Bana inanmadığınızı mı? Evet. Hamile olmadığıma mı? Hayır. Daha önce de dediği gibi, sadece 18 yaşındayız. Bebek sahibi olmak için önümüzde koca bir hayat var.
Cole: Endişelendiğim ve temiz olduğumuzdan emin olmak istediğim için özür dilemeyeceğim. Bu ilişkide ikimiz de varız, biliyorsun.

Şey, o *böyle* söyleyince. Kendimi bir pislik gibi hissettiriyor.

Sawyer: Seni korkuttuğum için özür dilerim.
Seni seviyorum.
Sawyer: Ben de seni seviyorum. Seni sonra ararım.

Evimin kapısını annemle babamın tartıştığını duyabiliyorum.

Yakında Loki'yle buluşmam gerekiyor ama önce şu mide bulantısını kontrol altına almam lazım.

Oturma odasına girdiğimde başım o kadar dönüyor ki kanepeye uzanmak istiyorum.

"Dylan uğradı," diyor annem yanlarından geçerken. "Telefonlarına cevap vermediğin için onu geri aramanı rica etmemizi istedi."

Yapacağım. Önce odanın dönmesini engellemem gerek.

"O senin en iyi arkadaşın Sawyer. İkinizin arasında neler oluyor?" Babam soruyor.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor.

"Sen iyi misin?" Annem soruyor. "Pek iyi görünmüyorsun."

Ve yine başa döndük. Burada *çok* iyi bir iş yaptığımı ve onun benimle gurur duyduğunu sanıyordum.

Sertçe yutkunuyorum, boğazıma tırmanan mide bulantısını ve asidi geri getireceğini umuyorum. "Sanırım bir şeye yakalandım."

Gerçekten kendimi bir Mack kamyonu tarafından ezilmiş gibi hissediyorum.

Grip olmuş olmalıyım.

"Yukarı çık ve yatağına gir," diyor babam. "Birazdan seni kontrol etmek için olacağız."

Fena fikir değil. "Tamam."

Oturma odasından çıkar çıkmaz yine tartışmaya başlıyorlar.

"Bak ne yaptın!" Babam gürlüyor. "Zayıf olmak için vücudunu yıpratıyor."

"O artık sağlıklı, Dan. Bana nasıl anne olacağımı söylemeyi bırak. Ayrıca, sen konuşmayı seven birisin. İkiniz haftalardır konuşmuyorsunuz."

Harika. Benim için kavga ediyorlar.

Tabii ki öyleler.

Merdivenleri koşarak çıkarken kalbim düzensiz atıyor. O kadar kendimde değilim ki nefesim tükendiği için yarı yolda durmak zorunda kalıyorum.

Sanki maraton koşmuşum gibi.

Banyoya doğru ilerleyip ecza dolabını açtığımda göğsümdeki ağrı daha da artıyor.

Telefonum gelen bir mesajla çalıyor.

Buradayım. Neredesin?

Kahretsin. Daha fazla zamanım var sanıyordum. Yeniden planlamam gerekecek.

Tanrım, kendini duyuyor musun? Bir uyuşturucu satıcısıyla yeniden randevulaşmak.

Bu sen değilsin.

Kafamı kaldırıp aynaya bakıyorum. *Kendimi tanımakta bile zorlanıyorum.*

Belki de haklılar. *Belki de durmalıyım.*

Son zamanlarda ne kadar kilo verirsem vereyim asla yetmeyecekmiş gibi geliyor ve bu *çok* korkutucu bir duygu.

Bugünlerde daha iyi görünüyor olabilirim ama kesinlikle öyle hissetmiyorum... özellikle de şu anda.

Kendimi banyo lavabosuna dayayarak Loki'ye gelemeyeceğimi söylemek için cevap düğmesine basıyorum ama kalbim o kadar sıkışıyor ki sanki etrafına bir yumruk sarılmış gibi hissediyorum.
"Jolene, yemin ederim-"
Acı dayanılmaz hale gelmeden önce duyduğum son şey bu... Ve

her şey kararıyor.

Bölüm 89

COLE

Telefonumu cebime sokarken ciğerlerimi havayla dolduruyorum.

Hamile değilim.

Sawyer'a bebeklerimi doğurmasını istediğimi söylediğimde ciddiydim.

O bebekleri *şimdi* istemiyorum. En azından önce üniversiteden mezun olmayı tercih ederim çünkü önümüzdeki dört yıl hayatımın en zor yılları olacak.

Profesyonel olup olmayacağımı belirleyecek yıllar.

Beş dakika öncesine göre kendimi çok daha iyi hissederek bir şeyler atıştırmak için mutfağa gidiyorum.

Bugün Duke's Heart'ın baş koçuyla görüşmem var ve midemin guruldamadığından emin olmak istiyorum.

Avlu kapısının çalındığını duyduğumda buzdolabını karıştırıyordum.

Başımı çevirip Oakley'e içeri gelmesini işaret ettim.

Tanrı aşkına, neden kapıyı çalmakla uğraştığını bile bilmiyorum. Buranın onun evi olduğunu biliyor.

"Naber dostum?"

Bana attığı bakışa ne anlam vereceğimi bilemiyorum. "Konuşmak için bir saniyen var mı?"

Kahretsin. Bu iyi olamaz.

İyi tarafından bakarsak, onun da hamile olmadığını biliyorum.

"Tabii. Ben yemek hazırlarken sen konuş." Biraz yumurta ve biber çıkarıyorum. "Bu bir sessiz sinema oyunu mu ve neyin yanlış olduğunu tahmin etmemi mi istiyorsun?"

Başını sallıyor, yüzündeki ifade giderek acımasızlaşıyor. Midem düğümleniyor. Benim gibi Oakley'nin de genelde keyfi . Ama şu anda değil.

Şu anda, erkek-bebek geçirmek üzereymiş gibi görünüyor.

Bir kaseye birkaç yumurta kırıyorum, karıştırıyorum, biraz biber ekliyorum, biraz daha karıştırıyorum ve karışımı tavaya döküyorum.

Bu sırada tek bir kelime bile etmiyor.

"Dostum. Beni geriyorsun. Ne oluyor lan?" Topukları üzerinde geri sallanıyor. "Sawyer... o-"

"Dylan'la büyük bir kavga ettik," diye araya giriyorum. "Kardeşim, biliyorum. Ama bırak kızlar kendileri halletsin. Eğer Jace ve ben bu konuda endişelenmiyorsak, sen de endişelenmemelisin."

"Bu değil..." Sesi kesiliyor. "Sadece bilmeni istiyorum ki
demek istedim..."

Spatulayı tezgâhın üzerine koyuyorum. "Tanrım, Oakley. Çıkar ağzındaki baklayı." "Sawyer Adderall alıyordu."

Spatulayı tekrar elime alıyorum. "DEHB ilacı mı?"

Daha önce DEHB olduğundan hiç bahsetmemişti. Ama yeni teşhis ve yeni ilaçlar neden bu kadar garip davrandığını açıklıyor. Muhtemelen hala alışmaya çalışıyor.

Yine de bana söylememiş olması canımı yakıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu erkek arkadaşı yerine sana anlatmasına biraz kızdım. Sanırım utandı çünkü gerçekten yardıma ihtiyacı olduğunda ona inek olduğu için hep takılıyordum."

Ve , boktan erkek arkadaşımın evine geri döndüm. Kaşları

çatıldı. "Anladığını sanmıyorum." "Neyi anlamıyorum?"

Boynunun arkasını kavrıyor. "DEHB'si yok ve bir doktor tarafından Adderall reçetesi yazılmadı." Sertçe nefes alıyor. "Ona ben verdim."

O haklı. Anlamıyorum.

"Neden? Nasıl? ona-"

"Ders çalışmasına yardım etmelerini istediğini söyledi... ama, lanet olsun, dostum. Onun bir sorunu var. Büyük bir sorun."

Hayır, bir sorunu olmak üzere.

Her şey büyük bir telaşla başıma geldi. Bu bok hakkında pek bir şey bilmiyorum ama üniversite öğrencilerinin ders çalışmalarına yardımcı olması için aldıklarını biliyorum.

Ben de merak etmeden duramıyorum. "Bu haplar... insanlara kilo verdiriyor mu?"

"Bu bir amfetamin, yani evet... ." "Amfetamin...

Yani-"

"Hız."

Lanet olsun.

Spatulayı tekrar yere bırakıp gözlerinin içine bakıyorum. "Şunu doğru anlamama izin verin... kız arkadaşıma hız mı verdiniz?"

Suçluluğu hissediliyor ama benim içimde dolaşan öfke kadar hissedilmiyor.

"Öğrencilerine yardım etmek için buna ihtiyacı olduğunu söyledi-"

Cümlesini tamamlayamıyor çünkü yumruğumu suratına indiriyorum. "Ne zaman?"

Geriye sendeliyor. "Ne zaman?"

Ona tekrar yumruk attım. "Bunları ona ne zaman vermeye başladın?" "Birkaç ay önce. Siz ikiniz çıkmaya başladığınız sıralarda." *O zaman kilo vermeye başladı.*

Kapüşonunun yakasını tuttum. "Hapları nereden buldun?" "Loki için satıyordum."

Orospu çocuğu. Yumruğumu tekrar suratına indirdim. "Senin derdin ne lan?"

Serseri bir uyuşturucu satıcısından aldığı hapları mı vermiş? Kim bilir içlerinde ne vardı.

Yüce İsa. *Onu öldürebilirdi.*

Çok kızgınım. O kadar kızgınım ki değerli BMW'sini ateşe vermek ve sonra üzerine işemek istiyorum, böylece şu anda hissettiklerimin sadece küçük bir kısmını hissedecek.

" dilerim," diyor. "Çok üzgünüm."

Üzgün olmak yetmiyor. Sawyer onun sayesinde aylardır gözlerimin önünde kayboluyor.

Ona tekrar yumruk attım. *Sertçe*. O kadar sert ki derisinin yarıldığını ve burnunun eklemlerimin altında çatladığını hissediyorum.

En iyi arkadaşım olan adam bir hainden başka bir şey değil... aylardır arkamdan sevdiğim kıza uyuşturucu satan bir hain.

Sadece kodu kırmakla kalmadı... çocuğu kodun her yerine sıçtı.

"Seni piç." Onu tekrar yere serdim. "*Hiçbir şeyin* yokken babama gittim ve sana kalacak bir yer verdim, seni bok parçası."

Çok içip kustuğunda başını kaldırdım.

Ne zaman nöbet geçirse güvende olduğundan emin olmak için göz kulak oldum.

Jace'e uyuşturucu kullandığı konusunda yalan söyledim çünkü Jace'in arkadaşlıklarını bitirmesini istemedi.

Şehre yeni geldiği zamanlarda onunla uğraşan insanların kıçına tekmeyi basmıştım.

Onu vekil kardeşim olarak görüyordum, Liam'ın yerini alan kişi... ve bana borcunu böyle mi ödüyor?

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor, tekrar ve tekrar.

Tanrım. Başka biri olsaydı, muhtemelen onu affedebilirdim.

Ama benim Sawyer'ım değil. O benim çizgimi aşamazsın.

O benim her şeyim.

Kan yüzüne ve yere damlıyor. Ona tekrar vurmak için elimi geri getiriyorum ama keskin bir ağrı göğsümü kavrıyor.

Tökezleyerek geri döndüm. "Lanet olsun."

"İyi misin?" Oakley soruyor.

kadar acıyor ki ona siktir git bile diyemiyorum.

Liam.

Ama olamaz. Bu *imkansız*. Bir tur daha

vuruyor, öncekinden daha kötü.

"Beni gerçekten korkutmaya başlıyorsun, dostum."

Ona korkması gerektiğini çünkü kıçını tekmelemeyi henüz bitirmediğimi söylemek üzereydim ki telefonum çaldı.

Cep telefonumu çıkardım. *Dylan beni neden arıyor* ki?

geldiğinde midem bulanıyor. "Jace'in bir sorunu var." "Ne-" Oakley

söylemeye başladı ama ben telefonu kulağıma götürdüm. "Ona ne

oldu?"

Dylan o kadar çok ağlıyor ki kelimeler bulamıyor... sadece hıçkırıyor.

Telefonu elimde tutarak bağırıyorum, "Lanet olsun, Dylan! Kardeşime ne oldu böyle?"

Jace bizim tutkalımız... Ben ve Bianca... Ona ihtiyacımız var.

"Jace iyi," diye mırıldanıyor bir kez daha hıçkırıklar arasında. "Sawyer... o... kalp krizi geçirdi. Ailesi ambulans çağırdı ama yolda fenalaştı-"

Telefon elimden düşüyor... ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

O gün Liam'ı dolapta bulduktan sonra hareket edemediği için babamdan nefret ediyordum.

Ama şimdi... Sanırım anlıyorum.

İstemediğinden değil... Yapamadığından.

Çünkü acı ve kalp kırıklığı o kadar şiddetli, o kadar nüfuz ediciydi ki, hala nefes alıyor olsa bile...

O da öldü.

Bölüm 90

"Cole," diye bağırıyor Dylan ve Jace bekleme odasından.

Anlaşılan Dylan sözünü bitiremeden telefonu düşürmüşüm. Sawyer buraya gelirken ambulansta kod verdi ama onu geri getirdiler.

Onlara doğru yürüdüm. "Nerede o?"

görmeye, dokunmaya, hissetmeye, öpmeye ihtiyacım var... Gerçekten iyi olduğunu bilmek için.

Hayatta kalabilmek için kalbimi göğsüme geri koymalıyım.

Jace ve Dylan bakıştılar.

"Şu anda onu göremiyoruz," diye başlıyor Dylan. "Ailesi doktorlarla konuşuyor ve yakında bizi bilgilendirecekler." Kırmızı çerçeveli gözleri Oakley'e kayıyor. "Yüzüne ne oldu?"

Oakley başını sallar. "Hiçbir şey"

Lanet olsun, ölmedi. Ölmemesinin tek sebebi hastaneye götürmem gerekmesiydi.

"Ne oldu?" Bianca çığlık atıyor. "Sawyer nerede?"

"Buraya nasıl geldin?" Jace soruyor.

"Uber'e bindim." Bana baktı. "Sawyer nerede?" Ben de

tam olarak bunu bilmek istiyorum.

Ziyaret odasının önünden geçip kendim öğrenmek üzereydim ki Sawyer'ın ailesi çift kapıdan içeri girdi.

İkisinin de yüzündeki ifadeyi sevmedim.

Ya da ikisinin de ağlıyor gibi görünmesi.

"Bay Church," diye bağırıyorum, sesim kırılmaya ramak kalmışken. "O iyi, değil mi? Onu görebiliyorum."

On sekiz yaşında. Genç, canlı ve Oakley o lanet hapları boğazına tıkmadan önce sağlıklıydı.

Eğer altmışlı ve yetmişli yaşlardaki insanlar kalp krizinden kurtulabiliyorsa, Sawyer'ın da iyileşmekte sorun yaşamaması gerekir.

Birbirlerine bakarlar ama ikisi de tek kelime etmez.

İyi. Kimse bana Sawyer'ın nasıl olduğunu söylemeyecekse, kendim öğrenirim.

Yanlarından geçip gitmeye başlıyorum ama iri bir el omzuma yapışıyor. "Konuşmamız gerek," diyor Bay Church.

"Sonra konuşabilir miyiz?"

Dünyadaki en önemli kişiyi gördükten sonra.

Kahverengi gözleri -tıpkı Sawyer'ınkilere benzeyen gözler- o kadar umutsuz ki göğsümdeki keskin ağrı geri geldi.

Beni Dylan ve Jace'in yanındaki boş bir koltuğa götürdü.

Sonra gruba hitap etti.

"İyi haberlerim var... ve çok kötü haberlerim var."

"İyi haberlerle başla," diyor Dylan. "Daha fazla kötüye dayanabilir miyim bilmiyorum."

Babası anlayışla başını sallıyor. "İyi haber şu ki onu hayata döndürmeyi başardılar."

"Kötü haber ne?" Havlıyorum.

Sanki bir sonraki sözlerini söylemek için cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi birkaç derin nefes alıyor.

"Ağır bir kalp krizi geçirdi."

"Kalp durması," diye mırıldandı Bayan Church. "Doğru söyle."

"Bunun gerçekten bir önemi var mı Jolene?" diye homurdanıyor bize tekrar hitap etmeden önce. "Her neyse, hayatta kalmak için en iyi şansa sahip olması için... onu tıbbi olarak indüklenmiş bir komaya sokmaları gerekiyordu."

Koltuğumdan fırladım. "Ne?"

Koma mı? Bu hiç mantıklı değil.

"Neden? Bunu ona neden yapsınlar ki?"

"Kalbindeki iş yükünü azaltmak için. Travmayı atlatmasına yardımcı olmak-"

"Eğer iyileşirse," diye hıçkırıklarla boğuluyor annesi. "Oh, Tanrım."

"de ne demek? Bu da ne demek oluyor?" Tabii ki iyileşiyor. *İyileşmek zorunda*.

Bay Church karısını boğazlamak istiyormuş gibi görünüyor. "Bu işi *bana* bırakın demiştim." Etrafına ve hepimize bakıyor. "Böyle bir olaydan sonra hayatta kalma şansınız pek yüksek değil. Ama şu anda hepinizin bunu istemiyorum. Sawyer'ın alabileceği tüm pozitifliğe ve dualara ihtiyacı var."

"Onu ne zaman görebilirim?"

Tekrar oturmamı işaret etti.

Bilmiyorum.

"Yoğun bakımda olduğu için sadece birinci derece yakınları." Evet, bu işe yaramayacak.

Sanki hayal kırıklığımı hissetmiş gibi gözleri bana kaydı. "Hemşirelerle konuştuk ve sen ve Dylan için bir istisna yapmak istiyorlar." Aramıza baktı. "Yine de teker teker." Ayağa kalkıyor. "Ancak, *kimsenin* onu görmesine izin vermeden önce, başka bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor."

Kafası karışan herkes bakar. "Ne?" Dylan sonunda soruyor.

"Doktorlar vücudunda amfetamin olduğunu söylediler ama biz buna inanmakta zorlanıyoruz çünkü-"

"Sawyer uyuşturucu kullanmaz," diye araya giriyor Dylan. "O asla uyuşturucu kullanmaz. Güven bana." Sesi titriyor. "Birbirimize *her şeyi* anlatırız. O bana söylerdi."

Bayan Church başını sallar. "Biliyorum, tatlım. Ancak, çantasında boş ve işaretlenmemiş bir hap şişesi buldum."

"Nereden geldiğini bulmaya çalışıyorduk," diyor Bay Church. "Çünkü Sawyer'ın uyuşturucu kullanması bize hiç mantıklı gelmiyor."

Bayan Church, Dylan'a bakarak, "Doktorlar öyle olduğunda *ısrar ediyorlar*," diye fısıldıyor. "Tatlım, eğer bir şey biliyorsan-"

Dylan, "Kızınız uyuşturucu kullanmıyor," diyor. "En iyi arkadaşımı *tanıyorum*. Doktorlar bir hata yaptı."

Oakley'e bakıyorum ama o bana bakmıyor. *Korkak*.

"Tamam o zaman." Bay Church boğazını temizler. "Cole, istersen onu şimdi görebilirsin."

Çift kapıya doğru ilerlerken telefonumu çıkarıp bir mesaj yazıyorum.

Sawyer'ın ailesine gerçeği iyi edersin, bok kafa. Yoksa ben söylerim.

En azından ailesinin gözlerinin içine bakabilir ve onlara şunu açıklayabilir Kızlarının *neden* hastane yatağında yattığını... yaşam savaşı verdiğini.

İçeri girdiğim anda odanın buz gibi soğuk olduğunu hissediyorum.

Ama bu, onu gördüğümde omurgamda oluşanbuzürpertiyle kıyaslanamaz bile. Bay Church bunu kaldırmamın zor olduğunu söyledi ama ben dinlemedim.

Bir sürü kordon ve serum sarıyor.

Bir maske yüzünün büyük bir kısmını kaplıyor... bir makineye bağlı.

Alnında bir bandaj var. Sanırım yere düşüp kafasını lavaboya çarptığında olmuş.

Ama orada cansız şekilde yatıyor olması beni etkiliyor.

Bu kızı tanıdığımdan beri, şımarıklığı ve alaycılığıyla hayatımı aydınlatan bir ateş oldu.

Kocaman kalbiyle.

Uyanmasını ve bana her şeyin gireceğini söylemesini çok istiyorum... ama yapamıyor.

Göğsüm ağırlaştı, soldaki koltuğa oturdum çünkü daha az bok var yol.

Gözlüklerini çıkarmış olmasından ve gözlerine bakamamaktan nefret ediyorum.

onun yerine eli için.

Buraya nasıl dair ona sormak istediğim milyonlarca soru var... ama şu anda hiçbirinin önemi yok.

Elini dudaklarıma götürüp ona bir öpücük veriyorum. Sonra ayağa kalkıyorum.

Çünkü onun şekilde yok olup gitmesine seyirci *kalmayacağım*. Bunu reddediyorum.

Sevdiğim kız solan bir çiçek değil.

O lanet olası bir savaşçı.

Hayatı boyunca toplumla, ona zorbalık eden pisliklerle... hatta kendi annesiyle bile savaştı.

Ama şu anda, benim için savaşmasına ihtiyacım var... *bizim* için.

"Dövüşsen iyi edersin, İncil Thumper." Yatağın üzerine eğilip ona ters ters baktım. "Senin için savaştığım benim için de savaş... Çünkü bunu yapamam.

sensiz."

Yapmayacağım.

O olmadan ben de yokum.

Bölüm 91

Odasından çıkar çıkmaz koridordaki tartışmaları duyuyorum. "Seninle takılmaya başlamadan önce her şey harikaydı," diyor Dylan.

Bianca'ya bağırıyor. "Tüm manipülasyonların ve saçmalıklarınla onu mahvettin. Ona sürekli yeterince iyi değilmiş gibi hissettirdin. *Senin* yüzünden orada ölüyor."

"Liam'a yaptığın gibi mi?" Bianca tersler.

Tanrım. Bu Sawyer'ın isteyeceği son şey.

Kimse onu durduramadan Dylan yumruğunu Bianca'nın suratına indiriyor. "Seni küçük *orospu*."

"Hey." Kollarını onun beline dolayan Jace, kız arkadaşını geri çeker. "Bu kadar *yeter*."

Şoktan ağzı açık kalan Bianca elini kırmızı yanağına götürür. "Cidden az önce bana yumruk mu attın?"

Bianca Dylan'a doğru hamle yapar ama Oakley onu yakalar. "*Yeter* dedi."

Oakley'nin hâlâ burada olması, onlara hâlâ gerçeği söylemediğini gösteriyor.

He

nüz Onlara doğru ilerliyorum ama Dylan'ınki bitmemiş.

. "Tanrım, senin AİLE o Yani becerdin yukarı."

O Çığlık atarak at Jace,

Kollarından kurtulmaya çalışıyor ama asıl öfkesinin bana ve Bianca'ya yönelik olduğu çok açık. "Neden onunla uğraşmak zorundaydılar ki? O mükemmeldi." Bana doğru bakarken yanaklarından büyük, çirkin gözyaşları süzülüyor. "*O* kadar mükemmeldi ki onu mahvetti... çünkü Cole böyle yapar. Harika insanları ölmeden hemen önce paramparça eder."

Bianca tekrar yumruk yemiş gibi geri çekiliyor ve Jace kaçıyor.

Ben sadece orada durdum ve onu aldım.

Dylan kızgın ve kafası karışık. Suçlayacak birine ihtiyacı var. *Anladım*.

Dylan'ın gözleri üzerimde keskinleşiyor. "O mükemmeldi ve seni çok seviyordu,

çok fazla. Tek istediği senin için yeterince iyi olmaktı... ve sen onu yok ettin."

Dylan haklı. İnsanları yok ediyorum.

Ama Sawyer'ı asla yok etmek istemedim.

Tek istediğim onu sevmekti.

Oakley sesi boğuklaşarak, "Hayır, o yapmadı," diye fısıldar. "Sawyer'a aylarca Adderall veren Cole değildi... Bendim."

"Bırak beni," diye homurdanıyor Dylan, Jace'in koluna vurarak.

Bunu yaptığında, Oakley'in yüzüne bakar. "Bana şaka yaptığını söyle." Oakley'i iterken yüzündeki keder yerini saf bir öfkeye bırakır. "Bana şaka yaptığını söyle, Oakley."

Oakley ona baktığında gözlerinde yaşlar var. Güzel. *Acıdı,*

orospu çocuğu.

"Loki için çalışıyordum ve Sawyer benden-"

Dylan'ın zaten morarmış yanağına vuran elinin keskin acısı kadar yüksek ki hissediyorum. "İğrençsin." Sesini alçaltarak yaklaşıyor. "İyi olması için dua etsen iyi olur. Çünkü eğer iyi değilse... Seni *asla* affetmeyeceğim."

Bir öfke bulutu içinde uzaklaşıyor.

Jace, Oakley'e ters ters bakar. "Aman Tanrım. Şu anda sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Bakışları önce Bianca'ya sonra bana kayıyor ve Bianca'da karar kılıyor. "Her zaman seni ilk sıraya koydum. Her seferinde seni ve bu lanet olası aileyi ona tercih ettim." Geri çekiliyor. "Artık değil."

"Jace," diye sesleniyor Bianca, sesi titreyerek.

Onu duymazdan gelerek Dylan'ın peşinden gider.

Oakley'e baktım. "Ailesine söyle. *Hemen*."

"Çoktan söyledim. Diğerlerine de söylemek için buraya geliyordum ama geri döndüğümde Dylan ve Bianca çoktan kavga ediyorlardı." Titrek bir nefes veriyor. "Özür dilerim-"

"Yapma. Bir özür bunu düzeltmez, pislik."

"Olmayacağını biliyorum," kendini duvara yaslar. "Ben sadece-"

Gözleri geri döner ve vücudu sarsıntı ve titreme nöbetine girer.

Bianca hızlı davranıyor ve adam yere düşüp kafasını kırmadan önce kendine bir yastık yapıyor.

"Cole, yardımına ihtiyacım var. O çok ağır."

Şu anda dünyada yardım etmek isteyeceğim son kişi o... ama Sawyer'ın bunu yapmamı isteyeceğini biliyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

"Dylan haklı mıydı? Seni yok ettim mi? Buraya böyle mi geldik?" Tıpkı son yirmi dört saatte olduğu gibi... Ondan hiçbir yanıt alamıyorum.

Doktorlar endişeli... ama biraz daha zaman vermemizi söylediler.

Ona ayıracak zamanım yok.

"O gün sana şişko dediğim için özür dilerim. Seni inciten pislikler grubuna katıldığım için özür dilerim... ama yemin ederim öyle demek istemedim."

Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Seni yüz kiloyken de seveceğim, beş yüz kiloyken de seveceğim." Elini dudaklarıma götürüyorum. "Hangi şekil ve formda gelirsen gel seni seveceğim... çünkü *sen* sensin."

Sandalyeden kalkıp yatağının üzerine eğildim. "Eğer yaptığım şey için bana hâlâ kızgınsan... o zaman uyan ve benimle kavga et. Benim bir pislik olduğumu haykır... lanet kalbimi kır ve kıçımı terk et... ama lütfen... geri dön."

Çünkü o olmadan ben de yokum.

Bölüm 92

Yatağını koridora taşımalarını şaşkınlıkla izliyorum.

Yatırılalı kırk sekiz saatten biraz fazla oldu, bu yüzden ani oda değişikliğini anlamıyorum.

Ailesine baktım. "Onu neden taşıyorlar?" Umutsuz

bir bakış atıyorlar.

Bay Church karısına bakar. "Ben ona söylerim. Sen git bize biraz daha kahve getir."

Gözleri dolan Bayan Church önce başını sallıyor.

Boğazımda endişe yükseliyor. "Bana ne

söyleyeceksin?"

Kolunu bana doladı. ", biraz yürüyelim."

Ondan uzaklaşmak için manevra yapıyorum. "Yürüyüşe çıkmak istemiyorum. Sawyer'a neler olduğunu bilmek istiyorum."

Yakındaki bir sandalyeye oturmamı işaret ediyor ama oturmuyorum.

Ağır bir iç çekişle, hemşire istasyonunun yakınındaki temiz duvarlı büyük bir odayı işaret ediyor. "Onu oraya taşıyorlar, böylece ona daha iyi göz kulak olabilecekler... iyileştiğine dair herhangi bir işareti kaçırmadıklarından emin olacaklar."

"Komada olduğu için hareket edemezken nasıl iyileşme belirtileri arayabilirler? Onu komaya soktular."

Omuzları çöküyor. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok." Ellerini kavuşturarak yere bakıyor. "Doktor ilk kırk sekiz saatin ardından sonucu hakkında daha fazla bilgi sahibi olacağımızı söyledi. Ama ilk kırk sekiz saat geldi ve geçti... ve hala iyileşmiyor." Gözleri kapanıyor. "*İyileşmemesinin* nedeni koma değil... yanıt vermemesi."

Sanırım ben bir aptalım çünkü bu hiç mantıklı değil. "Ama o-"

"Onu ilaçtan kesiyorlardı... bu yüzden belirtiler göstermeye başlamış olmalıydı." Duyguları boğazını tıkıyor. "Doktor, çok genç olduğu için biraz daha zaman tanıyacaklarını söyledi. Ancak, geri gelse bile, farklı olmayacağını söyledi... farklı olacak."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu beyin hasarı demek Cole. Ama uyanana kadar bunu gerçekten bilemeyeceğiz." Gözyaşları yanağından aşağı kayıyor. "*Eğer uyanırsa*."

İçimden bir infial geçiyor. "Yapacak."

Yapmak zorunda.

"Doktor beyninde hasar olduğunu düşünüyor," diyorum ona. "Korkutucu olduğunu ve gerçekten berbat olduğunu biliyorum ama... bunu atlatacağız." Elini sıkıyorum. "Doğruyu söylemek gerekirse, sen çok zekisin... Biraz beyin hasarı, geri kalanımızın sonunda sana yetişmesini sağlayabilir... biliyor musun?"

Yatağının üzerine eğilip dudaklarımı alnına koyuyorum. "Bana geri döndüğünde ne olursa olsun... Seni yine seveceğim. Ve söz veriyorum seni *asla* terk etmeyeceğim. Sadece lütfen, Sawyer. Bana geri dön."

Çünkü o olmadan ben de yokum.

"Geçen gün söylediklerim için özür dilerim," diyor Dylan yanımda. "Kızgındım ve yıkılmıştım."

Ona bakmak için döndüm. "Peki ya şimdi?"

"Taş kesildim." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, titriyordu. "Annesi başarabileceğini düşünmüyor."

Bu beni şaşırtmadı. Kızı için hep en düşündü... Şimdi neden farklı olsun ki?

"Annesi bir amcık."

Gözyaşlarının arasından homurdanıyor. "Evet, öyle. Tanrım, o *gerçekten* öyle." lanet

Bakışlarımı onunkilere . "Ondan vazgeçme."

"Yapmayacağım... Sadece." Alt dudağı titriyor. "Onu özlüyorum."

Ben de onu özlüyorum.

"Dışarı çık."

Bayan Church kocaman gözlerle bana bakıyor. "Pardon?"

"Etrafta dolaşıp insanlara başaramayacağını söylerken onu görmeye hakkın yok." Onu dirseğinden tutup koridora geri çektim. "*Defol* git buradan."

Bana karşı mücadele ediyor ama ben daha güçlüyüm. "Güvenliği çağırmadan önce hemen ellerini üzerimden çek."

Bay Church koşarak yanımıza geldi. "Ne haltlar ?"

Şok dolu yüzüyle kocasına bakıyor. "Cole beni kendi kızımın odasından atmaya çalışıyor."

Aynen öyle. Sawyer şu an konuşamaz, onun yerine *ben konuşacağım*.

Sawyer'ın babasına bakarken, "Hak etmediğin bir kız," diye öfkelendim. "Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki Sawyer'ın o hapları almaya başlamasının en büyük nedeni o, efendim." Bakışlarımı ona çevirdim. "Belki kimse bunu yüzüne söyleyecek cesarete sahip değil ama ben söyleyeceğim. Sen bir *zehirsin*. Korkunç bir annesin. Dış görünüşün güzel olabilir ama içinin *iğrenç* olduğu kesin."

Bana tokat attı. *Sertçe.* Ama umurumda değil.

"Sawyer kadar güzel birinin *senin* kadar çirkin birinin içinden nasıl çıktığını asla anlayamayacağım."

Geri çekildi. "Bu ne cüret."

"Bu ne cüret hanımefendi. Kızınız dünyadaki *her şeyin en* iyisiyken nasıl olur da ona yeterince iyi değilmiş gibi hissettirirsiniz. O bana geri dönmek için canla başla savaşırken siz nasıl ondan vazgeçersiniz?" Bay Church'e baktım. "Kendi kanından olan birine onun gibi davranan biriyle kalmak için asla yeterince iyi bir neden yoktur. *Asla*."

Bay Church'ün kaşları havaya kalktı. "I-"

"Cole haklı," diyor Dylan arkamdan. "Elbise provalarından birinde oradaydım. Sawyer o sırada zaten biraz kilo vermişti ve kendini iyi hissediyordu. Daha fazla kilo vermek istediğini sanmıyorum ama eşiniz vermesi gerektiği konusunda *ısrar etti*."

Artık kızarmış olan gözlerini karısına çevirir. "Jolene-"

"Bu bir *düğündü*," diye bağırıyor. "Tanrım, sanki ona kendini aç bırakmasını ben söylemişim gibi davranıyorsunuz. Kilo vermek için hap aldığından haberim yoktu. Bunu *asla* kabul edemezdim." Parmağını havaya kaldırdı. "Ben sadece biraz diyet ve egzersizle sağlıklı olmasını istedim. Bu beni kötü bir anne yapmaz."

Bay Church boğazından acı dolu bir ses çıkarır. "Peki ya mutluluk?"

Jolene sanki bu ona yabancı bir kavrammış gibi görünüyor. "Ben-"

"Onun kilosu ve diğer insanların ne düşündüğü hakkında endişelenmek için o kadar çok zaman harcadın ki... ama onun mutluluğu için hiç endişelenmedin." Kadının yanından geçip giderken yüz ifadesi acıyla kazınmış. "Beni hasta ediyorsun."

"Anneni azarladım," diye bilgilendirdim onu. "Ve sen kızmadan söyleyeyim, pişman değilim. Hem de zerre kadar. Seni ne kadar incittiğini duymaya ihtiyacı vardı." Elini öpüyorum. "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim, Sawyer. Ben de onları incitmeden ve bedelini ödetmeden olmaz."

Alnından öperim. "Sadece uyanmanı istiyorum ki sana bunu kanıtlayabileyim."

Çünkü o olmadan ben de yokum.

"Duke's Heart'taki koçla konuştum," diyor Jace. "Kendisi..." cümlesini tamamlayamadan kısa kesiyor. "Onu aramanızı ve müsait olduğunuzda yeniden randevu almanızı söyledi."

Umurumda değil.

Önemsediğim tek şey *o*.

Omzumu sıktı. "Beş gündür buradasın. Bence eve gidip biraz dinlenmelisin. Ya da en azından bir duş al."

Hayır. Uyandığı anda burada olmalıyım.

Çünkü uyanacak.

Uyanmak zorunda.

"Belli ki bir şeyleri doğru yapmıyorum. İhtiyacın olan bir şeyi... o yüzden neden bana bir ipucu vermiyorsun... küçük bir ipucu... böylece bunu yapabilirim."

Hiçbir şey.

Elini öperim. "Lütfen, Sawyer. Altı gün oldu bile." Sesini özlüyorum. Gözlerini. Şımarıklığını. Kokusunu.

Onunla ilgili her şeyi özlüyorum.

Elini daha sıkı tutarak, "Beni seviyorsun, değil mi?" diye bağırıyorum. Başparmağımı alnında gezdiriyorum. "O zaman uyan... lütfen."

Yumruğumu ağzıma götürüp acımı bastırıyorum. "Sana ne istersen veririm, İncil Thumper. İstediğin her şeyi. Sadece bana geri dönmeni istiyorum."

Göğsümdeki ezici ağırlıktan nefes almaya çalışıyorum ama bu imkansız geliyor "Bunu atlatacağız, değil mi?"

Hiçbir şey. Bir göz kırpması bile yok.

"Güzel. Bizi bir bahis bir araya getirdi, bir tane daha yapsak nasıl olur?" Boğazımda yükselen yumruyu yutuyorum. "Seninle evlenirim, sana bir milyon bebek veririm ve birlikte yaşlanacağımız kocaman bir ev alırım. Sana sonsuza dek ve daima vereceğim, Sawyer." Başımı eğip dudaklarımı kulağının üzerinde gezdiriyorum, "Tek yapman gereken uyanmak."

Çünkü o olmadan ben de yokum.

Bölüm 93

Küçük şapelde ürkütücü bir sessizlik var.

baktığımda, tamamen boş olduğunu fark ettim.

Bir işaret olmalı.

Doktor biraz önce Sawyer'ın ailesiyle özel olarak konuşmak istedi. Umarım iyi haberleri olduğu içindir.

Ama emin olmak için... Ben buradayım.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diyorum sunağın üzerindeki büyük haça. "Ben sana inanmıyorum... ama o inanıyor."

Ve ben ona inanıyorum.

"Ne yazık ki burada olamayacak, çünkü şu anda durumu pek iyi değil." Sunağın önünde diz çöktüm. "Sonuç olarak... Onu iyileştirmene ihtiyacım var."

Onu geri istiyorum.

"Benim aksime, o gerçekten iyi bir insan. Şefkatli ve merhametli. O-" Duygular boğazımı tıkıyor, o yüzden temizleyip tekrar deniyorum. "O benim olmadığım her şeye en iyi şekilde sahip." Görüşüm bulanıklaşıyor ve kolumu uzatarak kendimi bir sıraya yaslıyorum. "Mesele şu... Kızıma sonsuza kadar ve her zaman söz verdim ve eğer o burada olmazsa bunu ona vermemin hiçbir yolu yok. Bu yüzden doğru olanı yapmanı ve onu iyileştirmeni istiyorum. Bunu hak ettiğim için değil... ama o hak ettiği için."

Bacaklarım titreyerek ayağa kalkıyorum, damarlarımda panikle karışık saf bir öfke dolaşıyor. "Onu benden alma, orospu çocuğu. Annemi ve Liam'ı aldın... ama onu almana izin vermeyeceğim. Seninle dişe diş mücadele edeceğim." Haça dik dik bakıyorum. "Her biriyle. Beni duyuyor musun?"

Nefesimi üfleyerek ellerimi ceplerime sokuyorum. "Bir anlaşmaya vardığımıza sevindim."

Uzaklaşmak için döndüm ve Bay Church'ü orada dikilirken

buldum. Bana bağırmaya başlamasını bekliyordum ama

bağırmadı.

Derin bir nefes alarak koridorda yürümeye başladı. "İki yılı aşkın bir süredir kiliseye adım atmadım."

"Neden?"

Orta sıralardan birine doğru yürür ve oturur. "Diyelim ki Tanrı ve ben bir konuda küçük bir anlaşmazlık yaşadık." Haça bakar. "Keşke onu daha önce affetseydim... belki o zaman şimdi burada *onun* affı için yalvarıyor olmazdım." Hüzünlü gözlerini bana çeviriyor ve yanındaki boşluğa vuruyor. "Gel otur Cole."

Midemin oluşan his hoşuma . "Neden?"

"Şu anda dünyadaki her şeyle savaşmak istediğini biliyorum. Anlıyorum. Ama gerçekten oturmana ihtiyacım var

evlat." İstemeye istemeye oturdum.

Kıçım tahtaya çarptığı anda ona bakıyorum. "Doktor ne dedi?"

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Sana söylemek üzere olduğum şey en zor şey..." Önündeki sırayı kavradığında boğazım düğümleniyor. "Çok mücadele etti... ama o..."

Oda dönmeye başlar. "Neden onun hakkında geçmiş zamanda konuşuyorsun?"

"Doktor... aslında bütün bir ekip... onun geri geleceğini düşünmüyorlar."

O zaman kızımı tanımıyorlar.

"Onlar aptal-" diye söze başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Yedi gün oldu Cole. Eğer başaracak olsaydı... şimdiye kadar bize işaretler veriyor olurdu." Gırtlaktan gelen bir ses onu terk eder. "Jolene ve ben... onun daha fazla acı çekmesini istemiyoruz."

Hayır. Bu . Ayağa

kalkıyorum. "Siktir git."

"Kızgın olduğunu biliyorum-"

Bunun için bir kelime icat etmedikleri için çok kızgınım. "O

senin kızın. Nasıl olur da-"

"Onun için en iyi olanı yapıyorum." Oturduğu yerden kalkıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. "O özel kız bu dünyaya geldiğinde ben de oradaydım. İlk nefesini aldığı anda. Son nefesinde orada olmayı *hiç* planlamamıştım." İki elini sıranın üzerine koydu, vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Ama artık bu bana bağlı değil."

Yanılıyor. "Evet, öyle. Yapmak zorunda değilsin-"

"Yeterince acı çektiği ortadayken onu savaşmaya devam *ettirmeyeceğim*. Küçük kızıma bunu yaşatmayacağım." Göğsüne vuruyor. "Güven bana, bu

hayatımda vermek zorunda kaldığım en zor karar." "O

zaman verme."

Onu benden alma.

"Onun daha fazla acı çekmesini istemiyorum. Eğer Tanrı onun eve dönmesini istiyorsa... bu benim elimde değil."

Sesinin tonu bunun son kararı olduğunu açıkça ortaya

koyuyor. "Tanrını sikeyim."

Sanki göğsüm camdan yapılmış ve o da göğsüme balyozla vurmuş gibi hissediyorum.

Nefes alamıyorum. Boğuluyorum.

Hayır...boğulmak değil. *Kırılıyor*. Azar . Parça .

"Önümüzdeki bir saat içinde solunum cihazını çıkaracaklar ve makineleri kapatacaklar. İstersen orada olabilirsin ama gelemezsen de anlarım."

Bekleme odasına doğru ilerlerken her şey bir koşuşturma içinde geçiyor.

Herkesin gözlerinin şiş ve cam gibi olduğunu düşünürsek... Jolene'in onlara tüm haberleri verdiğini varsayıyorum.

Yüz ifadesi kederle dolu olan Jace yanıma geliyor ve kollarını bana doluyor. "Çok üzgünüm Cole."

Göz ucuyla, elinde İncil olan bir rahibin Sawyer'ın büyükbabası ve amcasıyla konuştuğunu görüyorum.

Annem ve Liam'ın cenazesini yöneten rahip.

Hayır.

Jace'iterek Sawyer'ın hastane odasındaki akvaryum balığı tankına doğru yürüyorum ve yumruğumu cama vuruyorum. "Söz vermiştin."

Sesim gözyaşlarımdan o kadar kalın ki çıkarabildiğim tek kelimeler bunlar.

Onu terk etmemem için bana söz verdirdi... Ben de ona benden asla vazgeçmemesi için söz verdirdim.

Ama sadece birimiz onlarınkini kırıyor. O

nereye giderse ben de oraya giderim.

Çünkü o olmadan ben de yokum.

Bölüm 94

COLE

Elimden geldiğince hızlı koşuyorum ama beni döven acıdan kaçmak için yeterli değil.

Evimin ön kapısını açıp merdivenlerden yukarı uçarken başım dönüyor ve midem bulanıyor.

Eğer çılgınca bir şans eseri cennet gerçekten varsa, Sawyer'ın orada olacağını biliyorum.

Kendim için aynı şeyi söyleyemem... ama önemli değil.

Sawyer'ın olmadığı bir dünyada yaşamak benim için bir seçenek değil. Aslında, bu benim için cehennemin tanımı.

Peki ya yapmak üzere olduğum şey? Bu sadece benim

karmam. Liam'ın yatağının altından ipi aldım.

O gittikten birkaç hafta sonra buldum... Meğer garajdan almış. *Sanki bir süredir bunu planlıyormuş gibi*.

Dolabın kapağını açtığımda göğsümdeki kırık şey patlayacakmış gibi hissediyorum.

Annem bize en derin aşk hikâyelerinin aynı zamanda en trajik olanları olduğunu söylerdi.

Ben ve Sawyer'ın aşk hikayesi de farklı değil.

Ama birlikte geçirdiğimiz zamanın bu kadar kısa olmasına ne kadar kızsam da... Onu sevme şansım olduğu için o kadar minnettarım ki.

Keşke kendini yeterince sevseydi.

Sawyer tüm acılarımı severek uzaklaştırdı... ama ben aynı şeyi onun için yapamadım.

Başaramadım.

Ve şimdi nihayet Liam'ın bu dolaptayken ne hissetmiş olabileceğini biliyorum.

Onun da acısını dindirecek birine ihtiyacı vardı... ama bu hiç olmadı.

Çünkü Sawyer'ı yoktu.

Onun hiç yaşamadığı bir şeyi yaşadım.

Dolabının zeminine otururken ona "Özür dilerim," diyorum.

İpi elimde tutarak birkaç nefes üflüyorum... ve o çok tanıdık sancıların göğsüme çarpmasını bekliyorum.

Bana onun gittiğini söyleyen.

Çünkü ben onun hemen arkasında olacağım.

Belki bu beni yeterince güçlü olmadığım için korkak yapar ama umurumda değil.

Benim gibi ruh eşiniz sizden acımasızca koparılmadığı sürece... beni ve hareketlerimi yargılayamazsınız.

Acımın katlanılabilir olup olmadığına siz karar veremezsiniz. Ne kadarına katlanabileceğimi belirleyemezsin.

Gözlerimi kapatarak son bir kez yalvarıyorum. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin Liam. Ama orada herhangi bir çekiciliğin varsa. Lütfen, onu bana geri getir. Ona ihtiyacım var."

Dolabın kapısı açılır.

"Tanrım," diye kükrer Jace. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Bu beklediğim bir şey değildi. İkisinin de hâlâ hastanede olacağını sanıyordum.

Sonra tekrar, oradan cehennemden çıkmış bir yarasa gibi kaçtım, bu yüzden daha iyi bilmeliydim.

"Aman Tanrım," haykırıyor Bianca, arkasından koşarak. "Neden- nasıl..." Boğuk bir hıçkırık onu terk eder. "Bunu nasıl yaparsın?"

Onlara gerçeği söyledim. "O ben de burada olmak istemiyorum."

Jace diz çökerek ipi ellerimden aldı. "Ve sevdiğim başka birini daha kaybetmek istemiyorum. Özellikle de *bu şekilde*." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Acıdığını biliyorum... Ne kadar kötü olduğunu hayal bile edemiyorum ama beni terk etmene asla izin vermeyeceğim."

"Bizi bırakamazsın Cole," diye fısıldıyor Bianca. "Seni seviyoruz."

Anlamıyorlar. "Ben de seni sevmediğimden değil... Seviyorum." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "İntihara meyilli değilim. Ölmek ... Sadece-"

"Anlıyorum," diyor Jace. "Gerçekten anlıyorum. Ama hâlâ burada olan insanları terk edemezsin... seni hâlâ seven insanları."

Boynumdan tutarak, kafalarımız birbirine çarpana kadar beni ileri doğru sürükledi ve homurdandı, "Seni kaybetmek beni mahveder, küçük kardeşim. Bunu mu istiyorsun?"

Hayır değil. "Hayır."

"Güzel." Beni serbest bıraktı. "O zaman bir daha *asla ama asla* bu boku *çekme.* Ne olursa olsun."

Bianca elinin tersiyle gözyaşlarını siler. "Ben bile bilmiyorum
-"

Jace'in çalan telefonunun sesi onun keser.

Kulağına götürüyor. "Hey. Geri döneceğim-bekle...ne?" Yüzü
çuvallar. "Sen *ciddi* misin?" Gözlerini kocaman açıp bana baktı. "Dayan, bebeğim." Elini omzuma sıkıştırdı. "Tanrı'ya inanmadığını biliyorum... ama mucizelere inanıyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

Daha önce hiç içmemiştim.

Sırıtıyor. "Öyle yapmalısın, göt herif. Çünkü solunum cihazını çıkarıp makineleri kapattıktan birkaç saniye sonra Sawyer kendi kendine nefes almaya başladı... ve babasının elini sıktı."

"Vay anasını," diye haykırır
Bianca. Jace başını sallar.

"Biliyorum-"

Cümlesinin sonunu duymuyorum çünkü çoktan odadan çıkmaya başlamıştım.

"Bu ne anlama geliyor?"

Bay Church keskin bir nefes çeker. "Henüz bilmiyoruz... Hâlâ kendinde değil. Doktor muhtemelen sabaha kadar bilincinin tam olarak açılmayacağını söyledi. Ama kendi başına nefes alıyor olması ve elimi tutabilmesi..."

"Bir mucize."

Gülümsüyor. "Kesinlikle." Gülümsemesi büyür. "O da sıkı bir tutuştu
Cole.
Sanki ben olduğumu biliyordu."

Kulaklarıma müzik gibi geldi.

"İçeri girip onu görebilir miyim?"

"Yapabilirsiniz ama doktorlar onu rahatsız etmemenizi söyledi. Herkesin onun etrafında sakin olması ve dinlenmesine izin vermesi gerekiyor."

Bunu yapabilirim. Sawyer hayatta olduğu sürece her şeyi yapabilirim.

Odaya girdiğimde ışıklar kapalıydı ve bir hemşire başucunda onu yan yatırıyordu.

"Sadece birkaç dakika," diye fısıldıyor.

Ona siktirip gitmesini söyleme isteğimi bastırıyorum.

Yakında vardiyaları değişecek ve gelen hemşire Sawyer'ı istediğim zaman görme ihtiyacım konusunda biraz daha anlayışlı olacak.

Kapıdan çıkana kadar bekliyorum ve onunla birlikte yatağa giriyorum.

Muhtemelen yapmamam gerekiyor ama makinelerin büyük bir kısmı gitti ve ona yakın olmam gerekiyor.

"Hey, sen," diye fısıldıyorum, kolumu doluyor ve eline uzanıyorum. "Hazır olduğunda uyan, tamam mı?" Kulağının altındaki noktayı öpüyorum. "Ben burada olacağım."

Elimi sıktığında göğsüm rahatlama ve takdirle dalgalanıyor.

Tavana bakıyorum. "Teşekkür ederim."

O benim için geldi... geldi.

Bölüm 95

Komadan uyanmak, hiçbir şey hatırlamadığınız epik bir çılgın partiye katıldığınızın söylenmesine benzer.

İlk başta herkesin neden bu kadar hakkında hiçbir fikriniz yok... ta ki onlar size kaçırdığınız tüm parçaları anlatmaya başlayana kadar.

Hangi ebeveynimle konuştuğunuza bağlı olarak kalp krizi geçirdim ya da kalbim durdu.

Yedi gün komada kaldım. *Vay* be.

Ve en korkuncu da... Yaşam destek ünitesinden çıkarıldım. *Vay* anasını.

Ailemin bana hayaletmişim gibi bakmasına şaşmamalı. *Neredeyse öyle ydi*. "İyi misin?"

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Size getirebileceğimiz bir şey var mı?"

"Üşüdünüz mü?"

"Battaniye ister misin?" "İki artı iki kaç eder?"

Tüm bu soruları düşünürken kafam allak bullak oluyor.

"Sanırım biraz daha zamana ihtiyacı var," diyor Cole kolunu sararak belime dolandı. Hemşirelerin onu yatağımdan atmaya çalışmasına rağmen gitmeyi reddediyor. Bu da benim için sorun değil. "Onu biraz rahat bırakmalıyız."

Tanrıya şükür *biri* söyledi. Herkesi gördüğüm ve hayatta olduğum için ne kadar mutlu olsam da arayı kapatmak ve kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var.

"Hatırladığın son şey ne?" Annem soruyor. "Beş artı beş kaç eder?"

Babam banyoda bana kalp masajı yapıyor ve on.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama babam iç çekiyor. "Jolene, *duracak* mısın?"

"Sadece beyninin hasar görmediğinden emin olmaya çalışıyorum." *Ne* dedin? "Beyin hasarı mı?"

Sesimdeki dehşet belli oluyor olmalı çünkü Cole havlıyor, "Dışarı. *Şimdi*. Doktorlar özellikle ağırdan almamızı söylediler.

onun canına oku."

Babam başını sallayarak kapıyı işaret ediyor. "Onu duydun."

Annem tartışmak ister gibi görünüyor ama onun yerine uzaklaşıyor.

Peki, tamam o zaman.

Gözlerim Cole ve babam arasında gidip geliyor. "Beynimde hasar mı var?"

Endişeli bir bakış alışverişinde bulunurlar.

"Öyle mi hissediyorsun?" Cole soruyor.

Bunu bir an düşündüm ve düşünmüş olsam bile muhtemelen farkında olacağım bir şey olmadığına karar verdim. "Hayır mı?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bence iyi olacaksın, İncil Thumper." Babama baktım. "Bana kalp masajı yaptın."

Alnı kırışır. "Tabii ki yaptım." "Benden nefret ettiğini sanıyordum," diye fısıldadım.

Herkesin benden nefret ettiğini sanıyordum.

Gözlerindeki acı açıkça belli oluyor. "Milyon yıl geçse de asla, tatlım."

Eline uzanırken boğazım düğümleniyor. "Seninle kavga etmekten nefret ediyorum. Bunu bir daha asla yapmayalım, tamam mı?"

Gülümseyerek onu sıkıyor. "Anlaştık." Gözyaşlarını silerek ayağa kalkar. "İstediğin bir şey var mı? Sana getirebileceğim herhangi bir şey?"

Su. Çok çok fazla su. Ağzım Sahra gibi oldu. "Su içmeme izin var mı?"

Başını kapıya doğru uzatır. "Gidip öğreneyim. Eğer öyleyse, sana bulabildiğim en iyi suyu getireceğim, tamam mı?"

"Kulağa mükemmel geliyor."

Onu durdurduğumda kapıya doğru yürüyordu. "Baba?"

"Evet?"

"Seni seviyorum."

Ona söylemeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor ve bu hiç iyi değil. Özellikle de olanlardan sonra.

Gözleri cam gibi oldu. "Ben de seni seviyorum, tatlım."

Cole'a dönüyorum. "Seni."

Başını yana eğiyor. "Öyle mi?"

Alnımı onunkine yaslıyorum. "Ben de seni seviyorum." Dudaklarında muzaffer bir sırıtış beliriyor. "Biliyorum."

İkimiz de odadaki filin etrafından dolanırken garip bir sessizlik çöküyor.

Onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Cole bir şeyi benden saklasaydı ve bu yüzden neredeyse *ölseydi*... Tamamen yıkılırdım.

Onun acısı hissettiğim tüm utancı gölgede

bırakıyor. "Çok özür dilerim."

Öfke yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "mi?" "Bitti mi?"

"Başta vermeniz gerekmeyen kiloları vermek için hap almak ve bana *yalan* mı ?"

Vay canına... Ne kadar yüklü bir soru.

Yani bariz cevap evet... *Ölmek istemiyorum*.

Ama kilomla ilgili kafa boşluğum? Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Şu anda tam bir karmaşa içindeyim.

Ona söyleyebileceğim tek şey gerçek.

"Seni ve değer verdiğim diğer herkesi neredeyse kaybediyordum." Yüzünü tuttum. "Bunun bir daha olmasını asla istemiyorum. Adderall almaktan bıktım."

Elimi ağzına götürerek bileğimin iç kısmını öpüyor. "O zaman özrünü kabul ediyorum. Ama bu konuda seninle uğraşacağıma emin olabilirsin." Alnında derin acı çizgileri oluşuyor ve sesi fısıltıya dönüşüyor. "Öleceğini sandım, Sawyer." Acısı o kadar somut ki, içimde alev alev yandığını hissediyorum. "Benden vazgeçtiğini sanmıştım... bizden."

Derin bir sızı göğsümü dolduruyor. *Ona yaşattıklarımdan nefret ediyorum.*

Jilet gibi hissettiren duygularımı bastırarak, "Bunun asla olmayacağına söz vermiştim," diyorum.

Ciddiydim.

Komadan hatırladığım tek şey, birinin beni beklediğini ve bir an önce onlara ulaşmam gerektiğini hissetmemdi.

O kişi benim Colton'ımdı.

Bana nefesimi kesecek kadar büyük bir sevgiyle bakan Colton. "Seni seviyorum, İncil Thumper."

Ona tekrar "Seni seviyorum," diyorum çünkü olanlardan öğrendiğim bir şey varsa o da değer verdiğiniz insanlara onları yeterince sevdiğinizi asla söyleyemeyeceğinizdir.

Hangi sözlerin son sözleriniz olabileceğini asla bilemezsiniz.

Beni öpmeye kalktı ama onu durdurdum. "Yedi gündür komadaydım, unuttun mu?"

"Umurumda değil," diyor ağzını benimkine yapıştırmadan önce. Babam boğazını temizliyor. "Sana biraz su getirdim." Hançer gibi bakıyor Cole. "Bir gün seni vuracağım." Cole sadece gülümsüyor.

"Hayır, vurmayacaksın."

"Hey," diyor Dylan kapıya vururken. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette."

Birkaç adım öne çıkıyor, sonra duraksıyor ve ellerini ovuşturuyor. "Gerçekten üzgünüm-"

"Dylan."

Özür dileyecek bir şeyi yok.

Gözlerimiz buluşuyor... ve sonra o koşuyor ve biz kollarımızı birbirimize doluyoruz.

"Özür dilerim," dedim ona. "Çok özür dilerim."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Beni çok korkuttun."

Ona daha sıkı sarıldığımda göğsüm daralıyor. "Ben de seni seviyorum. Çok özür dilerim."

Kenara çekilip yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Keşke sen de kendini benim seni gördüğüm gibi görebilsen Sawyer."

Oh, adamım. Zaten gözlerim yaşlıydı, şimdi beni öyle bir ağlatacak ki burnumdan sümük akacak.

"I-"

Kapının çalınması sözümü kesti.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor bir kadın. "Ama Sawyer'la özel olarak konuşmam gerekiyor."

Uh-oh. Bu iyi bir şey olamaz.

Neredeyse iki gündür uyanığım ve bu kadını hayatımda hiç görmedim.

Dylan bakışları üzerime düşmeden önce aramıza bakıyor. "Hemen dışarıda olacağım, tamam mı?"

Ona gitmemesini söylemek istiyorum ama bu kadın bunu onaylayacak gibi görünmüyor.

"Tamam."

önce elimi sıktı. "Ben yokken sana bir şey getireyim mi? Meyve suyu mu? Wat-"

"Hala en iyi arkadaşım mısın?"

Gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. "Her

zaman." Gülümsemesine karşılık

veriyorum. "O zaman iyiyim."

Gözlerim yatağımın yanına bir sandalye çeken kadına kayıyor.

Benim gibi kahverengi saçları ve kahverengi gözleri var... sadece gözleri sert.

İşi ciddiye alıyor gibi.

Aman *Tanrım*.

"Merhaba." Yutkunuyorum. "Kimsin sen?"

"Benim adım Sandy. Hastanedeki psikologlardan biriyim. Baban aşağı gelip seninle konuşmamı istedi."

Tanrım. Daha önce konuştuğumuzda bu konuda bir şeylerden bahsetmiş olması gerekirdi. "Oh. Neden?"

Yüzümü inceliyor. "Yeme bozuklukları konusunda

uzmanım." Neredeyse yataktan düşecektim.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum ama sanırım bir hata oldu. Benim yeme bozukluğum yok."

Kalemini defterine vuruyor. "Peki buraya nasıl geldin?" Başını yana eğip beni değerlendiriyor. "Amfetamin bağımlısı olduğun için mi?"

Hayatımda hiç bu kadar şaşırmamıştım. Tüm sıcak koltukların sıcak koltuğundaymışım gibi hissediyorum.

"Şey, hayır... tam olarak değil. Sadece Adderall alıyordum, bu yüzden aç değildim ve sürekli kaybediyordum..." Ampul yandığında sesim kesiliyor. "Kahretsin."

Sert gözleri bir parça yumuşuyor. "Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?" İstesem bile hayır diyebileceğimi sanmıyorum. "Evet?"

"Adderall'dan önce kilonuz ve yiyecekler hakkında ne sıklıkla düşünürdünüz?"

Titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama faydası yok. "Çok."

Not defterine bir şeyler daha karalıyor. "Haftalık mı? Günlük mü? Günde birkaç kez mi?"

"En azından her saat başı," diye itiraf ediyorum.

Başını sallayarak sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Yeme bozuklukları her zaman anoreksiya ya da bulimia değildir, Sawyer. Dürüst olmak gerekirse? Sadece yemekle değil, kendini nasıl gördüğünle ilgili de büyük sorunların var gibi görünüyor."

Haksız da *değil*.

Kesik kesik nefes alıyorum. "Evet... haklı olabilirsin."

Kalemini ve not defterini yere bırakıyor. "Size çok ciddi bir soru daha sormam gerekiyor."

"Tamam."

"Sana -taburcu olduktan sonra tabii ki- üç hafta boyunca yatılı yeme bozukluğu kliniğime gelmeni ve sonrasında haftalık seanslar için benimle buluşmanı istediğimi söylesem. Ne derdin?"

Lanet olsun derdim... Bunu etmek *çok zor*.

"Gergin olduğumu söyleyebilirim," diye karar veriyorum, aklıma gelmeden önce. "Ayrıca mezuniyetim yaklaşıyor ve-"

"Okulunuzun ödevlerinizi kliniğe göndermesini sağlayabiliriz, böylece geri kalmamış olursunuz." Ellerini kucağında kavuşturuyor. "Ama mesele şu ki... bu işe yaramayacak ve eğer istemezsen sana yardım edemem. İstemek *zorundasın*."

Gözyaşlarım boğazımın arkasını sızlatıyor. "Kendimi daha iyi hissetmek istediğimi biliyorum. Kilo vermek için Adderall kullanmaya geri dönmek istemediğimi biliyorum."

"Başlamak için iyi bir yer." Saatine bakarak, "Ne biliyorsun, önümüzdeki bir saat boşum. Neden bana biraz kendinden bahsetmiyorsun?"

Bir yanım bu konularla yüzleşmekten kaçmak istiyor çünkü çok korkutucu.

Ancak en büyük parçam, göğsümde atan parçam - hiçbir zaman yeterince iyi hissetmediğim için neredeyse *ölmek* üzere olan parçam - kendim için daha iyi olmak istiyor.

Ve sevdiğim insanlar için.

Bölüm 96

Ayağa kalkıp biraz yürümek , çünkü ne kadar ağrım olsa da bu lanet hemşireler hareket etmem için *ısrar ediyorlardı* ki kapı hafifçe çalındı.

Bianca, "Eğer meşgulseniz geri gelebilirim," diyor.

Kaçacakmış gibi görünüyor ama onu durduruyorum. "Hayır, içeri gel."

İçeriye birkaç ürkek adım atıyor. "Sadece iyi olduğundan emin olmak için geldim. Daha erken gelirdim ama alışman için sana birkaç gün vereyim dedim ve-"

Onu durdurdum çünkü saçmalamaya başlamıştı. "Burada olmana sevindim."

Kıpırdanıyor, o kadar rahatsız görünüyor ki bir kahkahayı bastırmak zorunda kalıyorum. "Söylediğim tüm o kötü şeyler için özür dilerim. Ben... Ben sadece o sürtüklerden intikam almana yardım etmek istedim. Öyle demek istemedim... Düşünmedim-"

" yok."

İçten içe, *çok* içe Bianca'nın iyi niyetli olduğunu biliyorum.

"Ben...um. Umarım hâlâ arkadaş kalabiliriz. Bunu istemezsen anlarım." Gözleri cam gibi oldu. "Ama, ben... gerçekten güvendiğim çok fazla insan yok-"

"Elbette hâlâ arkadaşız," diye onu temin ediyorum.

Bu kız aklını kaçırmış, ama tüm kabadayılığının altında kocaman bir kalp olduğunu biliyorum.

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

Cevap vermek üzereydim ama daha gözümü kırpamadan kollarını bana doladı... bir nevi.

Hayatımda yaşadığım en garip sarılma ama içimden bir ses Bianca'nın çok sık ya da *hiç* yapmadığını söylüyor, o *yüzden* sorun etmiyorum.

Bu onun için büyük bir adım.

"Nalları dikmediğine çok sevindim. Bu da demek oluyor ki seni yan perçem yaptırmaya ikna etmek için hâlâ zamanım var."

Ve işte orada.

Bir iç . "Evet, evet, biliyorsun."

Ayrıldık ve o kapıya doğru yürüdü.

"Oh, unutmadan. Sana beş dediğimi hatırlıyor musun?" "Evet."

Bakışlarını kaçırıyor. "Evet, şey... Ben lanet bir aptaldım." Kahverengi gözleri benimkileri buluyor. "Gerçek şu ki... sen gerçekten on numara bir kızsın Church."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Vay canına, *on* mu?"

"Şey, dokuz nokta sekiz." Göz kırpıyor. "Bu yan kaküllerden sonra tam bir on olacaksın."

Cole'un kaşları çatıldı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Aslında biraz... açım."

Son altı gündür hastane yemeklerinden atıştırıyorum ama bunu aştım.

İştahım bir intikamla geri döndü ve bu kızın *gerçek* bir Yemek.

Bilerek gülümsüyor. "Evet, eminim. Buranın yemekleri berbat. Özel bir şey ister misin?"

"Ne olursa olsun alacağım. Yulaf ezmesi ya da çorba olmadığı sürece."

"." Başını eğip bana hızlı bir öpücük veriyor. "Birazdan dönerim biraz."

Tanrım, onu o kadar çok seviyorum ki, bazen içim içime sığmıyor. Çocuk partisindeki bir pinyata gibi.

Yatağa yaslanıp uzaktan kumandaya uzanıyorum.

Kapım çalındığında vakit geçirmek için reality TV'yi açmak üzereydim.

Oakley.

Beni ziyarete gelmesini umuyordum.

Onunla aramı çok istedim ama bunu telefonda yapmak istemedim.

Yüz yüze bir özrü hak ediyor.

Çabucak ayağa kalktım. "Hey."

Yüz ifadesi o kadar kasvetli ki kalbim yerinden

gibi oluyor. "Neyin var-"

Kollarını bana öyle sıkı sarıyor ki, nefes almakta zorlanıyorum.

"Özür dilerim, Sawyer."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Özür dilemesi gereken biri varsa, o da *benim*.

Ona bakmak için geri çekildiğimde, gözlerinde yaşlar vardı.

Bu benim kalbimi kırıyor.

"Ne için, Oak? Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Sana o hapları hiç almamalıydım. Neredeyse ölüyordun çünkü Ben."

Bir kişilik mütevazı turta lütfen. "Hayır. *Benim* yüzümden neredeyse ölüyordum. Sen

Sadece senden istediğim için bana Adderall aldın." Yüzünü ellerimle çerçeveliyorum. "Üzgün olan benim. Manipülasyon... söylediğim korkunç şeyler. *Hiçbirini* kastetmedim." Şimdi ağlayan benim. "Tek bir kelime bile. Sen hayatımda tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Seni incittiğim için çok üzgünüm-"

"Burada ne halt ediyorsun?" Cole homurdanıyor.

Bakışlarımı kapıya yönelttim. "*Vay* be. Senin sorunun ne?"

Cole elindeki çantayı tepsimin üzerine çarpıyor. "Onu sana yakın bir yerde istemiyorum."

Evet, *kesinlikle* bir sorun var.

Oakley gitmek üzereydi ama kolunu çektim. "Hayır. Sen kal." İtiraz edecek gibi görünüyor ama izin vermiyorum. "Lütfen."

Cole'un yüzünde öfke parlıyor. "Oakley yüzünden neredeyse tabuta giriyordun ve onun *kalmasını* mı istiyorsun? Ne oluyor Sawyer?"

"Neredeyse tabuta girecek olmamın sebebi benim Cole."

büyük bir yanlış anlama olduğu açık ve bunu derhal düzeltmem gerekiyor.

Ayrıca Cole, Oakley'nin beni hastaneye yatırmaktan sorumlu olduğunu düşünüyorsa, muhtemelen tek sorumlu olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yok.

"Herkesi buraya getirmeni istiyorum."

Cole göz kırpıyor. "Neden-"

"Şimdi," diye . Ve ne kadar inatçı olabileceğini *bildiğim* için, "Kalp krizi geçiren kızla tartışma" diye ekliyorum.

Cole'un gözleri fincan tabağına dönüşür ve hızla kapıya doğru geri çekilir. "Hemen döneceğim."

Oakley şaşkın bir şekilde bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

Elini uzattım. "Bu senin hatan değil Oak."

Ve bunu kanıtlayacağım.

Büyükbabam ve amcam evlerine gittiler ama neyse ki annem, babam, Dylan, Jace ve Bianca hâlâ koridorlarda dolaşıyorlar.

Herkes içeri girdiğinde, gerçek bombasını patlatacağım.

"Oakley'e ders çalışmama yardımcı olması için Adderall istediğimi söyledim. Bu yüzden bana aldı. Programımın ne kadar çılgın olduğunu ve okul ödevlerime yetişmeye çalışırken kendimi nasıl paraladığımı bildiği için bana yardım ettiğini düşünüyordu. Kilo kaybettiğimi fark ettiğinde, bu konuda benimle yüzleşti. Ancak ona her şeyin yolunda olduğunu ve hapları sadece ders çalışmak için aldığımı söyledim."

Hepsine baktım. "Yüzüne karşı yalan söyledim... tıpkı hepinize söylediğim gibi."

Cole konuşmaya başladı ama ben parmağımı kaldırdım. "Henüz bitirmedim."

Bu sefer Oakley'e dönüyorum. "Benimle ilişkisini kestiğini söylediğinde... Onu manipüle ettim. Sırlarını insanlara açıklamakla tehdit ettim, ona değersiz bir uyuşturucu bağımlısı dedim... Gerçekten berbat şeyler yaptım." Bakışlarımı tekrar gruba çeviriyorum. "Peki *o* ne yaptı biliyor musunuz?"

"Ne?" Dylan endişeyle yüz hatlarını sıkıştırarak soruyor.

"Yine de benimle ilişkisini kesti ve beni misafirhaneden kovdu. Tekrar Sawyer olana kadar geri gelemeyeceğimi söyledi." Oakley'nin elini sıktım. "Hak etmediğim halde iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordu. Ve eğer herhangi birinizin bununla ilgili bir sorunu varsa... bunu aşmanızı öneririm. Ya da tüm bunların asıl suçlusu olan kişiyi parmaklarınızla işaret etmeye başlayın." Cole'a bakıyorum. "Çünkü Oakley değil."

Benim.

Cole keskin bir nefes çeker. "Böyle olduğunu bilmiyordum." Oakley'e bakar. "Bana anlatmaya çalışmıştın."

Oakley'nin omuzları çöktü. "Ama çok geç kalmıştım."

"Yine de doğru olanı yapmaya çalıştın," diye fısıldıyor Dylan. "Ve her ne kadar suçu Sawyer'a yüklemekten nefret etsem de." Bakışları bana yöneliyor. "Hepimiz gibi sen de karanlıkta bırakılmışsın gibi geliyor." Bir nefes verir. "Sanırım hepimiz adına konuşuyorum, lütfen ona asla dokunma.

Tekrar söylüyorum. Sen bir tartıdaki aptal bir sayıdan çok daha fazlasısın."

Yanaklarım utançla ısınıyor ve gözyaşlarım gözlerimi
yakıyor. "Seni incittiğim için özür dilerim."

Mavi gözleri hüzünle bulutlanıyor. "Seni incittiğim için üzgünüm."

Bölüm 97

Olamaz.

Onu kapımda gördüğüm an midem bulanıyor.

"Merhaba, Bay Gonzalez." Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "."

Bana kovulduğumu söylemesini bekliyordum ama beni şaşırtarak kollarını bana doladı. "Lütfen ölme."

ortaya çıktı. *Bu* şimdiye kadar yaşadığım en garip sarılma.

Adam kollarımda neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Stone korkunç bir garson. Bütün siparişleri karıştırıyor. Müşterilere küfrediyor. Herkes şikayet ediyor."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Eminim iyileşecektir... eninde sonunda."

Gözleri yalvarırcasına uzaklaşıyor. "Ne zaman geri gelebilirsin?"

Aman Tanrım.

"Yarın taburcu oluyorum... ama üç hafta boyunca özel bir kliniğe gitmem gerekiyor."

"Oh." Gözlerinde panik parlıyor. "Ama sonra geri döneceksin?"

Tanrım, işler nasıl da değişti. "Tabii, elbette."

Elinde bir çanta tutuyor. "Güzel. Sana biraz tavuk getirdim." Hevesle poşeti ondan alıyorum. *Nefis* kokuyor.

"Teşekkürler, Bay G."

"Üç hafta sonra görüşürüz," diyor kapıdan çıkarken. "Sakın geç kalma."

Bazı şeyler asla değişmeyecek.

İç çekerek çantayı açtım ve kocaman bir nefes çektim. *Cennet* gibi.

"Tanrı aşkına, Sawyer Grace. İki hafta önce kalp krizi geçirdin ve kızarmış tavuk mu yiyorsun?"

İşte başlıyoruz.

Bu konuşmayı yapmak istiyordum. Sadece erteliyordum çünkü onu inciteceğini biliyordum.

Ama beni inciteceği kadar değil. O benim annem.

Beni doğuran kadın.

Beni doktor randevularıma götürdü, tüm doğum günlerimi kutladı, hastalandığımda benimle ilgilendi, tüm okul ödüllerime geldi.

törenler ve yıllar boyunca pek çok başka şey.

Ama bana yara izleri de verdi.

Hayatım boyunca onun neden böyle olduğunu anlamaya çalıştım. Neden dış görünüşe bu kadar odaklandığını ve bunun diğer her şeyin önüne geçtiğini... ama dürüst olmak gerekirse bilmiyorum.

Büyükannem yüzeysel şeylerle hiç uğraşmazdı ve büyükbabam da aynı şekilde, bu yüzden hiçbir anlam ifade etmiyor.

Sonra aklıma geldi. *Toplum ona da kazık atmıştı.*

Hayatı boyunca insanlar onun ne kadar güzel olduğunu anlatıp durdular. En çarpıcı gülümsemeye sahip olduğundan. En güzel dişlere ve saçlara. En muhteşem yüz. En mükemmel vücut.

Ama hiç kimse ona bunlardan *daha fazlası* olduğunu söylememiş. Bu yüzden, sahip olduğuna inandığı tek şey görünüşüdür.

On

u. Ne yazık ki bu zehirli inancı kızlarına da aktarmış.

Yardıma ihtiyacı var.

Ama o yardım alana kadar, hayatımda en zor şeyi yapmak zorundayım.

Bitti.

Annemden ayrılmak zorundayım.

"Seni seviyorum anne."

Ve ciddiyim. Tüm kötülüklere rağmen... Onu hala

seviyorum. Her zaman da seveceğim.

Ama bu ipliği kesmek ve benim için en iyi olanı yapmak zorundayım.

Gözlerini kırpıştırıyor, o kadar rahatsız görünüyor ki çığlık atabilirim. "Eğer o tavuğu yemene izin vermem için bana yağ çekiyorsan-"

"Anne, beni dinlemene gerçekten ihtiyacım var."

Yüzünü endişe kaplıyor. "Neler oluyor? Yarın taburcu olacağını sanıyordum-"

"Öyleyim."

Endişesi yerini şaşkınlığa bırakıyor. "O zaman ne-"

"Hayatım boyunca bana yeterince iyi değilmişim gibi hissettirdin."

Yüzünde hayal kırıklığı çizgileri. "Tanrı aşkına, Sawyer Grace. Dramatize etmeyi bırak. Ben sadece sana *yardım* etmeye çalışıyordum."

"Neye yardım edeceksin?" Dürüstçe soruyorum, çünkü tüm bu olanlarda bir ders varsa, belli ki onu kaçırmışım.

"Daha sağlıklı olmanıza yardımcı olur." Elleri kalçalarını buluyor. "Doktorlar mosmor olana kadar suçu Adderall'a atabilirler ama aramızda kalsın, bence olanlar eskiden ne kadar kilolu olduğunun bir yan etkisiydi. Sana fazla kiloların sağlığın için iyi olmadığını *söylemiştim*."

Kalbim parçalanıyor. Asla anlamayacak.

"Sağlığım için iyi değilsin."

Ağzı açık kaldı. "Affedersiniz?"

"Beni duydun anne. Sağlığım için iyi olmadığını söyledim. Bu yüzden klinikten taburcu olduktan sonra Dylan ve Jace ile kalacağım. Duke's Heart için yurtlar açılana kadar. Mesele şu ki, taşınıyorum."

Haberi ona verdiğimde babamın kalbi kırıldı ama buraya dönmemek için ne gerekiyorsa yapmamı destekliyor.

"Ne? Neden?" diye sorar.

Daha önce söylediğimi tekrar ediyorum. "Çünkü benim için sağlıklı değilsin." Yanaklarımdan süzülen yaşları elimin tersiyle siliyorum. "Ve senin standartlarına asla uyamamaktan çok yoruldum... bu yüzden denemekten vazgeçtim. *Seninle* işim bitti."

Kendi standartlarıma sahip olma zamanı geldi.

"İşim bitti de ne demek? Ben senin *annenim*, Sawyer Grace.
Benimle işin bitmiş olamaz."

"O zaman yardım alın. Bir danışmana görün, biriyle konuş, kendini toparla. Çünkü bana davranış şeklin... *kendine* davranış şeklin... bu hiç iyi değil."

"Sawyer Grace, benimle böyle konuşmayı bıraksan iyi olur. Ben *deli* değilim.
kişi."

"Ve ben şişman biri değilim," diye bağırıyorum, sesim çatlıyor. "Ben senin kızınım. Sevmen gereken bir kız... ama mükemmel olmadığı sürece sevemezsin." Gözlerinin içine bakıyorum. "*Asla* mükemmel olamayacağım anne. Bu da beni olduğum gibi kabul edip sevmedikçe senin kızın olamayacağım anlamına geliyor."

"Sana yardım etmeye çalıştığım için suçlanmaktan bıktım. Ama devam et, Sawyer Grace. Kafanı kuma gömmeye ve şişman olmadığını düşünerek kendini kandırmaya devam et. Hemen buraya döneceğini garanti ederim."

Odadan o kadar hızlı çıkıyor ki arkasında neredeyse tozdan bir iz kalıyor.

Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim, ama şaşırmadım.
Ama ne kadar acı verirse versin... Doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

Bölüm 98

SAWYER

Üç hafta sonra.

"Tamam, korkma," diyor Dylan fermuarı havliyle çekiştirirken.

Tam da balo elbisenizi dikerken en iyi arkadaşınızdan duymak isteyeceğiniz sözler.

"Ne oldu?"

"Yükselmeyecek. Ama hey, bu senin suçun *değil*. Jace'in hatası."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Jace'in elbisemin uymamasıyla ne ilgisi var?"

"Geçen gün sinüsleri için nemlendirici kullandı ve belli ki elbiseni küçültmüş." Kaşlarını çatıyor. "Fare hapşırıklı piç."

Bir kahkahayı bastırmak zorundayım. Beni gerçeklerden korumaya çalışmasına bayılıyorum.

Klinikte kilo aldım. Hem de çok.

Amfetaminleri boğazınızdan aşağı doldurmadığınızda ve tekrar yemeye başladığınızda, vücudunuzun kalorileri bir sünger gibi emdiği ortaya çıktı.

İçten içe elbisenin üzerime olmayacağını hissediyordum - hatta başımın üzerine geçirebildiğime bile şaşırdım - ama o kadar güzeldi ki yine de denemeden edemedim.

Neyse ki nedime elbisem hala duruyor.
Dylan'ın evinde.

"Önemli bir şey değil. Sadece giyeceğim-"

"Pekâlâ, marş marş, sürtükler. Bütün gün bekleyemem," diye çıkışıyor Bianca ve yatak odasına fırtına gibi giriyor.

Ona balo için saçımı ve makyajımı kendim yapmayı planladığımı söylediğimde neredeyse kalp krizi geçirecekti.

Şimdi burada... makyaj ve saç aletleriyle *dolu* bir bavulla birlikte.

Aman Tanrım.

Bize ters ters bakıyor. "Rusça falan mı konuştum?" Elleriyle karate hareketi yapıyor. "Chop chop'un hangi kısmını anlamadınız?

Anladın mı? Balo iki saat içinde başlıyor." Dylan ve ben bakıştık.

Bianca mükemmel cımbızlanmış bir kaşını kaldırıyor. "Neler oluyor?"

Dylan korumacı bir şekilde önümde duruyor. "Sana anlatacağım, ama bana yardım et.

Tanrım, eğer tek bir olumsuz şey söylersen, kıçına bir saç maşası sokar ve seni kuklam yaparım." Boğazını temizliyor. "Elbise uymadı."

Bianca'nın çıldırmasını bekliyordum ama beni şaşırtacak kadar sakin.

"Tamam." Beni tepeden tırnağa inceliyor. "Önemli bir şey değil. Bu yüzden yedek planlarımız var." Dylan'a baktı. "Kıçıma sokmak istediğin saç maşasını biliyor musun?"

Dylan göz kırpıyor. "Öyle mi?"

"Benim için aç." Telefonunda birkaç tuşa dokunuyor. "Geri geleceğim."

Kafam çok karıştı. "Nereye gidiyorsun?"

"Senin lanet olası iyilik perin olmaya."

Bianca döndüğünde bana siyah bir giysi çantası uzatıyor. "Al." "Nedir bu?"

Çantanın fermuarını açıyor. "Balo elbisen, şapşal." Elbette, *öyle*.

Dylan'ın yatak odasının kapısında asılı duran aynı elbiseye bakıyorum. "Ama bu-"

"Sana yeni bir tane aldım."

Gözyaşlarım boğazımı yakıyor. "Yapmak zorunda değildin-"

Parmaklarını şıklatması sözümü kesti. "Vesaire, vesaire, vesaire. Gevezeliği bırak, kilise kızı. Zaman geçiyor. Seni *hemen* bu şeyin içine sokmalıyız."

Bornozumu çıkarıp elbisenin içine giriyorum.

"Kaç beden-" diye sormaya başlıyorum ama sonra kendimi durduruyorum.

Boyut önemli değil.

Güzel bir elbiseyle baloya gideceğim.

Be
n.

"Vay ," diye iç geçiriyor Dylan. "*Çok* güzel görünüyorsun."

Bianca kutudan bir mendil alıyor ve gözlerini silmeye başlıyor. "Bu benim şimdiye kadarki en iyi çalışmam. Mükemmel ötesi." Burnunu çekiyor. "Hazır mısın?"

Tüm bunlardan sonra mı? *Tabii ki de.*

Omuzlarımdan tutup beni döndürdü.

Hmm. Beklediğim gibi değil.

Uzun, yeşil, omuzları açık, saten, V yakalı, imparatorluk beli olan bu elbise vücudumu gerçekten güzelleştiriyor ve kendimi muhteşem hissetmemi sağlıyor.

Sadece bir sorun var.

"Uh...Bianca. Yeteneklerini eleştirmeye falan çalışmıyorum ama bana makyaj yaptın mı?"

Tıpkı kendim gibi görünüyorum. Daha az yorgun ve parlak dudaklı bir versiyonum. "Tabii ki yaptım. Gözlerinin altına biraz örtü koydum.

Birazcık

Burnuna pudra sürdüm, en sevdiğin dudak parlatıcısını bile kullandım... temiz." Çenesini omzuma yaslarken gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Sana söyledim... Sen on numara bir kızsın."

İlk dürtüm reddetmek ya da bunu bir şakaya dönüştürmek oluyor.

Ama bu sefer değil.

Onun yerine yansımama bakıp gülümsüyorum.

Çünkü danışmanlığın bana fark ettirdiği bir şey var ki o da kalbimde o kadar çok sevgi var ki... ve ben bunların *hiçbirini* kendime vermedim.

Bölüm 99

T o otel şimdiye kadar gittiğim en büyük otel ve o kadar şık ve göz alıcı ki, balo temasının neden kırmızı halı olduğu tamamen mantıklı.

Üstümüzde sallanan devasa kristal avizeye bakıyorum. "Bu çok güzel."

Cole düşüncelerinde kaybolmuş gibi başını sallar. "Özür dilerim. Ne dedin?" "Avize hakkında yorum yapıyordum."

Yukarı bakıyor. "Oh." Omuz silkiyor. "Güzel... bir avize için."

Kafama olumsuz düşüncelerin girmesine izin vermemeye çalışıyorum ama elimde değil. Cole'un bu akşam biraz dikkati dağınık. Sanki aklında başka bir şey varmış gibi.

Kesinlikle bana ait *olmayan* şey.

Bizi dans pistinin etrafında döndürüyor. "Bu şey ne zaman bitecek?"

Benimle dalga geçiyor olmalı.

Kabul ediyorum, bu parti biraz sıkıcı. Tamam, *çok* sıkıcı. Ama sadece bir mezuniyet balomuz var.

"On bir," diye dişlerimi gıcırdatıyorum.

Hayal kırıklığı yakışıklı yüzünü çiziyor. " saat kaç?" "Hiçbir fikrim yok."

Çünkü onun aksine, ben buradan çıkmak için acele eden sabırsız bir göt değilim.

Karnımın endişeyle gerilmesinden nefret ediyorum.

Ama kulağıma doğru olmayan, kötü şeyler fısıldayan o olumsuz sesten nefret ettiğim kadar değil.

Kilo aldığım için Cole artık beni istemiyor gibi şeyler.

Aptal bir ses. Onu dinlemekten daha iyisini biliyorum.

Bu sesten olumlu hiçbir şey çıkmıyor. Aslında hayatımdaki neredeyse her şeyi mahvediyor.

Ancak, hastaneden bu yana *ilk* kez bir çift olarak kendimize zaman ayırdık... ve o cinsel bir imada bile bulunmadı.

Adamımı tanıyorum, onu çok iyi tanıyorum ve bu o değil.

Son seksimizden bu yana değişen tek şeyin görünüşüm olduğu düşünülürse... aklıma gelen tek olası sonuç kilo almam.

"Biraz hava almam lazım."

Hayır. Bundan kaçamazsın.

Sandy bana bu karanlık düşünceleri bastırmak yerine onlarla yüzleştiğim yeni bir şey yaptırıyor.

Çünkü onları tıka basa yemek beni kalp krizinden hastanelik etti.

"Aslında hayır, havaya ihtiyacım yok." Göz kırpıyor.

"Tamam."

Parmağımla göğsüne vuruyorum. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, ahbap. Eğer benimle birlikte olmak istemiyorsan ya da kilo aldığım için artık beni çekici bulmuyorsan... gidip kendini becerebilirsin."

Sikeyim o olumsuz sesi.

Kaşları tavana doğru kalkıyor. "Ne-"

Müzik aniden kesilir. "Bayanlar ve baylar, lütfen dikkatinizi bana verin. Balo kralını ve kraliçesini anons etme zamanı geldi."

Oda alkışlarla inliyor. Yüzleşmeye başlamak için çok iyi bir zaman seçmişim.

Herkesin gözünün üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Ben değil, Cole. O kesin kazanır.

Ancak Cole balo kralı olmayı hiç umursamıyor gibi görünüyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Eğilerek tısladım, "Eskiden ellerini üzerimden çekemezdin. Ama bu gece? Kıçımı bile ellemedin." Ve şimdi, kendimi aptal gibi hissediyorum.

Hangi aklı başında kız balonun ortasında kıçını ellemediği için erkek arkadaşına bağırır?

Bu kız öyle. "Üzgünüm-"

Boynumun altından tutarak beni öyle sıcak, öyle *müstehcen* bir öpücüğe çekiyor , ayakkabılarımın ucundan başımın tepesine kadar bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

"Balodasın, çok güzel görünüyorsun ve üzerinde süslü bir elbise var," telaşla nefes veriyor. "Sana saygı duymaya ve nazik olmaya çalışıyordum-"

"Royal Hearts Akademisi'nin yeni balo kralı," diye araya giriyor spiker. "Favori oyun kurucumuz-Cole Covington."

Şimdi daha da büyük bir aptal gibi hissediyorum. O burada saygılı olmaya çalışıyordu, bense herkesin önünde bana tecavüz etmesi için ona yalvarıyordum.

"Üzgünüm-"

Bir eli bileğime dolanıyor ve beni çekiştirmeye başlıyor.

Vay . O kadar hızlı yürüyor ki ona zar zor yetişebiliyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Koridora ulaştığımızda soruyorum.

Beni yandaki boş bir ziyafet salonuna sürükledi. "Bu gece için bize bir otel odası ayarladım." Beni kaldırıp bir masaya oturttuğunda şaşkınlıktan nefesim kesiliyor. "Ama beklemekten bıktım."

Oh, lanet olsun. Tam bir aptalım. "Öyleyse

yapma." Ağzını benimkine çarpıyor.

Öpüşmemiz ateş ve buz gibi... Aziz günahkarla buluşuyor.

Çılgınca, elle tutulur bir ihtiyaç o kadar yanıcı ki etrafta alevler olmalı Biz.

Boynuma ve avuçlarıma bir dizi öpücük kondururken fermuarını

indiriyorum.

göğsüm.

"Özür dilerim," diye

mırıldanıyor. "Neden-"

Kelimeyi zar zor söyleyebildim ki kumaşın yırtılma sesini duydum ve göğsüm onun hevesli eline doğru fırladı.

"İşte bu yüzden."

Dilinin çılgınca meme ucumu okşarken başım geriye düşüyor. "Oh, Tanrım."

İniltisi alçak ve vahşi. "Seni çok özledim." Kalbim uçuşa geçti.

"Ben de seni çok özledim."

Mememi avucunun içine alıyor, meme ucumu ağzına alırken bana bakıyor. "Onlarla konuşuyordum."

Tabii ki öyleydi.

"Pislik."

Elbisemin altına uzanırken dudakları kaba bir sırıtışla kıvrılıyor. "Külot giymeyi bırakmalısın."

"Neden?"

Dantelli kumaşı sanki kâğıttan başka bir şey değilmiş gibi ortadan ikiye ayırıyor. "Yoluma çıkıp duruyorlar." Hiç vakit kaybetmeden iki parmağını yalıyor ve içime sokuyor. "Parmaklarımı becer. *Şimdi*."

Evet, efendim.

O boştaki eliyle kendini okşarken ben de tam olarak bunu yapmaya devam ediyorum.

"Cole Covington'ı gören var mı?" diye soruyor ziyafet salonundaki spiker. "Ona tacını vermeliyiz."

Gözleri kararıyor. "Bacaklarını aç, İncil Thumper."

Elleri kıçımın altından kayarken ve kalçalarıma açı verirken onları gidebildikleri kadar açıyorum.

Güçlü bir hamleyle içime girerken ikimiz de boğuk bir ses çıkarıyoruz.

"Siktir." Geri çekildi, bana tekrar çarptı. Bu sefer daha sert. "Çok iyi hissettiriyor."

Öyle. Hem de çok.

"Sanırım balo kraliçesine geçeceğiz," spiker. "Burada sürpriz yok. Casey Mulligan."

"Beni daha sert becer," diye inleyerek tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum.

Beni o kadar sert sikiyor ki, üzerinde bulunduğumuz masa duvara başlıyor. *Yüksek sesle*.

"Bunu duyuyor musunuz?" diye bağırıyor bir kadın.

"İyi bir kız gibi benim için gelecek misin?" Cole kükrer, hızını artırır.

Beni o kadar iyi beceriyor ki, şu anda ne isterse yaparım.

Yoğun zevk omurgamda cızırdarken sırtını tırmalıyorum. "Oh, Tanrım. Aman Tanrım."

"Balo kral ve kraliçesinin dans etme zamanı geldi," diyor spiker endişeyle. "Peki *bir* kez daha... balo kralını gören var mı?"

Evet, kız arkadaşını becermekle meşgul.

Omuzlarına yapışıyorum ve içimdeki gerginlik artarken kalçalarımı sallıyorum. "Yaklaştım."

Aramıza uzanarak klitorisimi şiddetle ovmaya başladı. *Yüce Tanrım.*

Gerilim kopup serbest kaldığında çığlığımı yutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. *Çok iyi hissettiriyor.*

Ben onun etrafında kenetlenip titrerken, "İşte bu," diye inliyor. "Bu sikin her yerine boşal."

O kadar sert boşalıyorum ki sadece yıldızları değil, tüm güneş sistemini görüyorum. "Çok güzelsin," diye inliyor. "*Çok* güzelsin Sawyer." Bana karşı kasılırken çenesini öpüyorum. "Sen de öylesin."

Yüzünde ter izleri var, saçları dağınık ve takım elbisesi karmakarışık... ama hiç bu kadar seksi görünmemişti.

Ve kendimi hiç bu kadar şanslı hissetmemiştim. Çünkü o beni seviyor.

Kendimi nasıl seveceğimi bilmediğim zamanlarda bile.

Bölüm 100

SAWYER

Telefonum bir saat içinde yüzüncü kez titreşirken yere bakıyorum.

Beni görmezden gelmeyi bırak, İncil Thumper.

Yüce Tanrım.
Hala B sırasındaki öğrencileri çağırdıklarından emin olarak cevap veriyorum
Onu
.

Sawyer: Seni görmezden geliyorum çünkü mezun olmak üzereyiz ve senin tek umursadığın şey külot giyip giymediğim.
Ne demek istiyorsun?

Cevap veremeden başka bir mesaj geliyor.

Cole: Sana bir soru sordum ve cevap istiyorum, Church.
Sawyer: Hayır.
Hayır, külot giymiyor musun? Yoksa hayır, soruya cevap vermeyecek misin?

Cevap düğmesine basarken dudaklarım seğiriyor.

Sawyer: Sonra öğrenirsin Covington.

Başımı eğerek sandalyelerin sırasına bakıyorum.
Cole'un parmak eklemini ısırdığını görünce gülümsüyorum.
Bir dakika sonra bir mesaj daha aldım.

İşte güneş geliyor.

Kafam karıştı, etrafıma bakındım.

Sawyer: Yağmur yağıyor.

Beatles şarkısından bahsediyordum.

Neredeyse sandalyemden düşecektim.

Sawyer: The Beatles dinlemeye ne zaman başladınız?
Cole: Önce soruma cevap verirsen söylerim.

İnatçı göt.

Sawyer: İşler böyle yürümüyor şampiyon. Biraz daha uğraşman gerekecek.
Cole: Ne kadar zor?
Sawyer: Jonas hard.
Siktir et. Kulaklarımı kesmeyi tercih ederim.

Sırıtıyorum.

Sawyer: Sanırım külotumu geri giyiyorum.

Birbirimizden yedi sandalye uzakta olmamıza rağmen bakışlarındaki sıcaklığı hissedebiliyorum.

Lanet olsun. Beni öldürüyorsun.
Cole: Sanki beni zincire vurmuşsun gibi.

Tanrım. Bu biraz *dramatik*.

Cole: Ama başka birinin sana sahip olma düşüncesi beni kıskandırıyor.
İşte bu yüzden seni hep yakınımda istiyorum.

Bekle bir saniye.
Bu metinlerin son kelimeleri *Nick* şarkılarının başlıklarıdır.
Parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşmaya başladı... ta ki yanımdaki çocuk "Kımıldayabilir misin?" diye tıslayana kadar.
Lanet olsun. Tabii ki, *bu* bizim sıramızı çağırdıkları zaman.
Okul birincimiz Miles Cabalo'nun diplomasını almak üzere sahnede yürüyüşünü izliyorum.

Anlamadığım üzülerek zamanımı boşa harcayabilirdim. "Sawyer Church," diye sesleniyor spiker.

Ama gerçekten önemli olan şeylere odaklanmayı tercih ederim.

Derin bir nefes alarak sahneye doğru yürüyorum.

"Whoop. Whoop. Bastır, kısa yığın," diye bağırıyor Oakley ben diplomamı alırken arka sıradan.

"Woo! Sawyer!" Dylan, Jace ve Bianca tezahürat yapıyor.

"İşte benim küçük kızım!" Baba kükrer ve herkesin gülmesine neden olur.

Her zaman yanımda olan insanlar gibi.

Cole'un adını söylediklerinde kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Diplomasını alırken biri "Şanslı Yedi!" diye bağırıyor ama Colton'ın dikkati sadece benim üzerimde.

Ve hayatımın ... Her zaman nefesimi kesecek olan.

Kollarını bana dolayıp öpmek için beni kendine çekerken gülümsemeden edemiyorum.

Bu yılın başlarında, hayatımın nasıl olacağını tam olarak bildiğimi sanıyordum. Ama yanılmışım.

Çünkü bazen hiç beklemediğiniz bir anda...

En popüler oyun kurucu, İsa'yı seven ineğe aşık olabilir.

Oakley'nin sahneye çıkıp diplomasını almasını izlerken göğsümde gurur kabarıyor ve avazım çıktığı kadar bağırıyorum.

Okuldaki bir esrarkeş, sonunda tanıdığınız en zeki insanlardan biri haline gelebilir.

Üzerimizde çırpınan yeşil ve siyah uçlu kanatları fark ettiğimde gözlerim yaşarıyor.

Yağmur fırtınasının ortasında bir kelebek göreceksiniz.

Sonsöz

Üç ay sonra.

"Beni nereye götürüyorsun?" Cole göz bağını çıkarmaya çalışarak homurdanıyor.

Elini . "Kes şunu yoksa ellerini bağlarım."

Dudakları seğiriyor. "Sapıkça." Kolundan çekiştirdiğimde ifadesi sertleşiyor ve tekrar yürümeye başlıyoruz. "Tamam cidden, nereye gidiyoruz?"

"Yakında öğreneceksin, doğum günü çocuğu."

"Bu durumda, bir yatak olsa iyi olur. Ve *sen* de çıplak olsan iyi olur."

Bu daha sonra olacak.

"Sakin ol, Colton. On saniye içinde orada olacağız."

"Neden bu kadar girdiğini anlamıyorum. Sana büyük bir şey olmadığını söylemiştim-"

"Doğum günün benim için *her zaman* önemli olacak."

Tartışmak istediğini söyleyebilirim, ama zaten buradayız, bu yüzden göz bağını çözüyorum.

O muhteşem yeşil gözler, her şeyi parıldıyor. "Duke's Heart'ın futbol sahası mı?"

"Evet. Seni tüm hayallerinin gerçekleşeceği yere götürmek istedim." Sakladığım hediyeye uzandım. "Ve sana bunu vermek."

Kaşları çatıldı. "Bana bir şey almana gerek yoktu." Hediye

paketini eline tutuşturuyorum. "Aç bakalım."

Bunu karşılayabilmek için haftalarca fazladan mesai yapmam gerekti ama imzalı Tom Brady formasını çıkardığında yüzündeki ifade buna değdi.

"Kahretsin... bu... lanet olsun." Sırıtıyor. "Seni hiç Brady hayranı olarak düşünmemiştim, İncil Thumper."

"Hayır, *değilim*," diye hemen onu temin ediyorum. "Ama öyle olduğunu biliyorum." Ona bakarken kalbim göğsümde genişliyor. İlk maçı gelecek hafta ve deli gibi stres yaptığını biliyorum. "Ondan daha iyi olacağını da biliyorum."

Konuşmaya başladı ama ben bitirmedim.

Yanaklarını tutuyorum çünkü söyleyeceğim şey çok önemli ve beni duymasını istiyorum. "Ama önümüzdeki dört yıl boyunca bu sahada ne olursa olsun, sen her zaman benim bir numaram olacaksın. Kazan ya da kaybet, seni *her zaman* seveceğim Colton."

Dünya Şanslı Yedili'ye sahip olabilir... Kalbim her zaman ve sonsuza dek Colton Covington'a ait olacak.

Arka cebindeki bir şeye uzanırken gözlerindeki keskin duygu nefesimi kesiyor. "Ben de sana bir şey aldım."

Söylemeye gerek yok, çok şaşırdım. "Neden? Bugün *senin* doğum günün, aptal. Bana hediye vermemen gerekiyor."

"Tamam." Tek dizinin üzerine çöktü. "O zaman bir bahse ne dersin?" Beynim karışıyor ve göğsümü tutuyorum. "Ne tür bir bahis?"

Göz alıcı bir elmas yüzük içeren mücevher kutusunu açarken dudaklarında ukala bir gülümseme beliriyor. "Bahse girerim dört yıl içinde benimle evlenirsin."

Kalbimi bir duygu seli kaplıyor ve beni boğazımdan yakalıyor.

"Sıra sende," diye fısıldıyorum.

Ve sonra ona kendi gülümsememi veriyorum.

Çünkü bu kaybetmeyeceği bir bahis.

Wicked Princess için bugün ön sipariş verin!

İstemek için olmakbildirilmiştir hakkında benim yaklaşıyor yayınlar? https://goo.gl/n5Azwv

Sinsi Bakış

KÖTÜ PRENSES

Uyarı: Dikkatli ilerleyin

911, acil durumunuz nedir?
Merhaba... Royal Manor Yolu yakınlarındaki 151. İlçe Yolu'nda çok ciddi bir kaza var. Hemen bir ambulans göndermeniz gerekiyor.
Operatör: Bu bir araba kazası mı hanımefendi? Hanımefendi, hala orada mısınız? **Kadın:** Hala buradayım. Evet, bir araba kazası. İki araba. Görünüşe göre biri diğerine çarpmış. Kafa kafaya çarpışmışlar. Tanrım... Bu çok kötü. Hemen birini göndermelisin.
Santral: Ambulans yolda hanımefendi. Yaralanan var mı? Araçları tarif edebilir misiniz?
Kadın: Bilmiyorum... Hiçbir fikrim yok. Dışarısı karanlık ve çok fazla şey var... iki araba da tamamen harap olmuş. Araba gibi bile görünmüyorlar. Aman Tanrım.
Operatör: Neler oluyor hanımefendi?
Kadın: Sürücü koltuğundaki kız... onun... onun... onun vücut parçaları eksik... ve kafası... bu zavallı kız. Kurtulduğunu sanmıyorum.
Operatör: Tamam, hanımefendi. Diğer aracı kullanan kişi hala olay yerinde mi?
Kadın: Kontrol edeyim. Evet, diğer aracın sürücü koltuğunda bir adam var... ama... şey, o... onu çıkarmamın hiçbir yolu yok... bu... araba çok tahrip olmuş. Onun da hayatta olduğunu sanmıyorum. Aman Tanrım!
Operatör: Hanımefendi? Hala orada mısınız?
Kadın: Yolun ortasında bir ceset var. Bir kız, o... çok fazla kan var.
Operatör: Pekâlâ hanımefendi. Yardım yolda.

Wicked Princess için bugün ön sipariş verin!

İstemek için olmakbildirilmiştir hakkında benim yaklaşıyor Yayınlar mı?

https://goo.gl/n5Azwv

Kraliyet Kalpler Akademisi

Dizi sırası:
Zalim Prens (Jace'in Kitabı)
Acımasız Şövalye (Cole'un Kitabı)
Kötü Prenses (Bianca'nın Kitabı) Ön Siparişe Hazır

Bültenime kaydolun ve kitaplarım ve yayınlarımla ilgili en son haberler ve güncellemeler için kaydolun:

http://signup.ashleyjadeauthor.com/

Kaynaklar

Yardım sadece bir telefon veya e-posta uzağınızda.

Ulusal İntiharı Önleme Yaşam Hattı
1-800-273-8255 numaralı telefonu arayın
Her gün 24 saat hizmetinizdedir.

Web sitesi: https://suicidepreventionlifeline.org/
Sohbet: https://suicidepreventionlifeline.org/chat/

Eğer siz ya da tanıdığınız biri mücadele ediyorsa, size ulaşmanız için ısrar ediyor ve *yalvarıyorum*.
Asla yalnız değilsiniz.

Yazar Hakkında

Gelecek yayınlarımdan haberdar olmak ister misiniz? https://goo.gl/n5Azwv

Ashley Jade, romantizmin farklı türlerini ve mecazlarını ele almaya can atıyor. İlk aşkları Yeni Yetişkin Romantizmi ve Romantik Gerilimdir, ancak aynı zamanda çağdaş romantizm, erotik ve karanlık romantizm de dahil olmak üzere aradaki her şeyi yazıyor.

Karakterleri kusurlu ve karmaşıktır ve büyük ihtimalle onlara sırılsıklam aşık olmadan önce onlardan nefret edeceksiniz.

Oxford virgüllerinin, em tire işaretlerinin, müziğin, kahvenin ve düşündürücü her şeyin ölümüne bir aşığıdır... matematik hariç.

Kitaplar kalbinin daha hızlı atmasını, yazmak ise ruhunun canlanmasını sağlıyor. Büyürken hep kitap okumuş, günlüğüne hikâyeler karalamış ve bir gece tuhaf bir rüya gördükten sonra bunun peşinden gitmeye ve ilk serisini yayınlamaya karar vermiş.

Verdiği en iyi karardı.

Eğer öğrenci kredisi borcunu ödemiyor, çalışmıyor ya da bir roman yazmıyorsa, onu genellikle müzik dinlerken, okurlarıyla internette takılırken ve hayatın anlamı üzerine düşünürken bulabilirsiniz.

Gelecek romanları için sosyal medya sayfalarına göz atın.

Kısa süre önce Twitter'a katıldı, yani onu orada da bulabilirsiniz. Okurlarıyla

bağlantı kurmayı seviyor - onlar sayesinde dünyası dönüyor'.

~Mutlu Okumalar~

Sorularınız / yorumlarınız için kendisine e-posta göndermekten çekinmeyin: ashleyjadeauthor@gmail.com

Sırada ne üzerinde çalıştığım hakkında daha fazla haber için: Beni Facebook sayfamdan takip edin: https://www.facebook.com/pages/Ashley-Jade/788137781302982

Ashley Jade Tarafından Yazılan Diğer Kitaplar

Şeytanın Oyun Alanı Düeti (1. ve 2. Kitaplar)

Karmaşık Parçalar - Seri (Kitap 1 ve 2 Şimdi Çıktı)

Karmaşık Kalpler - Düet (Kitap 1 & 2)

Blame It on the Shame - Üçleme (1-3. Bölümler)

Suçu Acıya At - Tek Başına

Okuduğunuz için teşekkürler!

Daha fazlası için lütfen beni
çevrimiçi takip edin.

<3 Ashley Jade

İçindekiler

Başlık Sayfası İçindekiler
Acımasız Şövalye İthafı Telif Hakkı
Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26

Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62

Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79
Bölüm 80
Bölüm 81
Bölüm 82
Bölüm 83
Bölüm 84
Bölüm 85
Bölüm 86
Bölüm 87
Bölüm 88
Bölüm 89
Bölüm 90
Bölüm 91
Bölüm 92
Bölüm 93
Bölüm 94
Bölüm 95
Bölüm 96
Bölüm 97
Bölüm 98

Bölüm 99
Bölüm 100
Epilog Ön
Gösterim
Royal Hearts Akademi
Kaynakları
Yazar Hakkında

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.